

Burak Turan - Orkun Uçar _ Zifir
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaştıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir." Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler. Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara. Not sitemizin birde haber gurubu vardır. Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir. Grubumuza üye olmak için kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır. Grubumuzdan memnun kalmazsanız, kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz. Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını <http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr> Burada ziyaret edebilirsiniz. saygılarımla. Burak Turan - Orkun Uçar _ Zifir

YAYIN HAKLARI

ORKUN UÇAR&BURAK TURAN © ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.©

YAYINA HAZIRLAYAN

SAYGİN ERSİN

KAPAK İLLÜSTRASYONU

KÜRŞAT UNSAL

KAPAK DÜZENİ

GÜLHAN TAŞLI

BAS KI

1. BASIM/ŞUBAT 2007 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul

BU KİTABIN HERTÜRLÜ YAYIN HAKLARI

FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR

ISBN 978 - 975 - 21 - 0819 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65/526 80 12

0.212.520 62 46/513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11
http://www.altinkitaplar.com.tr info@altinkitaplar.com.tr
WR
ALTIN
KİTAPLAR

ZİFİR
CİNLER, İNSANLAR, ŞEYTANLAR, İSYANKÂR MELEKLER... ZİFİRİ BİR SAVAŞIN
EŞİĞİNDE!

ORKUN BURAK
UÇAR TURAN

Orkun Uçar'ın Yayımevimizden Çıkan Kitapları
METAL FIRTINA - 2 (Kayıp Naaş)
METAL FIRTINA - 3 (Kızıl Kurt)
ASİ

V.V7_
..ey cin topluluğu insanların ekseriyetini
hükünüz altına aldınız."
En'âm Suresi (6-128)
1

7 ytl önce... (IJcLT-din- Nusaybin
Güneydoğu'nun engin düzlüğünde, kıpkızıl bir kum bulutu rüzgârla birlikte, küçük bir köye doğru esiyordu. Kurumakta olan akasyaların yapraklarından eşsiz kokular karışıyordu rüzgâra. Sakalar, bir bir çalıklardaki yuvalanna kaçışıyor, Samanyolu, bir şiirin en acıklı dizeleri gibi kıvnla kıvnla kızıl kum fırtınasının ardına gizleniyordu. Kum bulutu gittikçe yoğunlaşıyor göz gözü görmüyordu. Çölün vahşi hayvanlar bile gizlenecek bir yer arıyordu şimdi.
Ahmet, Ninyas'ın evine doğru delirmişçesine koşuyordu. Panik ve korku, yüreğinde ateşten bir büst gibi şekillenmişti. Vücudunun her bir hücresinde yaşadıklarının dehşetini hissediyordu.
5

Orkun Uçar - Burak Turan

Bir ara ayağı taşa çarpıp sendeledi. Kör edici toz bulutunun içinde önünü göremeden yoluna devam etti.

Nihayet körlemesine de olsa evi bulabildi. Gözleri, ağzı ve burnu kumla dolmuştu. Doğru düzgün nefes bile alamıyordu artık. Kapıyı hışımla çaldı. Evin ışıkları yandı. Gecenin geç bir vaktinde Ninyas gibi kendi halinde yaşlı bir adamı kim rahatsız ederdi ki. "Hayırdır inşallah," dedi ve temkinli adımlarla önce cama yaklaştı. Perdeyi araladı. Kızıl kum bulutundan dolayı kimse görünmüyordu. Aslında neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Kapı şiddetle çalmaya devam ediyordu. Ninyas camı açtı. "Kimsin?" diye gizliden gizliye tehdit banandıran bir sesle bağırdı. Kızıl kum bulutunun içinde bir silüet fark etti o anda. Kapısının önünde durmuş, ara vermeden kapıyı yumrukluyordu. Tekrar bağırdı. "Kim o?!" Tabi ki rüzgârın şiddetinden, Ahmet hiçbir şey duyamıyordu.

Ninyas hayatının sonlarına yaklaşmış yaşlı bir adamdı. Orta yaşlarında köyün imamlığını yapmış, daha ileriki yaşlarında ise, Kuran okuyarak hastaları iyileştirmeye başlamıştı. Çevre köylerden ve hatta çevre illerden bile onun duasını almaya gelen insanlar oluyordu.

Ona gelip, muskalar yazdınrlardı. Ninyas kendisine uzatılan hiçbir hediye kabul etmezdi. Çünkü hüner onda değil, O'ndandı.

Camı güçlkle kapatabildi. Bu sırada, cam kenarındaki mor menekşe vazosu da yere devriliverdi. "Hay Allah!" dedi sabırla.

Ninyas kendisine itiraf etmekten kaçındığı bir korkuyla açtı kapıyı. Karşısında, Ahmet'i görünce içi rahatlayıverdi. Beyaz sakalı, dudaklarıyla birlikte kıvrıldı. Gülümsemesi, denizleri ve hatta okyanusları bile sarabilirdi.

"Hayrola Ahmet? Nedir bu saatte, bu şamata?" dedi meraklı bakışlarla.

6

Zifir

"Ninyas Dede, n'olur acele et, annem ölüyor... Cinler musallat oldu anneme, ağzı yüzü bir yere kaydı, mahvoldu! Boğuyorlar onu! Yardım et n'olur!" Sesinde can çekişen bir serçenin iniltisi vardı. Kelimeler bir lokomotifin peşine takılmışçasına hızla ve üzerinde hiç düşünülmeden çıkıvermişti ağzından.

"Sakin ol oğlum, sakın ol, emin misin cinlerin geldiğinden?"

"Ninyas Dede, emin misin ne demek, ölüyor annem, ölüyor, boğuyorlar diyorum ya!" diye bağırdı Ahmet. Neredeyse çığlık atmaya başlayacaktı. Kanında bütün bedenini esir almış, karşı koyamadığı bir dehşet dolaşıyordu.

Ninyas içeri girdi, cüppesini sırtına geçirdi ve iki gözlü evinin en güzel köşesinde, rahlenin üzerinde açık olarak duran Kuran'ıft da kolunun altına sıkıştırıp dışarı atıverdi kendini.

Ahmet ile birlikte sağır edici rüzgârın iniltileri içinde körlemesine koşuyorlardı şimdi.

Nihayet eve vardılar. Ahmet önden kapıyı açıp hızla içeri girdi. Annesinin iniltileri duyulmuyordu şimdi. Oysa onu karısıyla evde bırakıp Ninyas'ın evine gitmek için çıktığında, annesi kendini oradan oraya savurup çığlıklar atıyordu. Adımlarını hızlandırdı ve odaya girdi.

Annesi paramparça olmuş kıyafetlerinin içinde yatakta nefes almadan yatıyordu. Gözleri karısını aradı. Kadın odanın bir köşesine sinmiş ölüm kadar sessiz ağlıyordu. Kıpırmızı olmuş gözleri, kireç gibi solmuş yüzünün ortasında boşluğa bakıyordu.

Ahmet'in ardından Ninyas da içeriye girdi. Odaya yayılan ışık, zayıf ve sarıydı. Yoğun bir yanık elma kokusu hâkimdi havaya.

Önce Ahmet'i sonra karısını ve en son da annesini fark etti. Kadının yüzü acemi bir heykeltıraşın elinden çıkmış bir büst gibi görünüyordu. Bir gözü diğerinden daha büyüktü ve burnu ağzına,

7

Orkun Uçar - Burak Turan

olması gerekenden daha yakın duruyordu. Ama daha beter bir gariplik vardı, yüzü, bütünüyle sağ tarafa doğru kaymıştı.

Ahmet'in karısına vurduğu tokatın sesiyle, başını iki yana hızla sallayarak kendini topladı Ninyas.

Karısı bağırmağa başlamıştı. "Ahmet! Ahmet!"

Ahmet, kadını kollarının arasına aldı. "Ne oldu? Hadi anlat, ne oldu?"

"Çok korkunçtu Ahmet," diyebildi kadın kesik kesik çıkan bir ses tonuyla.

Ninyas yatağın kenarında buruşup yığılan çarşafı açıp ölü kadının üzerini örttü. Sonra rahlesini odanın bir köşesine yerleştirip yalnızca kendi duyabileceği ince ve zarif bir sesle Kuran okumaya başladı.

"Annem bir an iyileşti sandım sen gittikten sonra. Bana baktı ve gülümsedi.

Gülümsemesine çok sevindim, ama sanki biraz tuhaftı. Sonra gülmeye devam etti..." Kadın susuvermişti. Sanki anlatmaya korkuyordu. Karısına devam etmesini söyledi Ahmet.

"Korkunç kahkahalar atmaya başladı, sesi çok yükselmişti. Kahkahaları bir erkeğin sesine büründü ve çok acayip şeyler söylemeye başladı. Kaçmak isteyeceksiniz ama kaçamayacaksınız, kurtulmak isteyeceksiniz ama kurtulamayacaksınız, öleceksiniz dedi ve korkunç bir sesle bağırmaya başladı. O annem değildi Ahmet... Ne o konuşan ne de o bağırان annem değildi bundan eminim. Öyle berbat, öyle iğrenç, öyle korkunç bir sesteki ki... Küfretmeye başladı ve yatakta beline kadar doğrulup bana baktı. Gözleri çok korkunçtu Ahmet!..." Kadın, Ahmet'in kollar arasından kaydı ve iki büklüm bir şekilde yerdeki döşeğe uzandı.

Annesine doğru yürüdü Ahmet, yanında diz çöktü ve gözünden akan yaşları sildi.

8

Zifir

Ninyas, Kuran okumaya devam ediyordu. Bir ara dış kapı hızla çarptı. Ahmet irkildi ve ayağa kalktı. "Siz bekleyin," dedi peltek bir tonda. Odadan çıkarak kapıya doğru gitti. Kapı kapalıydı. Kapının tokmağını tutup kontrol etmek istedi, ama dokunduğu anda eli öyle bir yandı ki, bütün gücüyle kendini geri atıp duvara çarptı. Sanki içinde bir volkan patlamıştı, ensesinden içeri soğuk hava hücum etti. Arkasına bile bakmadan koşarak odaya döndü. İçeri girerken adımlarını sakınleştirip hiçbir şey olmamış gibi baktı Ninyas'ın yüzüne. Ninyas odaya giren Ahmet'e baktı ve, "Sen evden çıkmadan önce nasıldı?" diye sordu. Işık iyiden iyiye ölgünleşmişti. Ya da Ninyas öyle hissetti.

Ahmet derin bir nefes aldı ve titreyen ellerini gizlemeye çalışarak anlatmaya başladı...

"Camın önünde fırtınanın yaklaşmasını izleyerek konuşuyor^ duk. Annem çocukken böyle fırtınalı bir gecede köyün dışında mahsur kalışını anlatıyordu. Annemin birden sesi kesildi. Bir baktım ki, kıpkırmızı olmuş, nefes alamıyor, sağ elini sallayıp duruyor. Ne olduğunu anlayamadan birden yere yığılıverdi. Suratı iyicene morarmıştı. Hiçbir şey yapamadım. Sonra bağırmaya başladı, üzerindeki-leri yırtıyor, kanlı kanlı kusuyordu." Titreyen elleriyle tütün tabakasına uzandı ve anlatmaya devam etti: "Öyle bir çılgılık attı ki, sanki ciğerleri boğazından fırlayacak sandım." Sigara tabakasından bir parça tütün çıkardı, ilk kez sarı-yormuş gibi titrek ve acemice tütünü sigara kâğıdının üzerine bastırıp parmağıyla ezmeye başladı. Ahmet hâlâ kapıda yaşadığı dehşeti düşünüyordu. Damağı kurumuş, üzüntüden gözleri kararmıştı. Bir sigara içmek istiyordu sadece. Sigarayı tam bir rulo yapana kadar parmakları arasında ezip tütünü sıkıştırarak yuvarladı.

9

Orkun Uçar - Burak Turan

"Sonrası daha kötü, annem iyice fenalaştı, yüzü kaymaya başladı hem de öyle hızlı oldu ki... Sanki bir anda kayıverdi suratı işte, ben de anlayamadım." Sigarayı diliyle ıslatarak kâğıdını yapıştırmak istedi, ama ağzı öyle kuruydu ki, sigara bir türlü yapışmadı. Ninyas, Ahmet'in ellerinin nasıl titrediğini, ağzının nasıl kuruduğunu ve sesinin nasıl kısılmaya başladığını izliyordu. Ahmet nihayet sigarasını hazırladı ve sigarayı dudaklarının arasına götürdü. Kibriti yaktı ve sigaranın ucunu tutuşturdu.

"Baktım ki hali gitgide kötüleşiyor, sana koştum... İşte biliyorsun sonrasını," dedi ciğerlerinde beklettiği dumanı dışarı salarken. Sanki ellerinin titremesi şimdi biraz daha azalmıştı.

"Başın sağ olsun Ahmet, Allah annenin günahlarını bağışlasın, keşke biraz daha erken gelebilseydik..."

Kapı bir kez daha çarptı. Ahmet'in yüreğine korku bembeyaz bir yılan gibi çörekledi.

Nabzını duyuyordu şimdi. "Ben kapıyı tekrar kontrol edeyim," dedi sinirli bir ses tonuyla.

Yavaşça ayağa kalktı, odanın çıkışına doğru ağır adımlarla yürüdü. Koridor karanlıktı. Işığı açmak için düğmeye uzandı.

Işık koridoru aydınlattı. Kapı yerine tam oturmuş gibi görünüyordu. Tokmakta ise hiçbir sorun görünmüyordu. Ağır adımlarla yaklaştı. Elini bu sefer tokmağa uzatmadı, kapıyı dirseğiyle iterek kontrol etti. Nabız atışları, beyninin içinde zonkluyordu.

Evin bahçeye açılan diğer kapısından korkunç bir gürültü geldi. Ses, Ahmet'in kulaklarından içeri yakıcı lavlar gibi aktı. Panik içerisinde arkasını döndü ve sırtını kapıya yapıştırdı. Ter içinde kalmıştı. Ne yapacağım düşünürken, bir güç kapıya öyle bir vurdu ki, Ahmet'in ayakları yerden kesildi. Kapı paramparça olmuştu. Ahmet yattığı yerden etrafına bakınmaya çalıştı, ama doğru düzgün bir şey

10

Zifir

göremedi. Gözleri kararmış, nefesi kesilmişti. Aniden bir ses daha duydu. Parçalanmış olan kapının eşiğinden geliyordu. Titreyerek başını o tarafa çevirdi. Yaşlı ve çirkin bir kadın, kesik gözleriyle ona bakıyordu.

Kadının yüzünde alaycı ve hain bir ifade vardı. Yılanımsı bir sesle, "El-Cânnnnnnn," dedi. Bunu söylerken dudaklarının arasından çıkan zehirli koku Ahmet'i felç etti. Kaçmak istedi ama kımıl-dayamıyordu. Bağırıyor, yardım isteyemiyordu.

"El-Cânnnnnnn," diye yine tekrarladı kadın. Eşikten içeriye bembeyaz yılanlar girmeye başladı. O kadar fazlaydılar ki, koridorun neredeyse tamamını kaplamışlardı.

Yılanlar koridoru geçip odaya girdiğinde, karısının çığlığını duydu Ahmet. Ninyas'ın Kuran'dan bir ayeti bağırarak söylediğini duyuyordu.

Kadın içeriye doğru bir adım attı ve o tuhaf kelimeyi bir kez daha tekrarladı. "El-Cânnnnnnn."

Karısının çığlıkları boğuk iniltilere dönüşmeye başlamıştı. Ninyas ise, içine düştüğü dehşetten, koruyucu ikiliyi var gücüyle haykırarak kurtulmaya çalışıyordu.

Biraz sonra bir ses daha duydu. Ses koridorun bir ucundan bir ucuna yayılarak ilerledi. Bu ses yılanlara aitti. Öyle yüksek ve öyle korkunçtu ki, diğer bütün yılanlar odadan hızla çıkarak koridorun diğer ucuna toplandılar. Hepsini başlarını kaldırmış kapıya doğru bakıyorlardı.

Kadın kapının ağzından çekildi ve Ahmet'in karşısında, sırtını duvara yaslayarak beklemeye başladı. Ahmet, kadının ortadan kesik gözlerine bakıyordu, kadının gözlerinde bile korku vardı şimdi. Ölmek için Allah'a yalvarmaya başladı. Gelen şey her neyse bu kadını ve yılanları korkutacak kadar korkunçtu.

11

Orkun Uçar - Burak Turan

Tıslama sesi giderek yaklaştı. Rüzgârın bile bastıramadığı bir homurtuyla ilerleyerek kapıdan içeri, bembeyaz yılanı başını şoktu. Gözleri bir bataklık kadar derin, teni bütün günahları barındıracak kadar iğrençti. İnsan bedenini andıran vücudu yerde sürünüyordu. Korkutucu derecede aynntısız bir cindi El-Cân.

Sürünerek içeri girdi. Geçtiği yerler alev alıp tutuşuyordu. Alevlerle sürüklenerek koridorun ortasına dek geldi ve durdu. Ansızın dönerek görülmemiş bir hızla korkunç ağzını açıp Ahmet'in boynunu ısırıp başını kopardı. Yılanlar irkildiler ve yırtık bir sesle tıslamaya başladılar.

Hızla içeri girdi El-Cân, yılanların zehirleri Ayşe'yi öldürmüş, rengini mora yakın bir mavkiye dönüştürmüştü. Vücudu şişmiş bir halde yerde yatıyordu.

Ninyas sırtını duvara vermiş, nefes almadan Kuran okuyordu. Gözleri şişmişti. Bütün yılanların evi terk ettiklerini duyabiliyordu. Dışarıda başka kim vardı ve biraz önceki korkunç gürültü neydi, şu anda zehirli nefesini karşısında hissedip kötücüllüğünü damarlarına kadar hissedebildiği korkunç yaratık neye benziyordu, neden buradaydı; hiçbir şey düşünmüyor, hiçbir yere bakmıyordu. Harfler birbirine girmeye başlayalı çok

olmuştu. Aslında artık okuyamıyordu da. Ezberindeki bütün ayetler, kurumuş dudaklarının arasından art arda dökülüyordu.

El-Cân tıslarcasına konuştu. "Zavallı insan! Bana neden bakmıyorsun?"

Ninyas'ın aklındakiler de yavaş yavaş uçmaya başlamıştı.

"Bana bak insannn...."

Ninyas başını ağır hareketlerle kaldırdı, her an ölebilirdi ama ölemiyordu, Allah'a yalvarmaya başladı.

12

Zifir

"Sussssss... İnsannnnnnnn... Sussssssss " El-Cân öfkeyle

Ninyas'a bakıyordu.

Rüzgâr köydeki diğer evlerden gelen çığlıkları Ninyas'ın kulaklarına kadar taşıdı. Yılanlar bütün köye dağılmıştı. Evlere teker teker giriyorlar, insanları acımadan öldürüyorlardı. Kesik gözlü cin ise evleri yakıyordu. Bütün ahırları, bütün kulübeleri, bütün ağaçları... Köy, yakıtı insan olan bir meşaleye dönüşmüştü.

Yakın köyler, kum fırtınasından dolayı ne göğe dek yükselen alevleri görebiliyor ne de yırtılmış boğazlardan çıkan çığlıkları işitebiliyordu. Köy dünyanın ortasında tek başına kalmıştı.

"Sussss... İnsannnnnn... Sussss dedim sanaaaa "

Ninyas nefes almadan ezberindeki ayetleri okumaya ve Allah'a yalvarmaya devam ediyordu, ama artık aklı bulamıyordu. Her şey siliniyordu kafasından. Korku öyle bir hükmediyordu ki benliğine, çok geçmeden bütün kelimeler birbirine karışacaktı. Ayetler aklından silinecek benliği uçup gidecekti.

El-Cân sabırla bekliyordu düşmanının önünde.

Kesik gözlü cin köyün uzak bir köşesinde ışık huzmesi gördü. Kum bulutunun içinde dağılıyordu. Işık büyüdü, büyüdü ve görebildiği her yeri hızla kapladı. Cin lanetli bakışlarını kum bulutunun içinden ayırmıyordu. Işığın kaynağını görebilmek için kum bulutunun yüreğine bakıyordu. Yavaşça yerden havalandı, göğe doğru yükseldi. Kum bulutu bütün görüşünü kaplıyordu, tıpkı insanlara yaptığı gibi. Tiksindi. İnsanlara benzediği için lanet etti kendine.

Ninyas kendini uçsuz bir vahada hissetmeye başladı. Çevresini bir ışık kaplıyordu adeta, artık ayetleri hatırlayamadığını fark etti. Bütün harfler iç içe girmiş, konuşabildiği bütün kelimeler tek bir kelime-

13

Orkun Uçar - Burak Turan

nin içinde erimişti. Bir süredir tek bir kelimeyi söylediğini fark etti. Artık bu kelimeyi tekrarlıyordu. Sadece bu kelimeyi söylüyordu dili.

Hücreleri çırpınıyordu Ninyas'ın. Baktığı her yerde o geniş vahayı görüyordu. Uzaklardan boğuk ve sinik bir ses ona, "Sussss!" diyordu. O susmuyordu. Kuzeyin güçlü rüzgârları, okyanusları aşan dalgalar, dağları titreten depremler kadar kuvvetleniyordu kelime.

Kesik gözlü cin karanlık bakışlarıyla kum bulutunun içindeki ışığı telaşla izliyordu. Işık alabildiğine yayılmıştı. Kum bulutunun içinde birtakım silüetler görünmeye başlamıştı. Dev kanatlı bir kuş gördü. Köye doğru hızla yaklaşıyordu. Kesik gözlü cin paniğe kapıldı. Dev kanatlarla uçan kuşun vücudu belirginleştğinde, hemen altında yürüyerek gelmekte olan başka bir silüet fark etti. Yılanlara, sadece onların anlayabildiği kelimelerle seslendi. Yılanlar işlerini yarım bırakıp buldukları evleri terk ederek köyün ortasına doğru sürünmeye başladılar. Vücutlarının yarısına kadar havaya yükselip kum bulutunun içindeki iki gölgeyi izlemeye başladılar.

Ninyas dilindeki tek kelimenin de bütünlüğünü yitirmeye başladığını hissetti. Kelimenin içindeki harflerin yerleri karışıyor, iç içe giriyorlardı. Nihayet tek bir harf kaldı aklında. "Sussss..." Ses kulaklarında yankılanıyor, ama o harfi söylemekten vazgeçmiyordu. El-Cân dışarıdaki tehlikeyi hissetmişti. Misafirleri vardı. Ardında korkunç alevler bırakarak evi terk etti. Alevler kısa bir süre sonra Ninyas'ın tenini yalayarak kuşatacağı etrafını.

Azarrath kanatlarını görülmemiş bir güçle rüzgârın içinde çırpıp bulutu dağıtarak köye yaklaşıyordu.

Azazil ise biraz daha arkasında uzun ve hızlı adımlarla köye yönelmişti. Omuzlarından aşağıya sarkan koyu kahverengi deri pe-

14

Zifir

lerinini, boğazında, inci gibi parlayan gümüş bir düğmeyle bağlamıştı. Pelerininin omuzlarını saran, siyah işlemeli ikinci bir katı daha vardı. Kollarını bileklerinden dirseklerine kadar uzanan gümüş kolluklar sarıyordu. Deri giysilerinin içinde, düşmanına bir insandan çok daha fazlasını hissettirirdi.

İki elinde iki ayrı kılıçla düşmanına gözlerini kırpmadan saldıran güçlü bir insandı Azazil. Kılıçlarının ikisi de büyük birer hançeri andırırdı. Kabzasına on iki yılanbaşı işlenmiş kılıcının adı Utukkan'dı. Azarrath ile birlikte yıllar önce Arabistan çöllerinde katıldıkları bir savaştan kalmıştı bu isim...

Diğer kılıcı ise kabzasından, ucuna dek kıpkırmızı bir sırla kaplanmış, efsunlu bir kılıçtı. Ona Lilith derdi Azazil. Lilith onun için hatırlamaktan acı duyduğu ama düşünmekten vazgeçemediği bir isimdi.

Köyden gelen sesler, düşüncelerle karmakarışık olmuş aklını uyandırdı. Onda bu anıları çağrıştıran, çevresini acımasızca çevreleyen kum fırtınası olmalıydı.

Günlerdir devam eden bu takibin, daha fazla insan zarar görmeden bitmesi gerekiyordu. Gül ırkının en vahşi atası El-Cân'm peşindeydiler, ama kum bulutuyla birlikte hareket ettikleri için izlerini hep kaybettirmeyi başarmışlardı.

İşte şimdi El-Cân tam karşılarındaydı. Efsunlar işe yaramış, kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Bu köy onun ve kahrolası hizmetkârlarının son durağı olmalıydı.

İkisi de günlerdir, öldürülmüş insanlar ve yakılmış köyler arasında dolaşmış durmuşlardı. Acımasızca katledilmiş insanlar arasında geçen ömrünün verdiği yorgunluk bir yana, artık Azarrath kadar güçlü de hissetmiyordu kendini. Ne de olsa o bir cindi. Kendisi gi-

15

Orkun Uçar - Burak Turan

bi bir insan olsaydı, kesinlikle o da anları yorulmanın, yaşlanmanın ne demek olduğunu. Son kez yapacaktı. Son kez savaşıcağı ifritlerle. Bu kararını henüz Azarrath'a söylememişti, ama onun bunu hissettiğini biliyordu.

Ashında bu kararını nasıl açıklayacağını da bilmiyordu. Neredeyse bütün bir ömür birlikteydiler.

Umman kabilesinin önderleri huzurunda Kara Taş'ın üzerine ellerini koyup, yemin ettikleri akşamı hatırladı Azazil.

Şimdi nasıl, ben artık yoruldum, diyecekti?

Kısa bir süre içinde Azarrath köye ulaşmıştı. Toz bulutu artık dağılıyordu.

Yılanlar Azarrath'ın görkemli kanatlarına bakıyorlardı. Köyün meydanına ardında alevden bir iz bırakarak El-Cân da geliyordu. Yılanların olduğu yöne doğru bilinmeyen bir lisanla tısladı:

"Nivator delictyum, noratir delictyum, karatir delictyum."

Bu efsunlu kelimeleri bir kez daha tekrarladı. El-Cân'ın her tıslayışında yılanlar birbirlerinin içlerinden çıkıyor sayılan yüzlerden binlere çıkıyordu. Köyün meydanı yılanlarla dolup taşmıştı. El-Cân'ın emriyle yılanlar kesin bir itaatle Azazil'e doğru sürünmeye başladılar. Birlikte hareket ederek, yeri titreten, boğuk bir ses çıkartıyorlardı.

El-Cân bu defa kesik gözlü cine emretti. Cin iki avucunu havaya kaldırıp kendi dilinde bir şeyler fısıldadı. Avucunda sıvımsı bir alev topu oluştu. Alev büyüdü, büyüdü ve devasa bir kaya haline gelene dek durmadı.

El-Cân yine emretti kesik gözlü cine. Cin avuçlarına değmeden havada dönen ateş topunu Azarrath'a fırlattı. Azarrath ateş topundan kaçarak alçalmaya başladı. Doğruca cinin üzerine iniyordu

16

Zifir

şimdi. Gözlerinin siyahı büyüdü. Beyaz tüylerle kaplı, sivri uçlu kanatlarını iki yanında gererek rüzgârı kesti ve cine hızla yaklaştı. Güçlü kollarının üzerindeki tek tırnaklı pençeleri sedef gibi parladı Azarrath'ın. Sağ pençesini cinin boynuna hızla vurdu ve tekrar yükseldi. Cin geriye fırladı ve yere düşüp yuvarlanmaya başladı. Boğazından dışarı çamurumsu bir sıvı boşalıyordu. Azazil büyükçe kesilmiş beyaz-san renkte, kireç-kil karışımı kayalarla örülmüş bir geçitten geçerek köye girdi. Yılanlar Azazil'e saldırdılar vahşi sesler çıkararak.

Azazil, Utukkan'ı kaldırdı ve yılanlarla savaşımaya başladı. Rüzgâr uzun kınalı saçlarını sanki her telinin kendine ait birer canı varmışçasına dalgalandırıyor. Yılanlardan biri fırlayıp yüzünü ısırıldı Azazil'in. Isırıldığı yer şişmeye ve morarmaya başladı. Zehirli sıvı kanına karışıyordu. Boşta kalan eliyle koynundaki kırmızı bal-mumundan üçgen muskayı sıkı sıkı tuttu. Diğer elindeki Utukkan yılanlarla meşgul oluyordu.

El-Cân'a doğru yürüyordu şimdi Azazil. Kanına karışan zehrin varlığını tırnaklarının altında bile hissedebiliyordu. Muskasına daha sıkı sarıldı.

El-Cân tıslayarak, "Kimsin sen insanın?" diye sordu ona.

"Benim adım Azazil," dedi Utukkan'ı ona doğru uzatarak. Boş eliyle muskasını çıkardı, kılıcın kabzasına bağladı ve havada bir çember çizerek El-Cân'a doğru sıçradı.

Azarrath gözü kesik cine doğru bir kez daha alçaldı, aynı pençesini bu kez göğsünün siyah etinin içine soktu. Cin ağzından çıkan siyah köpüklerin arasından konuşmaya çalıştı. Aynı lanetli efsunlu sözleri söylemeye başladı. Avuçlarında öncekinden daha küçük bir

17

F:2

Orkun Uçar - Burak Turan

alev topu oluştu bu kez. Alevi Azarrath'a doğru savurdu. Azarrath yine kaçmayı başarmıştı. Yere kondu ve cine doğru yürümeye başladı. Cin hain bakışlarla yalvarıyordu şimdi.

Azarrath sakince iki kolunu cinin üzerinde açtı ve pençelerini cine doğru savurdu. Kesik gözlü cinin başı koptu ve yerde yuvarlanmaya başladı.

Azazil kılıcını saplamak üzereyken, El-Cân aniden kaybolu-vermişti. Deneyimli savaşçı, bu yok oluşun aslında bir tür değişim olduğunu biliyordu. El-Cân'ın vücudunu saran beyaz ve kalın, yağlı derisi alev alıp erimişti. Toprağın üzerinde, canlı ve sıvımsı bir ateş tabakası halinde sağ tarafa doğru akıyordu. Yaratık bu haldeyken yapılabilecek fazla bir şey yoktu. Azarrath kanatlarını sırtında birleştirmiş, Azazil'e doğru koşuyordu. El-Cân, ikisinden de uzak bir noktada yeniden vücuda gelmeye başlamıştı. Bir taraftan da yine haince

tıslıyordu. Efsunlu kelimeleri bir fırtına gibi kuşattı köyü. Ölen her insanın, ağzından ve burnundan içeri girdi yavaşça.

Azazil ayaklarının altında bir gürültü hissetti. Yer titremeye ve korkunç bir uğultuyla sarsılmaya başlamıştı. El-Cân lanetli kelimelerle kirlettiği toprağı, fırtınayı bile içine hapseden bir sesle yarıldı. Kum, toz ve çakıl parçaları gökyüzüne dağıldı. Köyün ortasında bir yarık açılmıştı; ağaçlan, kayaları ve hatta evleri bile içine çekerek büyüyordu. El-Cân bu yarığın karşı tarafındaydı şimdi. Azarrath yer yarılmaya başladığı sırada istemsiz bir tepkiyle kanatlarını açmış, gökyüzüne doğru yükselmişti. Şimdi Azazil'in biraz gerisinde, havada asılı duruyordu.

18

Zifir

El-Cân lanetli bakışlarını Azazil'e doğrultmuş, lanetli kelimelerini söylemeye devam ediyordu.

Kısa bir süre sonra, açılan büyük çukurun içinde bir hareketlilik başladı. Havaya kalkan toz şimdi yere iniyordu. Kızıl toprağın içinde, derisi El-Cân'inkine hiç de benzemeyen, kuru ve çatlaklarla dolu, toprağın renginde devasa bir yılan belirdi. Sırt derisini yararak vücudunun dışına çıkan sivri kemikler, kalın bir zarla birbirlerine bağlanmıştı. Kırmızı gözleriyle havada asılı duran Azarrath'a baktı yılan. Bir sinek kadar küçük görünüyordu... El-Cân efsunlu şiirlerini artık haykırarak söylüyordu. Her kelime yılanı biraz daha güçlendiriyordu. Bu büyüyle hayatta kalan bir yaratıktı. Yılan Azarrath'a doğru fırladı. Azarrath alabildiğine hızla gökyüzüne yükseldi. Yılanın korkunç başı da onunla birlikte göğe yükseliyordu.

Azazil gözlerinin önündeki bu vahşi manzarayı donmuş gözlerle izliyordu. Yılan bir dağın tepesine ulaşacak denli yükselmişti. Ama vücudu hâlâ çukurun içindeydi. Yükseldikçe, yerin altından çıkan kısmı kalınlıyordu.

Azarrath daha fazla yükselemedi ve yönünü değiştirip köyün dışına doğru kaçtı. Azazil gördüklerine inanamıyordu! Mücadele ettiği onca cin, ona şaşırılmamayı öğretmemiş miydi? Daha önce hiç görmediği büyüklükte bir belanın içinde olduklarını biliyordu artık. Azarrath daha önce hiç ulaşmadığı bir alçalmaya başlıyordu. Pençelerini hazırladı ve aniden yönünü değiştirip yaratığa saldırdı. 1 öbeğini de aynı anda yaratığın gözlerinin arasındaki geniş boşluğa vurmuştu. Büyük tırnaklar yılanın derisini kesti. Sağ bileğin-

19

Orkun Uçar - Burak Turan

deki tırnak yılanın derisinin içinde kaldı ve kırıldı. Diğer bileğini büyük bir şansla kurtarıp hızla alçalmaya devam etti.

Azarrath o gece öleceğini hissediyordu. Hatta sadece birkaç saniye sonra, her şey bitmiş olabilirdi.

Azazil efsunlu kelimelerle toprağı lanetleyen El-Cân'a doğru sıçradı. Yılanın bütün gücü, onun kahrolası dudaklarının arasından çıkan kelimelerden geliyordu.

El-Cân süratle kaçtı düşmanından. Azazil'in her saldırışında El-Cân aynı değişimi tekrarlayarak daha uzağı kaçıyordu.

Azazil bir şeyi fark etmişti. El-Cân her değişimde bulunduğu yerin tam tersi bir yöne doğru kaçıyordu. Daha sağa veya daha sola değil, önceden planladığı bir yere körlemesine gidiyordu.

Azazil ağır adımlarla yürümeye başladı. Köyün lağım atığı olduğunu düşündüğü içi pis suyla dolu bir kuyu görmüştü. El-Cân kuyu ile kendisi arasında kalana dek yürüdü. Bir gözüyle de yukarıdaki korkunç manzarayı seyrediyordu.

Azarrath, yılanı yeniden saldırmıştı. Fakat bu sefer kendisini o zalim dişlerden kurtaramamıştı. Kanadı kırılmıştı Azarrath'in. Omuriliğine bağlı kasların ucunda, boşlukta

sallanıyordu. Dengesini sağlamaya çalışıyordu, ama başaramıyordu. Yere çakılmak üzereydi Azarrath!

Azazil, Utukkan'ı havaya kaldırdı ve zehrin sersemlettiği dizleri üzerinde sıçrayarak, El-Cân'a doğru ilerledi. Yaratık yine eriyi-vermişti. Ama Azazil bu kez cisimleneceği yeri biliyordu. Birden dönerek kılıcı fırlattı.

Kılıç El-Cân'ın tam kalbine saplandı, ağzından fışkırttığı alev Azazil'in sol kolunu sardı. Dayanılmaz acıyı dindirmesi için hemen şifalı sözleri tekrarladı.

20

1

Zifir

Yaratığın vücudu hızla eridi ve lav misali lağım kuyusuna akmaya başladı ve ardında kesif bir duman bırakarak, pis suyun içinde hızla söndü. El-Cân sessizce ölmüştü. Toprağı lanetleyen efsunları da, rüzgârla birlikte havaya karışarak kaybolunca devasa yılan, bir dinamitle patlatılmışçasına parçalandı ve ait olduğu maddeye; taş, toprağa ve kuma dönüştü. Havada uçuşan zerrelere, yere hızla çarpan Azarrath'ın beyaz kanatları üzerine düştü.

Artık sol kolu olmayan Azazil yılanların zehirlediği bedenini zorlukla ayakta tutabiliyordu. Nihayet Güneydoğu'da dehşet saçan cinleri yok edebilmişlerdi. Bunun bedeli kendisi için ağır olmuştu. Bu olanların ardından, artık Azarrath'la daha rahat konuşabilirdi. Ben gidiyorum, yorgunum, yarımım... diyebilir ve anlayışla karşılanabilirdi. Ama önce, ölümle pençeleşen kardeşi Azarrath'ı ve zehirle lanetlenmiş bedenini Umman'a taşımalıydı.

21

Orkun Uçar - Burak Turan

2

Otiöürv.. 1 sCcvrtbuL

Gecenin sessizliği mermer sehpanın üzerinde çalan telefonun sesiyle bölündü. Gümüşü telefonun tuşlarının arasından çıkan pembe ve mor ışıklar, odanın karanlığını bir uçtan bir uca yard. Nil uykusuz gittiği cenazeden yorgun dönmüş, kanepede kendinden geçmişti. Rüyasında ölmüş annesiyle çıktığı bir öğle yemeğindeydi, telefonunun sesiyle yemek yarım kaldı...

Gözlerini karanlığa açtı. Kirpiklerini kırıştırdı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

Karanlığın içinde sürekli çalan telefonun ışıkları neredeyse gözlerini kör edecekti.

Gözbebekleri ışığa henüz hazır değildi. Bu işkencenin çabucak bitmesi için hızla telefona uzandı. Titreşim nedeniyle sehpanın kenarından düşmek üzere olan telefonu son anda yakaladı.

22

Zifir

Gözlerini kısarak ekrana baktı. Bu kadar inat edecek ne var ki, diye düşündü.

Arayan kişinin numarası görünmüyordu. Telefonu açtı.

Kısık ve yorgun bir sesle, "Buyurun?..." dedi.

Sesindeki titreme ve cansızlık, yeni uyanmış olduğunu belli ediyordu.

"Merhaba Nil Hanım," dedi telefondaki boğuk erkek sesi. "Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Uyuyordunuz sanırım."

Nil arayanı hâlâ çıkaramamıştı. Ne telefondaki sesin ardı ardına sıraladığı kelimeleri anlayacak ne de kibar davranacak hali yoktu.

"Kimsiniz?" Sesi son derece ruhsuz ve tavizsizdi. Telefonda-kini hemen başından savmak istediği açıkça belliydi.

"Ben Komiser Kenan Poyraz. Dün karakolda konuşmuştuk. Önemli bir konu vardı da..." Nil hatırlamıştı, belki gerekir, diye telefonunu istemişti adam. Duyulacak kadar yüksek sesle iç çekip, "Nedir konu?" diye sordu.

Daha önceki karşılaşmalarında Kenan Bey dosyanın kısa sürede kapanacağını söylemişti. Her şey bunun bir intihar olduğunu gösteriyordu. Zira babası son dakikalarını kameraya kaydetmiş ve bunu mektup gibi arkasında bırakmıştı. Komiser sanki kaliteli bir espri yapıyormuş gibi, "Hani penaltı gibi penaltı derler ya, bu da öyle," diyerek gülmüş, Nil'in kaşı öfkeyle kalkınca öksürerek özür dilemişti. Komiser Kenan artık onun mesafeli biri olduğunu biliyordu. "Görüntülerde bir gariplik fark ettim, görüşmemiz mümkün mü?" Kesin bir ses tonuyla, "Bakın Kenan Bey," dedi. Boğazım temizlemek için kısa bir süre durdu ve devam etti. "Aslında ben tam uyumak üzereydim... Yani uyuyordum ve..."

23

Orkun Uçar - Burak Turan

Komiser, Nil'in sözünü bitirmesini beklemeden, "Lütfen Nil Hanım," dedi. "Bu çok önemli. Görüntülerdeki tuhaflığı size göstermeme izin verin. Aksi takdirde dosyayı kapatamam..." Nil'in cevap vermesini bekledi. Umduğunu bulamayacağını anladığında devam etti. "Bunu görmelisiniz. Biliyorsunuz babanızın pek çok gayri menkulü vardı ve tek mirasçı sizsiniz." Adam sözleri biter bitmez, bunu söylediğine pişman oldu.

Nil ilk önce duyduklarını anlayamadı. Daha sonra komiserin sözlerinin ne anlama geldiğini anlayınca başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti kendini.

Engelleyemediği bir kızgınlıkla patlayıverdi. "Ne ima ediyorsunuz?!" Sesi hiç de sakın değildi şimdi. Sanki vücuduna enerji akın etmişti. Uzanmakta olduğu kanepede doğruldu ve karanlığa alışmış gözlerini, gri perdelerin arkasından parlayan yıldızlara yöneltti.

"Babamı benim mi öldürdüğümü söylemek istiyorsunuz?!" Kendisini toparlamaya çalıştı ve sesini alçaltarak, "Bakın Kenan Bey..." dedi.

Komiser yine sözlerini bitirmesini beklememişti. "Lütfen Nil Hanım, sakın olun. Lütfen... Ruhun yorgun olduğunuzu biliyorum. Sadece... Nasıl desem? Görüntülerde ilk başta hiç kimsenin görmediği bir ayrıntıyı fark ettim. Bu sizi de ilgilendiriyor. Telefonda anlatamam. Bunu yüz yüze görüşmek zorundayız. Mümkünse hemen."

Kızın kafası kanşmıştı. Komiser devam etti. "Evde misiniz?" Sesindeki ısrar çok belirgindi. Nil teslim olmuştu. Bıkkınlıkla, "Evet," diyebildi. "Babamın evindeyim."

Komiserin sesi birden canlandı ve, "Tamam o zaman," dedi. "En geç bir saate kadar orada olacağım."

24

Zifir

"Bekliyorum," diye cevap verdi Nil, ama telefon çoktan kapanmıştı. Bu polis garip bir adamdı: patavatsız ve görgüsüz... Nil'e, nostalji kanallarında annesinin seyrettiği Komiser Kolombo adlı adamı hatırlatmıştı. Onun pardösüsü gibi buruşuk bir takım elbisesi vardı. Tuvalete gittiğinde komiserle olan konuşmasını hatırlıyordu. Daha yeni uyanmaya başlamıştı. "Kayıtta gariplik," diye mırıldandı.

Salona geri dönüp bilgisayarı açtı. Monitörün ışığı bütün odayı aydınlatmıştı. Kameranın ara kablosu hâlâ bilgisayara takılıydı. Programını çalıştırıp monitörün parlak ışığı önünde kırpışan gözlerle kısa intihar kaydının açılmasını beklemeye başladı.

Görüntü başlayınca, mavi iskemleye yaslanıp bacaklarını sehpaye uzattı. Masanın üzerindeki dağınıklıkta sigara paketini el yordamıyla buldu ve ruju dağılmış dudaklarının arasına siyah filtreli ince bir sigara yerleştirdi.

Görüntü babasının çalışma masasını gösteriyordu. Abanoz heykellerin otantik bir hava verdiği masanın üzerindeki yığınla kitap düzensizce duruyordu. Babasının o garip karanlık kitaplarıydı bunların hepsi.

Masanın ön cephesine yerleştirilmiş gümüş sigara tabakasının kapağı açıktı ve içinde hiç sigara yoktu. Onun yanındaysa, içine sarı izmaritlerin ve küllerin yığıldığı kristal bir kül tablası vardı.

Çalışma masası, titreyerek yanan bir ışık kaynağıyla hafifçe aydınlatılmıştı. Az önce söndürüldüğü belli bir sigaranın gri dumanı hâlâ yavaşça süzülüyordu havada. Kısa bir süre sonra babası görüntüye girdi. Beyaz favorileri iyice uzamış, tel tel alınına dökülen saçları belli ki terden ıslanmıştı.

25

Orkun Uçar - Burak Turan

Dudaklarında bir titreme vardı. Sanki kendi kendine mırıldanıyor gibiydi. Nil bunu daha önce fark etmiş ama hiç önemseme-mişti. Komiser Kenan'ın gördüğü garip ayrıntıyı fark edebilmek için çok daha dikkatli inceliyordu her kareyi.

Babası kadraj dışında, kahve fincanını bıraktığı yere uzandı. Eli tekrar görüldüğünde Glock marka bir silah tutuyordu. Objektifin içine baktı. "Tamamen mantıklı bir adamım," dedikten sonra silahı ağzına sokup tetiği çekti.

Nil dayanamayıp görüntüyü dondurdu ama ekranda tam da beynin arka tarafının parçalandığı, kemik, beyin ve kanın kilime yayıldığı kare kalmıştı. Gayri ihtiyarı kafasını çıplak zemine çevirdi. Polis cesetle beraber kilimi de götürmüş olmalıydı.

O yaşlı adam için şu anda gözlerinde yaş yoktu. Öldüğünü duyduğunda, hatta ekranda bu görüntüleri ilk izlediğinde bile ağlamamıştı. Babası onun için uzun yıllar önce ölmüştü zaten ve o zaman kurumuştur gözpınarları...

Nil kendi kendine, "Tamamen mantıklı adam," diye mırıldandı. Babası, o soğuk demiri ağzına sokup beynini dağıtmadan önce böyle demişti. Oysa değildi, biliyordu. Dengesiz bir adamdı; bazı yönlerden çılgınca korkusuz bazı konularda korkak... İki yıl önce ölen annesiyle boşanmamış olmasına rağmen cenaze törenine bile gelmemişti. Nü'i ve karısını sekiz yıl önce terk etmişti.

Annesi güçlü bir kadındı ve babasıyla ilgili hayal kırıklığına uğramaması için Nü'i küçük yaşta uyarılmıştı. Küçük kız, bunun anlamını on iki yaşında acı bir olaydan sonra anlamıştı...

Çocukluğundan beri alımlı bir kız olmuştu. Kısa kuzguni saçları, derin yeşil gözleri ve düzgün burnuyla güzelliği her zaman dikkati çekmişti. Ama bu güzelliği masum değildi. Vahşi ve çığ bir yapısı vardı. Bu nedenle tehlikeli insanları çekiyordu.

26

Zifir

Eskiden beri, bazı insanların gözlerinin arkasında saklanmış yaratıkları hissedirdi. Onlar insana benzerdi ama başkaydılar. Bazen o yaratıklar ona zarar vermeye çalışıyordu...

Okulda iki çocuk onu bahçede sıkıştırıp tecavüz etmeye kalkışmıştı. Okulun bekçisi çayı fazla kaçırıp tuvalet yerine ağaçlıklı alanı tercih etmese bunu başaracaklardı da.

Nil hem sarsılmış hem de çok korkmuştu. Ama onu yıkan müdürün ve babasının tepkisi olmuştu... Müdür sanki o çocuklarda suç yokmuş, olayın sebebi Nü'in güzelliği gibi konuşmuştu. Verdiği tavsiye ise, bu kızm böyle bir kenar mahalle okulu yerine özel okula gönderilmesiydi.

Babası da onu eve götürürken, sanki Nil en gereksiz zamanda vaktini çalmış, dertsiz başını ağrıtmış gibi davranmıştı.

Odasında ağlarken, annesi işten gelmiş ve olanları öğrendikten sonra, "Babana kızma," demişti. "Çetin her zaman korkak ve sorumluluklarından kaçan biri oldu." Onun özel bir okula gitmesi için maddi imkânı sağlayan da yine annesi olmuştu.

Bu sorunlu aile birkaç ay sonra dağılmıştı zaten... Makine mühendisi olan babası çalışmak istemiyor, bütün zamanım doğaüstü ve gizemli olayları araştırarak ve bu konularla ilgili kitaplar okuyarak geçiyordu. Şiddetli bir kavgadan sonra annesi kocasını evden kovmuştu. Gerçek dünyayla ilgili her şeyden sıkılan Çetin Alemdar, evsiz kalınca birkaç ay çalışmak zorunda kalmış, ama yine dört ayak üzerine düşmüştü... Zengin amcası ölünce ailenin o kanadındaki tek mirasçı olarak hiç çalışmasına gerek kalmayacak kadar büyük bir servete kavuşmuştu. Bu paranın bir kısmını kızma ve hâlâ boşanma-dığı eşine vermeyi hiç düşünmemişti. Tüm zamanını gizemli olaylara ve doğaüstü güçlerle ilgili araştırmasına ayırmıştı.

27

Orkun Uçar - Burak Turan

Nil sıradan konularda korkak ve kaypak olan bu adamın, söz konusu şey doğaüstü olaylar, cinler, Şeytanlar olunca ortaya çıkan güçlü tutkusuna her zaman şaşırılmıştı. Babası her geçen gün biraz daha karanlık ve esrarengiz olayların içine gömülür olmuştu. Gözlerinin altı kararmaya, elmacık kemikleri belirginleşmeye, derisinin rengi koyulaşmaya, saçları hızla kırışmaya ve dökülmeye başlamıştı. Gözleri mumlaşmıştı adeta. Seyrek de olsa karşılaştıklarında, görüntüsü Nil'i ürpertmeye yetiyordu. Babasının bu akıl almaz tutkusu, etrafına karanlık bir ışık gibi yayılmıştı; bu evin her köşesinde fark ediliyordu. Etraftaki büyük ve korkunç heykeller, duvarlardaki mitolojik karakterlere ait yağlıboya tablolar, her yana saçılmış deri ciltli, elyazması kitaplar, kâğıtların üzerlerine mor ve kırmızı mürekkeple çizilmiş geometrik figürler, şekiller, semboller... Ev adeta gizemli ayınların yapıldığı bir pagan tapmağını andırıyordu. Neredeyse duvarlarda bile, bu doğaüstü güçlerden izler olduğunu düşünebilirdi insan. Tavan ile duvarların birleştiği köşelerden sızan rutubet koyu yeşil izler bırakmıştı. Örümcek ağları ve tavanı saran is her yana grotesk bir hava yayıyordu. Hele kitap raflarından süzülen mum sarkıtlarının insanın içinde uyandırdığı o dehşet hissi yok mu?... Nil eğer bu evde bir zamanlar babasının yaşadığını bilmeseydi, kesinlikle kapısının önünden bile geçmeye korkardı. Şimdi bile geceyi bu evde geçirme kararını çilginca buluyordu.

Pencerelerin önünde huzursuzca dalgalanan gri tül perdelerin arkasındaki uçsuz gecenin derin laciverti, odanın içinde itaatsizce dolaşan toz parçalarını bir anne gibi şefkatle sarmıştı.

Telefonun sesiyle olduğu yerde zıpladı. Ekrandaki ismi görünce derin bir of çekti. Şimdi de Erdal arıyordu. Belalı sevgilisi... Bu da diğerleri gibi, kısa sürede onun tüm hayatının kontrolünü alma-

28

Zifir

ya çalışmıştı. Beraberliklerinin ilk haftası dolunca kibarlık maskesi atılmış ve altından, baba parasıyla şımaran zengin bir züppe çıkmıştı. Çoğu, Nil gibi mankenlerin peşinde koşardı zaten. Erdal'ı daha da kötü yapan şiddet merakı ve kokain alışkanlığıydı. Kızgın olmalıydı, çünkü babasının intihar haberini aldığından beri telefonlarını açmamıştı. Ama daha fazla kaçamazdı.

"Alo."

"Neredesin sen be kızım?!... İki gündür niye açmıyorsun telefonu... Aramıyorsun da!"

"Kusura bakma Erdal..."

"Ne demek kusura bakma be, senin canına okuyacağım!... Aklıma bin türlü şey geldi... O kaltak arkadaşların da bir şey bilmiyormuş."

"Dur Erdal, babam vefat etti. Onunla meşguldüm." Şimdi karakoldan, intihardan söz etmek istemiyordu. Bir an önce kapatsaydı şu herif.

"Senin baban yaşıyor muydu?... Allah Allah neyse..."

Cümlelerinin arasında sürekli burnunu çekiyordu. Kalın bir çizgi kokain almış olmalıydı az önce... Ve baklayı ağzından çıkardı. "Neredesin şimdi?... Yanımda güzel mal var."

İt herif, bir baş sağlığı bile dilememişti.

"Erdal şu anda..."

"Bana sakın hayır deme!... Zaten iki gündür Şeytanlar tepemde!"

Nil daha fazla direnmeye cesaret edemedi. Bu heriften üçüncü kez dayak yemek istemiyordu. Çaresiz babasının ev adresini verdi. Kendisini rahatlatan tek şey komiserin de gelecek olmasıydı.

Yarım saati çay demleyip sigara üstüne sigara içerek geçirmişti. Bir Jaguar motorunun korkunç gürültüsü boş caddede yankılanmaya başlayınca, Nil yerinden kalktı ve cama doğru yürüdü.

29

Orkun Uçar - Burak Turan

Gri perdelerin ardından, rüzgârın yavaşça süpürdüğü caddeye doğru baktığında, gelenin Erdal olduğunu anladı. Kırmızı Jaguar, bir gölge gibi ilerliyordu.

Evin hemen karşısındaki titrek sokak lambalarından birinin altında tuhaf görünümlü bir adam fark etti. Perdeyi parmaklarının arasında sıkıca tutup yüzüne yapıştırdı. Şimdi daha net görebiliyordu dışarısını.

Siyah bir fötr şapka ve aynı renkte pahalı bir kumaştan yapılmış takım elbise giymişti adam. Karanlığın bir parçası gibi duruyordu. Bir gariplik vardı sanki. Adam hiç kıpırdamadan doğruca Nil'in olduğu yöne bakıyordu. Eğer uzun, açık kahverengi saçları rüzgârda dalgalanmasaydı, bir sokak dekoru ya da bir manken zannedile-bilirdi ilk bakışta.

O kadar mesafeden dahi, gözlerindeki gümüşü parıltı görülebiliyordu. Nil adamın bakışlarından rahatsız oldu ve perdeyi bırakıp biraz geri çekildi. Tüpleri diken diken olmuştu. Garip gözcüsünün sırtında anormal bir çıkıntı fark etti. Belki kamburdur, diye düşündü.

İpnotize olmuş gibi adama bakarken kapı zilinin çalmasıyla kendine geldi. Kapıya doğru yöneldi. Zil tekrar çaldı. Adama bakarken, Erdal'ın geldiğini fark etmemişti. Kapıya doğru yürürken etraf bulanıklaşmaya başlamıştı.

Zil inatla çalmaya devam ederken, kapıyı açtı. Erdal, o pişkin suratsız ifadesiyle karşısında sırtıyordu. Birden üzerine atladı ve onu duvara yapıştırdı. Çılgınca öpmeye başladı. Nil dudaklarını adamın saldırısından kurtarıp, "Dur!" diyebilmişti nihayet.

"Duramam!... Zaten iki gündür bomba gibiyim... Fitolimi çek yoksa patlayacağım!"

Nil bu sersem laftan tiksiniyordu.

Adamı kuvvetle itip, "Erdal dışarıda garip biri var!" dedi.

30

Zifir

Erdal, "Ne diyorsun be?" diyerek Nil'i kendine çekmeye çalıştı. "Dur, bak dinle babam doğal yoldan ölmedi. İntihar etti." "Eeee?..."

"Polis aradı biraz önce bir gariplikten söz etti. Buraya geliyor. Dışarıda da bu evi gözleyen biri var. Beni çok korkuttu."

Erdal konuyu tam anlamamıştı ama, "Göster bana bakayım,"

dedi.

Nil perdeyi açarken adamın çoktan gitmiş olacağını umuyordu. Bunun için Erdal'ın alaylarına bile katlanırdı... Ama adam oradaydı, bir milim bile kıpırdamamıştı.

Erdal bir süre baktı. "Ne biçim bela bu be?!" diye mırıldandı. "Şimdi gösteririm o sapığa dikiz nasıl atırmış!"

Birden belinden bir silah çıkardı. Nil korkmuştu. Silah taşıdığını biliyordu fakat elinde hiç görmemişti.

Erdal iri iri açılmış gözlerle silaha bakan Nil'e manyakça sırıttı. "Güzel mi?" diye sordu. "Browning..."

"Polis birazdan burada olacak Erdal bir delilik yapma."

Erdal o anlamsız sırıtışını hiç bozmamıştı. Silahın gücünü hissetmekten memnun bir halde yerinden fırladı ve evden çıktı. Nil onun sokağa çıkıp siyah takım elbiseli adama doğru ilerleyişini seyrediyordu. Erdal'ın bir şeyler söylediğini görüyor ama çift katlı camdan dolayı onu duyamıyordu.

Ondan sonra olanları sanki ağır çekim gibi seyretti... Erdal, belki de sorularına cevap alamadığı için silahı adama uzatıp yaklaşmaya başlamıştı. Yabancı doğal olmayan bir tepkisizlikle ona bakıyordu. Sonra harekete geçti. Trençkotunun cebinden çıkardığı sağ eyle, silahı yavaşça kendinden uzaklaştırırken, diğer elinde beliri-Veren Parlak, uzun metali yavaşça Erdal'ın karnına soktu.

31

Orkun Uçar - Burak Turan

Nil hafif bir çığlık attı. O parlak metal bıçaktan daha uzun, kılıç gibi bir şeydi. Sanki bir sihirbaz gösterisi gibi vücudun içinde yavaşça kaybolmuştu. Erdal'ın kafası yukan bakıyordu. Ağzı sessiz bir can verişle açılmıştı. Şaşkınlık ve korkuyu kız bile görebiliyordu. Katil parlak metali bir kere çevirip çıkardı ve kanlı haliyle trençkotun içinde kaybetti. Erdal'ın bedeninin de boş bir çuval gibi yığılmasına izin verdi.

Nil donup kalmıştı. Çığlığı boğazına takılmıştı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Tam telefonu açıp polisi aramalıyım, diye düşünürken, sokağa bir araba girdi. Gelenin Komiser Kenan olup olmadığını anlamak için cama iyice yapıştı. Onun arabasına benziyordu. Aklından pencereyi açıp komiseri uyarmak geçiyordu ama gözleri lambanın altına kayınca donup kaldı. Ne trençkotlu adamdan ne de Erdal'dan eser vardı! Sanki buhar olup gitmişlerdi.

Araba durup içinden polis çıktığında, Nil dışarı fırlayıp ona sarıldı. İçinde bulunduğu şok yüzünden hâlâ titriyordu. Sarsılarak ağlıyor, kekeleyerek olayı anlatmaya çalışıyordu. Yirmi dakika sonra elinde çay fincanıyla Komiser Kenan'la oturuyorlardı. Komiser gidip lambanın altını, hatta bütün sokağı kontrol etmiş, fakat en ufak bir iz bile bulamamıştı. "Sevgilinizin arabası duruyor, ama lambanın orada anlattığınız olayı kanıtlayacak bir damla kan bile yok."

"Bakın uydurmadım," dedi Nil. Artık paniğe kapılmaya başlıyordu. Derdi sadece dediklerine inandırmak değildi. İlk defa gözlerinin önünde biri öldürülmüştü. Üstelik tam bir soğukkanlılıkla... Ve katil kesinlikle onun peşindeydi. "Ben korkuyorum," diye mırıldandı. ^

Komiser Kenan, kızın omzunu okşadı. "Endişelenmeyin yanınızda ben varım."

32

Zifir

Çaylarını aynı anda bitirdiler. Komiser, devam eden sessizliği bozdu ve açık ekrandaki görüntüye bakarak, "Şimdi gelelim benim burada olma sebepime," dedi.

Yerinden kalktı, bilgisayara doğru yürüdü. İskemleye otururken, "Gerçi sizin yaşadığınız gariplik, benim ekranda gördüğüm ayrıntının tuhaflığını önemsiz kılıyor ama izleyin lütfen," dedi.

Nil, adamın omzunun üstünden ekrandaki görüntüyü ayarlamasını seyrediyordu. Tam da babasının gümüş çerçeveli gözlüğünü taktığı kareye gelmişti. "Seyredin," dedi adam.

Nil rahatsız bir şekilde ekrandaki kaydı yeniden izlemeye başladı. "Bir şey fark etmedim, ne görmem gerekiyordu?" diye sordu adama.

Komiser Kenan ciddi bir ifadeyle, "Bakın şimdi," diyerek görüntüyü geri aldı ve büyüttü. "Burayı ortalıyorum, bu babanızın sol gözlük camı."

Görüntü hızını yavaşlattı. Gözlük camında kameranın kayıta olduğunu gösteren kırmızı ışığı ile açık bilgisayarın ekranının maviliği oynuyor, arada babasının yeşil gözleri siluet olarak beliriyordu.

Komiser Kenan, "Şimdi şurada," diye parmağıyla gösterdi. Bir gölgeyi işaret ediyordu.

Nil, "Bu ne?" diye mırıldandı. Gölge hareket ediyordu, ama babasının gözbebekleri onu izlemiyordu. Derken babası tetiği çekince görüntü dağıldı.

Nil gördüklerine bir anlam verememişti. "Bu ne sizce?" diye tekrarladı sorusunu.

Komiser parmaklarını şıklattı. "Bunun ne olduğunu size söyleyeyim, intihar sırasında orada olan birinin varlığı," dedi.

Kız iyice korkmuştu. "Ne demek istiyorsunuz?"

33

F:3

Orkun Uçar - Burak Turan

Komiser başını önüne eğdi ve belindeki gümüş kaplama silahı çıkarıp kontrol etti. "Bence dışarıda görmüş olduğunuz adam, her kimse, hedefi siz değilsiniz. Bu ev... Aradığı bir şey vardı ve babanız bunu ona vermedi."

Nü huzursuzca kımlıandı.

Komiser de iç çektii, sanki aklından geçenleri söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu.

Nü cesaret vermek ister gibi baktı. "Kenan Bey, ne olacak şimdi? Ne yapmalıyım?"

Adam nihayet bir karara varmıştı. "Nü Hanım," dedi yutkunarak. "Doğüstü güçlere inanır mısınız?"

Uzun yıllardır babasını içine çeken bu girdaptan hep uzak durmuş ve anlatılan hikâyelerin hiçbirine inanmamıştı.

"Hayır, inanmam," dedi. "Babam ise hastalıklı bir tutkuyla inanırdı. Bu tip olaylar onun saplantısıydı."

"Öyleyse işim zor," dedi Komiser Kenan derin bir nefes alıp verdikten sonra. Sıkıntısı yüzünden belli oluyordu. "Çünkü bu ölümden ve sizin gördüğünüz cinayette doğal olmayan bazı izler görüyorum." *

Nü konuşmanın gideceği yönü merakla bekliyordu.

Adam, "Aslında ben komiser de sayılmam," diyerek, Nü'in çatılan kaşlarına rağmen devam etti. "Daha doğrusu geçici bir görevlendirmedeyim. Genelkurmaylığa bağlı gizli bir bölümde yüzbaşıyım. Kısaca doğal olmayan şeylerle ilgilendiğimizi söyleyebilirim."

Nü anlamıyordu. "Yüzbaşı mı? İyi ama intihar olduğu belli bir olaya neden gönderildiniz? İlk olarak karakolda karşıma çıkmıştınız. O sırada, henüz kayıttaki garipliği fark etmiş de değildiniz. Benden sakladığınız daha neler var?"

34

Zifir

Adam gülümsedi. "Biz Türkiye'de üç binden fazla insanla sürekli ilgileniriz. Bunlar bazı doğaüstü yetenekleri olan veya babanız gibi tutkuyla bu konulara bağlı olan insanlardır. Bazen babanız gibi amatörler bile inanılmaz sonuçlara ulaşabiliyorlar."

Nil acıyla yutkundu. "Açıkça doğaüstü olaylar hakkında ne biliyorsunuz Kenan Bey?... Hoş, bunun gerçek isminiz olup olmadığını bile bilmiyorum... Sadece yarım saat önce, öyle ya da böyle 'sevgilim' dediğim bir adamın öldürülmüş olduğunu gözlerimle görmeme rağmen burada sizinle oturup bu konulan konuşamam."

Adam, kızın elini tuttu. "Sıradan insanların yanı başında mistik bir akıntı akar. Çoğu, bunu hiçbir zaman fark etmez. Ama bazen birileri o garip olayları hisseder veya tanık olur. Akıntı o insanlara bulaşır ve bu, karanlıkta parlayan fosfor kadar etkili olur. Babanıza ve şimdi de size olan da bu Nil Hanım. O yaratık neyse, sizi gördü. Burada aradıkları bir şey var."

Nil içini çekti. "Peki ne yapacağız? Polise mi gideceğiz?"

"Anlatamadım galiba, polisin bize yapabileceği hiçbir katkı yok. Silahlarının bile."

Nil, adamın elindeki işaret etti. "Peki ama sizin de tabancanız var?"

Kenan Bey omuz silkti. "O ve mermileri özeldir. Bazen işe yaramıyorlar ya neyse..."

"Ne yani, okunmuş falan mı?" diye sordu Nil suratında alaycı bir gülümsemeyle.

Kenan Bey de gülümsedi ama sesi gayet ciddiydi. "Aynen öyle... Konusu açılmışken şunu da takalım size."

Balmumuyla kaplanmış üçgen bir muskayı kızın boynuna geçirdi. Nil bunun ne olduğunu bile sormadı. Hâlâ, hafif hafif gülüyordu.

35

Orkun Uçar - Burak Turan

"Okunmuş silahlar, muskalar sizin daha bilimsel çalışacağınızı sanırdım."

Adam gülümseyerek, "Bilimsel çalışan bir birimiz var tabi ki," dedi. "Fakat lojistik destek ile insan kaynakları ihtiyacımızın bir kısmını Diyanet İşleri sağlıyor."

Kıza montunu uzattı. "Şimdi gidip destek alacağız."

Nil'in hâlâ montunu giymediğini görünce, "Size ve bana yardım edebilecek bir uzman," diye ekledi.

"İyi ama bu evde aradıkları bir şey var demiştiniz. Biz gidince..."

"Burada olsak da engel olmamız zor. Bazen onlara karşı yapabileceğimiz tek şey kaçmaktır. Ve unutmayın daha önce aramaya vakitleri oldu ve bulamadıysa şimdi de bulamazlar."

Arabayı çahşırken Nil'e bakıp gülümsedi.

"Bu arada adım gerçekten Kenan. Size yalan söylemedim."

36

Zifir

3

yoRqxNcuup.

Kenan Bey'in arabası eski bir Vosvos'tu, aksıra tıksıra Kuz-guncuk'a kadar yol aldılar. Adamın telefonu ardi arkası kesilmeksizin çalıyor, Nil'in hiçbir anlam veremediği kısa konuşmalar yapıyordu. Sık sık "22E" diyordu yüzbaşı. Nil, polislerin olay kodları olduğunu bilirdi, bu da gizemli olaylarla ilgili bir kod olmalıydı.

İki katlı, tuğla bir binanın önünde durdular. Saat epey geç olmuştu, ama alt kattaki dükkânın ışıkları hâlâ yanıyor. Nil burasının bir yorgancı olduğunu şaşkınlıkla gördü. "Bunlardan kaldığımı bilmiyordum," diye mırıldandı.

Adam sadece gülümsedi.

İçeri girdiklerinde, büyükçe kaidenin üzerinde, yaşları on sekizi aşmayan üç çocuk gördü. Yorganlan altlarına sermiş, dizleri üzerinde duruyorlar, parmaklan arasındaki çuvaldızlarla yorganla-

37

Orkun Uçar - Burak Turan

rın üzerine işlemeler dikeyyorlardı. Onlar içeri girdiğinde başlarını kaldırdılar ve dik bakışlarını kıza çevirdiler. Göz altlan kararmıştı. Nil istemsiz olarak Yüzbaşı Kenan'ın arkasına sığındı. Tüyleri ürpermişti.

Bir basamağı andıran, hemen hemen altı veya yedi metrekairelik kaidenin yanında dar bir koridor vardı. İçeri girdiklerini duyan beyaz sakallı, yaşlı ama dinç görünümlü bir adam mavi gözlerinden ışıltılar saçarak yanlarına geldi. İnsanı şaşırtacak denli uzun boylu ve inceydi. Yüzünde endişeleri yok eden bir gülümseme vardı ve onların gelmiş olmasından dolayı büyük bir mutluluk duymuşa benziyordu.

Yaşlı adam, Nil'in elini parmaklarının arasına aldı ve gülümsemeye devam etti. Garip bir huzur kızın içine aktı. Tuhaf kaçmayacağından emin olsa, kendisini yorganların üzerine atar, bir kedi gibi mırıldana mırıldana uyurdu.

Gözlerinin ağırlaşmaya başladığını hissediyordu. Adeta uçsuz bucaksız bir pamuk tarlasının içine girmişti ve rüzgâr tatlı tatlı esiyordu saçlarının arasında.

Yüzbaşı durumu fark etmişti. Ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkarıp kapağını açtı ve kızın burnuna tuttu. Nil birden kendine gelirken, Yüzbaşı Kenan da onun şaşkınlığına gülmeye başladı ve, "Bunların da yeteneği bu işte," dedi.

Koridordan geçtiler ve ışığın pek de aydınlatmadığı demir basamaklı bir merdivenle üst kata çıktılar. Koridorda yürürlerken Nil, "Bu adam mı destek alacağımız kişi?" diye sordu. "Hayır Nil Hanım," diye cevapladı Yüzbaşı Kenan. "Ondan bir adres alacağız. Aradığımız kişi, sık sık izini kaybettirir de..."

Şimdi üst kattaydılar. Yaşlı adamın ince belli bardaklara dikkatlice doldurduğu çayın kokusu küçük odaya yayıldı.

38

Zifir

Nil bir yudum alıp derin bir iç çekti. Binlerce düşüncenin aynı anda üzerine doğru geldiği hissine kapılıyordu. Biraz önce, yaşlı adamın parmaklarının vücuduna yaydığı rahatlatma hissi sona ermişti. Şu anda içinde bulunduğu bu sıkıntılı durumun, aslında bütün hayatı boyunca yaşadığı sıradan duyguları olduğunu korkuyla fark etti. İnsan ancak dışarıdan baktığında, hayatının çirkinliklerini görebiliyordu. Ve o temas sonrası bunu başarabilmişti.

Yaşlı adamın parmaklarına baktı. Orada, kendisine ait bir şey vardı sanki. O parmaklardan çıkan enerjiyi, açgözlü bir iştahla yeniden istiyordu. Kendisinden korktu ve dikkatini dağıtmaya çalıştı. Yaşlı adamın dinç bakışları onun üzerindeydi. Bunu görünce utandı. "Bana her ne yaptıysanız," dedi başını önüne eğmiş bir vaziyette. "Bunu yine istiyorum. Sanki bir tür bağımlılık gibi..."

Yaşlı adam gülmeye başladı. Yüzbaşı Kenan da ona katıldı. Çaylarından birer yudum aldılar ve konuşmaya başladılar.

"Aslen ben bir şifacıyım," dedi yaşlı adam. "Henüz bu ilmin i'sindeyim ama yine de hiçbir şey bilmeyenler için büyük görünür."

Yüzbaşı sözünü kesti. "Hadi canım!" dedi gülümseyerek. "İlmin i'si ha!" Sonra Nil'e döndü ve, "Öyle söyledigine bakma," dedi. "Sadece mütevazı olmaya çalışıyor."

Nil başını sallayarak bardağından bir yudum daha aldı. "Farkındayım komiser bey." Adam, polis olmadığını söylediği halde ona komiser demekten vazgeçmiyordu. Kenan kulağına eğilip, "Yüzbaşı veya Kenan..." diye düzeltti.

Yaşlı adam, "Biz insanların dertlerinden kurtulmalarını isteriz. Onlara bunun için bir çıkış vermeye çalışırız bütün yaptığımız budur," dedi. Sesinde aşkın bir pınar vardı adeta. Kelimeler dudaklarının arasında çağılıyordu.

39

Orkun Uçar - Burak Turan

"Senin içinde büyük sıkıntılar gördüm," diye konuşmasına devam etti. "Onları sadece kısa bir süreliğine uyuşturabilecek bir güce sahibim. Dış çürüğü gibi ruhunda damar damar iz bırakmış çevrendeki habislik. Eğer istersen sana daha fazla yardım etmek de isterim küçükhanım."

Nil hemen fırlayıp, evet, diye bağırarak istedi, ama yüzbaşı ondan hızlı davrandı. "Bunun için vaktimiz yok. Aslında şu anda büyük bir sorunumuz var ve bunu çözmek için sizden yardım almaya geldik."

Yaşlı adam kaşlarını çattı ve pür dikkat Yüzbaşı Kenan'ı dinlemeye başladı.

"Bir süre önce tuhaf bir olay vuku buldu. Polis sıradan bir intihar vakasını haber aldı, fakat kendisini Öldüren kişinin dosyasında bizim bölümün kodu olduğundan hemen haberimiz oldu. İntihar eden kişi gözetimimiz altındaki doğaüstü araştırmacılarından biriydi. Bölüm, olayla ilgilenmem için beni görevlendirdiğinde ise, küçük hanımla tanışmış olduk. İntihar eden, Nil Hanım'ın babasıydı. Ölümü sıradan bir intihar gibi görünse de, işin içinde başka izler de buldum."

Yaşlı adam başını salladı. Duyduklarının onun için son derece sıradan olduğu anlaşılıyordu. Ama bir hafta önce bile, birisi Nil'e bunları anlatsa kahkahayı basar ve giderdi. Şimdiyse bunu yapamıyordu.

Yaşlı adam, "Anlıyorum," dedi. "Bir ifrit saldırısı mı?"

Nil'in tüyleri diken diken oldu.

Yüzbaşını ise hiç etkilemedi bu ifade. "Tam olarak emin değiliz. Aslına bakarsanız elimizde henüz çok fazla delil de yok. Bunun küçük bir saldırı mı yoksa sistematik işlenen bir cinayet mi olduğunu bilmiyoruz, ama benim hislerimi soracak olursan, yani tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, bu işin altında, çok büyük ve

40

Zifir

korkunç bir amaç var. Henüz ne olduğunu bilmiyoruz. Okuyucular sürekli çalışıyor yalnız olaya tam bir giz perdesi hâkim. Daha önce bu kadar güçlüsünü görmemiştik."

"Okuyucular?" diye sordu Nil. Sanki anlayamadığı tek şey oymuş gibi.

Adam, ona döndü. "Evet," dedi. "Okuyucular. Kuranikerim'in evreni kuşatan mucizevi satırları arasında, bu tür cinayetlerin izlerini ve çözümlerini arayarak kadim bilgileri günümüz sorunlarını çözmek için kullanan tefsirciler, diğer bir deyişle ermişler..."

"Onlar size yardım mı ediyorlar?" Nil şaşkınlıktan ne hissedeceğini bilemiyordu.

"Sadece yardım demek büyük bir cahillik olur," dedi Yüzbaşı Kenan. "Onlar sadece Allah rızası için çalışır, Allah tarafından görevlendirilirler. Biz onlar hakkında çok fazla bilgi sahibi değiliz. Bir bakarsın çıkagelmişler ve üzerinde haftalardır kafa yordum bir olayın çözümünü getirmişler. Onlara kim söyler, kim onlardan yardım ister bilinmez. Biz deriz ki, böyle durumlarda, Yüce Allah'ın fısıldadığı adamlar geldi. Ermişler geldi ve çözümü de beraberinde getirdi."

Nil hayatı boyunca inançlı biri olmamıştı. Daha önce ne bir ayet okumuş ne de bu gibi konular hakkında bir şey öğrenmişti. Hatta inanmazdı bile tüm bunlara... Gizemli olayları,

spiritüalizm felsefesiyle değerlendirir, Allah inancını ise hiç güvenli bulmazdı. Şimdi duydukları, doğal olarak onu sarsıyordu. İçinde tuhaf bir rahatsızlık mı vardı ne? Yaşlı adam durumu fark etmişti. Gürültülü bir kahkaha patlattı ve yaşından beklenmeyen bir hızla ayağa fırlayarak boş çay bardaklarını topladı. Küçük ocağın üzerinde huzurla fokurdayan çaydanlığa doğru yürürken, "Bütün bunlar sadece bilenler içindir," dedi.

41

Orkun Uçar - Burak Turan

di. "Bilenler ve bilmek isteyenler. Hakikati inkâra şartlanmış olanlar için değil..." Çayları koyup geri gelirken, yüzünde hâlâ o güzel gülümseme duruyordu.

Çaylarını içmeye başladılar. Derin bir nefes aldı yaşlı adam. "Eee... ben nasıl yardımcı olabilirim komiserim?"

Yüzbaşı Kenan konunun buraya gelmesinden memnundu. Zaten konuyu nasıl bu noktaya getireceğini düşünüp duruyordu.

Vücudunu tamamen yaşlı adama çevirerek oturduğu tabureyi düzeltti. "Aslında," dedi yumuşak bir sesle. "Biz bu işin arkasında karanlık güçlerin olmasından korkuyoruz. Bölüm, her şeye rağmen bunu benim gibi elemanlarla çözemez."

Yaşlı adam gülümsedi, Kenan Poyraz'ın ne söylemeye çalıştığını gayet iyi anlamıştı. Çayından bir yudum daha aldı ve, "Azazil'i istiyorsunuz," dedi.

Kenan kısa bir nefes aldıktan sonra hızla, "Bölüm onu istiyor," dedi.

Nil, bu Azazil de kim, diye düşünmeye başlamıştı.

"Evet," dedi yaşlı adam. Yüzüne garip bir ifade yayılmıştı. Yüzbaşının yüzüne sanki derin düşüncelere dalmış gibi bakıyordu.

"Sizi anlıyorum. Anlıyorum anlamasına ama benim elimden ne gelir onu da bilmiyorum."

"Onun yerini bilen tek siz varsınız."

"Doğru... Doğru ama Azazil bölüm için çalışmak istemiyor. Biliyorsunuz. O kendini emekliye ayırdı."

"Evet, eskiden de sadece işbirliği yapardı. Belki en azından bu olayda yardım etmesini sağlayabiliriz. Yapılanların üzerindeki koruyucu çalışma bizim elimizdeki bütün yeteneklerin üzerinde. Bu olay nereye varır, sonuçları neler olur bilmiyoruz. Ona eskisinden daha fazla ihtiyacımız var. İnanın..."

42

Zifir

Yaşlı adam derin bakışlarını zemine yöneltti. Bir süre öylece bekledi ve düşündü. Bir karara varmaya çalışıyor gibiydi.

"Size yardım etmek isteyip istemeyeceği konusunda emin değilim."

Yüzbaşı Kenan'ın yüzüne bir grilik yayıldı. Bütün rengi kaçmıştı. Bu ihtimalden hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Ama size adresini verebilirim, gidersiniz kendiniz konuşursunuz."

Yüzbaşı sevinçten neredeyse kahkaha atacaktı. Ayağa fırladı ve art arda defalarca teşekkür etti yaşlı adama.

Yaşlı adam ise istifini hiç bozmamıştı. "Ama o kadar kolay değil," dedi.

Yüzbaşı bir anda olduğu yerde kaldı.

Yaşlı adam, Nil'i işaret etti ve, "Onun büyük sıkıntıları var," dedi.

Kenan anlamıştı.

"Allah, parmaklarının arasına şifa koyduysa, sen onu istediğine dağıtamazsın, isteyen gelir ve alır," dedi. "Kızımız gelmiş, hoş vgelmiş, şifası burada, Allah'ın bıraktığı yerde." Elini açmış ve kıza uzatmıştı. Nil şaşkın bakışlarla olanları izliyordu.

"Yaklaşın kızım," dedi yaşlı adam. Elinde nereden çıktığı belli olmayan bir hırka vardı. "Bu sizi bazı belalardan koruyacaktır."

Hırkayı giydikten sonra Nil başını yaşlı adamın avuçlarına doğru yaklaştırdı. Yaşlı adamın uzun parmaklı eli bir örümcek gibi alnını sardı. Başının ön kısmına doğru bir akım hissetmeye başlamıştı.

"Uyuştuğumu hissediyorum," dedi Nil. Belki de söylememişti. ^Bundan emin değildi.

43

Orkun Uçar - Burak Turan

4 KZKZ)h

Gece, kentin üzerine siyah bir eşarp gibi örtülmüştü. Yıldızlar, yeryüzünü gözetleyen meleklerin gözbebekleri gibi ışıldıyordu göğün derin karanlığında.

Yorgun gözleriyle, şehri ikiye bölen yeşil nehri izliyordu Aza-zil. Bir sigara yaktı ve dumanını cama üfledi. Cam buğulandı.

Konuk beklemiyordu, ama gelmişlerdi işte. Kenan Poyraz'la ilk konuşması değildi. Yanında getirdiği Yorgancılar'in hırkasını giyen güzel kız, duvar boyalan nemden akmış, yosunlaşmış, eski eşyalarla dolu evine, birkaç gündür su değmemiş mutfığa iğrenerek bakmıştı.

Bir an evine onun gözlerinden bakmış ve hak vermişti...

Neredeyse bir çöplüğü andırıyordu içinde bulunduğu salon. Halılara bulaşmış kahve ve çay lekeleri, duvarların köşelerindeki sarı is, rutubetin yol açtığı yosunlaşmalar, darmadağın, hatta mah-

44

Zifir

volmuş mobilyalar... daha ne olacaktı ki? Doğru düzgün duran tek şey duvara bitişik kahverengi kitaplık ve onun hemen yanındaki okuma masasıydı. Hâlâ kitaplara büyük bir ilgi duyuyordu. Kitaplar raflardan adeta taşıyordu. Genelde çok eski ciltlerdi bunlar. Yıpranmış, yırtılmış, kirlenmiş öyle alelade dizilmiş kalın ciltler.

Havadan ağır ağır süzülen gri duman tabakası davetsiz misafirlerinin genzini yakmıştı.

Ağzından sigara düşmüyordu ki.

Yüzbaşıyla kızın bir dertleri vardı. Yorgancılar'dan adresini alacak kadar acil ve önemliydi sorun. Bu bilgiye karşılık kim bilir ne vermişlerdi. Ve hâlâ arabanın içinde oturup onun fikrini değiştirmesini bekliyorlardı. Onlarla gitmesini, yardım etmesini...

Kenan, sınırları tehlikeli şekilde geçen bir yaratığın arayışta olduğunu söylemişti. Bilinen tek kurbanı genç kızın sevgilisiydi. Hem de birkaç saat önce. Babasının intiharının nedeni de o olmalıydı. İzler büyük ustalıklarla örtülmüştü.

Azazil intihar eden adamla tanışmıştı. Nereden duyduysa ve onu bulduysa, karşısına dikilmiş, anlatması, "vermesi" için çok para önermişti. Anılarını satmasını istemişti.

"Ondan hoşlanmamıştım," demişti. Sonra kıza bakıp, "Kusura bakmayın," diye eklemiştir.

Nil, "Önemli değil," diye geçiştirmişti. Bir an önce buradan çıkmak ister gibiydi.

Bakışlarından düşünceleri anlaşılabilirdi; kendine faydası dokunmayan bu sefilin, ne özelliği olabilir, onlara ne yardımı dokunabilirdi ki?

Azazil, kıza bakmaya doyamamıştı. Belki de yüzbaşının kıza gelmesinin nedeni kızın çekiciliğini kullanmak istemiş olmasıydı... Ne kadar da güzeldi. Kısa siyah saçları, içinde kaybolup gidilecek yeşil gözleri... Ve evet, Kenan'ın dediği doğrudu; damgalanmıştı. Bir şeyler ona bakmış, işaretlemişti.

45

Orkun Uçar - Burak Turan

Kız da onun menekşe rengi gözlerine uzun uzun bakmıştı. Zaten birkaç haftalık sakalı ve yara izleriyle kaplı yüzünde başka bir güzellik görecekti değil mi ya. Ziyaret süresi boyunca ters davranmıştı. Hatta kapıyı açıp neredeyse kovar gibi yolu göstermişti.

Kenan sabırlı bir adamdı, genellikle insanı sinirlendirecek kadar iyimserdi ama o bile dayanmamış, patlamıştı.

"Seni sevenlerden, insanlardan, bölümden kaçabilirsin ama kendinden kaçamazsın Azazil," diye bağırmişti. "Sende bir yetenek var ve kullanmadıkça, gerçeğinden kaçtıkça seni eritiyor. Görmüyor musun?!"

O zaman kolu yerine takılı tahtayı çıkarıp iğrenç görüntüyü ona sallamıştı. "İşte eriyen buydu ve gitti. Ben hayatımı, sevgimi, kolumu feda ettim bu savaşta. Yetmedi mi Kenan Bey?" diye gözleri kızarılarak konuşmuştu. Neredeyse ağlayacaktı. "Ben kendimden kaçmıyorum sadece unuttum. Unutmak istiyorum."

O zaman Kenan'ın söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Bir an yutkunup kızı da alarak aşağı inmişti. Ama yaklaşık on dakikadır arabanın içinde bekliyorlardı.

Azazil, "Gidin artık," diye mırıldandı ve sağ eliyle, artık olmayan sol kolu yerine takılı tahtaya sürdüğü kibritin aleviyle bir sigara daha yaktı.

O kolun gidişini çok iyi hatırlıyordu. O gün Azarrath da yanındaydı...

Yıllardır gönüllü ve yaralı bir sürgünü tercih etmişti. Azar-rath'ı, Ummanlar'ın eline bıraktıktan sonra sessizce uzaklaşmıştı. Yaşamının başlangıcından beri çevresine yaydığı laneti daha fazla bulaştırmak istememiş, yalnızlığı seçmişti.

46

Zifir

5

Azazil yıllardır yarım bir insandı. Gerilerde kalmış, derinlere çekilmişti. Artık, devletin verdiği yeni kimliğe göre, Yakup adlı bir ayakkabı boyacıydı. Ama şimdi o işi de yapmıyordu, Diyanet İşleri sağ olsun, bir maaş bağlamıştı.

İdareli davranıp o parayı biriktirir, sonra da ortadan kaybolup Bölüm'ü telaşa verirdi. O yokken bile maaşı hesaba yatardı.

Tuvalete gidip ayak uçlarıyla temiz olduğunu umduğu yerlere basarak işedi.

Odaya döndüğünde merakını yenemeyip camdan baktı. Hâlâ orada duruyorlardı. Kendine itiraf edemediği bir sevinç kapladı içini.

Camdaki yansımadan yüzüne baktı. Belki de kendini biraz toplamasının vakti gelmişti.

47

Orkun Uçar - Burak Turan

Onlarla gider, işi bitince birikmiş parasını alır ve insanca yaşayacağı bir ev tutabilirdi.

Bu gece yapacak daha iyi bir işi de yoktu nasılsa.

Mutfaktaki masasının altından iki kılıcını aldı. Artık tek kolu vardı, ama hâlâ her yere bu iki özel silahla giderdi.

Kapıyı açtı ve bir süredir yaşadığı bu mezbeleye son bir kez baktı.

Arabının içinde ise Kenan, Nil'e hayatının küçük bir özetini yapıyordu. O öksüzdü; annesiyle babasının kim olduğunu asla öğrenememişti. Sezgi yeteneği yetiştirme yurdundaki bir öğretmenin dikkatini çekince hayatı değişmişti.

Bölüm'den gelen beyaz saçlı bir adam ona testler yaptıktan sonra, "Bir oyun oynayacağız Kenan. Oyunları seversin değil mi?" demişti. Oyun kapalı kartlarda yazılı rakamları bilmek üzere kurulmuştu.

Test başarılı olunca, daha sonra yıllarca yanında olacağı beyaz saçlı adam, yani Behzat Efendi, "Git toparlan, yanma ne almak istiyorsan al," demişti. "Bir daha dönmeyeceksin."

Sonrası uzun hikâyeydi; Diyanet İşleri'nde yıllarca eğitilmiş, genelkurmaya bağlı bölüme gönderilmişti. Rütbesi yüzbaşydı ama askeri hiyerarşiden uzaktı. Tam yaşadığı bazı ilginç olayları anlatacağı ki, arabanın arka kapısının açılmasıyla yerinden zıpladı.

Azazil arka koltuğa yerleştikten sonra Kenan ile Nil'e bakıp, "Gidelim," dedi.

48

Zifir

Kenan Poyraz her zamankinden daha iyi hissediyordu kendisini. Arabasını İstanbul'un boş sokaklarında süratle kullanıyordu. Azazil'in yanlarında olduğuna hâlâ inanamıyordu. Bu adamın yetenekleri efsaneydi ve belki o da tanık olacaktı bunlara.

"İstersen sana hikâyeyi en baştan anlatayım," dedi geceyi tekrar anlatırken. Evdeyken Azazil öyle huysuz davranmıştı ki, olanları adamakıllı anlatmalarına izin vermemişti. Azazil başıyla onaylamış ve bu kez ilgiyle dinlemeye başlamıştı. Kenan, onun da görüntüleri izlemesi gerektiğine inanıyordu.

Nil ön koltukta sessizce oturuyordu. Belli etmemeye çalışarak, dikiz aynasından Azazil'in omuzlarına dökülen kırılmış saçlarını seyrediyordu. Yer yer kızıkların dağıldığı, ender bulunacak güzellikte ince ve narin saçları vardı. Birkaç haftadır tıraş olmamış olmalıydı. Kına yakılmış gibi görünen sakalları, çenesinin üzerinde kızıla-şuyordu. Ne kadar ilgi çekici bir renk yelpazesiydi. Kemerli burnu, ifadesini sertleştiriyordu.

Dışarıyı karanlık olduğu için Azazil'in yüzü camda yansıyor. Gözlerinin altında biriken şişkinlikler, yılların kendisine armağanı olan ruh yorgunluğunu yansıtıyordu.

Bir süre sonra evin bulunduğu caddeye varmışlardı. Arabayı park ettiler ve inip eve doğru yürümeye başladılar. Nil kaçamak bakışlarla, altında Erdal'ın öldürüldüğü sokak lambasına baktı. Nasıl olmuştu da bir anda gözden kaybolmuşlardı? Hiçbir iz de yoktu...

Kenan'ın, "Camları açık mı bırakmıştık?" sorusuyla dikkati dağıldı ve bakışlarını apartmanın ikinci katındaki daireye yöneltti. Perdeler, açık camlardan dışarı doğru dalgalanıyordu.

"Hayır," dedi. "Bırakmamıştık." Sesinde korku vardı.

49

F:4

Orkun Uçar - Burak Turan

Yüzbaşı, "Acele edelim," diyerek sesini yükseltti.

Azazil vücudunu saran pardösüsünün içinden Utukkan'ı çıkardı ve sağ elinde sıkı sıkı tutarak adamın ardından binaya girdi.

Nil arkalarından geliyordu. İçine tuhaf bir ürperti yayılmıştı. Evde birileri olabilir miydi?

Kenan hızla merdivenleri çıktı ve evin ahşap kapısının önünde durdu. Kapı açık bırakılmıştı. Aralıktan içeri dikkatlice baktı. Güvenli görünüyordu. Azazil aynı dikkati göstermedi, arkasından hızla yaklaştı ve kapıyı tekmeleyerek girdi. Kılıcını tehditkâr bir şekilde ileri doğru uzatmıştı.

Ardından yüzbaşı da içeri daldı. Kapı eşiğinde korkudan bembeyaz kesilmiş bir halde bekleyen Nil'e, bekle anlamında bir el hareketi yaptı ve hızla bilgisayarın olduğu odaya doğru yürümeye başladı. Silahının gümüş yüzeyinde, siyahtan beyaza doğru giden yansımalar dolaşıyordu.

Odaya girdiklerinde ilk gördükleri manzara yere yığılmış olan kütüphaneydi. Kitaplar sağa sola saçılmış, ciltleri yırtılıp sayfalar birbirlerinden ayrılmıştı.

Çevrelerini kolaçan ederek her köşeye dikkatle baktılar.

Her yer darmadağın olmuştu. Masa devrilmiş, kırılan küçük heykelciklerin parçaları çevreye dağılmıştı.

"Ziyaretçimiz hiç de kibar değilmiş," dedi Azazil.

Evin içinin güvenli olduğunu anlayınca kılıcını kınına yerleştirdi ve Nil'in yanına gitti.

"Gelin," dedi duygusuzca.

Nil ağlamak üzereydi. Titreyen bir sesle, "Bütün bunlar neden oluyor? Ne istiyorlar?" diyordu.

"Babanızın sahip olduğu bir şeyi istiyorlar," dedi Azazil. "Hem de çok acil. Bütün tedbirleri bırakmış gibiler."

50

Zifir

Nü ürpermişti.

Kenan içeriden seslendi. "Buraya gelin! Bir şey buldum sanırım!" Sesinde telaşlı bir tını vardı.

Azazil koşarak salona girdi. Nü de hemen arkasından gelmişti. Adam devrilen masanın yanında eğilmiş, yere saçılmış kitapları karıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Azazil. "Sıradan kitaplar gibi görünüyorlar."

"Hayır," diye cevap verdi Kenan. "Bunlar sıradan kitaplar değil. Görünen o ki, Nü Hanım'ın babasının gizli bir kütüphanesi varmış." Sözlerini bitirir bitirmez kitapları bir kenara sürükledi ve zemindeki tahta döşemelerden birinin arasına parmaklarını sokup büyük bir kapağı kaldırdı.

Nü gözlerini iri iri açmış, babasının çalışma masasının altındaki gizli kütüphanenin içine yığılmış onlarca kitabın ihtişamlı görüntüsünü izliyordu. Cütlerindeki yıpranmışlık, kitapların çok eski olduklarını gösteriyordu. Çoğu deri ciltliydi ve sayfalarındaki yazılar tanıdığı alfabelerin hiçbirine benzemiyordu. "Yıllarca bunları toplamış," diyebilirdi yutkunurken.

"Belli ki, gizlemeyi yeterince becerememiş. Çünkü burası, evi dağıtan yabancılar tarafından keşfedilmiş benziyor."

Azazil eğildi ve kitaplardan birini eline aldı. Sayfalarını rastgele çevirip kitabı inceledi.

"Bu," dedi soğukkanlı olmaya çalışan bir sesle. "Cin alfabesiyle yazılmış..."

Nü bir an çığlık attı. "Ne!... Ne alfabesi?"

"Cin alfabesi..." Azazil'in sözcükleri kısa ve kesindi.

"Bu nasıl olabilir? Nasıl? Peki ya bunların babamda ne işi var?"

51

Orkun Uçar - Burak Turan

Kenan ayağa kalktı ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Anlaşıyor ki, babanız bizim de daha önce fark etmediğimiz bir azim göstermiş," dedi.

Sonra Azazil'e döndü ve meraklı bir tonla, "Neler yazdığını okuyabiliyor musun?" diye sordu. "Bölüm'den uzman çağırmamı ister misin?"

"Kimsenin gelmesine gerek yok," dedi savaşı dikkatini sayfadan ayırmadan. Elindeki kitabı bıraktı ve başka bir tanesini aldı. Hızlı hızlı sayfaları çeviriyor, bazı yerlerde durup derin düşüncelere dalarak okuyordu. Bu işe yaklaşık yarım saat kadar devam etti.

Nil pencereleri örtmüş, kanepeye uzanmıştı.

"Sizce ne olacak Kenan Bey? Bu işin sonu nereye varacak?" diye sordu.

Buna verecek bir cevabı yoktu adamın. "Göreceğiz," diyebilirdi yalnızca.

"Tamam!" dedi Azazil yüksek sesle. "Hemen neler döndüğünü size anlatayım." Yüzü allak bullaktı.

Nil yattığı kanepede doğruldu ve Azazil'e döndü. Kenan da dalgın bir ifadeyle elindeki silahın namlusuyla şakağını kaşıyordu.

Azazil tuhaf bir ses tonuyla, "Babanız," dedi. Sanki bu yüzden Nil'i ayıplıyor gibiydi.

"Bi'rûn Şatan'ın uyanışı ile ilgili araştırmalar yapıyormuş. Görünen o ki, bazı önemli bilgiler de edinmiş."

Kenan dehşet içinde, "Bi'rûn Satan mı?!" diye istemsiz olarak bağırdı. "Nasıl olur?"

"Anlamıyorum, anlamıyorum, ne diyorsunuz?" diye çıkıştı Nil. "Bi'rûn Satan da ne?"

"Bunu açıklaması zor," dedi Azazil. "Şu kadarını söyleyebilirim, babanız dünyayı kıyamete götürecektir bir sırrın peşindeymiş."

* 52

Zifir

Nil dizlerinin çözülmeye başladığını hissediyordu. Her an yere yığılabiliyordu.

"Anlamıyorum, babam neden böyle bir şey yapsın?"

"Bunu maalesef ben de bilemiyorum, ama söylediğim gibi, oldukça yol kat etmiş."

Kenan düşünceli gözlerle yerdeki kitapları süzüyordu. Bölüm epey karışacaktı.

"Burada yalnızca bu konuyla ilgili kitaplar yok," dedi Azazil. "Babanızın ismiyle imzalanmış günlükler de buldum. Ve işin korkunç kısmı, bu günlüklerin de aynı cin alfabesiyle yazılmış olması."

Kenan bir anda irkildi. "Nasıl bir adammış bu?! Bu alfabeyle bu kadar ustaca kullanabilecek bir insan olduğunu biliyordum."

"Eğer birisi ona öğretmemiş olsaydı, ne okuyabilir ne de yazabilirdi," dedi Azazil. Sonra

Nil'e doğru yürümeye başladı. "Babanızın durumu hakkında bize daha fazla şey anlatmalısınız Nil Hanım. Sürekli olarak görüştüğü arkadaşları var mıydı?"

"Bunu bilemem, uzun yıllardır, sadece birkaç kere görüştük. Bu eve bile ancak intiharından sonra girdim."

Yüzbaşı araya girdi. "Bence adamı bu sırrı bulması için kullandılar. Bi'rûn Şatan'ın uyandırılması ile ilgili bir sır bu."

"Ve babanız, onların istediklerini buldu," dedi Azazil. "Ama onlarla bu bilgiyi paylaşmadı.

Günlüğünün son ayanında 'Zifir' diye birini anıyor. Sanırım bu kişi rehberi ve onu

kullanan. Son anda, peşinde olduğu sırrın ne derece tehlikeli olabileceğini anlamış olmalı." Yüzbaşı Kenan çenesini kaşıyordu. "Zifir mi? Bilgilerim arasında böyle bir cin ırkı veya cin yok."

Azazil günlükleri salladı. "Belki bunlardan bir ipucu elde edebiliriz."

Nil büyük bir şaşkınlık içindeydi.

53

Orkun Uçar - Burak Turan

"Ben tamamen mantıklı bir adamım!" Bu cümlemin anlamını şimdi kavrayabiliyordu.

Dünyanın sonunu getirecek bu sırrı korumak için ölümü seçmişti o!

Babasının sıradan biri olmadığını biliyordu, ama onun için söylenebilecek en delice şey, cinler veya Zifir adlı bir şey için çalışma-sıydı.

"Peki ya Bi'rûn Satan?" diye sordu Nil. "Tam olarak nedir?"

Kenan ve Azazil göz göze geldi. İkisinin bakışlarında da endişe vardı. Bu sorunun yanıtı uzun bir hikâyeydi...

*

54

Zifir

6

Azazil yorgundu, saçlarını geriye attı ve camın önünden çekildi. Bölüm'e ait mobilyalı, temiz bir eve yerleştirilmişti. Adamlar eski evinden kütüphanesini de taşımışlardı. Kenan ve Nü de merkeze gitmişler, sarı alarm verilmişti.

Yeni bir sigara yaktı ve odanın ortasındaki kanepeye doğru yürüdü. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Bu gece çok uzun sürdü, diye düşündü. Çetin Alemdar'ı çok iyi kullanmışlardı. Adam büyük bir tutkuyla hedefe ulaşmıştı. Zifir kimse, adı dışında kendisini iyi saklamıştı. Ama yine de günlüklerde bilindik bir cin ırkının ismi de geçiyordu: Uzzalar!

Bu ırk araştırma için bir başlangıç olabilirdi.

Tehlikenin büyük olduğunu seziyordu Azazil. Ciğerlerinde dalgalanan dumanı dışarı üfledi. Kanepeye oturdu ve bakışlarını tavana çevirdi.

55

Orkun Uçar - Burak Turan

Nil'in yüzü, dolunay gibi aydınlık duruyordu sanki karşısında. Saçlarının dalgalanışından kaynaklanan esintiyi teninde hissedebiliyordu. İtiraf edemiyordu, ama ava yeniden başlamasının altında yatan sebeplerden biri de oydu.

İçinde garip bir his vardı. Geçmişe ait bir şeyler. Adını koyamadığı bir boşluk...

Sigarasından bir nefes daha aldı ve düşünmeye başladı. Geçmişin izlerini adım adım takip ederek kendisini rahatsız eden düşünceyi hatırlamaya çalıştı. Aklına gelen görüntülerin büyük kısmı katıldığı savaşlarla ilgiliydi. Öldürdüğü yaratıkların yüzleri gözünün önünde belirmeye başlamıştı.

Sonra Şu'gûl Kuyusu aklına geldi. Ve her şeyin başlangıcı... Ve tabi ki Lilith...

İşte yine aynı şey olmuştu. O derin çukuru görmüştü gözlerini kapattığında. Gözlerini açmadan o kuyuyu seyretti bir süre. Yüreği, derin ve karanlık bir kaybolmuşluk hissiyle yanmaya başladı. Gözünden bir damla yaş yanaklarından süzüldü ve dudaklarının üzerinde dağıldı.

Şu'gûl Kuyusu'ydu gözlerinin önündeki. Anıları derinleştirdi ve geçmişin labirentlerinde kayboldu.

Dalgalı kızıl saçları ve gözbebeklerinin iriliğiyle kendini belli eden bir çocuktü Azazil. Doğduğu köy olan Midyat'taki diğer çocuklar, o gün onu taşıyarak köyden uzaklaştırmışlardı.

Doğarken annesini, birkaç saat içinde belirsiz bir nedenden dolayı çıkan yangında da babasını kaybetmişti. Alevler evden metrelerce uzağa sıçramıştı. Neredeyse bütün köy yanacaktı. Doğduğunda başlayan gariplikler art arda devam etmişti.

Köy halkı, yangını söndürmek için evin üzerine toprak serp-tikçe, alevler büyüyordu. Evi kuşatan adeta toprağı yakan bir alev-

56

Zifir

di. Ateşi söndüremeyeceklerini anladıklarında, uzun beyaz sakalı ve siyah sarığıyla Dureyd çıkageldi. Yaşlılıktan titreyen elleriyle sınıksız tuttuğu esasını kaldırdı ve yüksek sesle ateşe karşı Bakara Suresi'ni baştan sona okumaya başladı. Alevler, ayetlere tepki veriyorlardı, son üç ayet kala yangın söndü. Son ayeti de bitirdiğinde evden bir ses geldi. Bu farklı bir sestü, kalabalık bir ahalinin gürültülü konuşması gibiydi.

Azazil'in anne ve babasının cesetleri tamamen yanmıştı, ama o yaşıyordu. Dureyd, bebeğı aldı ve evine götürdü. Hiç evlenmemiş ve çocuğı da olmayan Dureyd o vakte kadar yalnız yaşamıştı. Azazil'in kulağına Ezan okudu ve ona ismini verdi. Şeytan'ın Cennet'ten kovulmadan önce, askerleriyle yeryüzüne indikleri zamanki ismiydi Azazil. Allah'a baş kaldırıp kendini Ademoğullarıyla kıyaslayarak kibirlenmeden evvelki güzel ismi. Dört kanatlı meleklerden olduğu vakitteki ismi. Dureyd, Azazil'in aslında kim veya ne olduğunu,

alevlerle mücadele ederken anlamıştı. Bu yüzden ona bu ismi uygun görmüştü. Yaratılışı değişmezdi, ama hangi tarafı seçeceği tayin edilebilirdi belki.

Dureyd'in artık zor bir hayatı vardı. Görünmeyen âlemin fertleri Azazil'i sürekli ziyarete geliyordu. Bazen iyi tarafın cinleri, bazen Şeytan'ın askerleri... Bir keresinde, tahta evlerinin zemininde, Azazil'in beşiğine doğru ilerleyen, ayak şeklinde yanıklar görmüştü. Bazen çocuğun derisinde morluklar ve kızarıklara bile şahit oluyordu. Sürekli ona Kuran okuyor, kaderinin iyi olabilmesi için Allah'a yalvarıyordu.

Köy halkı, bu yeni bebeğin durumunu biliyor ve Dureyd'e sürekli baskı yapıyordu. Bu baskılar öyle bir hal almıştı ki, cesaretini toplayan birkaç genç, Azazil'i öldürmek için gizlice eve girmişler-

57

Orkun Uçar - Burak Turan

di. Köy pes etmek üzereydi. Çünkü yaşanan son olaydan, yani onu öldürmek için eve gizlice giren gençlerin yakalandıkları korkunç hastalık yüzünden derin acılar çekerek canlarını teslim etmelerinden sonra, artık yapacak hiçbir şeyleri olmadığını anlamışlardı. Tek çare, Dureyd'in çocuğu öldürmesiydi. Bunu bir tek onun yapabileceğine inanıyorlardı. Ama Dureyd'in, Azazil'e olan inancı ve sevgisi buna her zaman engel olmuştu.

Azazil büyüyordu. Doğumunun dokuzuncu yıldönümünde Dureyd öldü. Ölmeden önce, yaşlı gözleriyle Azazil'e bakarak, "Hiç üzülme oğlum," demişti yorgun ve titreyen sesiyle. "Ne benim için ne başka bir şey için üzülme. Hayatın boyunca, Yaradan'ın senin için yazdığı kaderi yaşayacaksın, şükrediyorum ki, sana altından daha kıymetli bir yürek vermiş. Ne zaman yolunu kaybetsen dua et. Ne zaman kendinden veya başka bir canlıdan korksan dua et. Bizim en büyük silahımız duadır unutma Azazil, oğlum."

Azazil'in gözleri yanıyordu, tuzlu suyun yeryüzündeki büyük dağların arasını doldurması gibi keder de onun içini doldurmuştu. Ve o devasa dağların arasında biriken okyanuslar kadar büyüktü üzüntüsü.

Yatağında zorlukla doğruldu Dureyd. "Bunu daha önce yapmalıydım, biliyorum," dedi ve cam kenarındaki taş masanın üzerinde duran kâğıdı, mürekkep hokkasını, balmumuyla kaplanmış deri tabakasını ve ucuna inceltilmiş demirden bir uç takılmış olan tahta saplı kalemını getirmesini istedi Azazil'den.

Azazil, Dureyd'in isteğini yerine getirdi. Dureyd kalemi mürekkebe batırdı, fazla mürekkebin hokkanın cam ağzının üzerinde damlaması için bekledi ve yaşlı elleriyle sararmış eski kâğıda Arap harfleriyle yazmaya başladı. Bir süre sonra yazacaklarını bitirdi ve bal-

58

Zifir

mumuyla kaplı deriyi yırtarak büyük bir parçayı tabakadan ayırdı. Kâğıdı katladı, katladı, katladı ve küçük bir üçgen haline getirdi. Sonra deriyle kâğıdı sarma işine koyuldu. Deriyi, kâğıdın üzerine sımsıkı sardı. Balmumuyla kaplı olan deri tabaka kâğıdın üzerine sımsıkı sarıldı ve her tabaka bir alttakine sıkı sıkıya yapıştı. Üçgen bir muska hazırlamıştı Dureyd. "Bu," dedi. "Ayet'el Kürsi'dir. Seni şer'den koruması için bunu boynuna as ve hiç çıkarma," dedi ve muskayı Azazil'e uzattı.

Azazil muskayı aldı ve Dureyd'e nemli gözlerle baktı. Ölmek üzereydi. Bunu sesinden anlayabiliyordu. Dureyd yatağa uzandı ve gözlerini yumdu. Dudaklarında bir kımıldama vardı. Çok kısa bir süre sonra kımıldama durdu, gülümsedi ve öldü.

Henüz altı yaşındaydı. Doğduğunda bile ağlamayan Azazil, şimdi Dureyd'in arkasından gözyaşı döküyordu. Tek başına kalmışlık hissi bütün hücrelerine acı veriyordu.

Köy halkı Dureyd'i köyün biraz dışındaki mezarlıklarına gömdüler. Çocuğa hiç kimse yanaşmıyordu. Köy halkının ona olan nefreti ve karşı konulmaz korkusu onunla

konuşmalarını bile engelliyordu. Cenaze boyunca her şeyi uzaktan izlemek zorunda kalmıştı.

Cenazeden sonra köy halkı dağıldı, Azazil mezarın başına yaklaştı. Gözyaşları toprağı ıslattı. Köyün çocukları hâlâ mezarlıktaydı. Haylaz bir korkuyla onu izliyorlardı. İçlerinden biri ona seslendi. "Hey cinni!"

Kimse ve korumasız kalan Azazil, çocuklara döndü ve baktı. Onlardan biri olmayacaktı. Asla onlarla birlikte de olamayacaktı. Onu tuhaf kılan her neyse, diğerlerinin arasına karışmasını gece ve gündüzün birlikte olamaması gibi imkânsızlaştırıyordu.

59

Orkun Uçar - Burak Turan

Mezarlığın ortasındaki devasa bir çınar ağacının dallarından, gökyüzüne bir sığırcık sürüsü havalandı. Yüzlercesi göğe yükseldi. Sesleri, çocukların dikkatini dağıttı. Sığırcıklar mezarlığın üzerinde siyah bir bulut oluşturdu. Hep birlikte aynı yöne doğru uçuyor, sonra yön değiştirip başka bir yöne sürükleniyorlardı. Birlikteliklerini bazen kaybediyorlar, kümelere ayrılıyorlar ve sonra yeniden birleşiyorlardı. Azazil onlara bakarken gözlerindeki nem birer damla yaşa dönüştü ve gözkapaklarının arasından taşarak yüzünde süzülmeğe başladı. Sığırcıkları izlerken, ait olamama acısını hissetti yüreğinde.

Çocuklar bu sahne karşısında telaşa kapıldılar. Bunun, Azazil'in tuhafliklarından biri olduğunu düşünüp korktular. İçlerinde biriken nefret bir anda su yüzüne çıktı.

Aralarından biri, "Bunu o yaptı, kâfir cinlerine yaptırıyor bunu," diye haykırdı ve yerden aldığı büyük kırmızı bir taş parçasını korku ve nefretle Azazil'e fırlattı.

Taş, sol ayak bileğine denk gelmiş ve kanatmıştı.

Sığırcıklar hep bir ağızdan ötüşerek çınar ağacına geri döndüler. Ağacın bütün dalları kısa sürede sığırcıklarla dolmuştu.

Çocuklar Azazil'in karşılık vereceğini ya da cinlerinin onları öldüreceğini sanarak etrafa dağıldı. Onun ağlamaya başladığını gördüklerinde ise, bu zayıf anından yararlanarak cesaretlerini topladılar ve Azazil'i taş yağmuruna tutmaya başladılar. Dörtbir yanından taş yağarken Azazil kaçıyordu.

Mezarlıktan çıktılar. Köyün tersi istikametinde koşuyorlardı. Şu'gûl dedikleri dipsiz bir kuyuya doğru gidiyorlardı. Azazil'in gözleri, alnından akan kanla yanıyordu. Sırtındaki yelek bile taşlardan koruyamıyordu tenini.

60

Zifir

Azazil kuyuya vardığında soluklanmak için durdu. Tam o sırada irice bir taş, tam ense köküne denk geldi ve gözlerini kararttı. Sendeledi ve kuyuya düştü. Şu'gûl'un karanlık ağzında toplandı çocuklar. İçlerinden bir tanesi ona seslendi. Hiçbir cevap alamadı. Tekrar seslendi. Duymak için sessizce beklediler ama yine bir cevap gelmedi. Dip görünmüyordu ve ses de gelmiyordu. Öldüğünü düşündüler.

Aralarında konuşmaya başladılar.

Onun kuyuya düşmesine sebep olan siyah saçlı şişman çocuk, "Bunu sakın kimseye söylemeyin, bunu bilmesinler," dedi.

Diğeri burnunu çekerek ağlamaya başladı ve, "Ama ya öğrenirlerse?" diye sordu.

Şişman çocuk, "Öğrenemezler, eğer siz söylemezseniz, ben de söylemem," dedi telaşlı ve tehditkâr bir sesle.

Uzun sıska olan, "Peki ya cinleri," diye sordu korkuyla. "Onlar bize bir şey yapmazlar mı?" "Hayır," dedi şişman çocuk kendinden emin bir tavırla. "Azazil öldüğüne göre cinleri de onu bırakıp gitmişlerdir."

Böylece, yaşadıkları bu kazanın aralarında bir sır olarak kalması konusunda birbirlerine söz verdiler.

Köye hep beraber döndüler. Azazil'i soranlara, "Mezarlıktan çıkıp gittiğini gördük ama başka bir şey görmedik," dediler.

Hiç kimse Azazil'in yokluğundan üzüntü duymuyordu, sanki içlerine bir ferahlık çökmüştü. Tembel, şişman bir mutluluktan bu.

Azazil gözlerini karanlığın içinde açmıştı. Her tarafı ağrıyordu. Gözleri, kirpikleri üzerinde kurumuş kandan olacak, acımaya devam ediyordu. Zorlukla ayağa kalktı. Çevresi zifiri karanlıktı, yu-

61

Orkun Uçar - Burak Turan

karıda lacivert gökyüzünü ve birkaç yıldızı görebiliyordu. Nerede olduğunu anlamıştı; Şu'gûl'un dibindeydi. Nasıl düştüğünü anımsar gibi oldu ama nafile, düşünceleri çamurlu bir gölün dibi kadar bulanıktı.

Yüreğinde ağır bir yara vardı sanki, Dureyd'in ölmeden önceki gülümsemesini anımsadı. Sonra da kendisine verdiği muskayı cebinden çıkardı ve Dureyd'in sözlerini tekrarladı fısıldayarak... "Ne zaman yolunu kaybetersen dua et. Ne zaman kendinden veya başka bir canlıdan korksan dua et."

Azazil yaradılışındaki sırrı bilmiyordu. Dua etti. Şu'gûl'dan kurtulmak ve tıpkı o muhteşem sığırcıklar gibi, bir yere ait olmak için sessizce yalvardı.

Yorgundu, gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Ağlamaya başladı. Acı onu inletiyor, zemheri bir rüzgâr gibi titretiyordu. Sırtında derin kesikler olmalıydı. Bacakları ve kolları yaralarla doluydu. Gözlerini kapattı ve uykunun esirgeyen şefkatine teslim oldu.

Azazil rüyasında anlamadığı şeyler görüyordu. Daha önce hiç bu kadar tuhaf bir ruh haline bürünmemiş olduğunun bilincinde, çocuk aklının çok ötesinde, akıl almaz görüntülerin alelade sayıldığı, daha önce tecrübe etmediği bir hayal âlemindeydi.

Kırmızı saçlarının, ay ışığı altında parıldayarak dalgalandığı bir kız, başucunda ona bakıyordu. Gözleri yıldızların panlmasıyla ışıldayan küçük bir kız çocuğuydu bu. Azazil merak dolu gözlerle kıza bakıyordu. Gözlerini açmış olduğunu görünce, kız, ona gülümsedi. Gülümsemesinde Arş'ın meleklerini kışkıracak bir güzellik vardı. Azazil'in yüreğine dolan güzellikleri selamlayabilmek için okyanusların dalgalan dinginleşti, fırtınalar sakinleşti.

62

Zifir

"Adım Lilith," dedi kız sakin bir sesle. Avucunu Azazil'in alınına yaslayarak, "Çok canın yanıyor mu?" diye sordu.

Aslında ne bir acı ne de bir sancı hissediyordu, ama dudaklarını büküp gözlerini kısarak, "Biraz," dedi. Lilith'e "hayır" demek istememişti.

"Annem yaralanna ilaç sürdü," dedi Lilith gülümseyerek. "Kimsenin bilmediği ilaçları bilir o."

"Pek bir şey hissetmiyorum aslında," diye itiraf etti utanarak.

Lilith'in gülümsemesi büyüdü. "Sana bir şey söyleyeyim mi, eminim burayı daha önce hiç görmemişsindir," dedi eliyle arkasında uzanan ağaçları göstererek. "İyileşince sana her yeri gezdireceğim. Çok seveceğine eminim."

Azazil boynunu zorlukla kaldıracaktı. Ağaçların arasında, yeni kesilmiş otlardan yapılmış bir yataktaydı uzanıyordu. Etrafta yeşil çadırlar vardı, çadırların etrafında da pek çok kişi vardı.

"Onlar kim?" diye sordu Azazil.

"Onlar benim kabilem," diye karşılık verdi Lilith. "Yani Um-manlar."

"Peki ya burası neresi?" diye soru sormaya devam etti Azazil.

"Burası bizim köyümüz," diye cevap verdi Lilith. "Bir süre burada kalacağız, sonra yeniden yolculuk başlar herhalde, sürekli gezeriz biz." Gözlerini kocaman kocaman açarak, "Biliyor musun," dedi. "Dünyada o kadar çok gezdik ki, neredeyse görmediğim yer kalmadı." Dudaklarını büktü. "Ama hep böyle ormanlarda, bazen su kenarlarında, bazen de dağlarda, mağaralarda kalırız. Ben aslında şehirleri merak ediyorum, ama..." dedi ve yutkundu. "Şehirlere gitmeme hiç izin vermiyorlar," diyerek konuşmasını tamamladı.

63

Orkun Uçar - Burak Turan

"Ben de hiç şehir görmedim," dedi Azazil. "İyileşince ben seni şehre götürürüm."

Kız gülümsedi. "Gerçekten mi?" diye sordu kıkırdayarak.

Azazil gülümsüyordu. Sığırcıkları hatırladı, sonra kuyuyu... Gülümsemesi bir anda kesildi.

"Beni o kuyudan nasıl çıkardınız?" diye sordu.

Lilith tam cevap verecekti ki, bir kadın geldi yanlarına. "Kendini iyi hissediyor musun genç adam?" diye sordu. "Benim adım Eridu. Lilith'in annesiyim."

Azazil, "Evet," diyebildi yutkunarak. Eridu dizlerinin üzerine oturarak, elindeki çömleği Azazil'e uzattı. "Bunu ye bakalım."

Azazil, kadının arkasında bir gölge gördü. Gördüklerini bir süre algılayamadı. Sonra yavaş yavaş zihninde olgunlaştı bu görüntü. O anda yüzü bembeyaz oldu. Nabzının sesi kulaklarında uğulduyor-du. Lilith ondaki bu garipliği hissedince gözlerini takip etti ve annesinin sırtındaki kanatlara baktığını fark etti.

"Bunu bilmiyor muydun?" diye sordu Lilith fısıldayarak. Azazil ne söyleyeceğini bilmiyordu, yüreğine yayılan korku, yeraltının derin tünelleri kadar uçsuzdu artık.

Kadın, durumu hemen anladı. "Korkma oğlum," dedi sevecen ve yatıştırıcı bir sesle.

"Korkma, biz sana zarar vermeyiz."

Azazil bağırarak istiyordu. Kanı çekilmiş gibiydi ve üşüyordu, göğüs kafesinde daralma hissetti. Elini öyle yavaş bir hareketle cebine soktu ki, dikkatli bakmazsanız elinin kımıldadığını anlayamazdınız. Cebindeki muskayı buldu, onu sıkı sıkı tuttu.

Kadın yineledi... "Biz sana zarar vermeyiz oğlum, sakın ol, biz sana yardım ettik unuttun mu?"

64

Zifir

Azazil bunu biliyordu, ama korkusuna da engel olamıyordu. Dehşetle açılmış gözleri ağaçların arasındaki bir boşluğa bakıyordu. Dureyd bazen hikâyeler anlatırdı Azazil'e. Bu hikâyelerde ona cinlerden bahsederdi. Cinlerin insanlar gibi olduklarını, bazılarının iyi kalpli, bazılarının da kötü kalpli olduklarını anlatırdı. Genelde kötü cinlerden bahsederken onlara ifrit derdi. İyi cinlerden bahsederken de Âmir. Azazil, Dureyd'in kendisine neden böyle hikâyeler anlattığını hiç anlayamazdı. Ama şimdi bu hikâyelerin içindeki Âmirlerle karşılaşmış olduğuna inandırmaya çalışıyordu kendisini. Zorlukla, "Siz Âmirler misiniz?" diye sordu.

Kadın bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı ve, "Evet," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"İnsanlar bize Âmirler der."

"Öyleyse bana zarar vermeyeceksiniz, değil mi?" dedi, Eri-du'nun biraz önce söylediklerini tekrarlamasını istercesine. Gözleri hâlâ boşluktaydı.

"Hayır," diyebildi kadın omuzlarını düşürürken. Artık rahatlamıştı. "Sana zarar vermeyiz."

Çocuğun bu şoku atlatmış olmasına seviniyordu ama içinde hâlâ bastıramadığı bir burukluk vardı.

Azazil korku dolu bakışlarını kadına çevirdi. Kadın, onun neler hissettiğini anlayabiliyordu. Bir Dejin bile olsa, daha önce cinlerle hiç karşılaşmadığını tahmin etmişti. Arkasını döndü ve çevre-dekilere, "Hastamız iyileşti, gelin ve tanışın," diye seslendi. Sesinde zoraki bir sevinç vardı.

Eridu çömleği tekrar uzattı.

Azazil çömleği aldı, öyle çok acıkmıştı ki... Elini kâseye daldırdı ve içindeki pirinç pilavını tedirgin bir kedi gibi yavaş yavaş yedi.

65

F:5

Orkun Uçar - Burak Turan

Kadın olgun bir samimiyetle bakıyordu Azazil'e. Aslında biraz da acıyordu. Çünkü o arada kalmış bir ırktandı; onun gibilere Dejin deniyordu ve bu türün kaderi ya acı bir ölümle ya da karanlıklar içinde ruhunu kaybetmekle nihayete ererdi.

Yemeğini bitirip çömleği geri verdi. Kadın ayağa kalktı ve düşünceli bakışlarını Azazil'e çevirdi. Acaba ne kadar kalacaktı burada, gerçekleri öğrendiğinde ne yapacaktı?

Düşüncelerini içine attı. Her şeyi zamana bırakmanın en doğrusu olduğunu biliyordu.

Pek çok kişi vardı ağaçların arasında. Hepsinin de sırtında, aynı Eridu'nunkilere benzer kanatlar vardı. Bazılarının kanatları yeşildi bazılarınıninki sarı. Ama daha dikkatli bakınca farklı renkler de görebildi. Uçları sivri, tüyleri küçük ve sıkı kanatlarının.

Azazil onları garip bir huzurla seyrediyordu. Acaba benim de kanatlarım olsaydı ilk nereye uçardım, diye düşündü onları izlerken.

Lilith başucunda oturmuş gökyüzüne bakıyordu. Bir ara Azazil daha önce fark etmediği tuhaf bir şey gördü. Hepsinin ayaklarının çıplak oluşunu garip karşıladı o anda.

Kanatlardan daha tuhaf değildi şüphesiz ama yine de ilgisini çekmişti.

Daha dikkatlice baktığındaysa ayak topuklarının, at tırnaklarına benzediğini gördü.

Ayaklarının komik görüldüğünü düşündü. Belini doğrulttu ve Lilith'in ayaklarına baktı. Sonra gülmeye başladı. Lilith'in de ayakları çıplaktı ve topukları diğerlerinde olduğu gibi iri tırnaklarla kaplıydı.

Lilith ilk başta Azazil'in neden güldüğünü anlayamadı. Sonra ayaklarına bakıyor olduğunu görünce, "Neden bana gülüyorsun?" diye sordu kızgınca.

"Ayaklarınız atlarınkine çok benziyor," dedi ve gülmeye devam etti.

66

Zifir

Kız yerinden fırladı ve kollarını göğüs kafesinin üzerinde birleştirip, "Hiç de değil. Benim de ayaklarım tıpkı seninkiler gibi, ama seninkiler kadar güçsüz değiller. Hem sen ayakkabıların olmadan yürüebiliyor musun? Ben yürüebiliyorum," dedi.

Azazil birden sustu. Aslında Lilith haklıydı. Eğer kendisinin de topukları böyle kalın bir tırnakla kaplı olsaydı, hiçbir zaman ayakkabıları eskidi diye üzülme zorunda kalmazdı.

"Bence sen yanlış şeye gülüyorsun, kendi zayıf ayaklarına ve kanatsız sırtına gül!" dedi ve arkasını döndü.

Azazil pişman olmuştu ona güldüğü ve alay ettiği için. Bir at kadar hızlı koşabilmek ve bir kuş kadar özgürce uçabilmek ne kadar büyük birer nimetti oysa. İçine kaynar sular döküldü sanki. Yavaşça başını öne eğdi ve derin derin toprağı izledi.

Lilith omzunun üstünden arkasına baktı ve Azazil'in üzgün olduğunu gördü. Hemen ona doğru döndü ve yanına gidip sarıldı. "Belki senin de kanatların çıkar, kim bilir?" dedi gülümseyerek.

Azazil böyle bir şeyin olamayacağını biliyordu. O da gülümsedi. "Alay ettiğim için özür dilerim," dedi utangaç bir sesle.

Birdenbire duydukları bir ses dikkatlerini dağıttı. Hemen sesin geldiği yöne baktılar. Gelen Lilith'in babasıydı.

"Merhaba genç adam," diye seslenmişti. Bu sözü çok sevdiğini fark etti Azazil. Ona burada herkes "genç adam" diyordu çünkü.

"Benim adım Sargon," dedi ve elini uzattı. Azazil kendisine uzatılan elin dev bir pençeye kaplı olduğunu gördü. O anda içinde tuhaf bir ürperme hissetti.

"İyileştigini duydum," dedi.

Azazil kendisine doğru uzatılmış dev pençeye bakıyordu. Kolunu kaldırdı ve Sargon'un elini tuttu. Sargon kolunu sallamaya

67

Orkun Uçar - Burak Turan

başladı o anda. "İnsanların selamlaşması bildiğim kadarıyla bu şekilde, değil mi genç adam?" diye sordu.

"Evet," diye yanıt verdi Azazil.

Diğer cinler de Azazil'in yanına teker teker gelmeye başlamışlardı. Neredeyse hepsi gülümsüyordu, içlerinde durumdan rahatsız olanlar da vardı. Bu, yüzlerinden belli oluyordu.

Uzun saçlı bir adam, ki neredeyse hepsinin saçı uzundu, ileri atılarak Azazil'e elini uzattı.

"Merhaba genç adam," dedi.

Azazil gülümsedi ona. O artık genç bir adamdı çünkü. Tokalaşırken adam bakışlarını garipseyerek güldü ve, "Bize alışacaksın genç adam, merak etme, bizler iyi olanlarız," dedi. Azazil'in artık bundan yana bir şüphesi hemen hemen kalmamıştı. Kız, ona bakıyor ve gülüyordu.

"Peki ya adın ne?" diye sordu ilk konuşan cin.

"Azazil," dedi.

Cinler arasında kısa bir sessizliğe neden oldu bu isim. İçlerinden biri, "Tuhaf bir isim," dedi. "Sana neden bu adı koyduklarını biliyor musun peki?"

"Hayır," dedi Azazil.

Bu konunun üzerinde daha fazla durmamaları gerektiğini düşündüler.

Sırayla pek çok cinle tokalaştı Azazil. Sorulan soruların hepsine teker teker cevap veriyordu. Gece, ormanın üzerini örtmeye başladığında, ateşler yaktılar ve hep birlikte yemek yediler. Neredeyse bastılamayacak gibi duran bir iştahla, iri butlar ve pirinç pilavı yiyor, pirinç çorbası içiyorlardı.

Azarrath'la da o gün tanışmıştı.

68

Zifir

Azazil Ummanlar tarafından büyütülmüş, Azarrath ile girdikleri onca savaştan sağ kurtulabilmişti. Bundan da sağ kurtulacaktı. Aslında bu o kadar da önemli değildi onun için. Ölmek ile yaşamak arasında pek de fark yok gibi geliyordu.

Emin olduğu bir şey vardı. Eğer ava başladıysa, kardeşi de onunla birlikte olmalıydı. Tek başına kendisini yanm hissediyordu. Hem zaten, fiziksel anlamda da tam bir insan sayılmazdı artık. Anılardan sıyrılıp önündeki savaşı düşündü. Sol elini kaybetmişti ve ona yardım edecek birisine gereksinim duyacaktı. Azarrath'ı çağırmaya karar verdi.

Gözlerini kapattı ve bilincinin karanlıklarını dinlemeye başladı. Anıların dolambaçlı yollarında ilerledi. Adımları adımlarını takip etti...

"Allah'ın adıyla duy beni Azarrath!"

Sesi, damağının üzerinde titreşiyordu. Uğuldayarak odaya yayıldı.

"Allah'ın adıyla duy beni Azarrath!"

Üçüncü kez bunu tekrarladığında sesi boğuklaşmaya başladı. Kısa bir süre içinde transa geçti. Bir ormanda olduğunu gördü. Ağaçların yaprakları, belli belirsiz bir rüzgâr tarafından sallanıyordu.

Adımlarıyla yerdeki sisi dağıtarak ağaçların arasından yürüdü. Uzakta bir silüet gördü. Bu Azarrath'dı. Kanatlarını iki yanına germiş yavaş yavaş kendisine doğru gelmekteydi.

"Azarrath!" diye seslendi. Adımlarını hızlandırdı. Sis içinde beliren yüzü gülümsüyordu.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Azarrath.

Birbirlerine sarıldılar. "Konuşmalıyız," dedi Azazil. Kendisini her zamankinden daha dinç ve güçlü hissediyordu.

69

Orkun Uçar - Burak Turan

Azarrath, "Tamam," diye yanıtladı.

Bir tıkırtı, yoğunluğunu bozdu, gözlerini araladı ve kirpiklerinin arasından buğulu görüntülere baktı. Odasını görüyordu. Uyumuş muydu? Uyumuş olamazdı, belki bir süreliğine dalmıştı. Önemli de değildi aslında. Ayağa kalktı. Baş ağrıyordu. Sağ elini başına götürdü ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek başına masaj yaptı birkaç saniyelikliğine.

Düşlerini bölen tıkırtıyı yeniden duydu. Sivri, beyaz kanatlarını ağaç dallarının üstünde dengede durmaya çalışan güvercinler gibi açmış ve kütüphanesinde düzensizce duran kitaplardan birini incelemekte olan Azarrath'ı gördü. "Hey!" diye bağırdı istemdişi...

"Kardeşim!"

Yüzüne belirgin bir sevinç yayılmıştı Azazil'in.

Azarrath elindeki kitabı kapatıp Azazil'e döndü ve gülümsedi. "Beni çağırdın ama bir türlü uyanmak bilmedin," dedi kendine güvenen boğuk sesiyle. "Ben de seni uyandırmak istemedim aslında."

"Ne kadar zamandır buradasın?"

"Çok değil," diye yanıtladı.

Elindeki kitabı kütüphanenin raflarından birine rastgele bıraktı ve ona doğru yürüdü.

Birbirlerine sarıldılar ve gülmeye başladılar. "Seni çok özledim kardeşim," dedi Azazil.

Azarrath da ona aynı cümlelerle karşılık verdi.

Cama doğru yürürlerken, Azazil sigarasını yakıyordu. "Nerelerdeydin? Onca zaman sonra seni yeniden görmek mutluluk verici," dedi zehirden ilk nefesini alırken.

Azarrath usulca bir ayağını diğerine sürtüyordu. "İyileşmek biraz zaman aldı," dedi. "Sonra da orada burada geçti zaman." Cümlesi bittiğinde gülmeye başladı. Kütüphaneyi işaret ederek, "Yine aynı saçmalıklar mı?" diye sordu.

70

Zifir

"Evet," diye cevapladı Azazil. "Yine aynı saçmalıklar." Kütüphanede şimdi intihar eden Çetin Alemdar'ın kitapları da vardı.

Sigarasından bir nefes daha aldı, Azarrath'a bakıyordu geçmişi anan gözlerle.

"Hayatta olduğuna sevindim," dedi Azarrath. "Savaşlığın onca yaratıktan daha tehlikeli bir şey varsa, o da bu sigara."

Geçmiş savaşların anılarından birini işaret etti. "Onlar seni öl-düremedi, ama bu seni öldürecek, şimdiden yaşlanmış görünüyorsun," diye devam etti gülerek.

Sigara, Azazil'e bir yere kadar zarar vermişti, ama o çok daha büyük öldürücü bir gücün etkisi altındaydı: Keder adlı zehrin. Ruhu, devasa bir yılanın dişleri arasında eziliyordu adeta. Dumanı havaya üfledi.

Şimdi Azarrath'a bakıyordu. Av yeniden başladı, diyebilmek için gözleri ona yetiyordu.

"Konuşmamız gereken çok önemli bir konu var," dedi Azazil.

Azarrath şaşırmadığını ifade edencesine sol kaşını havaya kaldırdı. "Konuşalım kardeşim," dedi ve kanepeye doğru yürüdü.

"Zifir diye birini duydun mu?"

Azarrath başını olumsuz anlamda salladı.

"Peki Uzzalar'ı duymuş muydun daha önce?" diye sordu ona. Sigarasını parmaklarının arasında yüzüne yaklaştırdı. Şimdi mavi-gri dumanın, sigarasının ucundan çıkışını izliyordu.

Azarrath elini havaya kaldırdı ve, "az çok" anlamına gelen bir hareket yaptı.

Azazil devam etti. "Gül ırkının kötücül kavimlerinden biridir, fiziksel olarak çok güçlü olmasalar bile zekâları ve düzenbazlıklarıyla ünlüdür. Bu özellikleri onları fiziksel olarak diğer cin ırklarından daha kudretli yapıyor."

71

Orkun Uçar - Burak Turan

Azarrath bu kadar çok bilgi beklemiyordu. Şaşkınlığını gizlemeye çalışırken, kütüphanedeki kitaplara baktı, Arapça ve Farsça el-yazmaları, davetnameler, efsun yazıtları, onun bilgisinin kaynağını oluşturuyorlardı. Genelde her şeyi ilk kaynaktan, yani cinlerden öğrenmek daha güvenilirirdi ama bazı şeyler dilden dile yayılmazdı.

Azazil derin bir soluk aldıktan sonra konuşmasına devam etti: "Son zamanlarda garip olaylar oluyor. Birtakım gizli güçler Bi'rûn Şatan'ın peşinde. Bunları düşünmek için yeterli kanıtım da var. Söz ettiğim bu gizli güçlerin başında Uzzalar olduğunu düşünüyorum."

Azarrath şimdi daha dikkatli dinliyordu Azazil'i.

"Her ne kadar, doğruluğundan emin olmasam da, yine de kontrol etmeye degecek kadar önemli bir konu bu. Bir adam intihar etti. Ölen adam, kuzey alfabetini çok iyi bilen biriydi."

Azarrath irkildi. "Kuzey dili mi? Bir insandan söz ettiğine emin misin?"

"Evet, sorun da işte zaten bu. Adam günlüklerinde, açıkça Uz-zalar'dan söz etmiş. En geriplanda da Zifir adlı gizemli bir şey var. Bi'rûn Şatan'ın uyandırılması için gerekli olan kayıp kitabın keşfi için çalışmalar yapıldığını yazmış."

"Bi'rûn Şatan bir efsane. Doğru olduğunu düşünecek olsak bile, efsanede, Bi'rûn Şatan'ın kayıp bir kitabından bahsedilmekte. Onu uyandırmak bunun için imkânsız işte. Kitap olmadan hiçbir şey yapamazlar."

"Kayıp kitabı bulduklarına dair şüphelerimiz de var..." diye ekledi Azazil. "Adam bunu günlüklerinde net bir şekilde yazmamış aslında ama okumaya devam ediyorum."

Azazil sigarasını ağzına götürdü, dumanı içine çekerken bir süre düşündü. Sonra kütüphanesine doğru yöneldi ve raflara alelade

72

Zifir

yerleştirilmiş kitapları kurcalamaya başladı. Nihayet arka taraflarda duran siyah deri kaplı oldukça eski bir elyazmasını alıp masaya oturdu. Güçlü bir ışık yayan, masa lambasını açtı ve sayfaları rasgele çevirmeye başladı. Aradığı Arapça metni bulunca. "Dinle," dedi fısıldayarak. "Bi'rûn Şatan'ın kayıp kitabı: Şeytan, henüz yakın gök ve dünyanın sultanı, cin âleminin başı ve diğer meleklerin hocası iken, yani Cennet'ten henüz kovulmamış iken, Bi'rûn Şatan ve hizmetçilerinin yeryüzünde Yusuf adlı meleği öldürmelerinden sonra askerleriyle birlikte dünyaya inip bu zalim cin ırkını cezalandırmakla yüce Allah tarafından

görevlendirilmişti. Bi'rûn Satan, Şeytan'ın ordularının Cennet'ten inip kendilerini katledeceğini öğrendiğinde, yüz binlerce yıl sürecek olan bir esaret ile cezalandınlacağını hissetti. Hizmetçilerine, ilmını kitaplara yazmalarını emretti. Kitap yalnızca bununla sınırlı da değildi. Bi'rûn Şatan'ı korkunç esaretinden kurtarıp Şeytan ve yeryüzü ahalisinden intikamını almasını sağlayacak olan kadim bilgiler de yazılmıştı. Bi'rûn Satan'ın kayıp kitabı, Şeytan ve ordula-n tarafından yok edilmek için bin yıl boyunca yeryüzünde arandı ama bulunamadı. Bi'rûn Şatan'ın, yeryüzüne gelmiş bu en korkunç büyü ilmını, saf kötülüğün hazinesini, gökyüzünde yıldızlara yazdırdığı söylenir. Onu ancak, zümyetinden bir cin okuyabilir ve Bi'rûn Şatan'ı uyandırabilir." Azazil burada sustu ve derin düşüncelere daldı.

Azarrath kısık bir sesle, "Sence şu Zifir veya Uzzalar, Bi'rûn Şatan'ın soyundan mı geliyorlar Azazil?" diye sordu.

Azanath'a baktı. Sanki çok daha derin bir yere bakıyor gibiydi. "Bilmiyorum," diyebildi yutkunarak.

Azazil baktığı derin boşluktan kurtardı gözlerini ve bir sigara daha yaktı. "Bir şeyler yapmalıyız kardeşim, ava yeniden başlamak zorundayız," dedi üzgün bir sesle.

73

Orkun Uçar - Burak Turan

Azarrath başını eğdi.

"Görmüyor musun?" dedi eski savaşçı. "Eğer kitabı bulmuş-larsa ya da onu yıldızlardan okuyabilecek birisini... bu her şeyin sonu olabilir. Bir şeyler yapmalıyız... Birlikte..."

Azazil sigarasını içmeye devam ediyordu, gözlerinin altında yılların izlerini ifade eden halkalar belirginleşmiş, yüzündeki hatlar keskinleşmişti. Azarrath'ın kendisiyle birlikte olması için sessizce dua ediyordu.

Cin birden başını kaldırdı, gözlerinin içinde kıvılcıklar parlı•dıyordu. Kanatlarını açtı.

"Bunların gölgesi hâlâ birilerini korkutabilir!"

Azazil gülümseyerek, "Tamam, öyleyse," dedi. "Dua edelim de Bi'rûn Satan sadece dediğin gibi bir efsane olsun."

74

Zifir

7 SeNİ KjeNJt>İo7DeN X)Kr>K

Kentin kalabalık caddelerinde yürüyorlardı. Azazil bir kasaba girerek bol miktarda, iyi temizlenmemiş etli sığır kemiği satın aldı. Azarrath, ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Dışarı çıktılar ve yürümeye devam ettiler.

Azazil eski görünümlü mat, siyah deri bir pardösü giymişti. Pardösüsünün etekleri, kalın topuklu siyah botlarının ezdiği kaldırım taşlarını süpürüyordu.

Azarrath üzerine kanatlarını gizleyebileceği bol bir cüppe giymişti. Uzun saçlarını kapatan başlığının altından, gözlerinin parlak rengi dikkat çekiyordu. İnsanlar arasında fark edilmeden yürüyebilmeleri mümkün değildi. Kalabalık caddelerden kaçıp ara sokaklara girdiler ve hızla yürümeye devam ettiler.

75

Orkun Uçar - Burak Turan

Çöp konteynırlarının pis kokulara boğduğu, dar sokaklardan geçtiler. Binalar yan yana medeniyetin hortlakları gibi dizilmişti. İnsanın ruhu aralarında eziliyordu. Medeniyetin silahı da buydu ya! Değersiz hissettirmek.

Ayak sesleri, içinde yürüdükleri boş sokakları hızla geçti. Gölgelemleri onlardan önce giriyordu sapacakları yola.

Kısa bir süre sonra bir araziye çıktılar. Kapkara kanatlarıyla havayı döven kargaların sesleri, boş arazide yankılanıyordu. Azarrath, Azazil'e baktı. Nereye gittiklerini daha önce ona sormamıştı. Lütuf-ta bulunan, ipleri elinde tutardı. Akışın yönünü Azazil'in belirlemesine izin veriyordu. Çevresindeki boşluğu parlayan gözleriyle taradı. Başını açtı ve saçlarının omuzlarına dökülmesine izin verdi. Azarrath bu cüppeden sıkılmaya başlamıştı. Ama yine de Azazil arazinin içine doğru yürümeye devam ederken onu takip etmeye devam etti.

Kömür dumanlarının ve zehirli havanın örttüğü ufuk çizgisine doğru birtakım silüetler görüldü. Yıkılmış büyük bir binaya benziyordu burası. Azarrath gözlerini kısıtı ve teknolojik çağın bir hediyesi olan sisin içindeki binayı daha net görmeye çalıştı. Terk edilmiş, yıkılmış eski bir fabrikaydı burası. Leş, diye düşündü Azarrath. insanlığın leşi. Fabrikaya yaklaştıklarında Azarrath çatısının tamamen yıkılmış, duvarlarının ise yıllar içinde acımasızca aşınmış olduğunu gördü. Sıvası dökülmüş duvarların, kırmızı tuğlaları arasındaki harç bile tozlaşmaya başlamıştı. Onu bu hale getirenin ne olduğunu şimdi merak ediyordu. Yaklaştıkça, duvarların yer yer siyah bir izle kaplı olduğunu fark etti. Büyük bir yangında harabeye dönmüş bir fabrikaydı burası.

76

Zifir

Önceden fabrikanın kapısı olduğunu tahmin ettiği bir aralıktan içeri girdiler. Fabrikanın içi dışarıdan fark edilemeyecek kadar genişti. Burnuna pis kokular geliyordu. Ama Azazil durumdan hiç rahatsız görünmüyordu.

Zemin, tuğla parçaları, cam ve plastik atıkları, kemik ve hayvan leşleriyle doluydu. Serbestçe çevreye yayılmış otların üzerinde durdu Azazil. Azarrath sağ yanına geçip beklemeye başladı. Bacaklarının arasından, biçimsiz bir böcek geçti. Biraz daha dikkat edince otların arasındaki örümcek ve solucanları fark edebilmişti.

Yıkılmış çatıdan geriye kalan tahta iskeletin çürümüş parçaları üzerindeki kargalar tedirgince öttüler.

Azazil çevresine bakındı ve yıldızların bile aydınlatmadığı karanlık bir köşede karar kılıp o yöne doğru yürüdü. Bu sırada Azar-rath'a eliyle beklemesini işaret etmişti. Karanlık, izbe köşeye varınca bir süre önündeki duvara, üst üste yıkılmış blokların oluşturduğu aralıklara bakındı. Elindeki kemik dolu çuvalı açtı ve içindekileri, muhtemelen eskiden tavana ait olan bir taş blokun yosunlu yüzeyine boşalttı. Et parçalarının sıkıca yapıştığı sığır kemiklerinden taşın yüzeyine kopkoyu kan yayıldı.

Elindeki çuvalı buruşturup bir top yaptı ve karanlığa doğru fırlattı. Fısıldayarak, "Hadi yiyin," dedi.

Geriye döndü ve Azarrath'ın yanına gelene dek arkasına hiç bakmadı. Onun yanında durdu ve izbe köşeye döndü. Azarrath'ın yüzü şüpheli ve şaşkın bir hal almıştı.

Bir süre karanlığa bakarak beklediler. Azarrath neler olacağını merak ediyordu.

Karanlığın içinde bir hareketlilik görünür gibi oldu. Azazil sol kaşını kaldırdı ve dilini, ön üst dişlerinin damakla birleştiği yere yaslayıp ağzını hafifçe açtı.

77

Orkun Uçar - Burak Turan

Karanlığın içindeki hareketlenme artmaya başladı. Homurtuya benzer sesler geliyordu şimdi kulaklarına. Ay, çatısı parçalanmış fabrikanın içini tedirgince aydınlatıyordu.

Duvarların üzerindeki kargalar telaşla uçtular.

Taş blokun üzerindeki kemiklere karanlık bir silüetin yaklaştığını gördü Azarrath. Karanlık silüet kemiği aldı rahatsız edici bir iştahla yedi. Kemiği bütünüyle bitirdikten sonra bir tanesine daha elini uzattı. Arkasından yaklaşmakta olan diğer karartılar da etin üzerine hücum etti. Azazil ve Azarrath karanlığın kalbine bakıyorlardı. Karanlığın içinde zorlukla

fark edilen, sadece hareket ettikleri zaman görülebilen bu gölgelerin, ne denli doyumsuz bir iştahla kemik parçalarını yediklerini izliyorlardı.

Etin kemikten ayrılırken çıkardığı tiz sesi ve güçlü dişlerin un ufak ettiği kemiklerin uğultusu fabrikanın içine minik sineklerden oluşan büyük bir koloni gibi yayıldı. Gölgeler işlerini bitirmişlerdi. Şimdi doğruca kendilerine bu yemeği sunan kişilere bakıyorlardı. Azarrath onların gözlerini görmüyor ama teninde bakışlarını hissediyordu. Rahatsız oldu ve yüzünü Azazil'e çevirdi. Herhangi bir şey sormamakta kararlıydı. Azazil karanlığa doğru bir adım attı ve onlara yaklaştı. Bastığı yerlerden, tuhaf böcekler çıkıyor ve kaçıyorlardı.

"Terk edilmiş evlerin cinleri!" diye seslendi karanlık köşeye doğru. "Kimseye ait olmayan binaların saklı sahipleri!"

Azarrath karanlığın içinden üzerlerine gelecek olası bir saldırıya karşı tedirginlik duyuyordu. Yumruklarını yavaşça sıkıyor, bileklerindeki pençelerini hazırlıyordu. "Size soracak sorularımız var Rakhaşa ırkının bilge cinleri!" Azazil gölgelere doğru seslenmeye devam etti. Nihayet içlerinden bir tanesi, ay ışığının kaybolup karanlığa gömüldüğü sınır çizgisine

78

Zifir

doğru yaklaştı. Şimdi yüzü ölgün bir ışıkla aydınlanmış gibiydi. Azarrath cinin teninin mavi olduğunu ürpererek fark etti. Derisini kaplayan bükey lacivert çizgiler, yüz hatlarını belirsizleştiriyor-du. Saçları yanmış gibi görünen, uzun ve ince bir cindi karanlığın içinden çıkan.

"Ben burada yaşayan Rakhaşalar'm reisiyim. Bize lezzetli yiyecekler sunan kişileri merak ediyoruz. Sen," dedi ve eklemsiz uzun mavi parmaklarını Azazil'e doğru uzattı.

"Damarlarında ateş ırkının kanı akan insan! Kimsin? Ve sen, pençelerini canımı almak için hazır bekleten Umman! Niyetin ne?"

Azarrath bunu duyar duymaz kollarını arkasında birleştirerek pençelerini sakladı. Azazil yanıt verdi. "Benim adım Azazil, onun adı da Azarrath. Niyetimiz sadece sizden bazı cevaplar alabilmek."

"Seni tanıdım Azazil," dedi Rakhaşalar'm lideri. "Sen, Cân'ı öldüren insansın. Ve sen Azarrath, seni kendimden daha karanlıkta görüyorum."

Azarrath, cinin söylediklerine bir anlam veremedi. Kendisinden daha karanlık bir yerde görüyorum ne demek şimdi? Bir tür bilmece mi yoksa bu, diye düşündü.

Azazil, "Evet," dedi sakince. "Cân'ı da öldüren benim ve daha nicelerini de. Yeryüzüne zararlı her canlıyla savaşılabirim."

Cin gururlanmıştı. Başını kaldırıp Azazil'e yüksekte baktı.

Azazil karanlığa doğru bir adım daha attı ve kollarını iki yanında sabitleyerek saygıyla konuşmaya devam etti. "Size sormak istediğim soru Uzzalar'la ilgili. Bu ırkın birtakım Cehennem'i planlan olduğuna dair söylentiler dolaşıyor. Uzzalar, gerçekten de, Bi'rûn Şatan'ı uyandırmaya mı çalışıyorlar? Ve Bi'rûn Şatan'm kayıp kitabı Uzzalar'ın elinde mi?"

79

Uçar - Burak Turan

Rakhaşalar'ın reisi bi**" süre sessizce bekledi. Bi'rûn Şatan'ı duyunca arkasındaki diğer cirT* nJer arasında bir huzursuzluk başladı. Birbirleri arasında, kendi dillo*erivle fisılđaşarak konuşmaya başladılar. Birbirlerine söylediklerini n ne bir insanın ne de başka ırklara mensup bir cinin anlayabilmesi mü &mkün değildi- Söylenirdi ki, Rakhaşalar, yeryüzündeki en eski ve hii*ic bozulmamış olan semavi bir lisana sahiptiler. Bu dil, geçmişin ve^ vakm geleceğın ilminin kapılanında bekleyen meleklerin de diliydi * S avm zamanda- Rakhaşalar 'ı diğer ırklar arasında üstün kılan da bu l4 kadim dilin kendisiydi.

Rakhaşalar'ın reisi a-^ralannda bir karara varmışlarcasına konuşmaya başladı yeniden. - "Her Şevin d°ğ™sunu bilen yine Allah'tır. Biz şu kadarını söy eleyebiliriz ki biz sadece onun bize izin verdiği kadarını öğrenebilir^12- Gavbl öğrenmek için g°ğun kapılarına gitmeye kimse cesaret e-^demez- ° yüzden size sadece yakın gelecekte ve geçmişten habtfoer verebiliriz. Uzza ırkı bütün kuralları bozmuştur. Zifir adlı bize bi;İle bilinmez bir rehberleri var. Cinler arasındaki bütün yasalan çiğne:55*6"* insanlara ve kendi kanlarından gelen diğer cinlere zulmetmek - için her y°lu deneyeceklerdir. Uzza Kralı Nevarres ve karanlık ruhlı/*u °ğİu Artehlus zalimliklerine her geçen gün daha büyüğünü katacafetklar' cinlerden ve insanlardan kendilerine mutlak itaat edenlerle bir* r ordu kuracaklardır. Bi'rÛn Şatan'ın kitabını bulmuş olabilirler. F&'akat Şunu s°y]emek gerekir ki, o kitap, ancak onu okuyabilecek bir " kiŞİyle işe yarayacaktır ve o kişi Bi'rÛn Şatan'ın bilinmeyen soyunc**1™ gelmelidir. Bi'rÛn Şatan'ın sözcükleri, o kişiye açılacaktır. Ak5-si bir durumda kitap hiçbir işe yaramayacaktır." Rakhaşa reisi süz*-lerinin bu kısmında durakladı.

Azazil bunu fırsat bile*srek bir soru daha sordu. "Bu kişiyi bulabildiler mi?"
80

Zifir

"Hayır," diye cevap verdi en gizli semavi dilin ustası. "Ama bulacaklar. Kitap onu bulacak." Azazil düşünmeye başladı. "Kitap onu bulacak," dedi içinden. Eğer kitap gerçekten ellerindeyse, onu okuyacak kişiden önce kitabı yok etmeleri gerekecekti.

"Nevarres ve Artehlus kitabı canlandırabilmek için en zalim büyülerle cinayetler işlemeye başladılar. Akittikleri her damla kan, kitabı bir seçim yapması için kışkırtacak. Eğer kitabı yeteri kadar ölüm ve günahla taçlandınlarsa, onu okuyacak kişi, kitap tarafından çağırılacaktır."

Rakhaşalar'ın lideri konuşmaya devam ediyordu. "Unutmamak gerekir ki, eğer başanlırsa, yeryüzü ruhlarının ve İblis'in kadim düşmanı, habis Bi'rÛn Satan ve hizmetkârlarının önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Önü alınamaz büyük bir yıkım başlayacaktır. Bu tehdit, Şeytan onu adalara hapsettiği günden bu yana sürmektedir. Uyuyan uyanır, tutsak olan özgürlüğüne kavuşur. Kurulan yıkılır. Dünya, kendi lanetini, en başından beri içinde gizlemekte."

Rakhaşa sözlerini bitirmişti. Azazil, Rakhaşalar'ın, taşların arasında süzülerek karanlığa karışmalarını, aklındaki birçok karışık düşünceyle birlikte izliyordu. "Uyuyan uyanır," dedi fısıldayarak. Azar-rath yüzünü Azazil'e çevirdi.

Kısa bir süre sonra geri dönüp harabeden çıkmış, arazinin ortasında, kentin kalabalık caddelerine doğru yürüyorlardı.

81 F:6

Orkun Uçar - Burak Turan

8

Küçük bir askeri helikopter, Irak'ın güneyindeki Bucca Kam-pı'ndan havalandı ve Suudi Arabistan çöllerine doğru hızla yol almaya başladı.

Helikopter havalandığı anda, kampta alarm verildi. Çünkü kalkış izni almadan havalanmıştı. Hemen ardından iki savaş helikopteri takibe başladı.

İzinsiz kalkan helikoptere, inmesi için uyarı yapıldı. Pilot sanki hiçbir şey duymuyor gibiydi. Yoluna devam etti.

Helikopter içindeki on iki asker, ellerinde silahlarla, karşılarında oturan, İsa Mesih'e boş gözlerle bakıyorlardı.

Cin ırkları arasında, zalimlikleriyle bilinen Uzza ırkının karanlık prensi Artehlus, kampa girerek Hıristiyan inancı kuvvetli ama ruhları karanlık olan on iki askeri, böyle büyüyle kendisine tabi kılmıştı. Onu İsa Mesih zannediyorlardı!

82

Zifir

Onları ikna etmek zor olmamıştı. Amerikan Ordusu'nun, dünya üzerinde sınırsız hâkimiyet kurması için yeryüzüne döndüğünü, kendisine yardım edecek askerlerin, Tanrı katında ödüllendirileceğini söylemişti. Zaten Mesih inancına bağlı olan askerler, büyüün de etkisiyle, hiç zorluk çıkarmadan kendilerini teslim etmişlerdi. Irak'a, Mesih'i yeryüzüne tekrar getirmek için gelmemişler miydi? İşte o yanlarındaydı.

Tek bildikleri, gizli bir görev için Kabe'ye gittikleriydi. İsa Mesih'in komutasında olmaktan dolayı sınırsız mutluluk ve gurur duyuyorlardı.

Amerikan helikopterleri uyarı atışına başladığında, askerler arasında bir heyecan dalgası başladı. Ayağa kalktılar, atış yapabilmek için uygun pozisyon aradılar.

Artehlus ise, onların heyecanını yatıştırdı ve yerlerine oturmalarını söyledi.

"Yüce Tanrı, İsa'nın yardımcılarının ölmesine izin vermeyecek," dedi. Askerler gurur dolu hareketlerle yerlerine oturdular ve Artehlus'un görkemli cüssesinin ayağa kalkışını izlediler. Bugüne dek gördükleri en uzun boylu kişiydi Artehlus. Kafalarındaki İsa Mesih inancıyla örtüşmesi için Artehlus onlara, ikonalarındaki gibi görünüyordu. Açık kahverengi saçları omuzlarından dökülecek kadar uzun, bakışları bir kartalınki kadar keskin ve cesurdu. Başındaki dikenli taca değin hayallerindeki İsa'ydı.

Peşlerinden gelen iki askeri helikopter, uyarılarına bir yanıt alamayınca ateşe başlamışlardı.

"Ben, suda yürümedim mi?" diye sordu askerlere karşı.

Hepsi bir ağızdan, "Yürüdünüz!" diyerek başlarını eğdiler.

"Öyleyse seyredin."

83

Orkun Uçar - Burak Turan

Artehlus helikopterin dışına çıktı ve helikopterle aynı hızda kalacak şekilde uçmaya başladı. Askerler, onun havada asılı kaldığını dehşet ve hayranlık dolu bakışlarla izliyorlardı.

Peşlerinden gelen helikopterdeki pilotlar gördükleri karşısında neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Gözlerinin önündeki manzara gerçek olabilir miydi? Başında dikenli tacı, uzun saçları, dikişsiz düz esva-bıyla İsa Mesih'e oldukça benzeyen birisi, helikopterden dışarı adımını atmış ve havada salınmaya başlamıştı. Pilotlar ateşi bir anda ke-sivermişlerdi.

Durumu Bucca Kampı'ndaki komutanlarına bildirmek akıllarına bile gelmiyordu.

Helikopterlerin telsizleri sadece "Aman Tanrım", "Yüce İsa", "Ne bu lanet şey" gibi mırıltıları aktarıyordu. Kendini ilk toparlayan, sağ taraftaki helikopterin komutan pilotu oldu. Yüksek sesle verdiği, "Ateş," emriyle helikopterlerin makineli tüfekleri mermi yağdırmaya başladı. Artık, hedef Artehlus'tu.

Artehlus avuçlarını birleştirdi ve zalimane bakışlarını helikopterleri kullanan pilotlara yöneltti.

Artehlus'un dudaklarında belli belirsiz bir hareketlilik vardı. Belli ki, büyüü sözcükler söylüyordu. Az önceki kesin emri veren komutan pilotun nabızı hızla atmaya başlamıştı.

Kan basıncındaki anormalliğin farkına varır varmaz, kumandayı yedek pilota bıraktı ve

derin derin nefes almaya başladı. Sanki birisi ellerini boğazına geçirmiş ve kendisini boğuyordu. Ağzından köpükler çıkararak yere yığıldı. Komutayı alan pilot, arkadaşına ne olduğunu anlayamadan, aynı şey kendi başına geldi. Komutayı devredecek başka biri yoktu, sadece arka kabindeki keskin nişancılar vardı ve helikopteri onlara bırakmak zaten

mümkün değildi. İşaret parmağı "ateş" düğmesinden kalkmıyordu. Arthelus'un üzerine, neredeyse bir orduya yetecek cephaneyi boşaltmıştı, ama onu öldürmeyi başaramamıştı.

84

Zifir

Diğer helikopterde de durum daha farklı değildi. Birinci pilot ağzından köpükler saçıp öğürerek arka kabine kaçmıştı. İkinci pilot ise terlediğini hissediyordu. Adeta, vücudunun her yeri kor ateşler içinde kavruluyordu. Isı, acı verene dek arttı. Adam bağırmaya başladı. Neler olduğunu anlayamıyordu, ama içten içe yandığını hissediyordu.

Burnuna bir koku geldi, vücudundaki kıllar yanıyordu. Telaşla yerinden fırladı ve kendini yere attı. Kontrolünü kaybeden helikopterin yönü değişti ve yanındaki helikoptere doğru kaydı. Diğer pilot bunu gördüğü anda hemen yükseldi. Kontrolde çıkan helikopter altlarından süratle geçmişti ve hızla irtifa kaybediyordu. Kısa bir süre sonra yere çakılacaktı. Pilotun aklı başındayken gördüğü son manzara bu olacaktı. Ansızın kafasının içine bir sinek sürüsünün uğultusu dolmuştu. Beyninin içinde gürültüler duyuyor, çılgınca bağırarak insanların sesiyle acı çekiyordu. Birdenbire ayağa fırladı ve delirmişçesine oradan oraya koşmaya başladı. Bir yandan da akıl almaz bir güçle bağırıyordu.

Helikopterin kumandasını bıraktığı için hızla düşüyorlardı.

Pilot tamamen çıldırmıştı. Kafasının içindeki sesler her geçen saniye artıyordu. Yere eğilip başını demir zemine vurmaya başladı. Kendisini bir süre böyle öldürmeyi denedi. Derken, aniden ayağa kalktı ve arka kabindeki keskin nişancıların şaşkın bakışları arasında, kendini boşluğa bıraktı.

Arthelus insanlığa karşı bir zafer daha kazanmıştı. Yavaşça helikoptere geri döndü ve kendisini hayranlıkla izleyen büyülenmiş askerlere baktı.

Gece, ağır ağır çöküyordu gökyüzüne.

85

Orkun Uçar - Burak Turan

Planıyla ilgili her şeyi anlattı onlara. Yapmaları gereken basitti. Kabe'ye incekler ve ne pahasına olursa olsun, Hacer-ül Esved'i çalacaklardı.

Kendisi onlarla birlikte gelmeyecekti. Bunu dile getirmedi, ama Kabe, onu yakacak bir güce sahipti. Dünya durdukça oraya girmesi mümkün değildi.

Çok iyi biliyordu ki, yaptığı büyü de Kabe sınırlarında etkisini kaybedecek ve askerler kendilerine gelecekti. Ancak zaten dini açıdan fanatik oldukları için göreve aynı hızla devam edeceklerine emindi. Onların beyinlerini yıkıyor, ne olursa olsun görevlerini tamamlamalarını söylüyordu. Büyü, onları koşullamak için bir araçtı.

Arabistan sınırlarına girdiklerinde, Arthelus büyüyle helikopteri görünmez hale getirdi. O orada olduğu sürece hiçbir radar ve hiçbir göz onları görmeye yetmeyecekti.

Kabe'ye yaklaşıyorlardı. Yapmaları gerekenleri tekrar anlattı ve helikopterden indi. Onun gitmesiyle birlikte, radarlar yaklaşan cisim fark etti.

Çok az kalmıştı. Gelen uyarılara rağmen yollarına devam ettiler. Kabe'nin çevresinden üç savaş helikopteri havalandı. Onlara uyarı atışı yapmak zorunda kaldılar, çünkü hiçbir uyan çağrısına cevap vermiyorlardı.

Uyarı atışına, yaylım ateşiyle karşılık verdiler. Ellerindeki küçük bir helikopterdi, ağır silahlara sahip değillerdi ve atışları etkisiz oldu. Anca niyetlerini dile getirebilmişlerdi. Yoğun ateş altında Kabe'ye çok yakın bir yere indiler. İyi eğitilmiş on iki Amerikan askeri helikopteri terk edip makineli tüfeklerle etraftaki sivil halkı tarayarak Kabe'ye doğru koşuyorlardı.

86

Zifir

Gece geç saatler olduğu için normalde olduğundan çok daha az kişi vardı, ama yine de halk arasında izdiham yaşandı. Panik yüzünden birçok hacı ezildi. Kalabalığın arasında, çevreye ateş ederek Kabe'nin duvarlarına kadar geldiler. Askeri helikopterlerden dışarı çıkan ve Kabe'nin avlusuna hücum eden askeri birlikleri sanki hiç umursamıyor gibiydiler. İçlerindeki kötücül ruh yavaş yavaş dağılıyordu, ancak koşullandıkları emirleri yerine getirmek konusunda hiçbir şüpheye düşmüyorlardı. İçlerinden sadece bir tanesi düşünmeye başladı. "Neler oluyor?" dediği anda kafasının arkasından bir kurşun yedi ve yere yığıldı.

Diğerleri devam ettiler. Üç tanesi Kabe'nin önüne geldiklerinde durdular ve geri dönüp rastgele ateş etmeye başladılar. Bu sırada ikisi içeri girdi ve Hacer-ül Esved'in yanına gitti. Geri kalanlar çatışmayı sürdürüyordu.

Üzerlerine açılan ateşle birlikte bütün askeri birlikler yere yattılar ve mevzii aldılar. Arap birlikleri Kabe'ye saldıran Amerikan askerleri gibi rastgele ateş edemiyorlardı. Dünyanın kalbindeydiler ve Kabe'ye en küçük bir zarar gelsin istemiyorlardı. Bu sırada birçoğu vuruldu. Saldırganların çevrelerini sarmışlardı ve keskin nişancılar aracılığıyla içlerinden beşini daha vurdular. Ancak Amerikan askerleri hacılardan bazılarını esir almıştı ve onları mermilerden korunmak için kullanıyorlardı.

Derken Amerikalı askerler Hacer-ül Esved'i gördüler. Ağır ve düzgün olmayan yumurta şeklinde bir taşı. Aralarından birisi muhafazasından çıkarmak için epey uğraştı, başardığında da kucağına alıp dışarı doğru koşmaya başladı. Hacer-ül Esved'in kırmızıya çalan siyah yüzeyinde, askerin cehennemi gözleri yansıyor.

87

Orkun Uçar - Burak Turan

Dışarı 'Çıktıkları gibi arkadaşlarının arkasına gizlendiler. Bir çember oluşturdular ve her biri önüne kadın ve erkek hacılardan birini geçirdi. Uacer-ül Esved'i taşıyan askeri ise ortalarına almışlardı. Korku içindeki rehinelere koltuk aralarından çıkardıkları namlularla ateşe? devam ederek helikoptere doğru yürümeye başladılar.

Çıkan panik yüzünden Kabe askerleri ateş edemiyordu. Sürekli olarak içlerinden birisi vuruluyordu ve hangi yönden saldırmaya kalksalar bir sivil ölüyordu. Amerikan askerleri ölenin yerine başka bir hacıyı k^kan yapıyordu hemen ve bu şekilde devam ediyordu. Sivil halkla birlikte neredeyse on kişilik bir grup helikoptere doğru yaklaştılar. Amerikan askerlerinden birisi o sırada keskin nişancıların mermileriyle vuruldu ve yere yığıldı.

Çemberin arka tarafı açılmıştı. Bir ar» ?elinde Hacer-ül Esved'i taşıyan asker açıkta kaldı. Bunu gören keskin nişancılar onu hedef aldılar, ama onlar ateş ettiğinde, diğer bif Amerikan askeri tarafından, bir kadın ittirilmişti. Kadın başında aldığı yarayla, "Allahu Ekber!" diye haykırarak yere yığıldı. rEliek°Ptere vardıklarında sivilleri de yanlarına alıp havalandılar.

Askerle»" helikoptere doğru koşmaya başlamıştı. Peşlerinden neredeyse bir düzinesi havalandı.

Bu sırada Artehlus, hızla Kabe sınırlarını terk eden helikoptere doğru uçmaya başlamıştı. Helikopterin içine girince askerin kollan arasındaki H^cer-ül Esved'e baktı. Yüzünde hain bir gülümseme oluştu o sırada. Askerler şaşkındı. Büyünün etkisinin geçmesiyle birlikte Artehlus'un gerçek yüzünü görmüşlerdi çünkü.

Artehlus, Hacer-ül Esved'i bir muhafazaya yerleştirdi ve üzerine ateş etmek üzere olan askerlere saldırarak onları dışarı fırlattı.

88

Ziür

pilot kabinine geçti ve tek bir hareketle pilotun başını gövdesinden ayırdı. İçerideki siviller panik içinde bağmıyor, yüksek sesle tekbir getiriyorlardı.

Artehlus bir anda dışarı sıçradı. Pilot öldüğü için helikopter taklalar atmaya başlamıştı ve birkaç saniye sonra, içindeki sivillerle birlikte yere çakılmış olacaktı. Artehlus kollan arasındaki Hacer-ül Esved'i Uzza Kralı Ne-varres'e götürüyordu. Kırmıteler'den sonra ikinci kez kutsal taş Kabe'den kaçırılmıştı.

89

Orkun Uçar - Burak Turan

9

Hacer-ül Esved alacakaranlığın içinde simsiyah bir elmas gibi parlıyordu. Taş içinde hapsedtiği karanlığın canlanmasıyla sarsılmaya başladı. Artehlus taşa kadim büyüler yapıyordu. "Saf kötülüğün hapsedildiği zindan kapılarını aç bize! İnsanlıktan gizlediğin, onlardan sakındığın her şeyi göster bize!" Kabil'in ilk kanıyla kararmaya başlayan Hacer-ül Esved, o günden bu güne kadar evrendeki bütün kötülükleri bir girdap gibi içine çekmişti. Nevarres zalim bakışlarını taştan alamıyordu. Bi'rûn Şatan'ın gizli ilmini Kabe'de bulabileceğini kim söyleyebilirdi ki? Taş, bütün karanlık ilimler ve insanlığın içine düştüğü bütün kötülükleri emdiği gibi, Bi'rûn Şatan'ın ilmini de içine çekmişti. Bunu keşfede-

90

Zifir

nin bir insan oluşu onu güldürüyordu. Âdemoğullar'ndan birisi, kendi soyunu yok edecek bir plana ister istemez yardım etmişti. Taş gürültüyle sarsılmaya devam ediyordu. Adeta yerinden fırlayacak ve mağaranın taş duvarlarına çarparak parçalara ayrılacaktı. Beş köşeli bir yıldızın ortasına yerleştirilmişti Hacer-ül Esved. Yıldızın her köşesinde bir insan kurban edilmişti. Kan, yıldızın çizgileri boyunca akmış ve merkezde birikmişti. Kötülük tahrik ediliyordu. Artehlus'un okuduğu büyü sözçükler ve kâğıtlara çizip çizip yaktığı, sonra da dumanlarını taşa doğru üflediği semboller, çağlar öncesinden bu yana insanların kötü güçleri harekete geçirmek için kullandığı büyülerden daha güçlü, daha kudretliydi. Taş, içinde yaşattığı kötülükle savaşıyordu. Nevarres çılgına dönmüş bakışlarını Artehlus'a çevirdi. "Haydi, yap artık!" diye bağırdı. Sesine gaddar bir tını hâkimdi. Artehlus hızlandı. Sabırsızlanıyordu. Bi'rûn Şatan'ın kitabı biraz sonra onların olacaktı. Ama bir yandan da korkuyordu. Sınırlan geçmişlerdi ve kutsal evden taşı çalmışlardı. Hacer-ül Esved'in hareketleri güçlendi. Korkunç uğultular çıkararak, içinde buldukları mağaranın duvarlarını titretiyordu. Her yer yıkılmak üzereydi. Artehlus taşın gücünü ve ruhunun alevler içinde yandığını hissedebiliyordu. Cehennem'de tadacaklarının bir provası gibiydi her şey. Midesine ağır bir sancı saplandı. Dayanılmaz bir bulantı benliğini kaplıyordu. Bağırma başladı. Artık dilinden dökülen sözçükler üzerindeki hâkimiyetini kaybetmişti. Büyülü kelimeler art arda etrafa yayılıyordu. Durmak istiyordu. Acı çekiyordu. Cümleleri çığlıklar atarak yüksek sesle söylüyordu. Taş korkunç bir gürültüyle içindeki cevheri serbest bıraktı. Taşın içinden alevimsi bir ışık çıkmıştı. Işık içten içe yanıyordu adeta.

91

Orkun Uçar - Burak Turan

Artehlus geriye fırlamış ve yere düşmüştü. Nevarres kahkahalar atıyordu. "Başardım! Başardım!"

Artehlus sevinçliydi, ama hissettiklerinden çok korkmuştu. Ruhunun derinliklerine, bir daha sönmemek üzere bir azap yerleşmişti. Sürekli bir bulantı yaşıyordu. Adeta yeryüzündeki en mide bulandırıcı, en zehirli lezzetlerden oluşmuş bir şarap kadehini dikmişti ağzına.

Cevher akışkan bir bulut gibi asılı duruyordu havada. Yıldızın merkezinde sürekli kendi etrafında dönüyordu. Tıpkı uzaydaki kara delikler gibi, etrafındaki ışığı emiyordu. Her yer zifiri karanlığa boğulmuştu. Cevherin özü, karanlıktan daha karanlık, yokluktan daha zifiriydi. Görülebiliyordu.

Cevher, anbean daha fazla hızlanarak içten içe deviniyordu. Nevarres'in ve Artehlus'un şaşkın bakışları önünde, köpürmeye başladı. Çeşitli büyüklükte kabarcıklar oluşuyor ve yüzeye dağılıyorlardı.

Kabarcıklar arasında en büyük olanı hızla merkeze doğru ilerledi. Diğerleri de onun çevresinde dönmeye başladılar. Şimdi bir düzene girmişlerdi. Merkezdeki kabarcık ışık saçmaya başladığında Artehlus korkuyla geriye sıçradı. Sapsarı bir ışık kaynağına dönüşmüştü. Diğer kabarcıklar da onun ışığıyla aydınlandı ve çeşitli renklere büründü. Nevarres bunu muhteşem bir heyecanla izliyordu. Gözlerini iri iri açmış olacağını bekliyordu.

"Güneş sistemi," diye fısıldadı.

Nevarres hınç dolu bir sevinçle yaklaştı cevhere. "Bi'rûn Şa-tan'ın kitabı!" diye haykırdı.

"Açıl!"

Artehlus haykırdı. "Baba!"

Nevarres o tarafa baktı. Artehlus acınacak bir haldeydi.

O sırada bir ses duyuldu.

92

Zifir

"Seni kutluyorum Uzzalar'm kralı."

Sesin hangi taraftan geldiğini anlayamadılar ilk önce. Gölgelelerin arasında bir hareket fark ettiklerinde, o tarafa baktılar.

Nevarres kiminle karşı karşıya olduğunu o anda anladı.

"Efendimiz... Zifir!" Boynunu eğdi ve karanlık gölgeyi selamladı. Efendi, gölgeler içinde bile daha karanlık duruyordu.

Artehlus dizlerinin üzerine çöktü ve başını kaldırmadan bekledi.

"Görüyorum ki Bi'rûn Şatan'ın kitabını buldunuz. Onu okuyacak kişi de geliyor. Çok yakında. Her şey olması gerektiği gibi."

"Zifir efendimiz," dedi Artehlus. Sesinde endişe vardı. Hacer-ül Esved'in ruhunda açtığı yara canını yakıyordu. "Bi'rûn Satan uyandığında, bu durum Cehennem'de nasıl karşılanacak? Korkuyorum efendimiz. Şeytan'ın Bi'rûn Şatan'a karşı olan kadim düşmanlığı ne olacak?"

Karanlık gölge haykırdı. "Neden korkuyorsun sefil yaratık?! Benden yana şüpheyeye mi düştün?"

Artehlus neredeyse yere kapanacaktı. "Hayır... Hayır, yüce efendimiz, kesinlikle sizden şüpheyeye düşmüş değilim. Ben sadece..."

Zifir, "Yeter!" dedi. "Siz üzerinize düşeni yapın. Geri kalanla ben ilgileneceğim. Şeytan ve Cehennem orduları hakkında da endişelenmeniz gerekmiyor. Onların yapacak işleri olacak!" Karanlığın içinden gelen ses kahkahalarla bölündü.

Gitmişti. Nevarres bağırdı. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?!"

Artehlus içindeki acıyı üzerinden atmaya çalışıyordu ama ba-şaramıyordu. Sessizce arkasını döndü ve yürümeye başladı. Efendisinin sözlerini fısıldayarak tekrarladı. "Onların yapacak işleri olacak."

Efendi onlar için de gizemini koruyordu ama defalarca gücünü kanıtlamıştı.

Orkun Uçar - Burak Turan

10

Kucpm

Kenan çalan telefonun sesiyle uyandı. Gözlerini ovuşturdu ve duyduğu rahatsız edici sesin rüyasını bölmüş olmasına kızarak el yordamıyla telefonunu bulup açtı.

"Alo." Sesinden uykulu olduğu anlaşılıyordu.

Telefondaki genç bir adamın sesiydi. "Kenan Bey?"

"Evet, kimle görüşüyorum?"

"Sizi Bölüm'den arıyorum, acilen buraya gelmeniz gerektiği bildirildi efendim. Kırmızı alarm durumu var."

"Anlıyorum, ne kadar vaktim var?" Gecenin bu saatinde olacak iş miydi şimdi?

Hoşnutsuzluğunu belli etmek istemiyordu.

"Sanırım hemen gelmeniz gerekiyor." Genç adamın ses tonundan korktuğu anlaşılıyordu.

94

Zifir

Kenan, içinden, ne oldu acaba, diye merak etti.

"Tamam, öyleyse hemen yola çıkıyorum."

Telefonu kapattığı gibi yerinden fırladı ve giyinmeye başladı. Kahvesini Bölüm'de içebilmeyi umut ediyordu.

Arabasını çalıştırdığında farlar, gecenin kör karanlığını aydınlattı. Merkezin bulunduğu binaya gelmişti. Arabasını, binanın uzağında bir bölgeye park etti ve yürümeye başladı.

Bölüm binasının girişinde, "Sualtı Araştırmaları Derneği," yazmaktaydı. Yazıyı okuyunca gülümsedi; epey derinlere dalmıyordu burada.

Kapıdaki, bekçi görünümü görevliye giriş kartını gösterdi. Görevli, kontrolden geçmesini rica etti. Her gelişinde aynı şeyi yapmaları ne de komikti. Görevliyi belki de on beş senedir tanıyordu. "Kurallar," diye mırıldandı.

Elini, önündeki beyaz ekrana dayadı ve parmak izi okuyucunun kimliğini doğrulamasını bekledi.

Ardından metal dedektörlerine benzer bir kapıdan geçti, ama bunun görevi kişinin bir ifrit tarafından ele geçirilip geçirilmediğini tespit etmektir. Sinyalin ötmesi temiz olduğunu gösteriyordu.

Binanın koyu lacivert yapısının etrafı, kavak ağaçları ve kızıl-çamlarla çevrilmişti. Ana kapıdan girdi ve granit zemini ağır ağır adımladı.

İkinci kattaki merkezi amirlik odasına gidiyordu. Çift kanatlı, kalın buğulu camdan kapıyı açtı ve içeridekileri selamladı.

Hararetli tartışma, onun içeri girmesiyle birlikte kesilmişti.

"Kenan! Çabuk yaklaş!" diye telaşla bağırdı Bölüm Amiri Yarbay Ali.

95

Orkun Uçar - Burak Turan

Koyu kahverengi abanoz toplantı masasının etrafındaki rütbeli personeli alelacele gözden geçirdi. İçeride bulunan herkesi tanıyordu.

Genelkurmaylıktan ve Polis Teşkilatı 'nda, Gizemli Olaylar Birimi'nde çalışan bütün görevliler ona bakıyorlardı.

"Emredin yarbayım!" Yüzbaşı Kenan merak içindeydi. Hayırdır inşallah, dedi içinden.

"Kenan, birkaç saat önce, etkili bir baskınla, Kabe'deki Hacer-ül Esved'in çalındığını öğrendik!"

Yüzbaşı Kenan kaşlarını çattı ve Yarbay Ali'nin gözlerinin içine, inanmayarak baktı. "Bu nasıl olur? Orası korunmuyor mu?"

"Bilmiyorum Kenan! Baskını düzenleyen bir grup Amerikan askerini taşıyan helikopter, Kabe'ye varana dek radardan gizlenmeyi başarmış. Hacer-ül Esved'i alıp havalandıklarında ise birdenbire araçları düşmüş... Ayrıntıları bu raporda okuyabilirsiniz." Ona kırmızı bir zarf uzattı.

"Suudi askerler, helikopterin enkazını araştırmışlar ancak, Hacer-ül Esved'den hiçbir iz bulamamışlar."

"Kayıp mı olmuş?"

"Bunu da bilmiyorum Kenan, senin ne düşündüğünü merak ediyoruz."

Yüzbaşı Kenan soru işaretleriyle dolu bakışlarını elleri arasına tutuşturulan kırmızı zarfa yöneltti. Kapağını açtı ve rapor üzerinde kısaca göz gezdirdi. Dikkatini çeken bir cümleyi daha dikkatli olarak yeniden okudu. "Radar, Kabe üzerinde uçan bir cisim belirdi. O ana dek makineler hiçbir şey fark etmemişti."

İşin içinde büyü olduğu aşikârdı ve olay çok çok büyüktü.

Eşref adında bir subay gelişmeleri özetlemeye başladı.

96

Zifir

"Bu durum neredeyse üçüncü dünya savaşını başlatmak üzere! Olayın duyulmasıyla birlikte Irak'ta halk isyan etti, canları pahasına da olsa Amerikan askerlerine saldırıyorlar. İşgalden beri ilk defa bir üssü basmaya çalıştılar. Halktan binlerce ölü olduğu söyleniyor. Keza Filistin de patladı, patlayacak. Diğer Müslüman ülkelerde haberin yayılmasıyla protesto gösterileri başladı. Suudi birlikleri, Irak üzerinden Amerikan kamplarına eşzamanlı baskınlar düzenleyeceklerini açıkladı. Amerikan yetkilileri, Bucca Kampı 'ndan kaçırılan bir helikopterin bu saldırıya karışmış olabileceği ihtimali üzerinde duruyor. Ancak, saldırıyı gerçekleştirmediklerine dair henüz herhangi bir açıklama yapmadılar. Eğer bu iş aydınlatılmazsa gelecek karanlık. Türkiye hangi tarafta yer alırsa alsın, yine olan bize olacak."

Yüzbaşı Kenan'ın önüne daha önce böyle bir dosya gelmemişti. "Bu konu bizi aşmıyor mu yarbayım? Bizim sınırlarımızın çok ötesinde bir durum."

"Bizimle olan ilgisini görmediğini söyleme sakın Kenan. Sence bu helikopter nasıl oldu da radardan kurtulabildi? Üstelik enkazı incelediklerinde, ne bir frekans karıştırıcı ne de bir radar engelleyici donanım bulunmamış. Biz bu işi yapanların sıradan insanlar olduğunu düşünmüyoruz."

"Evet, bu açıkça belli oluyor. İntihar eden adamla da bir ilişkisi olabilir belki."

Raporun sayfalarına iliştirilmiş fotoğraflara baktı. Pilotun başının vücudundan ayrılmış olması ona tuhaf geldi. Ölen sivillerin ve diğer askerlerin fotoğraflarına tek tek baktı.

"İlginç," dedi sonra. "Eğer Hacer-ül Esved, olay mahalinde bu-lunamadıysa, düşmeden önce helikopterden çıkanldı demektir. Suudi askerleri başka bir şey görmemişler mi?"

97

F:7

Orkun Uçar - Burak Turan

"Hayır Kenan, başka bir şey yok."

"Hacer-ül Esved başka bir yere götürülmüş olmalı. Belki helikopter kazası bir aldatmacaydı ya da bir cin onu ve kendisini insanların gözünden saklayarak kazadan

hemen önce helikopterden indi. Her şeye hazır olmamız gerekir. Eğer bu konunun Uzzalar'la bir ilgisi varsa..." Bundan sonra sesi boğuklaştı, sanki boğazının düğümlendiğini hissediyordu, "...evet Uzzalar'la bir ilgisi varsa, yakında üçüncü dünya savaşından daha fazla korkacağımız bir şey olabilir."

Yarbay ve yüzbaşı düşünceli gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

"Dediğin gibi yüzbaşı, her şeye hazırlıklı olmalıyız. Alarm konumunu sürdürüyoruz.

Elimizdeki bütün istihbarat kaynaklarını sorgulayın."

98

Zifir

n ANSje ve VJCZ

Ormanın ortasındaki tahta bir kulübede yanan ölgün mum ışığı, küçük kızını kucağında sakinleştirmeye çalışan annenin yüzüne vuruyordu.

Endişesini belli etmekten çekindiği için sessizce konuşuyordu. "Geçti kızım, geçti..."

"Anne, korkuyorum," diye ısrar etti küçük Asya. Sesi rüzgâra karşı duran bir yaprak gibi titriyordu. Dudaklarının arasından çıkan her harf kıvrımlar çizerek iç içe giriyordu. Gözleri ağlamaktan, kızıl bir izle çeperlenmişti.

Anne, kızının küçük elini, avucunun içine aldı. Neredeyse o da ağlayacaktı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve kendisini daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştir. "Bana güven," dedi. "Bana güven kızım, her şey düzelecek."

99

Orkun Uçar - Burak Turan

Ama kendisi de inanmıyordu söylediklerine.

"Rüya mı gördüm anne?" diye sordu Asya.

"Evet kızım hepsi sadece rüyaydı," diye cevaplayabildi yutkunarak. Gerçekten öyle olmasını istiyordu.

"Neden buradan gitmiyoruz anne? Neden köye dönmüyoruz. Çok korkuyorum. Ne olur gidelim artık. Bir daha da hiç germeyelim, olmaz mı?"

"Gideceğiz kızım, merak etme gideceğiz," diyordu kadın. Ama asla gidemeyeceklerini çoktan anlamıştı.

Kulübenin nemden içine çökmüş tahta kapısı büyük bir gürültüyle çaldı. Rüzgârdan sert bir şekilde açılıp kapandığı zannedilebilirdi. Ama kadın, böyle olmadığını biliyordu. Daha önce de bu orman hakkında söylentiler duymuştu. Ama hiçbirine inanmamıştı. Eğer inanmış olsaydı şimdi bu durumda olmayacağını biliyordu.

Tuhaf insanların gelip bu ormanda kurban kestikleri bilinmeyen bir şey değildi. Ormanın derinliklerinde büyük bir ağaç gördüklerini söyleyen ormancılar, herkese bu hikâyeyi anlatmıştı. Birtakım insanların bu ağaç dibinde kurban kestiklerini görmüşlerdi.

Kuranikerim'den uzunca bir ayeti tersten okuyor ve kurbanlarının ölüm anında, "Uzza," diye fısıldıyorlardı. Köylüler bu yüzden ağaca Uzza ismini vermişlerdi. Kökleri, devasa ana gövdesini yerden metrelerce yukarıda tutan bir ağaç olduğu söyleniyordu.

Bütün bunları, kadın daha önce hiç umursamamıştı. Hiçbirine de inanmamıştı. Ama şimdi inanıyordu artık. Bu orman görünmeyen varlıklarla doluydu. İstemese de inanmak zorunda kalmıştı.

Kapı tekrar çaldığında kadın yerinden fırladı. Kızı hâlâ inatla elini tutuyordu. "Anne onlar mı geldi?" diye sordu.

100

Zifir

"Hayır kızım, onlar değil," dedi bitkin bir sesle. Yazgı, odaya keskin bir koku gibi yayıldı. Sönmekte olan odunların ateşi olacakların dehşetiyle bir anda parladı.

Asya'yı kollarının arasına aldı ve odanın köşesindeki karyolanın yanına gitti. Diz çöktü ve kızının başını göğsüne yasladı. Kapıdan yüksek ve tok bir çarpma sesi geldi. Asya başını annesinin koynundan kaldırıp karanlığa doğru baktı. Genç mavi gözleri, cam bilyeler gibi parlıyordu loş karanlığın içinde.

Kapı ani bir darbeye paramparça oldu. Korkunç gürültü Asya'nın kulaklarını acıttı. Annesi şimdi çok daha büyük bir güçle sıkıyordu onu.

Biraz sonra kulübenin tahta zemini üzerinde ayak sesleri işitildi. Oda kapısının, birbirine gevşekçe çakılmış tahtalarının arasından, dışarıdaki gölgeleri gördüler. Asya yüzünü annesinin göğsüne bastırdı. Damarlarında akan kanın donduğunu hissediyordu.

Bütün bunların sebebini soruyordu kadın kendisine. Bu sabah köye dönmek için hazırlanmış, kestiği odun öbeklerini kanter içinde at arabasına yüklemişti. Solgun öğle güneşi tepeye varmadan kısa bir süre önce yola çıkmışlardı. Akşam olmadan köyde olacaklarını düşünüyorlardı. Bir süre sonra, güneş tepeye ulaşmıştı. Kadın yorgun gözlerle yola bakıyordu. Uykü, çileklerin ve ahududulann, içinde oluk oluk aktığı balımsı bir ırmakta yüzmek gibiydi, balçı-ğımsı bir yumuşaklıkla kadını içine doğru çekiyordu. Gözlerini açık tutmak için ne kadar dirense de uykunun şefkatli kolları zalimce sarmaladı yorgun ruhunu.

Kadın rüyasında bir okyanusun ortasında küçük bir adada görüyordu kendini. Gözlerinin alabildiği her yerde derin sulann devasa dalgalan vardı. Hava alacakaranlıktı ve bulutlar mavi mavi dönmek-

101

Orkun Uçar-Burak Turan

.ulaşmasıyla birlikte o kıyıyı arşınlıyor
zv n suratlı bir ruzgd v yıkılıyordu üzerine şimdi.

Tam,,slBdaı-« s MyabUeğlni,ncitmiş,,.

kt:T«H^ - £*» ovüsmrarak a^ *»*.

cak ki, bir eliyle ı Doğruldu ve kızlın sor,,.

"A"°e „5 E »n hatırladığı, W doğru geriye.

«*—' ""f" T Arİun «W kırıldığında ba5,n, vumu, *

Bas, ağrıyordu. ^' ve yoldan ç,ka,, çok

malıydı. Çevresi ağaçlarla kaplıya

OİmUŞ'o' ? „k kınlan tekere baktı. Büyük bir çukura denk

**? ^T'SS'^e hava kararacak,,. K- k,-T Can"-* CevLine baklaya ba5ladı. Tamdık

hiçbir ız goremy yürümeye başladılar.

™ la rasında huzura rnhla, gibi gezintyorlardı.

lan" T t m tn »» dinlenmek istediğim sby.ed, annesi-

AS,V T,, stetini gen çeviremedi. Zaten kendisi de yo,-ne. Kadın kızının bu isteğim s v

g°" "İ *" *, bi, ses duydular. Dalların kırılma seslerine benziyor-

VB" t,, en ard euafıarmda. Kad.n.n güzleri parladı o an.

102

^Crianeden^^^deaU,

Zifir

kendi başlarına yol alırken yakınlardaki başka bir köye yaklaşmışlardı? Kızını da ayağa kaldırarak yerinden fırladı ve sese doğru umutla yürümeye başladı.

Ağaçların arasından dalgalanan bir ışık görüldü. Neden sonra bu ışığın bir ateş olduğunu anladığında, aslında herhangi bir köyü değil de ormancıların kurdukları bir kampı bulduklarını fark etti. Ormancılar ona yardımcı olabilirdi belki. Kendini güvende hissetti.

Ağaçların arasında hızla yürüyor, gecenin lacivertini yakan ateşe doğru ilerliyorlardı. Bir ses daha duydu o sırada. Bir tür ezgiydi aslında. Ateşe yaklaştıklarında, ateşin etrafında çok sayıda iri adam fark ettiler. Diz çökmüş oturuyorlardı. İçlerinden birisi de bir tür ilahi söylüyordu. Tuhaf bir sesi vardı adamın. İlahinin özünde ise rahatsız edici bir kötülük hissediliyordu. Adımlarını yavaşlattı.

Kadın durdu ve ezgiye kulak kabarttı. Başka bir dildeydi bu ezgi. Arapçaya benziyordu, ama değildi. İçerisinden bir kelime kafasına takıldı. Sonra bu kelimedden yola çıkarak bir cümleyi tamamen tanıdı. Bir haykırmaya sesi ormana şiddetle dağıldı. Bu boğulan bir adamın acı çığılığıydı. Asya bir anda korkuyla irkildi. Kadın Asya'ya sarıldı ve gizlenmeye çalıştı. Duyduğu cümlelerin dehşetiyle titriyordu şimdi. Bu, Kuran'dan iyi tanıdığı bir ayetti. Ama ürkütücü olan, ayetin tersten okunuyor olmasıydı.

Bir hareketlenme oldu o sırada. Adamlar hep bir ağızdan bir kelimeyi fısıldadılar. Ormanlıkların anlattıkları hikâyeleri hatırladı kadın. Ateşin etrafında oturan adamların nasıl kişiler olduğunu anlayabilmişti artık.

Birden korkudan vahşice açılmış gözlerle birbirine baktı anne kız. Asya bayılmak üzereydi. Arkalarını yavaşça dönerlerken, bir bağırma sesi daha işittiler. "Yardııııııııı ediiiiin!"
Sonra ses bir anda

103

Orkun Uçar - Burak Turan

boğuklaştı ve uğultuya dönüştü. Bu genç bir adamın sesiydi. "Uzza," diye fısıldadı diğer adamlardan bir tanesi.

Asya bakışlarını geriye, adamların üzerine çevirdiğinde birkaç kişinin, bir adamın üzerine çullandıklarını ve onu boğmaya çalıştıklarını gördü. Dehşetle ileri doğru fırladı.

Boğazından yüksek sesle çıkan şu kelime adamların kulağına gitti. "Anne!"

Bir anda adamlar ayaklandılar ve kahrolası bakışlarıyla karanlığın içini taramaya başladılar. Kadın, Asya'yı kucağına aldı ve koşmaya başladı. Adamlar güdültüyü duymuşlardı. Birbirlerine baktılar.

İçlerinden biri acımasız bir sesle, "Yakalayın!" diye bağırdı.

Kadın, Asya'yı kucağına almış, dehşetle koşuyordu. Çalıların dikenleri ve ağaçların dallan, giysilerini, kollarını, bacaklarını çiziyor, yırtıyordu. Hiç durmadan koştu.

Adamlar, avuçlarının içi gibi bildikleri ormanda, vahşi bir aslan gibi takip ediyorlardı kadını.

Kadın bir düzlüğe çıktı ve koşmaya devam etti. Bir kulübe gördü karşısında.

Sadece birkaç saniyeliğine kurtulduğunu sandı, ama gördüğü kulübenin kendi kulübesi olduğunu anlayınca berbat bir umutsuzluğun pençesine düştü. Neredeyse duracak ve teslim olacaktı.

Hızla kulübenin içine girdi ve kapıyı sıkıca kapattı. Dışında, çalılara sürtünen ayak seslerinin kulübenin çevresinde dolaştığını işitebiliyordu. Bir tanesi kapıya yaklaştı. Diğer kulübenin arkasındaki camın önünde durdu.

Sonra birden adımlar hızlandı ve kulübenin önünde birleşti. Fısıltılar duyulmaya başlandı. İçlerinden birisi, "Efendimmmmm," dedi. Fısıltılar o sırada kesildi. Titrek, ölgün ve kalın bir ses onlara, "Siz gidin," dedi.

104

Ziür

Ayak seslerinin uzaklaştığını işittiler. Kadın, kızını da alıp en dipteki odaya girdi. Asya'nın başını okşamaya başladı ve fısıldayarak ona sakinleşmesini söyledi. Buradan nasıl kaçabileceğini düşünüyordu. Güneşin doğmasına daha çok vardı ve öylece dışarı fırlayıp koşmaya başlasa bile köye asla varamazlardı. Yazgıları karanlık bir gölge gibi çökmüştü üzerlerine. Biraz önce kapı kırılmıştı ve içeri birileri girmişti. Onları kovalayan adamlar

mıydı içeri girenler? Ama ya onlara gitmelerini emreden ses kime aitti. Öyle korkunç ve doğadışı bir ürperti yaratıyordu ki, insanda...

Odalarının kapısı zorlanmaya başladığında ansızın beynine hücum eden düşüncelerden kurtuldu kadın. Asya başını kaldırıp yüzünü kapıya çevirdi. İkisinin de kalpleri durmuştu sanki. Öylece teslim olmuş bekliyorlardı.

Kapı tekrar zorlandı. Ve ansızın paramparça olup yıkıldı. Kadın öyle bir çılgık attı ki, ormanda yaşayan tüm vahşi yaratıklar korkuyla yüzlerini o yana çevirdiler. Asya'nın çılgınlıkları annesinin sesine karışmıştı. Bütün kuşlar, ağaçların dallarındaki uykularından uyandı ve gökyüzüne doğru panikle kanat çırpıma başladılar.

Kapının kınlan tahtalarını çıplak ayaklarıyla çiğneyerek içeri altı kişi girdi. Hepsinin de saçları uzun ve beyazdı. Diğerlerine beklemeleri emrini veren kısa boylu hain bakışlı, siyah gözbebekleri tüm gözünü kaplamış olan kadına ve kızına bakarak odanın ortasına kadar yürüdü. Yüzü çok gençti ve teni kireç gibi beyazdı. Kirlenmiş beyaz bir örtüyle vücudunu sarmıştı. Kollarında derin yaralar ve çok sayıda kırmızı çizgi gördü kadın. Bunlar, ormanda gördüğü adamlar değildi.

"Benim adım Artehlus," dedi yaratık.

105

Orkun Uçar - Burak Turan

Evrenin en uzak noktasından çıkıp bütün gezegenleri ve bütün çağları dolaşan bir çılgık, Asya'nın gırtlığının en narın yerini paramparça ederek ormanın dinginliğini altüst edencesine patlak verdi işte o anda.

Kadın, kızını öyle bir sıktı ki, neredeyse boğulacaktı Asya.

Yere düşürülmüş yoğun bir pekmez kavanozundan yayılan peltek sıvının ağır ve temkinli hareketleri gibi yavaşça odaya yayılan çirkin ve zalim sesiyle yeniden konuşmaya başladı Artehlus. "Hiz-metkârlanmı gördün kadın!" Cümleleri bittiğinde elini uzattı ve kadının yüzüne doğru açtı ellerini. "Şimdi de beni görüyorsun, Uzza-lar'ın prensini."

Kadın gözlerinde korkunç bir acıyla birlikte bir yanma hissetti, kızını bırakıp ellerini yüzüne kapattığında, gözleri parmaklarının arasından akmaya başladı. Kadın bağırarak... "Yardım ediiiiin! Allah aşkına yardım etsin biri! Yardım ediiiiin!" dedi.

Asya donmuştu sanki. Ne kımlıyor, ne de bakışlarını Artehlus'tan ayırabiliyordu.

Delilik ile aklın ince çizgisinde, hangi tarafta olduğunu hatırlayamayan sarhoş bir hiçlik hissiyle kasıp kavruluyordu şimdi Asya'nın beyni.

"Kes sesini insan! Gözlerin Cehennem'i aydınlatan birer mum artık!" Artehlus'un, lanetle bulanmış hırıldaayan sesi, ormanı pelte-ğimsi bir karanlığın içine doğru sürüklüyordu. Eğer biraz daha devam ederse konuşmaya ağaçların renkleri solmaya, otlar çürümeye başlayacaktı.

Artehlus, kadının ve kızın üstüne sıçradı. Havada öyle yükseldi ki, avuçlarını tavana yapıştırıp oradan aldığı güçle kendini onların üstüne bırakabilmişti.

106

Ziür

Sıçradığı sırada Artehlus'un boğazından paramparça bir hırıldaama yükselmişti. İçi pislik dolu kınk tırnaklarıyla kadını boynundan tuttu ve havaya kaldırdı. O anda Asya yeniden ağlamaya başladı.

Artehlus gözlerini kısmış ve tehditkâr bir tonla ezilmişti sesi. "Şimdi de ruhunla yakacaksın Cehennem'in mumlarını!"

Kapının yığıntıları üzerinde bekleyen, iri gövdesiyle diğerleri arasında kolaylıkla fark edilen cinlerden biri, boynundaki büyük taşlardan dizilmiş kırmızı kolyeye götürdü elini. Parmaklarını onun taneleri arasında gezdirirken yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı. Bakışları Asya'nın üzerindeydi. Sanki sıranın kendisine gelmesini bekleyen bir hali vardı.

Artehlus kibirlendi ve gazap ederek konuştu. "Kızın için endişelenmeye başla, o bizimle geliyor!"

Korku üzerinden geçtiği taşları aşındıran bir ırmak gibi kadının yüreğinin içinden akıyordu. Sanki yeryüzüne dağılmış tüm acıları içinde bannıdırıyormuşçasına ağlamaya başladı. Akan gözlerinin boşluğu gözyaşlarının tuzuyla yandı.

Artehlus'un dudakları bükülmüş, kana hasret beyaz suratı bu-ruşmuştu. Serin bir rüzgâr esti, Artehlus'un beyaz saçları dalgalandı.

"Lütfen bizi affet," diye yalvardı kadın. Artehlus boşta kalan elini havaya kaldırdı ve büyümlü kelimeler söylemeye başladı. Artehlus'un avucunda siyah bir duman görüldü.

Duman helezonlar çizerek hareket ediyordu. Çevresindeki temiz havayı yakıyordu sanki. Dumanı kadının yüzüne doğru üfledi. Kurbanının suratı solgunlaşmaya başlamıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünden başlayan grilik bütün her yerini sarıyordu. Vücudu kil bir heykeli andırmaya başlamıştı. Derisi kıvnm kıvnm parçalanarak etinin üzerinden düşmeye başlamıştı. Kuruyordu. Yana doğru devrilip yere çarpınca vücudu küçük parçalara ayrıldı. Bu sırada havaya gri bir toz bulutu yükseldi.

107

Orkun Uçar - Burak Turan

Asya köşesine sinmişti. Gözkapaklarından dışarı, savaşta ölen insanların boş bakışları taşıyordu.

Artehlus, Asya'ya yöneldi. Ona doğru iki adım attıktan sonra durdu ve, "Seni bu kadar yakında bulacağın aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi. Arkasına döndü ve cinleri yanına çağırın bir el işareti yaptı. Cinler ani bir itkiyle yanında belirdiler. "Getirin," dedi kibirle. "Aradığımız kişiyi bulduk."

Artehlus odadan Çıkarken, içlerinde en iri olan cin Asya'yı korkunç elleriyle kavradı ve havaya kaldırmaya çalıştı. Ama kıza değdiği anda sanki kızgın bir demirin suya bırakılması gibi tısladı ve kendini geri çekerek haykırdı. Artehlus hizmetkârının sesim duyunca durdu ve arkasını döndü. Cin ellerini açmış avuçlarına bakıyordu Sanki bedeni, kaynayan döküm havuzuna girmiş gibi kızarmıştı Kızılık bir örümcek gibi tırmandı kollarından yukarı. Gözlen yerlerinden fırlayacak gibiydi. Kollarını havaya kaldırdığında asıl rengin yerini çatlak izler bırakan bu koyu kızılık almaya başladı. Cin yeniden haykırdı.

Artehlus olanlar karşısında şaşırılmıştı. Diğer cinlerden birisi hiç düşünmeden kıza vurdu.

Artehlus, ona bağırdı. "Zarar vermeyin!"

Asya'nın başı hızla duvara çarptı. Annesinin gözleri akmaya başladığından beri kendinde değildi. Çevresinde olanları görüyor ama ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Hatta olanların iyi mi kötü mü olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Başının çarpmasıyla birlikte kendine geldi ve annesinin başına gelenleri hatırladı. Sess.zce ağlamaya başladı. Sesi çıkmıyordu. Sanki en derin kâbuslarından birini yaşıyordu. Vücudu titremeye yuzu beyazlaşmaya başladı. Ayaklarını iyice kendine çekmiş odanın köşesinde çaresizce büzülmüştü.

108

Zifir

Asya'ya vuran cinin de elinde aynı kızılık oluşmaya başlamıştı. Uzza için için yanıyordu sanki. Kollarına doğru yayıldı kızılık, aynı diğer cine olduğu gibi.

Şimdi bu koyu kızılık diğer cinin vücudunu tamamen sarmıştı. Adeta teninin yandığını hissediyordu, ama gözleri vücudunu saran kızılığın içinde alevleri göremiyordu. Elleri oluşun çatlaklar gittikçe derinleşiyordu.

O sırada Asya'ya vuran cinin parmakları kırılmaya başladı. Avuçlarından başlayarak derin bir yarık kolunu ikiye ayırdı. Parmakları ufalandı ve düştü. Cinler panik içindeydi. Başlarına ne geldiğini anlayamıyorlardı.

Artehlus, kıza bağırdı. "Ne yaptın sen?!"

Artehlus ona bağırdığında Asya'nın korkusu daha da artarak, "Gidin buradan!" diye bağırdı.

Artehlus öfkeden kudurmuştu, gırtlığından çıkan hain bir sesle Asya'ya küfür etmeye başladı.

"Kimsin sen?! Kimsin sen?!" diye bağıırıyordu bu sırada diğer cinler.

Cinlerden birisinin vücudu tamamen kızışmıştı. Tenindeki çatlakların içinde, daha parlak ve kor renginde bir kızılık görüldü. Dumanı olmayan, havada dalgalanmayan bir alev gibiydi çatlaklardan dışarı çıkan.

Odadaki diğer üç cin, Asya'ya saldırmak istiyorlardı, ama cesaret edemiyorlardı.

Korku Asya'nın vücuduna ve ruhuna hâkim olmuştu. Gözbe-bekleri büyümüş, nabızı hızla atmaya başlamıştı. Tenini ılık rüzgârlar yalıyor ve terini ısıtıyordu. Asya tekrar bağırdı.

"Gidin buradan gidin!"

109

Orkun Uçar - Burak Turan

Artehlus kollarını iki yanına açtı ve büyülü sözcükler dudaklarının arasından dökülmeye başladı. Şimdi iki avucundan da siyah dumanlar yükseliyordu. Duman, helezonlar çizerek yükseldi ve sonra da birleşti.

Asya içinde bir gücün varlığını hissediyordu. Korkusu büyüdükçe içindeki o güç de büyüyordu. Cinlerden birisi bağırdı. "Bakın!"

Asya'nın çevresinde bulutumsu bir küre oluşmaya başlamıştı. Bu, içinde sabun köpüğüne benzeyen renklerin birbirleriyle dans ettiği koyu kırmızı bir küreydi.

Asya tekrar bağırdı. "Size gidin dedim!"

Artehlus avuçlarını birleştirdi ve siyah dumanı kızın üzerine savurdu. Duman Asya'nın etrafındaki küreye çarparak dağıldı. Artehlus o anda paniğe kapıldı. Nasıl bir insanla karşı karşıya olduğunu düşünmeye başladı.

Asya içinde olgunlaşan yabancı bir hissin farkındaydı. Bu his ona büyük bir güç veriyordu. Çevresindeki küre kalınlaşmaya ve çevresine aleve benzer bir ışık yaymaya başladığında kendini artık güvende hissediyordu. Ne yaptığını ya da neler olduğunu bilmiyordu, ama rahatlamıştı. Annesine duyduğu özlem, acı ve korku öyle bir bütünlükle cisimleşmişti ki, duyguları onu bu yaratıklardan koruyabilecek bir küreye dönüşmüştü.

Ashında ne Asya ne de annesi bilmiyordu, ama onun doğuştan gelen yetenekleri vardı.

Daha önce hiç burada yaşadığı gibi bir tecrübe yaşamadığı için bu yeteneklerini fark etmemişti, ama yine de annesi zaman zaman bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu.

Örneğin babası öldüğünde mezarlıkta olanlar... Asya, henüz ölümün ne olduğunu anlayamayacak bir yaşta ve nedenini bilmeden ağlıyordu. Annesi onu susturamıyordu.

Gözyaşları kızının

110

Zifir

gözyaşlarına kanşırıyordu. Asya öylesine çok ağlamıştı ki, artık gözlerini açamayacak denli şişmişti yüzü.

Bir ara, cenazeye gelen insanlar artık gitmeye başladıklarında, derin bir sıcaklık hissetti kızının vücudunda, ateş içinde korlanmış bir demir kadar sıcaktı. Kadın paniğe kapılmıştı, adım atmaya çalıştığında yerdeki çimenlerin üzerinde dumanların yükseldiğini gördü.

Gitmekte olan insanlara bağırdı. İçlerinden bir tanesi kadının panik içinde olduğunu anlayıp hemen yanına koştu. Adam geldiğinde Asya normal haline dönmüştü. Bunun

üzüntüden kaynaklanan bir halüsinasyon olduğunu söylemişlerdi. Oysa yerdeki çimenler rüzgârda canlıymışçasına kımlıyorlardı.

Yine bir gün Asya eve ağlayarak gelmişti. Arkadaşları onunla alay etmiş ve onu yanlarından kovmuşlardı. Babası öldüğü için annesine söyledikleri alaylı ifadeler onu kedere boğmuştu. "Neden öldü babam?!" diyordu sürekli. Annesi onu yatıştırmaya çabalıyordu ama hiçbir şey fayda vermiyordu.

Asya'nın duygularının ve kederinin yoğun olduğu o anda annesi yine aynı sıcaklığı hissetmişti. Birdenbire evin camları kırılmaya başlamıştı. Kadın, Asya'nın elini bırakmak zorunda kalmıştı, çünkü elinin sıcaklığı canını yakmıştı.

Asya bu olaydan sonra bayılmıştı. Annesi de böylece kocasının mezarı başında olanların normal olmadığını anlamıştı. Sonraki günlerde doktora gitmek için şehre inmiş olsa da, şehirdeki doktorlar Asya'nın hiçbir hastalığı olmadığını söylemişlerdi ona. Kadın bir daha olanları düşünmemişti. Çünkü bir daha kızının aynı şeyleri yaşadığına şahit olmamıştı. Ama şimdi, Asya daha büyük bir tehdit içindeydi. Annesi öldürülmüş ve korkunç yaratıkların saldırısına uğramıştı.

111

Orkun Uçar - Burak Turan

Çevresini saran küre gittikçe kahnlaşıyordu. Etrafındaki koruyucu ateş küresi şimdi bir güneş gibi yanıyordu.

Kömürleşen iki cin de yere serilmiş, vücutları siyah parçalara ayrılmıştı.

Artehlus diğer cinlerle birlikte geriye doğru iki adım attı. Asya'nın çevresinde küre şimdi daha da kalındı ve kör edici bir ışığa dönüşmeye başlamıştı. Annesine yapılanları düşünüyordu. Gözlerinin kör edildiği an canlandı zihninde. Sonra nasıl öldürüldüğü... içinde engel olamadığı bir nefret büyüyordu. Korku, acı ve keder, cismani bir nefrete dönüşüyordu.

Asya'nın çevresindeki ışık küresi, neredeyse kulübenin duvarlarını yıkarcasına büyük bir patlamaya neden oldu. Kürenin ateşi parçaları cinlerin vücuduna, ışıktan oluşmuş oklar gibi saplandı. Artehlus canını son anda odanın dışına atabilmişti, içinde kalan uç cin de diğerleri gibi alevsiz bir ateşte kömürleşerek ölmüşlerdi. Artehlus kaçmaya başladı.

Asya gözyaşları içinde bekliyordu. Odanın duvarlarında siyan izler görüyordu.

Annesinin taşlaşmış gri başı odanın ortasında duruyordu. Asya kalktı ve annesinin basma sarıldı. Gözlerinden akan tar damla yaş annesinin cansız dudaklarının üzerine düştü.

112

Zifir

12 KSyK

Asya balmumundan bir heykel gibi saydam hissediyordu kendini. Sanki ay ışığı gözeneklerinden nüfuz ediyor, yeryüzünü idame eden kutsal ruh damarlarında dolaşıyordu. Hiç yaşamadığı hislerle yanıp tutuşan benliği, asla cevaplayamayacağı sorular soruyordu ona. Baktığı her yerde, anlayamadığı bir savaşın izleri vardı.

Dizkapaklarından bacaklarına doğru derin bir acı hissediyordu. Ne kadar zamandır orada öylece durduğunu düşündü. Şimdi ne olacaktı? Zaten biraz önce olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir süre öylece bekledi. Sonra aniden ağlamaya başladı. Onun öldüğünü biliyordu. Kalbi, acı ve nefretten oluşmuş bir çamura boyanmıştı şimdi.

Buradan hemen gitmeliydi. Sabahı bekleyemezdi, içerisi çok kötü kokuyordu ve her tarafta korkunç yaratıkların külleri vardı.

113

F:8

Orkun Uçar - Burak Turan

Sonra kapıda sanki annesini görür gibi oldu. Olmemiştii, hiçbir şey olmamıştı. Ona gülümsüyor, yanma gelmesini işaret ediyordu. Asya dışarı çıkıp yürümeye, annesini takip etmeye başladı.

Bir süre sonra annesinin hayaleti kayboldu, ama o ağaçların arasından körlemesine ilerlemeye devam etti. Yerdeki taşlar ve dikenler, çıplak ayaklarını yaralıyordu.

Lacivert bulutların arkasına gizlenmiş ay, ışığını Asya çalılarının ve devasa yapraklı azna ağaçlarının arasında yolunu bulabilirdi diye ormanın dipsiz karanlığının üzerine yaymıştı. Asya ağaçların seyrekleşip, büyük siyah kayaların üst üste durup, bentler oluşturduğu bir bölgeye gelmişti.

Kayalardan birinin üzerine çıktı. Orman aşağı doğru kayıyordu şimdi. Kayaların üzerinde, birinden diğerine atlayarak ilerlemeye çalıştı. Eğer geri dönüp farklı bir yönden gidecek olsa, bu kayaların çevresinden dolaşabilirdi. Ama devam etmesi gerektiğini söyleyen bir ses vardı içinde. Siyah kayalardan birinin üzerindeki kaygan yosun tabakasına bastığında sendeleyerek dizinin üzerine düştü. Kayanın sivri kısmı dizinin üzerindeki deriyi sıyrarak kanattı. Dizi, iki kaya arasındaki boşluğa kaydığı anda dengesini kaybetti ve o boşluğa doğru yuvarlandı. Sadece bir bacağına içine girebileceği bir boşluk vardı. Zorlamasına rağmen dizini çıkaramadı. Canı çok yanıyordu, gözlerinden bir damla yaş aktı. Tekrar denedi... Ama artık korkmaya başlamıştı.

Uzaktaki kayalardan birinin üzerinde karartılar fark etti. Karartıların hareket etmeye başlamasıyla nabzının yükselmesi bir oldu. Yine aynı şeyler mi olacaktı? O canavarlardan burada da mı vardı?

Aceyle dizini kurtarmaya çalışıyordu, ama sıkışmıştı. Kımıl-dattıkça canı yanıyordu. Bacağını oradan çıkarabilmek için çok acı

114

Zifir

çekmesi gerekecekti. Gözleri dolmuştu aralıklarla akan damlalar sıklaşmaya başladı. Sessiz olmaya çalışıyordu.

Karartılar, kayaların üzerinde sıçrayarak yaklaşıyor, yaklaştıkça da çoğalıyordu. Asya panikle kendini ileri atınca, dizinden ayak bileğine kadar bacağı çizildi. Acıyla inledi. Yaklaşmakta olan karartılar, birtakım sesler çıkarmaya başlamışlardı. Tiz ve kaşındırıcı uğultular bunlar. Asya'nın gördükleri karşısında gözbebekleri büyüdü ve soğuk ter damlaları sırtından beline doğru akmaya başladı.

Diğer kayalann arasından da seslere yanıt geldi. Ne tarafına baksa gölgeler görüyordu. Simsiyah ve dumansı bir çekirge sürüsü gibi kayalann aralarından çıkıyorlar, sıçrayarak kendisine doğru geliyorlardı. Bir ara, bacağına bir soğukluk hissetti. Yüzünü bacağına sıkıştığı boşluğa çevirdiğinde, onlardan birisinin bacağına sarılmış olduğunu fark etti. Küçük bedeninde anormal duran uzun ve yumuşak parmaklarıyla bacağına sıkı sıkı

kavramıştı. Çığlık attı ve bacağını boşluktan çekti. Baldın ve dizi kayalann sivri çıkıntılannda kesildi. Derin bir acıyla ayağa kalkabilmişti. Dizi şimdi tutmuyordu. Öyle çok canı yanmıştı ki, ayağının üzerine basabilecek durumda bile hissetmiyordu kendisini. Boşlukta durmuş, bacağını kurtardığı küçük cine baktı. Cin, kocaman başının üzerindeki dikey gözleriyle vahşice Asya'ya bakıyordu. Sivri dişlerini göstere göstere gülüyor ve homurdanıyordu.

Aniden cinin gülümsemesi kesildi. Bakışlan vahşileşmeye başladı. Ağzındaki ince, sivri dişleri göstererek inledi. Başını eğdi ve vücuduna baktı. Kafasını oradan oraya hızlı hızlı sallıyordu. Ağzında bir şeyler gevelemeye başladı. "Banneaptınkızzzz."

Cin içinde bulunduğu boşluktan dışarı fırladı ve bağırılmaya başladı. Vücudu, korlanmış kömür gibi ışıldıyordu gecenin karanlığında.

Orkun Uçar - Burak Turan

Asya başını kaldırdı ve kendisine doğru gelmekte olan karartıların, yaklaştıkça aldıkları şekli görerek bağırılmaya başladı.

"Yardım ediiiiiiin!" Sesi ormanın nemli karanlığının içinde hızla ilerledi ve gökyüzüne yükselerek yıldızlara dek ulaştı. Uzayın sonsuz boşluğunda dağılarak Asya'yı terk etti.

Asya'nın devasa yapraklı azna ağaçlarının kuşattığı, yosun tutmuş siyah kayaların arasında, üzerine gelmekte olan küçük cinlerden kaçabilecek hiçbir yeri yoktu.

Asya yüreğinde bir yangın hissediyordu. "Anne," dedi fısıltıyla. "Kim kurtaracak beni?"

Bu sırada birdenbire cinler üzerine sıçradı. Birbirinden iğrenç kokuların genzinde hissetti Asya. Cinlerin ağırlığıyla birlikte kayaların üzerine yuvarlandı; sırtını ve başının arkasını çarptı yere. Beline sert bir kaya batmıştı, belinin kesildiğini ve kanamaya başladığını fark etti.

Asya çığlık atıyordu. Cinler ellerini Asya'nın boğazına ve karnına bastırıp onu boğmaya başladılar. Üzerine kaç tane cin saldırmıştı? Ve neden yapıyorlardı bunu? Kollarında, cinlerin soğuk salyalarını duyumsadı ve korkuyla açılmış gözleriyle ince, sivri dişlerinin bileklerine girdiğini gördü. Cinlerin bakışları, kısacık hayatının ona açıklayamadığı kadar zalimceydi. Belki, yaşadıkça, yıllar içinde bu bakışlardan daha zalimce bakan insanlar da görecekti. Belki o insanlar da dişlerini geçireceklerdi Asya'ya, tıpkı bu küçük cinler gibi. Ama şimdi bu olanları anlayamıyordu. Zalimliğin ne demek olduğunu bilemeyecek bir yaştaaydı. Ağlıyordu. Tek yapabildiği buydu.

Üzerinde hissettiği ağırlık anbean artıyor, vücudunu sıkan ellerin acısı kemiklerine dek nüfuz ediyordu. Cinlerin keyif ve vahşet dolu homurtulan, akıl almaz çığlıklara dönüştü ansızın. Şimdi tek tek

116

Zifir

havaya sığıyorlardı, gözleri panikle açılmış, dişleri tehditvari bir şekilde dışarı çıkmış, yılanlar gibi tıslayarak geriye kaçıyorlardı.

Çevresinde birikmiş cin ahali, korkmuş gözlerle ona bakıyordu. Asya, aralarında garip bir lisanda konuşmaya başladıklarını duydu. Başını kaldırmış onları izliyordu ağlayarak.

Vücudu morluklar ve şişlikler içindeydi. Bileklerinde ve boğazında derin yaralar vardı; kanı siyah kayaların üzerinden yavaşça akıyordu. Çocuk aklı yaşadıklarının dehşeti karşısında bulanmıştı.

Biraz önce Asya'ya saldırmış olan cinler, vücutlarını sarmakta olan görünmeyen alevlerin izlerine bakıyorlardı. Sanki bir kömür ocağına atılmış gibiydiler. Şaşkın bakışlarla yanmakta olan cinlere bakan diğerleri arasında bir anlaşmazlık çıkmış gibiydi.

Asya'ya saldıran cinlerden biri gücünü yitirip yere yığıldı. Ardından bir diğeri... Kömürleşen bedenlerini kayaların üzerine tek tek bırakıyorlardı. Ölüm, kara veba gibi kuşatmıştı cinleri.

Hepsi bir ağızdan bağırmaya başladılar. Bir tanesi korkunç ağzını açmış, akan salyalarına aldırış etmeden homurdanıyordu Asya'ya doğru. "Sennkimssinnn?!"

Geniş ve yayvan burunları, yüzlerinde küçücük kalıyordu, göz-bebekleri gözlerinin neredeyse tamamını kaplıyordu ve renkleri genelde siyahtı. Ancak kırmızı bir duman gözlerinin önünden eksik olmuyordu. Ölmekte olan cinlerin, ilk olarak gözlerinin üzerindeki duman kayboluyordu. Asya kocaman açılmış gözlerle bakıyordu onlara. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Çevresini sarmışlardı küçük koyu lacivert ve siyah bedenleriyle. Sinirlenmiş ve korkmuşlardı.

Ne yapacağını bilemeyen Asya başını taşın üzerine dayayıp ağlamaya başladı. Buradan gitmek istiyordu. Bir an gücünü topladı ve korkuyla gerilmiş bedenini ayağa kaldırmaya çalıştı.

117

Orkun Uçar - Burak Turan

Bu sırada cinler onun hareketleriyle irkildiler ve geriye sıçradılar. Asya donuk bakışlarını cinlerin üzerine dikti. Sanki onların içinden arkalarındaki uçsuz ormana bakıyor gibiydi. Darmadağın olmuş saçları yüzünü kapatmış, paramparça giysilerinin arasından sızan kan her tarafına bulaşmıştı. Şimdi, onlardan daha tehlikeli görünüyordu. Cinler ondan korkmaya başlamışlardı. İleri doğru bir adım attı. Cinler geriye atılarak yolundan çekildiler. Bir adım daha attı ve diğer kayanın üzerine çıktı. Cinler onun her adımında kendilerini geriye doğru fırlatıyorlardı.

Nihayet yolundan çekildiler ve çevresindeki çemberi genişlettiler. Kayaların üzerinde hep birlikte ilerliyorlardı şimdi. Saldırmaya korkuyorlar, ama bir insanın kendilerini yenmesini kaldıramaya-rak peşinden geliyorlardı. Sanki kendi kendine ölmesini bekliyor gibiydiler.

"Gidin buradan! Beni bırakın!"

Asya'nın bağırışıyla birlikte cinler kayaların arasındaki boşluklara kaçıştılar ve karanlıkta parlayan gözlerle her hareketini izlemeye başladılar. Asya saçlarını önünden çekti ve adımlarını hızlandırdı. Kayaların üzerinden tek tek geçti. Vücudunu saran yaralar yanmaya devam ediyordu.

Nihayet kayalık bölgeyi geçti. Cinler tarafından takip edildiğini biliyor, onları göremiyor, ama seslerini ve kokularını duyuyordu. Yeniden ağaçların arasına girerek korkudan donmuş bakışlarla karanlığı inceden inceye tarayarak yoluna devam etti. Nabızı sanki beyninin içinde atıyordu, dev davullara vuran dev tokmaklar gibiydi kulaklarında yankılanan sesler.

Yerlerdeki çalılar ve nemli yaprakların üzerinde, dizlerinden akan kanın izi kalıyordu. Cinler bu kan izlerinin üzerinde özellikle

118

Zifir

bekliyorlardı. Kanı uzun ve yumuşak parmaklarıyla yerden silip havaya kaldırıyorlar ve ölümünün yaklaştığını düşünüyorlardı.

Onlara birkaç kez, "Peşimi bırakın," diye bağırırsa da, bir akbaba sürüsü gibi takip etmeye devam ediyorlardı onu.

Bir göl kenarına varmıştı. Gölün etrafı çamurla kaplıydı ve beyaz kayalardan oluşmuş bir tepenin dibinde son buluyordu.

Artık, bulutların arasından yüzünü göstermeye başlayan ay, gölün sakin sularına yansıyordu.

Burada yer çamur gibiydi. Çamur tabakası gitgide daha da cı-vıklaşıyordu. Yorgunluktan bitap düşmüştü ve gözlerinin yandığını hissediyordu. Vücudu ağırlaşmaya başlamıştı. Daha fazla devam edemeyeceğini biliyordu. Durdu. Çevresindeki sesleri dinledi. Cinlerin ayak sesleri kulağını tirmalıyordu. Omzundan geriye baktığında çok geçti. İçlerinden biri üzerine atlamıştı. Yaratıkla, tam kendi üstüne sıçradığı sırada göz göze gelmişti ki, ikisi birlikte yere yuvarlandılar. Cinin çığlıkları, Asya'ninkine karışmıştı. Sivri dişlerini Asya'nın sağ koluna geçirdi. Şimdi cinin boğazından çıkan uğultulu çığlıklar, hissetmeye başladığı acılardan dolayıydı. Yaşayacağı bu yanma hissini bilerek saldırmıştı Asya'ya. Muhtemelen diğerleri arasından bir kurban olarak seçilmişti. Ağaçların arasından çıkan küçük vücutlu yaratıklar, bu boğuşmanın çevresinde bir çember oluşturmaya başlamışlardı. Asya'nın vücudunun sağ kısmı oluk oluk akan kanla kaplanıyordu hızla. Cin çevresini saran alevlerden dolayı kendini geriye attı. Daha fazla dayanamayacaktı. Çığlıklar atarak yandı. Gölün ilerisindeki sazlıkların arasından bir çift göz olanları seyrediyordu. Bir insanın nasıl olup da bu kayalık cinlerine karşı di-

119

Orkun Uçar - Burak Turan

renebildiğini düşündü. Ona saldıran cinin alevler içinde öldüğünü görmemiş miydi? Yüzünde hain bir gülümseme oluştu. Cinler arasında uğultular yükselmeye başladı. İçlerinden birisi Asya'ya doğru bir adım attı. Yüzündeki kederli ifade, içinde bulunduğu mecburi durumu gözler önüne seriyordu. Sazlar ikiye ayrıldı ve bir siluet görüldü. Yavaşça yürümeye başlamıştı. Gözleri hâlâ Asya'nın üzerindeydi. Gölün kenarına geldiğinde yavaşça kendini suya bıraktı ve yüzeyde yüzmeye başladı. Gölün ortalarına geldiğinde daldı ve ortadan kayboldu. O sırada su dalgalandı ve biraz önce dibe dalmış olan yaratık suyun yüzeyinde belirdi. Omuzlarını saran açık renk derisi gölün yeşil sularının içinde parlıyor, uzun siyah saçları suyun yüzeyinde dalgalana dalgalana sürükleniyordu. Göletin yeşil sularının içinden çıktı ve tepenin suya yakın çıkıntılarına tutunarak tırmandı. Asya'nın çevresindeki cinler, tam o anda bu su cinini fark ettiler. Bir anda yerlerinden fırladılar ve ona doğru sıçradılar. Bir tür düşmanlık olmalıydı aralarında. Islak saçlarını başının arkasında topladı ve hafifçe öne eğilerek garipsenecek denli büyük gözlerini, kendisine saldırmak üzere olan cinlere doğrulttu. Üzerine atladıklarında, son derece çevik bir hamleyle dizlerinin üzerine çöktü, zeminde hızla sürünerek cinlerin bacaklarının arasından süzüldü ve arkalarına geçti. Arkalarına baktıklarında onun haince gülümseyen yüzüyle karşılaştılar. İçlerinden biri hiç düşünmeden üzerine atladı. Düşmanları, bunu gördüğü anda yerinden fırlamış ve suyun içine dalmıştı. Peşinden diğer cinler de suya atladılar. Su cini koyu yeşilliğin içinde gözlerini açtı. Çamurla bulanmış suyun içinde diğerlerinin körlemesine yüzüşlerini izledi birkaç sa-

120

Zifir

niye. Sualtında bir balıktan daha iyi hareket edebiliyordu. Vücudunu saran kaygan deri, yayından çıkmış bir ok gibi suyun içinde hızla ilerlemesine yardım ediyor, el ve ayak parmakları arasındaki zar tabakası, manevra kabiliyetini güçlendiriyordu.

Düşmanlarından birini ayağından tutup dipteki çamurlu bölgeye doğru sürükledi. Onu çamura gömerek hızla boğdu. Ağzından ve burnundan içeri cıvık çamur giren yaratık hemen ölmüştü. Sonra yüzeye çıkarak hemen yanındaki başka bir cini başından tuttu ve dibe çekti. Düşmanı, pençesiyle derin bir yarık açmıştı karnında.

Onu da boğduktan sonra tekrar yüzeye çıktı. Diğer cinler, arkadaşlarının birer birer dibe çekilmesinden dolayı düştükleri tuzağın geç de olsa farkına varmışlardı. İçlerinden biri daha su cininin avuçları içinde gölün çamurlu zemininde can verdi. Diğerleri bu sırada kaçmayı başardılar ve tepenin kayalarla örülü eteklerinde durup korku dolu gözlerle gölete bakmaya başladılar.

Su cini, bir ok gibi sudan fırladı ve panikle kaçacak yer bulamayan cinlerden birinin üzerine zıplayarak sivri dişlerini boynuna geçirdi. Ayaklarını da bir pençe gibi kullanabiliyordu. Ayaklarında-ki uzun tırnakları kurbanının göğsüne batırdı.

Geri kalan cinler kaçmaya başladı. Oradan oraya sıçrayarak uzaklaşıyorlardı. Ormana kaçabilmek için çamurlu bölgeden geçmeleri gerekiyordu, çamura atladıklarında yavaşladılar. Çünkü ayakları çamura gömülüyor ve uzağa sıçramalarını engelliyordu. Su cini peşlerinden gitti, çamura girdiğinde bir yılan gibi kendini yere bırakıp sürünmeye başladı. Vücudu hızla yol alıyordu.

Perdeli uzun ellerini kurbanlarından birinin ayak bileğine geçirdi ve tırnaklarını da etinin içine gömdü. Ayağından yakalanan cin ormanın karanlık ruhlarını bile ürperten bir feryatla düştü. Su cini kurbanının üzerine çullandı ve boğazını dişleriyle paramparça etti.

121

Orkun Uçar - Burak Turan

Düşmanının öldüğünden emin olunca yerinden sıçradı ve diğerlerinin peşine düştü.

Çamur seyrekleşmişti ve düşmanları bu yüzden hızlanmıştı.

Cinler teker teker ormanın içine daldılar ve hızla gözden kayboldular. En arkada kalan cin tam yerinden fırlamış kurtulacakken, bacağını su cininin parmakları arasında hissetti. Karşı koyamadığı bu güç, onu çamurun içine çekiyordu. Boğazı yırtılırcasına bağırdı ve debelendi ama kurtulamadı. Su cini son kurbanım da parçalayarak öldürdüğünde yüzünü ormana çevirdi ve ormanın bütün vahşi yaratıklarını tehdit eden bir çığlık attı.

Asya zorlukla açabildiği gözleriyle her şeyi izlemişti. Hızla kan kaybediyordu ve üşümeye başlamıştı. Gözlerinin önünde meydana gelen korkunç savaş, annesinin öldüğü kulübede yaşananlardan daha korkutucuydu. Biraz sonra başına ne geleceğini bilmiyordu. Peşindeki korkunç yaratıkları acımasızca öldüren, onlardan güçlü bir yaratıktı şüphesiz. Daha önce kendisine zarar vermek isteyen bütün canavarlardan nasıl olduğunu bilemediği bir şekilde kurtulabilmişti. Ama şimdi endişeleniyordu.

Su cini bir süre ormanın karanlık silüetini izledi. Tehlikenin tamamen kaybolduğundan emin olunca yavaşça arkasına döndü ve perdeli ayakları üzerinde Asya'ya yaklaşmaya başladı. Başını öne eğdi ve saçları yüzünün her iki yanından da dalgalanarak omuzlarına düşüyordu.

122

Zifir

13

...ve yüce Allah dünyayı yarattı.

Yeryüzü bir alev topu gibi içten içe yanıyordu. Devasa patlamalar, magmayı yüzlerce kilometre yükseğe sıçratıyor, alevler, yeni oluşan atmosferde, dalgalara kapılmış yakamozlar gibi yüzüyorlardı.

Güneşin yakıcı ve bozucu ışınları kızıl gezegenin çevresini bir koza gibi sarmıştı. Tıpkı, uzayı izleyen bir göz gibiydi uçsuz boşluğun içinde.

Kızıl dünya, gökyüzünün alevli yıldızlarını kendine çeken dişi bir enerjiye büründü. Karanlık Samanyolu'ndan, henüz yaratılmamış ağaçların meyveleri gibi dökülüyordu yıldızlar.

Yerkürede derin uçurumlar oluşturan bu çarpışmalar artarak devam etti. Güneş bütün olanları, bir şiiri yavaş yavaş okur gibi iz-

123

Orkun Uçar - Burak Turan

liyordu. Dev ağızını açtı ve yıldırımları çağıran bir ateş topunu kızıl dünyaya püskürttü. O anda evrenin diğer ucundaki gezegenleri bile ürperten bir sessizlik oldu. Yaratılmış her şey dikkat kesildi dünyaya.

Alev topları dünyaya ulaştığında bir çığlık koptu evrenin yüreğinde ve korkunç bir gürültüyle yarıldı yeryüzü. Binlerce kilometre boyunca, yeryüzünü sallaya sallaya ilerledi ve yerküreyi ikiye böldü bu yarık.

Gökyüzü kaynayan bir okyanusa döndü. Fırtınalar, yeryüzünü ikiye bölen boşluğun içine doldu. Magma fırtınayı ittirerek dışarı taşıtı ve atmosferi toz ve kömürleşmiş atıklarla doldurdu.

Melekler huşuyla izliyorlardı dünyanın başlangıcını.

İçlerinden bir tanesi ağır ağır Arş'ı adımladı. Düşünceli bakışları uzayı yakıyordu. Melek, dört kanadını da açtı ve seslendi: "Dün-yaaaaaa yaratılıyor!" Sesi Arş-ı alâ'da yankılandı ve tüm meleklerin kulağına gitti.

Melekler huşularından uyandı ve ona baktılar. Gözlerinin çok çok derin bir yerinde yanan küçük bir alev görür gibi oldular. Dünya onu, ışığın kelebeği çektiği gibi içine çekiyordu. Ondand korktukları ve ona saygı duydukları için hiçbir şey söylemediler. Çünkü o, hepsinin hocası ve Arş'm ordularının komutanıydı. O, geleceğinden habersiz olan Azazil'di.

Dünyada binlerce yi! sonra tuhaf bir sessizlik vardı. Bütün melekler olabilecekleri görmek için yüzlerini göğe döndüler. Dev bir fanustan bakar gibi bakıyorlardı ona. Bir ses duyduklar. Bir gürültü. Sessizlik yarıldı.

124

Zifir

...ve yüce Allah emi yarattı.

Melekler hocalarına baktılar. Dört kanadını da açmış, gülüm-süyordu. Sanki içten içe bir şeyi kıskanıyordu!

Allah cinleri türlü türlü ateşten yarattıktan sonra, dünyaya gönderdi ve orada yaşamalarını emretti. Başlarına bir kral atadı ve onu yeryüzünü inşa ettirmekle görevlendirdi.

Her ırktan bir dişi ve bir de erkek vardı. Kral Bi'rûn Şatan'm emrinde. Allah'ın yarattığı yeni ırk, dünyayı meraklı gözlerle izliyordu.

Birbirlerine bakıyorlar ve, "Merhaba yeryüzünün halkı," diye selamlaşıyorlardı. "Ne güzel," dedi bir tanesi. "Dünya ne güzel!"

Bi'rûn Satan gürleyerek seslendi onlara: "Toplanın cin halkı!"

Cinler toplandılar ve Bi'rûn Şatan'm emirlerini dinlemeye başladılar.

"Dünyaya yayılın ve gördüğünüz her yere yerleşin, çoğalm! Yaşadığınız her yeri inşa edin ve yaşanır hale gelene dek çalışın." Bi'rûn Şatan'm buyruklarına itaat ettiler ve yeryüzünün efendisi olarak yayıldılar dünyaya. Yerleştikleri yerlerde çoğaldılar ve kabileler kurdular.

Bakir dünya, bin türlü cin ile dolmuştu. Öyle ki, yaşamadıkları hiçbir yer yoktu artık.

Bi'rûn Satan huzursuzdu. Krallığı bütün dünyayı kuşatmış ve güçlenmişti, ama içinde yenedemediği bir zulmet büyüyordu.

...ve toprağa su düştü.

O sırada Arş'tan bir melek iniyordu. Avuçlarında bir damla suyla geldi Yusuf. Yeryüzüne indiğinde dünya kor halindeydi. Suyu alevlerin üzerine bıraktı yavaşça ve alevler sönmeye başladı.

125

Orkun Uçar - Burak Turan

Dünya kabuğu soğuyor, dağlar ve vadiler oluşuyordu. Fırtınalar, ateş çöllerinin dev vahaları arasında yıkıcı bir güçle esti ve ateşi dumana çevirdi.

Gökyüzünü kaplayan siyah duman ve toz, suya karışıp çamura döndü. Çamur toprağı kuruttu. Cinler bir şeylerin değişmeye başladığını fark ediyorlardı şimdi.

...ve toprağı kan damladı.

Yusuf ağır adımlarla yerküreyi adımlıyordu. Dünyaya yayılmış cinlerin kendisini düşmanca izleyişlerini görmüş, korkmuştu. Görevini yapmak zorunda olmasaydı, bir an bile orada durmak istemezdi.

Cinler öylesine çoğalmışlardı ki; gökyüzünü ve yeryüzünü doldurmuşlardı. Kanatlı olanlar havada, kanatsız olanlar da karada birbirlerine girdiler.

"Bizim sınırlarımızı ihlal ediyorsunuz!"

"Hayır, siz bizim sınırlarımızı ihlal ediyorsunuz!"

Cin kabileleri arasındaki bu küçük anlaşmazlıklar, gitgide büyüdü ve büyük bir savaş çıktı. Dünya akıl almaz bir gaddarlığın pençesindeydi. Yeryüzü kana bulanmıştı.

Yusuf bütün olanları korkuyla izledi ve onlara seslendi: "Allah sizi bunun için mi yarattı? Allah size bunu mu emretti?"

Cinler onun sözlerini dinlediler. "Sen dünyaya suyu getirdin ve ateş iklimini yok ettin. Eğer şimdi de savaşı bitirmek istiyorsan bizim tarafımızda ol ve başımıza geç. Senin sayende düşmanlarımızı yenebilir ve topraklarımızı genişletebiliriz."

"Size suyu getiren benim, ama gönderen elbette Allah'tır. Neden ondan yardım istemiyorsunuz?"

126

Zifir

Diğer bir cin ırkı ise onun kendilerinden olmasını istiyorlardı. "Allah senin yanında. Eğer bizimle birlik olursan, Allah bizim de yanımızda olur."

Cinler arasındaki savaş, bundan sonra daha fazla şiddetlendi. Herkes Yusuf'un kendi taraflarında yer alması gerektiğini söylüyordu.

Bu sefer, gökteki cinler yere inmiş, karadakilere saldırmaya başlamıştı. Şimdi yer ve gök cinleri acımasızca birbirlerini katlediyorlardı.

Yusuf bunu görünce yeniden seslendi. "Şüphesiz siz sadece kendinize zulmediyorsunuz!"

Bi'rûn Satan, halkının Yusuf'a tabi olmak istediğini gördü ve hizmetkârlarını çağırdı, "içimdeki zulmetin sebebi işte budur," dedi. "Yusuf'tur."

"Onu alın ve bana getirin, benim krallığımda nasıl olur da benim dışımda biri halkıma seslenir!" Doğrusu Bi'rûn Satan, onu kıskanmıştı. Yeryüzünde sözü geçen yalnız kendisi olsun istiyordu. Bütün bu olanlara öfkeliydi. Yedi başının her biri üzerinde ayrı bir şule belirdi.

Tüm kara parçalan ve bulutların altına yıldırımlar ve ateş topları dağıldı. Cinler neye uğradıklarını bilemediler. Bi'rûn Şa-tan'ın gazabı çok fazlasını öldürdü o anda.

Bi'rûn Şatan'm hizmetkârları ejderha vücutlarıyla çevresini sardılar ve onu, krala götüreceklarını söylediler. Yusuf direnmedi. Yanma gittiğinde, Bi'rûn Satan nefretle bağırdı. "Sen benim yerime kral olmaya mı geldin? Neden halkım sana tabi olmak istiyor?" Yusuf duyduklarından hiçbir şey anlamamıştı. "Benim, senin söylediklerinle bir ilgim yok Kral Bi'rûn Satan," dedi.

127

Orkun Uçar - Burak Turan

Cinlerin kralının içindeki zulmet gitgide büyüyordu. "Yeryüzüne nasıl geldiysen öyle geri dön Cennet'in meleği, senin burada işin yok!" diye kükredi.

Yusuf ise bunu yapamazdı. "Beni Allah gönderdi, ancak o geri çağırdığında giderim," dedi. "Öyleyse beni buna mecbur ettiğini bilmelisin aciz melek!"

Yedi başının her biri aynı anda korkunç dişlerini gösterdi. Açılan ağızlarının içinden alevler püskürdü ve Yusuf'u bir çırpıda yaktı.

Bi'rûn Satan, içindeki acının dinmesini bekliyordu ama istediği şey olmadı.

Azazil Arş'ın aynasında bütün olanları izledi. Emrindeki askerlerinden birisi olan Yusuf'un katledilişinden üzüntü duydu. "Al-lahım," diye yalvardı. "Beni yeryüzüne gönder, bu kanın intikamını almama izin ver."

Yüce Allah, ona izin verdi. Emrine bin melek atadı ve onları silahlarla donattı. "Yere inin ve o kralı öldürün!" dedi.

...ve Allah intikamı yarattı.

Bi'rûn Satan olacakları hissetmişti, karanlık ilmini kitaplaştırdı. Sonra savaş başladı... Gökyüzü ansızın, devasa kanatlı meleklerle dolmuştu. Kendisi için geldiklerini hemen anladı.

Cinlere seslendi. Cinlerden bir kısmı onu dinlemeyerek dağlara, denizlere ve göllere kaçtı, geri kalanlarsa büyük bir ordu kurmak için Bi'rûn Şatan'ın yanına gitti.

Melekler yeryüzüne indiklerinde, Bi'rûn Satan ve Azazil karşı karşıya geldiler.

128

Zifir

"Sen Yusuf'u öldürdün!" diye bağırdı Azazil.

Bi'rûn Satan ise, "Ona gitmesini söylemiştim, beni buna mecbur etti, eğer onu öldürmeseydim, halkım ona tabi olacaktı," dedi.

Azazil, ona kin dolu gözlerle bakıyordu. O kin besleyen ilk melekti. O intikam isteyen ilk melekti. Ruhundan bir şeyler kaybettiğini anlamıyordu, ama içindeki garip değişimin de farkındaydı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" diye haykırdı Azazil.

Melekler onun işaretiyle cinlerin üzerine saldırdılar. Cinler ve melekler arasındaki ilk savaş başlamış oldu. Azazil kuzguni kanatlarıyla ateş ırkının arasında uçuyor, can alıcı pençeleri ve silahlarıyla savaşıyordu.

Savaş günler sürdü. Yeryüzünde, cinler ve meleklerin savaşmadığı bir parça toprak, kan karışmamış bir damla su kalmayana dek son bulmadı.

Azazil ve Arş'm orduları galip gelmişti. Bi'rûn Satan yaralanmış ama ölmemişti.

"Teslim oluyorum Azazil," diye inledi. "Beni öldürme!"

"Hayır!" diye bağırdı Azazil. "Şüphesiz öleceksin!"

Tam onu öldüreceği sırada Allah kudretli sesiyle konuştu. "Onu öldürme!"

"Allahım neden?"

O, Allanın emrini sorgulayan ilk melekti.

"Ben daha iyi bilirim!"

Azazil boyun eğdi. Allah'ı kızdırmış olmaktan korkuyordu. Onun kudreti karşısında secdeye kapanmadığı tek bir toprak parçası, tek bir gezegen kalmamıştı evrende. Arş'ın her katında ibadet etmişti, hatta diğer melekler içinde onun gibi olanı yoktu. Onu kızdırmak istememişti. Yüreği pişmanlıkla kavruldu.

129

F:9

Orkun Uçar - Burak Turan

Allah bunu gördü. Ona acıdı. "Ey Azazil," dedi. "Sen benim gözdeimsin. Onu öldürme ve denizin ortasında bir adaya hapsed. Sen de istediğin kadar kal dünyada. Sen orayı sevenlerdensin."

Azazil'in yüreğine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Bu ne büyük bir lütuftu. Yeryüzünde yaşamasına izin vermişti.

"Sana şükürler olsun Yüce Allahım!"

Bi'rûn Şatan'ı küçük bir adanın altına hapsedti. Onun hizmetçilerini de beraberinde bıraktı. Dağlara ve sulara kaçan cinlerin hayatlarını bağışladı. Onlara kendisine tabi olmalarını emretti.

Azazil bin sene yaşadı dünyada. Ta ki Allah insanı yaratana değin.

...ve Yüce Allah insanı yarattı.

Gökyüzünde bir şey oluyordu. Yıldızlar her zamankinden daha parlak, gezegenler sanki daha bir canlıydı.

Allah insanoğlunu yaratmaya karar verdiğinde onu şekillendireceği çamuru almak için Dünya'ya Cebrail'i gönderdi. Ama Cebrail çamuru almaya yeltendiğinde yeryüzü öyle bir haykırdı, ağladı ki buna dayanamadı ve geri döndü.

Bunun üzerine Allah çamuru almak için İsrail'i görevlendirdi. Aynı Cebrail gibi o da Dünya'nın haykırışına ve ağlayışına dayanamadı. Mikail de çamuru getiremeyince bu kez Azrail görevlendirildi.

Azrail yakarışlara, ağlamalara aldırmandan insanoğlunun yaratılacağı çamuru yeryüzünden kopardı. Ve ona bu nedenle ruhları alma görevi verildi.

Arş'ın melekleri coşkuyla Allah'ın insanı yaratışını seyrediyordu. Bunu haber alan Azazil Arş'a çıkmış, garip hislerle olanları izliyordu. Neden bunu yapıyordu Allah? Kendisi gibi olan melekler ve cinler ona yetmiyor muydu? Dünyayı başkalarıyla nasıl paylaşacaktı?

130

Zifir

Allah, Adem'i yarattı ve meleklerine karşı gülümseyerek baktı. "İşte yeryüzünün halifesi," dedi.

Şeytan öfkeden köpürdü. Halifeliğini insan denen bu aciz yaratığa bırakmak istemiyordu, içinden onu öldürmek geçti, onu parçalara ayırıp kanıyla bütün yıldızları boyamak istedi.

"Hayır!" diye bağırdı Azazil. "Bu olamaz!"

Allah, onu duydu. Kızgın gözlerini ona doğrulttu. Azazil yü-reğindeki ateşi hissetti, ilk kez yaptıklarından dolayı pişmanlık duymuyordu. Kendisinden korkmaya başladı.

Allah bu sefer meleklerle karşı seslendi. "Adem'e secde edin."

Azazil nefret ve kıskançlık denizlerinde yüzüyordu. Nasıl olacaktı da bu yaratığın önünde eğilecekti. Hem Allah kendisinden başkasına secde edilmeyeceğini söylememiş miydi?

Eğer Adem'in önünde secdeye kapanmazsa belki yine gözüne girebilir ve dünya üzerindeki halifeliğini elinden alıp yeni yarattığı bu insana vermekten vazgeçebilirdi.

Melekler hep birlikte secdeye kapandıklarında Arş bunun şiddetiyle sarsıldı.

Azazil gururlu gözlerini Adem'e dikmiş kibirle bakıyordu.

O, Allah'a karşı gelen ilk melekti.

Allah bunu gördü ve kızdı. "Seni secde etmekten alıkoyan ne?"

Azazil kibirle cevap verdi. "Beni ateşten onu ise çamurdan yarattın, ben ondan hayırlıyım."

Allah, ona yaklaştı ve gazap verici gözlerle baktı. "Şüphesiz sen küçük düşenlerdensin!"

Azazil yüreğinin kor ateşler içinde yandığını hissediyordu. Bu, Âdemoğlu'na karşı duyduğu kindi. Onun yüzünden içine düştüğü bu açması halin intikamını mutlaka almalıydı.

131

Orkun Uçar - Burak Turan
n çKNrtcnec

Yaratık kazandığı ganimetten dolayı mutluydu.

Yanına vardığında, Asya neredeyse ölmek üzereydi. Zorlukla nefes alıyor, sürekli olarak inliyordu. Çok fazla kan kaybetmişti ve bilincini yitirmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Onun hayatta kalması gerekiyordu. Eğer ölürse, ganimetini kaybetmiş olacaktı. Yaralarını, temas etmemeye dikkat ederek çamurla sıvadı ve onu yerden kaldırarak sırtına aldı. Tedbirli davranıp Asya'nın vücuduna temas etmesini engelleyecek büyükçe birkaç azna yaprağını sırtına koymuştu. Böylece o yakıcı güçten etkilenmeyecekti. Ormanın içinde hızla yürüyordu. Karadayken, suda olduğu kadar çevik hareket edemiyordu, ama Asya'nın ona kazandıracakları her şeye değerdi.

132

Zifir

Kralın tarafından mükâfatlandırılacağından emindi.

Yol çetindi. Nihayet Uzza'ya vardı. Ağacın dibinde durdu ve seslendi.

"Kralımızı görmeye geldim!"

Hiçbir yanıt alamamıştı. Yeniden seslendi, aklı hâlâ alacağı mükâfatla meşguldü.

"Kralımızı görmeye geldim."

Nihayet bir ses duyuldu. Boğuk ve kindar bir ses, "Kimsin?" diye seslendi.

"Benim adım Mara! Kralımız için bir hediye getirdim."

Ağacın ikiye ayrılmış gövdesinin içinden bir çift göz kendisine bakmaya başladı. Mara bunu görünce ince bir çığlık attı ve geriye doğru sıçradı.

"Burada olduğunuzu görmemiştim."

Sesindeki korku, karşısındakini güldürmüştü. "Zaten burada değildim," diye yanıtladı onu.

Sırtındaki kızı işaret ederek, "Bir hediyem var," dedi.

Yaratık gizlendiği karanlıktan çıktı ve kuru derisinin her kıvrımına yapışmış kum parçalarını silkeleyerek yaklaştı. "Bu ne?"

"Bu, kralımızın aradığı kız," diye fısıldadı Mara. "Neredeyse ölmek üzere."

Yaratık bu durum karşısında heyecana kapıldı. "Bu imkânsız!" diye bağırdı. "Prensimizin başaramadığını sen mi basardın? Onu buraya nasıl getirdin?"

Mara, "Çok zor oldu," dedi zalimce sırıtarak.

"Bekle," dedi yaratık ve ağacın içindeki oyuya girdi.

Mara bir süre bekledi. Arada sırada, hâlâ yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için Asya'ya bakıyordu.

133

Orkun Uçar - Burak Turan

Nihayet yaratık tekrar belirdi. Ona, beklemesini işaret etti yavaşça. Arkasında Prens Arthelus belirmişti. Mara, onu görür görmez telaşla başını eğdi ve, "Efendimiz..." dedi kısık bir sesle.

Prens ağır adımlarla yaklaştı. "Onu nerede buldun?" diye sordu sert bir sesle.

"Efendimiz," dedi. "Kaya cinleri ona saldırmıştı. Ellerinden kurtarmam çok zor oldu ve maalesef kendisi de baya bir yara almış. İyileştirmek için ne kadar uğraşırsam da çok başarılı olamadım. Sanırım kendinden geçti. Çok kan kaybediyor efendim."

Arthelus zalim gözlerle bakıyordu Asya'ya. "İndir!" diye emretti.

Mara sırtındaki kızı yavaşça yere indirdi. Vücudunun ona temas etmemesi için çok dikkat ediyordu.

Arthelus kalp atışlarını hissediyordu. Kızın hayatta olduğuna sevindi.

Bakışlarını, kendinden emin bir vaziyette, sırtarak karşısında duran Mara'ya çevirdi.

"Git!" diye emretti.

Mara'nın yüz ifadesi bir anda değişti. "Ama... Efendim... Mü-kâfatlandırılacağımı sanmıştım..."

"Sana git dedim."

"Peki... Peki, tamam gidiyorum, ama ben zannetmişim ki..."

Artehlus sinirlenmişti. Yanındaki yaratığa küçük bir bakış attı. Yaratık kendisine verilen emri anlamıştı. Yerinden fırladığı gibi Ma-ra'nın üzerine atladı ve kollarından sıkıca tuttu. Mara bütün gücüyle kaçmaya çalıştı o sırada, buraya geldiği için pişman olmuştu.

Bağırmaya başladı.

"Yalvarırım durun! Yalvarırım!"

Yaratık, şimdi ne yapması gerektiğini soran gözlerle bakıyordu Artehlus'a.

134

Zifir

"Diz çok!" diye bağırdı.

Yaratık, Mara'nın diz çökmesini sağladı.

Ağır adımlarla Mara'ya yaklaştı ve saçlarından kavradı. "Demek mükâfatını istiyorsun küçük su yaratığı!"

"Yalvarırım bana zarar vermeyin. Hiçbir şey istemiyorum! Hemen gideceğim. Yalvarırım beni bırakın efendimiz..."

Artehlus zalimce güldü. "Hayır," dedi. "Mükâfatını alacaksınız!"

Mara'nın kafasını Asya'nın kanlar içindeki boynuna yapıştırdı. Su cini, çılgık atıyordu. Ona dokunan kaya cinlerinin başına neler geldiğini görmüştü. Aynı şeyi yaşamak istemiyordu. Çılgınlıkları, ormanın vahşi hayvanlarını uyandırmıştı. Kurt ulumaları ve korkuyla ağaçların dallarından havalanan kuşların sesleri çevreyi sardı.

Alevler Mara'nın vücudunu sardı. Kor bir kömür gibi yere yığıldı. Artehlus zalimce güldü. Asya'nın ölgün yüzüne yaklaştı ve solumasını dinlemeye başladı.

135

Orkun Uçar - Burak Turan

15

\MfzrAN övOayO

İki eski dost, gün doğumuna yakın yola çıkmışlardı. Azazil kararlı bir sesle Azarrath'a seslendi. "Acele et." Azarrath üzerindeki kırmızı kaftanı boynundan bağladı ve başlığını da saçlarını örtmeyecek şekilde kafasına geçirdi.

Yüzbaşı Kenan öğrendiklerini Azazil'e anlatmıştı. Hacer-ül Es-ved'in çalınmasıyla, Uzzalar'ın Bi'rûn Şatan'ın gizli kitabını araması arasında bir bağlantı olduğuna inanıyordu. Azazil ve Azarrath en kısa zamanda Uzzalar'ın yaşadığı yere gitmeli ve bunu kontrol etmeliydiler.

Kenan da bu sırada genelkurmaydan bir tim kurulmasını isteyecekti. Eğer genelkurmay bunu kabul ederse, tim ile birlikte Uzzalar'ın yaşadığı köye gidecek ve destek verecekti.

136

Zifir

Dünya karışmıştı. Irak'ta direnişçiler kendilerini Amerikan silahlarının önüne atıyor yakaladıkları askerleri parçalıyorlardı. Yeni Irak ordusu da işgalcilere karşı isyan etmişti. Dünya'nın dörtbir yanında protesto gösterileri yapılıyor, bombalar patlıyordu.

Bush, Kabe baskını ile ilgili soruşturma açıldığını, Hacer-ül Esved'i mutlaka bulacaklarını bizzat söylemişti, ama bu olayları yatıştırmak yerine iyice alevlendirmişti. Azazil bu kargaşa ile fazla ilgilenmiyordu, zira Uzzalar hedeflerine ulaşırsa çok daha büyük dertler bütün insanlığı saracaktı.

İntihar eden Çetin Alemdar adlı gizemcinin notlarının içinde, Uzzalar hakkında pek çok bilgi bulmuştu Azazil. Bunlardan biri de yaşadıkları yer ile ilgiliydi. İnsan ve hayvan leşleriyle örtülü, ölü bir topraktan yükselen, devasa bir ağaçtan söz etmişti adam. Bu ağacın nerede olduğunu da yazmıştı. Onları bulacaktı, Yüzbaşı Kenan ve timi de beklemeyecekti...

Azazil'in evinden çıktılar, merdivenleri hızlı adımlarla indiler. "İnsanlar caddeleri doldurmadan kentten çıkmalıyız," dedi Azazil. "Bizi görmemeliler."

Doğruca Uzzalar'ın inine gidecek ve gerekli bilgiyi edineceklerdi. Azazil bir sorun yaşamadan sağ salim döneceklerine emindi. Savaşacak olsalar bile, sol kolunun eksikliğini hissetmeyeceğini düşünüyordu. Ne de olsa Azarrath yanındaydı.

Boş caddeleri süratle geçtiler. Rüzgâr kentin sokaklarını süpürüyordu.

Azarrath, Azazil'in uzun adımlarına güçlkle yetişebiliyordu. Nihayet kenti arkalarında bıraktılar ve elma ağaçlarıyla dolu bir araziye girdiler.

Elma kokusu ruhlarını okşuyordu.

Azazil, "Burası iyi, buradan başlayalım," dedi ve durdu.

137

Orkun Uçar - Burak Turan

Azarrath üzerindeki kaftanı çıkardı ve bir ağacın dalma astı. Kanatları bütün görkemiyle meydana çıkmıştı. Onları gerdi ve sivri uçlarını öne doğru eğerek Azazil'i kanatlarıyla çevreledi.

"Hazırsın değil mi?" diye sordu Azazil'e.

"Evet, başlayabilirsin," diye yanıtladı o da. Güneş, solgun ışıklarını, gri bulutların arasından üzerilerine yansıtıyordu.

"Tamam öyleyse," diyerek Azarrath gözlerini kapattı. Azazil, onun dudaklarındaki kımıldılara bakıyordu. Aklından geçenleri okuyabiliyordu. O kelimeleri öğrendikleri gün yavaşça zihnini kuşatıyordu.

Azarrath'ın kanatları arasında, hava hareket etmeye başladı. Bir tür rüzgârdı bu ve Azazil'i de içine alarak daireler çiziyordu. Yerdeki yapraklar havalanmaya başladı. Daha sonra çevrelerindeki ince dallar da bu çembere katıldı. Yerdeki toprak havalandı ve rüzgâra karıştı.

Bir girdabın içinde gibiydiler. Etraflarını saran rüzgâr hızlandı, hızlandı ve içinde taşıdığı toprak, yaprak ve dallarla birlikte yükselmeye başladı. Çevrelerindeki ağaçların dalları titriyor, yaprakları bu çekim gücüne dayanamayıp kopuyordu. Vücutları bir güç tarafından yavaşça havalandırılıyordu. Bu durumu daha önce birçok kez yaşamış olsa da, Azazil bu sefer biraz ürpermişti. Ayakları yerden kesilirken gözlerini kapattı ve dua etmeye başladı. Kırmızı bir traktör yoldan saptı ve tarlanın içine girdi. Direksiyondaki yaşlı adam kulağına gelen sesleri garipseyerek traktörün motorunu susturup indi. Plastik çizmeleriyle toprağı kanştıra karış-tıra yürüdü. Ağaçların arasında bir rüzgâr hortumu gördü ve koşarak o yöne doğru ilerledi. Gördükleri karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Şapkası uçtu ve hortuma kapıldı.

138

Zifir

Kocaman açtığı gözlerini hortumun içinde gördüğü iki kişiye dikmişti. Korkmadığı yüzünden belli oluyordu. Sadece belirsiz bir merak içindeydi. Hortum ağır ağır yükseliyor,

içindeki iki kişiyi de havaya kaldırıyordu. İçlerinden birinin kanatlan olduğunu fark edince, gırtlığından inanılmaz bir kahkaha fırladı. "Ey Allah'ın Meleği!" diye seslendi ona. Azazil rüzgârın yüksek uğultusu içinde bir ses duyduğunu zannetti, ama önemsemedi. Biraz sonra kanala girmiş olacaktı.

Çiftçi elini uzatıp ona dokunmak istedi ve hortumun altına doğru yürüdü. Kolunu uzattı fakat hortuma karışmış, haşince dönen bir dal parçası elini kesti. O, bu durumu çok daha farklı yorumlayacaktı. İçine küçük bir korku yayıldı. Aslında bu korku, saygıyla karışık bir histi. Geri geri yürümeye başladı ve biraz uzaklaştı hortumdan.

O anda bir şey oldu. Adeta, galaksinin parlak yıldızlarından biri geldi ve o muhteşem ışığıyla aydınlattı elma ağaçlığını. Işık, çiftçinin gözlerini aldı ve koluyla yüzünü kapatmak zorunda kaldı.

Gözlerini tekrar açtığında, havadan yapraklar dökülüyordu. Hortum ve içindeki melekler gözden kaybolmuştu.

Azazil ve Azarrath şimdi bir hava tünelinin içinde ilerliyorlardı. Azazil gözlerini açtı ve altlarından hızla geçmekte olan yeryüzünün bulanık silüetine baktı. Tarlaları, dağları ve kentleri geçtiler. İnsanları çok daha farklı görüyordu. Hepsinin de çevresinde çeşitli renkler vardı. Bazıları çevrelerine nurani bir beyazlık yayarken kimisi koyu bir karanlık yayıyordu.

Daha farklı renkler de vardı insanların etrafında. Daha çok başlarının çevresinde birikmişti örtücü ışıkları. Şehvet hisseden insanların rengi, öfkelenenlerin rengiyle aynıydı. Kopkoyu ve huzursuz edici bir kızılık. Maddiyata önem verenlerin renkleri gri ve saydamdı. Ruhlarında neredeyse hiçbir ışık kalmamıştı.

139

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil ağaçların, cansız toprağın ve taşların etrafındaki ışığı izledi. Dalgalana dalgalana yükselen bir bulut gibiydi bu ışınım. Hiç duymamıştı ama, onların bir kelimeyi sürekli söylediklerini çok iyi biliyordu. Bu dalgalanma da o yüzden oluşuyordu. Her kelime, Arş'a yükselen bir ışık gibi cisimleniyordu.

O sırada çiftçi, gördükleri karşısında mutluluktan ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. "Allah'ın meleğini gördüm!" diye bağırdı sonra. "Allah'ın meleğini gördüm!"

Kendi etrafında dönerek yürümeye başladı. Aklından binbir türlü düşünce geçiyordu. Mutluluktan delirecek gibiydi.

Birden gözüne kırmızı bir şey takıldı. Bir elma ağacının dalında öylece sallanıyordu. Koşarak gitti oraya. Kaftanı aldı ve gördüğü meleğin bunu orada unutmuş olduğunu anladı. Kısa bir tereddüdün ardından, kaftanı sırtına geçirirken, bunun kendisine verilen bir hediye olduğunu düşünüyordu. Çiftçi bu kaftanı üzerinden bir daha hiç çıkarmamaya yemin etti. Traktörüne bindi ve süratle köyüne doğru sürdü. Aklında, karısına gördüklerini nasıl bir bir anlatacağını kurup kahkahalar atıyordu...

İçinde buldukları tünel, buğulu bir duman gibi sarmıştı onları. Elma yaprakları ve çalı parçalarının eşliğinde bir ormanın üstüne geldiler. Etraflarındaki rüzgârın yoğunluğu yavaş yavaş azalıyordu. Gördükleri küçük bir kulübeye doğru alçalıyorlardı. Yere birkaç metre kala rüzgâr tamamen kayboldu. Kuru yapraklarla kaplanmış zemine biraz sert de olsa inmişlerdi. Havadan yavaş yavaş düşen elma yapraklarının arasında, kahverengi bir kasket Azazil'in dikkatini çekti. Kasket, Azarrath'ın çıplak ve topuğu sert bir tırnakla kaplı ayaklarının önüne düştü.

Azazil elma tarlasında duyduğu sesi hatırladı. Kendileriyle birlikte oraya gelen kasket görüldükleri anlamına geliyordu. Azarrath

140

Zifir

kaftanını orada bıraktığı için pişmandı. Azazil'in yüreğinde hafif bir serinlik vardı. "Merak etme," dedi Azarrath'a. "Sanırım bir sorun olmaz."

Kulübeye doğru ilerlediler. Mekân tünelindeyken, kulübenin etrafında hiçbir enerji hissetmemişlerdi. Bu da orasının canlı hiçbir varlık tarafından kullanılmadığını açıkça gösteriyordu. Hoş, bunun için enerji hissetmeye gerek yoktu. Kulübe "terk edilmiş" olduğunu daha ilk bakışta söylüyordu. O yüzden hiç tereddüt etmeden içeri girdiler. İlk olarak Azazil gördü yerdeki toza ve küle dönüşmüş cesetleri.

Ayaklarının her hareketi, yerdeki külleri havaya kaldırıyordu.

Azarrath odaya girer girmez kontrolsüzce bağırdı. "Aman Al-lahım!"

Azazil burada neler olduğunu hissetmişti. Yere eğildi ve diz çökerek avuçlarını zemine yasladı. Gözlerini yumduğunda parmak uçlarında bir yanma hissetmeye başladı. Ardından zihninden bazı kelimeler geçmeye başladı. Bu kelimeler birbirleri üzerini örttü ve görüntüler kafasında canlanmaya başladı.

Azarrath, kardeşini sessizce izliyordu.

Azazil'in gözleri hayallerin içine açıldı. Odada iki insan vardı, bunların birisi kadındı.

Bulanık silueti netleştirmek için görüntüye yoğunlaştı. Kadının çılgın atan yüzünün görüntüsü, içinde iğrenme hissi yaratmıştı. Çünkü kadının gözlerinin beyazı yanaklarına doğru akıyordu.

Odanın köşesinde bir kız çocuğu dikkatini çekti. Korkmuş ve savunmasızca köşeye saklanmıştı.

Zihnindeki görüntüler dağıldı ve rengârenk bir buluta dönüştü. Bulutun ortasında, sanki rüzgâr onu dağıtıyormuşçasına bir boşluk oluştu ve bazı yaratıkların yüzleri belirmeye başladı. İçlerinden bir tanesi bağıriyordu, diğerleri köşedeki kızın etrafını sarmıştı.

141

Orkun Uçar - Burak Turan

Zalim yüzlerinde korkuyu gördü Azazil. Çocuktan korktuklarını fark etti. Bir süre sonra görüntü yeniden bulanıklaştı ve bulu-tumsu bir halde başka bir görüntü oluşmaya başladı. Yaratıklar tek tek ölüyordu. Sanki onları öldüren yakıcı bir alev vardı. Ama daha dikkatli bakınca yaratıkları öldürenin küçük kız olduğunu fark etti. Azazil, küçük bir kız çocuğunun bunu nasıl yapabildiğini merak etti.

Hemen arkasından, içlerinden bir tanesinin kaçarcasına odadan çıktığına dair bir görüntü canlandı kafasında. Çok uzun saçlı ve bembeyaz suratlı bir cindi bu. Simsiyah gözlerinde korku vardı. Onu bu denli korkutan gerçekten de bu kız mıydı?

Azazil görüntüyü dağıtarak ayağa kalktı. Kafatasının içine acımasız bir ağrı saplanmıştı, tşte bundan nefret ediyordu. Geçmişin ışığını her yakalayışında bu korkunç baş ağrılarıyla sonlamıyordu. Azarrath'a baktı ve, "Burada çok kötü şeyler olmuş," dedi. "Sanırım, Uzzalar bir aileye saldırmışlar. Kadını öldürmüşler. Ama kız yaşıyor olabilir. Emin değilim. Bir tür Defin olabilir gördüğüm kız."

Azarrath sakince ona bakıyordu. "Bir Defin gördüğünden emin misin?"

Azazil dudaklarını bükerek, "Muhtemelen," dedi ve gördüklerini anlattı.

"Eğer ölmediyse şimdi nerede sence?" diye sordu Azarrath.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Azazil. "Eğer ölmediyse, belki de hâlâ ormanın içinde bir yerdedir ya da köyüne dönmüş olabilir."

Azarrath düşüncelerini sözcüklere döktü. "Eğer köyüne dönmüş olsaydı, buraya köylülerden biri gelirdi, ne dersin?"

"Belki gelmişlerdir veya geleceklerdir. Ama eğer çocuk or-madaysa, başının dertte olduğuna eminim."

142

Zifir

Azazil bu sözlerinden sonra başını eğdi ve arkasını dönerek duvara yaslı bir sedire doğru yürüdü. Oturduktan sonra, "Şimdi bunu düşünmeyelim. Gün kararınca yola çıkar ve Uzzalar'm şu meşhur ağacını buluruz," dedi.

"Tamam," diyerek odanın köşesinde yere oturmayı tercih etti Azarrath. Azazil'in sigara yakışını izliyordu. "Öleceksin," dedi duygusuzca.

"Öleceğim," diye yanıtladı Azazil duvan seyrederken. "Zaten hâlâ nasıl yaşıyorum, anlamıyorum," diye ekledi sonra.

Azarrath gözlerini tavana dikti ve sessizliğe büründü. Azazil, onun düşüncelere daldığını fark etti. Yorgunlardı ve biraz dinlenmeleri gerekiyordu. Uzanıp gözlerini kapattı. Çocuğun gerçekten bir Dejin olup olamayacağını düşündü. "Eğer hayattaysa şu an nerededir?" diye sordu kendine. Yanıtı yoktu. Ancak kendisi gibi bir Dejin ile aynı ormanda olmak bile ona mutluluk veriyordu. İlk kez kendi türünden birisinin varlığını hissetmişti. Okuduğu kitaplarda Dejin-ler'm yaşadığına dair çok fazla kanıt ve hikâyeye vardı ancak hiçbiri -siyle karşılaşmamıştı. Belki, diye düşündü. Şansım yaver giderse, bir tanesiyle tanışırım.

Bu orman onda eski anılan çağrıştırmıştı. Henüz çocukken, Dureyd'in ölümünün ardından düştüğü kuyudan kendisini kurtaran Ummanlar ile birlikte yaşadığı ormana çok benziyordu burası. Her yer azna ağaçlarıyla kaplıydı. Dev yapraklarının arasında Lilith'le geçirdikleri vakitleri hatırladı ve yine anılarına gömüldü.

Oraya geleli henüz bir hafta kadar olmuştu. Kabilenin genç kadınları ve çocukları onunla özel olarak ilgileniyorlardı. Özellikle de Azarrath... Sürekli Azazil'e insanların yaşamları hakkında sorular soruyor, ona tuhaf hikâyeler anlatıyordu. Sırtındaki kanatların ne

143

Orkun Uçar - Burak Turan

kadar hızlı büyüdüğüyle övünüyor, uçmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu anlata anlata bitiremiyordu. Ama henüz kanatlan tam olarak büyümediği için bu zevki yaşayamadığını da ekliyordu.

Ondan pek çok şey öğrenmişti Azazil. Mesela, erkeklerin kanatlarının, kızlarınkinden çok daha büyük ve güçlü olduklarını, kızların bileklerinde, erkeklerinkiler kadar büyük pençeler olmadığını hep Azarrath'tan öğrenmişti.

Tabi herkes bu kadar iyi değildi ona karşı. Bazıları da ona tuhaf bakıyordu. Gözlerinde, kendisine karşı bir rahatsızlık hissediyordu. Varlığından memnun olmayanlar da az değildi yani.

Güneş henüz yeni doğmuştu. Ummanlar bir bir uyanmış ve günlük işlerini yapmak için ormana yayılmışlardı. Kimisi ağaçların üstlerinde uçup, aznaların kırmızı yemişlerini topluyor, kimisi de avlanıyordu.

Azazil saçlarını okşayan elleri hissederek gözlerini açtı. Karşısında Lilith duruyordu. Lilith'in gülümsemesini derin bir acıyla anımsadı. Kıp kızıl saçlarının, güneşi kışkıandıran parlaklığı canlandı zihninde.

"Günaydın Ademoğlu," dedi Lilith.

Azazil de gülümsedi ve yattığı yaprakların üzerinde doğrularak "Ademoğlu ne demek?" diye sordu.

"Aa bilmiyor musun," diye şaşkınlığını dile getirdi Lilith bir yandan da elini ağzına götürmüştü. "Ademoğlu demek insan demek, bunu bana annem söylemişti. O insanlardan bahsederken Ademoğul-ları diye bahseder bazen."

Azazil bunu, cinler arasında bir deyiş zannetti. "Sen de bir insan olmak ister miydin?" diye sordu.

Kız başını evet anlamında salladı. "Daha önce söyledim ya sana, ben de şehirlere gitmek, oralarda gezmek isterdim. Hem sen be-

144

Zifir

ni götürecektin sakın unutma." Bunları söylerken de sağ işaret parmağını kaldırıp Azazil'e doğru sallamıştı.

"Tamam," dedi ve güldü Azazil. "Seni şehre götüreceğim."

Lilith'in babası telaşlı adımlarla köyün içinden geçti.

Azazil, "Baban nereye gidiyor?" diye sordu Lilith'e.

Lilith'in babası, Umman Kabilesi'nin Kâhin Lideri Tedmurtu'nun çadırına girdi ve gözden kayboldu.

"Bilmiyorum, ama biraz telaşlıydı," diye şaşkınca cevap verdi Lilith.

Biraz sonra bir gürültü koptu. Umman cinleri teker teker köye geri dönüyordu. Hepsinde de aynı telaş vardı. İçlerinden bir tanesi Azazil'e sert bir bakış fırlattı. Azazil neye uğradığına şaşırılmıştı. Cinin bakışlarını, adeta birer ok gibi yüreğinde hissetmişti çünkü. Lilith'in babası çıktı ve, "Toplanın," diye seslendi kabilesine. Tedmurtu çadırından çıktı ve kalabalığın içinde, Lilith ile yan yana duran Azazil'in gözlerinin içine bakarak, "Azazil, sen ve Lilith şu çadıra girin ve bekleyin," dedi yüksek ve üzgün bir ses tonuyla. Parmağıyla, Yâbil adındaki iri yapılı, güçlü cinin çadırını göstermişti Tedmurtu.

Birlikte çadıra doğru yürümeye başladılar. Azazil üzerindeki bakışlardan rahatsız oluyordu.

Üzeri azna yapraklarıyla örtülü, ağaç bir kulübeydi burası. İçeri girdiler, bir kenara oturdular ve birbirlerine bakmaya başladılar.

İlk konuşan Azazil oldu. "Neler oluyor dersin?" Üzgün ve şaşkıncı.

Bilmiyorum anlamında başını salladı Lilith.

Dışarıdan Umman halkının konuşmalarını duyabiliyorlardı.

İçlerinden birinin şöyle dediğini duydular. "Eğer bunu yapmazsak Nargaratlar köye saldıracak ve işi kendileri bitirecek!"

145

F: 10

Orkun Uçar - Burak Turan

Diğer bir ses, "Onlarla savaşmamız imkânsız, sayımız çok az," dedi.

Başka bir ses, gururla... "Hayır, hayır, kesinlikle size katılmıyorum, biz savaşçı bir ırkız, sayımız az da olsa gücümüz onlarla çarpışmaya yeter."

Azazil, Nargaratlar'm kim olduğunu sordu Lilith'e, neden onlardan bu kadar çok korkulduğunu merak ediyordu.

"Daha önce hiçbir Nargarat görmedim, ama tehlikeli olduklarını söylemişti annem. Bir gölge gibi cinlere bile görünmeden hareket edebiliyorlarmış ve çok kötü büyüler biliyorlarmış."

"Onlar cadı mı?" diye sordu Azazil.

Lilith, cadının ne demek olduğunu sordu. Azazil de, kötü büyüler bilen yaşlı ve çirkin kadınlara cadı dendiğini söyledi.

"Öyleyse onlar cadı," dedi Lilith. "Ama içlerinde erkekler de var."

Bu olasılık Azazil'i ürpertti. Cadı kadınlar ve cadı erkekler.

"Buraya mı geliyorlar yani," diye telaşla sordu Azazil. "Bizi öldürmek mi istiyorlar?"

Lilith kocaman kocaman açtığı gözlerini Azazil'e doğrultmuştu. "Gerçekten öldürürler mi?"

"Ölüm ne demek biliyor musun Lilith?"

"Evet, ölmek demek yok olmak demek. Uyuyorsun ve bir daha da uyanmıyorsun."

"Hayır," dedi Azazil.

Lilith şaşırılmıştı. "Peki ya ne?"

"İnsan ölünce gökyüzüne uçar. Cinler de öyle. Cennet'e girerler ve orada yaşarlar. Yani sadece bu dünyadan gitmiş olursun."

"Cennet nasıl bir yer?"

"Burası gibidir herhalde. Çünkü..."

146

Zifir

Ansızın bir ses konuşmalarını böldü.

"Size söylüyorum ya bunun için değmez! Anlasanıza, buna değmez! O, bizden biri bile değil, neden onun için ölelim, neden onun için yerimizden yurdumuzdan olalım."

Bütün bu bağrışmalar, Tedmurtu'nun boğuk ama gür sesiyle kesildi. "Ummanlar! Beni dinleyin! Bu riske girebileceğimizi düşünmüyorum. Eğer savaşacak olursak, yensek de yenilsek de aramızdan çok fazla kişi hayatını kaybetmiş olacak!"

Pek çok kişi, Tedmurtu'yu onaylayan sözler söylediler. İçlerinden birisi bağırdı. "Haklısın Tedmurtu, onu verelim, böylece bu konu da kapansın."

Lilith, Azazil'in ağlamak üzere olan yüzüne bakıyordu.

"Ben..." dedi Azazil sesi kısıldı ve zorlukla konuşarak. "Anlamıyorum... beni mi almaya geldiler?"

Lilith söyleyecek hiçbir söz bulamıyordu.

"Benden mi bahsediyorlar? Anlamıyorum, benden mi bahsediyorlar?" Azazil gözyaşlarına boğulmuştu.

Dışarıda homurtular sürerken, Lilith'in babasının sesi kalabalığın ortasında patladı. "Ben size katılmıyorum dostlarım. Belki Azazil, bizden biri değil ama bizimle birlikte. Onu Şu'gûl'un dibinde yapayalnız ve çaresizce baygın yatarken bulduğumda, Allah'a bana bir erkek çocuk bağışlamış olmasından dolayı şükrettim. Ademoğulla-n'ndan bir çocuk olmasına rağmen, onu kendi çocuğum kabul ettim. Şimdi, Nargaratlar'ın tehdidi yüzünden, onu ölüme terk edemem. O benim çocuğum. Eğer aynı durum Lilith'in başına gelmiş olsaydı, Lilith'i de kurban edecek miydiniz? Bizi diğer ırklardan ayıran özelliğimiz ne? Bizi, aynı kanı taşımamıza rağmen ifritlerden ayrı kılan ne? Söyleyin bana? Eğer onu teslim edecek olursak bizim onlardan ne farkımız kalır? Bize sığınan bir canlıyı, nasıl olur da kur-

147

Orkun Uçar - Burak Turan

ban edebiliriz? Tedmurtu, sen söyle, böylesi bir cehalet Ummanlar'a yakışır mı? Böylesi bir zalimliğin ardından hangimiz yeniden rahat bir uyku uyuyabilir? Vicdanınız size ne söylüyor?"

Umman halkı can kulağıyla Lilith'in babası Sargon'un bu konuşmasını dinliyordu.

Sargon derin bir nefes aldı ve başını yere eğdi. "Benim söyleyeceklerim bu kadar, umarım en doğru kararı verirsiniz."

Şimdi Ummanlar arasından uğultular yükseliyordu. Tedmurtu uzun sakalını yavaş yavaş sıvazladı.

Bir kadın sesini yükseltti. "Madem Nargaratlar, Azazil'in bizimle birlikte yaşamasından dolayı rahatsız, o zaman onu insanların yaşadığı bir köye götürelim ve oraya bırakalım.

Böylece hem Azazil yaşamına devam eder hem de biz savaşmaktan kurtulmuş oluruz."

İlk başta mantıklı gibi gözüken bu fikir aslında sorunları çözmüyordu. Lilith'in annesi Eridu kalabalığın arasından seslendi. "Nargaratlar'in tek derdi bir Âdemoğlu'nun bizimle birlikte yaşaması değil ki..." Sözlerine devam etmeden önce Tedmurtu'nun önüne kadar yürüdü ve, "Ey köyümüzün bilgesi, " dedi. "Onların en büyük derdi, cin dünyasına ilişkin sırların insanlarla paylaşılması. Öyle ya da böyle onun ölmesini istiyorlar. Bütün bildikleriyle birlikte..."

Tedmurdu artık bir karara varmış görünüyordu. Parmaklarını, sakalının üzerinden çekti ve başını kaldırıp yaşlı gözlerini kavminin üzerinde gezdirmeye başladı. Tedmurdu'nun konuşacağını anladıkları için Ummanlar sustular.

Tedmurdu gür sesiyle, "Kararımı açıklıyorum Ummanlar!" diye seslendi halkına. "Her ne koşulda olursa, bedeli ne olursa olsun, Azazil'in hayatı müdafaa edilecektir! Ummanlar'ın yapması gereken budur."

148

Zifir

Bu karardan rahatsız olanlar kadar, mutluluk duyanlar da vardı. Her ne olursa olsun, savaşılacaktı... ve Azazil teslim edilmeyecekti.

Tedmurdu o gür sesiyle devam etti. "Ancak," dedi ve sustu. Şimdi bütün Umman Kabilesi onun söyleyeceklerini sessizce bekliyorlardı.

"Ancak, savaşın olmaması için elimizden geleni yapacağız. Biz göçmen bir kabileyiz. Nargaratlar fark etmeden önce buradan ayrılacak ve Taş Köprü Dağı'na gideceğiz. Eğer oraya kadar Narga-ratlar'la karşılaşmazsak, Taş Köprü Dağı'nın eteklerindeki yeraltı geçitleri izimizi kaybettirmek için bize yeterli imkânı sağlayacaktır. Eğer dağa varmadan onlarla karşılaşacak olursak da, tek bir seçeneğimiz kalıyor." Tedmurdu başını önüne eğmiş ve sessizliğe gömülmüştü. Fısıldayarak yarım kalan sözünü tamamladı.

"Savaşmak..." Onun fısıldayışını sadece en öndeki Sargon ve birkaç Umman 'lı duymuştu. Ancak diğerlerinin de bunu anlaması için illa duyması gerekmiyordu. Eğer Nargaratlar'la karşılaşılırsa, savaşmak mecburiyetinde kalacaklarını biliyorlardı.

Cinler Lilith'in babasının etrafında toplanmaya başladı. Tedmurdu düşünceli gözlerini ayak uçlarına dikerek ağır adımlarla çadırına geri döndü.

"Evet, şimdi hazırlanmalıyız," dedi Sargon. "Çadırları toplayıp erzağımızı küplere koyun." Kısa bir süre nefes almak için bekledi ve, "silahlarınızı hazırlamayı unutmayın," dedi gözlerindeki korkuyu gizlemeye çalışarak.

İri bir adam Sargon'a, "Tam olarak planımız nedir?" diye sordu.

"Nargaratlar her yerde olabilirler. Mümkün olduğunca hızlı hareket edip köyü taşıyacağız. Eğer onlarla karşılaşırız, savaşaca-

149

Orkun Uçar - Burak Turan

ğız." Sargon'un bu sözleri herkesi harekete geçirdi. Yapılabilecek en iyi şey buydu. Sargon köyü hangi yöne doğru taşımanın doğru olacağını sormak için Tedmurdu'nun çadırına doğru yürümeye başladı.

Yâbil iri yapılı bir Umman ciniydi. Kanatlan siyaha yakın maviydi ve bileklerindeki pençeleri diğerlerinininkilerden çok daha güçlü ve sivri gözüküyordu.

Yâbil çadırına girdi ve Azazil ile göz göze geldi. "E hadi bakalım Ademoğlu, görelim seni," dedi çadırın içinde ikibüklüm dururken.

Lilith, Yâbil'in bir aslanın yelesini andıran saçlarına bakıyordu.

Yâbil çadırın içindeki erzağını toplamaya başladı. Azazil ona yardım etmek için etraftaki meyveleri köşede duran bir sepete doldurup ona uzattı.

Yâbil anlaşılabilir bir hiddetle, "Bana yardım etmeyi aklından bile geçirme genç adam, sence yardımına ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorsun?" diye söylendi.

Azazil şaşırılmıştı. Lilith ile birlikte çadırdan çıktılar. Azarrath dışarıda bekliyordu.

"Merhaba Azazil, gitmene izin vermedikleri için çok sevindim. Ama eğer seni Nargaratlar'a verecek olsalardı, bil ki ben gelip seni zaten kurtarırdım."

Azazil bundan pek de emin değildi. İnanmaz gözlerini Azar-rath'm üzerine dikti. "Baban içerde," dedi sessizce.

"Biliyorum, ama içeri girmek istemiyorum," diye söylendi Azarrath. "O çok kızgındır şimdi."

"Biraz kızgındı sanırım," dedi Lilith. "Hadi hep beraber biraz gezelim."

150

Zifir

Azarrath kanatlarını açarak sevincini belli etti. "Hadi gidelim, zaten burası çok sıkıcı." Birlikte kamp yerini terk edip ormanın içinde yürümeye başladılar. Arkalarında, telaşlı bir gürültüyle çadırlarını söküp hazırlanan bir ahali bırakmışlardı.

Azarrath uçmaya başladı. Ayaklan yerden havalandığında arkadaşlarına bağırdı. "Heyyy! Bakın başardım!"

Lilith heyecanlandı ve onu uyarmak istedi. "Dikkat etmelisin Azarrath daha hazır değil kanatların. Seni taşıyamazlar!"

Azarrath inatla yükselmeye devam etti. Azna dallarının üzerine çıktığında bir anda panik içinde dengesini kaybetti ve yere hızlı bir düşüş gerçekleştirdi. Yere çarptığında Azazil ve Lilith koşarak yanına gittiler. Onu kollandıktan tutup ayağa kaldırdılar. "Bir şeyin yok değil mi?" diye sordu Azazil.

Azarrath sessizdi. Lilith, onun titrediği fark etti. "Ne oldu Azanath? Neden bu kadar çok korktun?"

Azanath güçlükle ağzını açtı ve, "Nargaratlar!" dedi. Sesinde kesik bir dehşet gizliydi. "Onları mı gördün?" diye heyecanla sordu Azazil.

Evet, anlamında başını salladı Azarrath. "Çok yakındaydılar!"

Koşarak geri döndüler.

Köye girdikleri anda Lilith, babasını gördü ve panik içinde yanına gitti. "Baba! Geliyorlar! Onları gördük!"

Sargon hızla eğildi. Şimdi yüzü kızının yüzüyle aynı hizadaydı. "Söyle neler gördün?"

"Ben değil baba, Azarrath gördü. O uçu ve aznalann üzerine çıktı. O anda Nargaratları görmüş. Çok yakın olduklarını söyledi."

Sargon kaşlarını çattı ve tekrar doğruldu. "Ummanlar! Gitme vakti geldi. Hazırlanın!" diye seslendi gür bir sesle.

151

Orkun Uçar - Burak Turan

Ummanlar aceleci adımlarını daha fazla hızlandırdılar. Çocuklar bir yerde toplanıyor, kadınlar erzakları yerleştirdikleri pişmiş çamurdan küpleri tekerleği olmayan tahta arabalara yerleştiriyorlardı.

Azazil ilk olarak orada gördü bu arabaları. Lilith'e sordu onların ne olduğunu.

"Onlar bizim araçlarımız," dedi Lilith ve yapmakta olduğu işe devam etti. Siyah ve parlak bir taş parçasını giysisinin ucuyla parlatıyordu.

"Peki atlarınız nerede?" diye ısrar etti Azazil.

Lilith taşı ovmaya devam ederken cevapladı. "Atlara ne gerek var ki?" dedi. "Bizim arabalarımız rüzgârda uçarlar."

"Nasıl olur ki böyle bir şey," diyerek şaşkınlığını gizlemedi Azazil.

"Büyü ile tabi ki," dedi Lilith. İşini bitirmiş olacak ki, elindeki siyah taş parçasını Azazil'e uzattı ve, "Bak," dedi. "Bu bizim uğurlu taşımız. İlk Umman yaratıldığında, bu taş ile birlikte yeryüzüne inmiş."

Aslında bu sadece küçük Umman çocuklarına anlatılan bir masaldı. Ama Lilith de tıpkı kendi yaşındaki Ummanlar gibi buna inanıyordu.

Şimdi taşı bir iple sarıyordu. Bu işlemi de bitirdikten sonra onu başka bir ip ile boynuna astı.

"Bu beni Nargaratlar'dan koruyacak," dedi. "Senin de böyle bir uğurun var mı?"

"Hayır," dedi Azazil. "Ben öyle şeylere inanmam!" Sesinde çocukça bir gurur vardı. Cebinden balmumuyla çevrelenmiş muskasını çıkardı. "Bunu bana dedem verdi," dedi. "Beni koruyan bu!"

Lilith, Azazil'in elindekine bir süre baktı. Ona pek de tılsımlı gelmedi görüntüsü.

152

Zifir

Babası, Lilith'e, "Hadi kızım acele edin!" diye seslendi. Onlara diğer çocukların bulunduğu yeri gösteriyordu babası. Aceleyle o tarafa gittiler. Azanath'ın babası Yâbil'i gördüler. Azarrath'a öfkeli bir sesle, "Sakın arkadaşlarının yanından ayrılmama!" dedi ve Sargon'a doğru yürüdü.

Azazil, Lilith ve Azanath, diğer Umman çocuklarıyla birlikte sabırsızca bekliyorlardı.

Azarrath, Lilith'e dönerek, "Neden uçup buradan gitmiyoruz anlamıyorum," dedi.

Lilith akıllıca gülümsedi. "Herhalde sadece erkeklerin kurtulmasını istiyorsun Azarrath."

Lilith haklıydı, Azarrath bunu hiç düşünmediği için üzüldü. Umman kadınları için uçarak seyahat etmek hiç de kolay değildi. Eğer bunu yapmayı deneseler bile ağırlıklarını taşıyamayan kanatları kısa sürede felç olurdu.

"Benim de kanatlarım yok," dedi Azazil. Kendisini umursa-mamalanna sinirlenmişti. İki birden, Azazil'i hesaba katmamış olduklarını fark edip utandılar.

Sargon kolunu dağın bulunduğu yöne doğru uzatıp seslendi. "Hareket ediyoruz!"

O anda erzak küplerini taşıyan tahta arabalar yerden havalandılar ve ilerlemeye başladılar.

Her arabanın başında da onun yönünü tayin eden birer dişi Umman vardı. Muhtemelen Lilith'in söz ettiği büyüleri yapan da onlardı.

Erkeklerden bir grup önde gidiyordu, bir grup da kadınların, çocukların ve arabaların arkasından gelip etrafı kontrol ediyorlardı. Hep birlikte ilerlemeye başladılar. Köyün eski kamp alanını terk ediyor oluşları pek çoğunu üzmüş görünüyordu.

153

Orkun Uçar - Burak Turan

"Ben buna alışığım," dedi Lilith. "Her zaman böyle bir yerden bir yere gideriz işte. Hep farklı yerler görmek çok güzel oluyor."

Azarrath sakince ellerini kavuşturdu ve Lilith'i onaylamadığını belirterek başını iki yana salladı. "Bence artık kendimize sürekli kalabileceğimiz bir yer bulsak daha iyi. Köyden ayrılmasak daha iyi olurdu. Savaşmayı tercih ederdim."

Azazil bütün bunların sebebinin kendisi olduğunu düşündü. Kalbine oluk oluk sıcak ve rahatsız edici bir duygu akıyordu.

Devasa yapraklı azna ağaçlarının arasında ilerleyerek dağın yakınlarındaki kayalık bir bölgeye gelmişlerdi. Artık ağaçlar seyrekleşmişti ve Nargaratlar tarafından görülme riskleri artmıştı.

Hızlanmaları gerektiğini söyledi Sargon yüksek sesle. Kayalıkların üzerinde zorlukla yol aldıkları bir sırada, arkadan gelen erkeklerden biri telaşlı bir sesle ona seslendi.

En önde giden Sargon, kendisine seslenildiğini duyduğu gibi durdu ve arkasını döndü.

Kendisiyle birlikte arkasına dönen Um-manlar'ın gördükleri manzara kanlarını dondurmuştu.

Ağaçların arasından yırtıcı bir hayvan gibi fırlayan onlarca Nargarat savaşçısı, havanın içinde rasgele etrafa saçılan gölgemsi vücutlarıyla hızla kendilerine yaklaşıyorlardı.

Sargon arka taraftan gelmekte olan Nemra adındaki ince ve çevik vücutlu bir Umman'a seslendi. "Nemra! Kadınları ve çocukları alıp Taş Köprü'ye doğru devam edin. Yanına üç savaşçı daha al!"

Daha sonra Tedmurtu'ya seslendi. "Bilge Tedmurtu, siz de Nemra ile gidin." Söзlerini bitirir bitirmez ön tarafta durmakta olan savaşçılarla birlikte diğerlerinin yanına doğru koşmaya başladı.

Yâbil, Sargon'un hemen yanındaydı ve oğlunun yanından geçerken ona göz kırparak, "Sakin endişelenme oğlum, baban onlara dersini verecek!" diye bağırdı.

154

Zifir

Azarrath, babasıyla gurur duymuştu o anda. Gözleri doldu ve, "Ben de savaşmak istiyorum baba!" diye bağırdı arkasından. Ama babası onu duymamıştı.

Nemra yanına kuvvetli üç Umman savaşçısı alarak kadınların ve çocukların yanına koştu. Onlara acele etmeleri için bağırdı. Arabaları kullanan büyücülerin ise arabaları hızlandırmaları gerektiğini söyledi. Tedmurtu yaşından hiç beklenmeyecek denli dinç hareket ediyordu.

Şimdi Taş Köprü Dağı'nın eteklerine doğru doludizgin ilerliyorlardı. Kabilenin otuz kadar erkeği yüzlerini Nargaratlar'a çevirmiş bekliyorlardı. Sargon'un emriyle havalandılar. Bileklerindeki pençeleri güneşin altında parlıyordu.

Nargaratlar'ın gölgemsi vücutları onların yanına ulaştı. İçlerinden biri tiz ve kulak tırmalayan bir sesle bağırdı. "İnsanlar, cinlerle birlikte yaşayamaz demedik mi size? O çocuğu bize verin! Bizim hakkımızda bu kadar çok şey bilmemeli, bu iki ırkın da doğasına aykırı!"

Sargon gür bir sesle Nargarat sözcüsüne cevap verdi. "O Ademoğlu artık bizden biri ve onu sizin karanlık ellerinize teslim etmeyeceğiz! Geri dönün Nargarat Kabilesi!"

Nargaratlar sayıca Ummanlar'dan fazlaydılar ve ellerinde tehlikeli silahlar vardı. Genelde hançere benzer küt ve kalın, eğik kılıçlardı bunlar. Buna güvenerek kibirlendiler. "Bizim istediğimiz olacak! Sizin gibi kanı bozuk bir kabileden ders alacak değiliz!"

Ummanlar gözlerini Nargaratlar'ın hain gözlerine dikmişlerdi. Gölge vücutlarının her hareketini dikkatle izliyorlardı. Ne olursa olsun onların buradan geçip gitmelerine izin vermeyeceklerdi.

Yâbil dayanamadı ve bağırdı. "Ne duruyorsunuz, saldırın Ummanlar!"

155

Orkun Uçar - Burak Turan

Bunu duyan herkes harekete geçti. Yâbil pençelerini üzerine fırlamış bir Nargarat'ın gölgemsi etinin içine gömdüğünde, yaratığın acı feryadı dağın eteklerinde yankılandı. Neredeyse Taş Köprü'ye varmak üzere olan diğer Ummanlar durdular ve arkalanna baktılar. Gözlerinin önünde sergilenen vahşi görüntüler kalplerini yaralamıştı. Lilifh'in annesi kalabalığın içinde kocasını aradı. Sargon kanatlarını açmış, bir Nargarat'la kıyasıya mücadele ediyordu.

Ormanın kıyısında savaş kıyasıya devam ediyordu. Sargon, Yâbil'e dikkatli olması için bağırdı. Ama Yâbil bunu duyduğunda çok geçti, çünkü iki Nargarat çoktan onun üzerine sıçramışlardı. Biri arkasından diğeri de önünden saldırmışlardı. Yâbil pençeleriyle önündeki yaratığın göğsünü yaraladı. Arkadan saldıran yaratık ise Yâbil'in boynuna saldırdı ve elindeki hançeri ensesiyle sırtının arasına sapladı.

Azarrath, babasının haykışını duydu ve diğerlerinin yanından ayrılarak ona bağırdı. Henüz gelişmemiş kanatlarını açmış, yamaçtan aşağıya hızla Nargaratlar'a doğru uçuyordu. Azazil, onun arkasından koşmaya başladı. Lilith, "Gitmeyin!" diye bağırdı ama onu duymadılar.

Nemra öfkeyle diğerlerinin yanından ayrıldı ve havaya fırladı. Kanatları rüzgân yakaladığında o da yamaçta süzölmeye başlamıştı.

Sargon en yakın arkadaşının ölümüyle sarsıldı. Kendisine doğru gelmekte olan Nargarat'ın göğsünü pençeleriyle parçalarken çılgınlık atıyordu.

Azarrath'ın kanatları bir anda donup kaldı. Hızla yere çarptı ve bayıldı. Nemra, onun yanına kondu ve Azarrath'ı kucağına alıp diğerlerinin arasına geri dönmek için havalandı. Azazil'e de geri dönmesi için bağıyordu bu sırada.

156

Zifir

Azazil durdu ve derin derin soluklandı. Savaş alanına bakarken, Nargaratlar'dan birinin kendisini süzdüğünü fark etti. Arkasına döndüğünde diğerlerinden çok fazla uzaklaşmamış olduğunu görüp içi rahatladı. Bir yandan kendisine bakan yaratıktan gözlerini alamıyor, bir yandan da geri geri diğerlerinin yanına doğru gitmeye çalışıyordu.

Yaratık gölgemsi vücudunu harekete geçirip Azazil'e doğru süratle yaklaşmaya başlayınca, Azazil koşmaya başladı. Başka yaratıklar da geliyordu.

Nemra onları gördü ve Azarrath'ı diğerlerinin yanına bıraktığı gibi Azazil'e doğru uçmaya başladı. Diğer üç Umman savaşçısı da geliyorlardı.

Yaklaşan altı Nargarat ile Azazil arasında yere kondu Umman-lar. Pençelerini, üzerlerine gelmekte olan Nargaratlara doğru tutuyorlardı.

Yaratıklar hızlarını hiç azaltmadan Nemra ve diğer üçünün üzerilerine saldırdılar. Azazil, doğruca Lilith'in yanına gitti.

Lilith'in annesi Eridu da oradaydı ve kızgın gözlerle savaşın olduğu yere baktı. Taş Köprü Dağı'na doğru hızla ilerlemeye başlamışlardı. Azarrath yavaş yavaş kendine geliyordu.

Sürekli babasını sayıklıyor, gözyaşları içinde lanet yağıyordu Nargaratlar'a.

Azazil, ona sarıldı ve omuz omza vererek tepeye doğru birlikte tırmandılar. Lilith yanlarında bir ruh gibi tepkisizce yürüyordu. Annesi kanatlarından birini onun arkasına doğru germişti. Kendisini güvende hissediyordu Lilith.

Kabilenin erkeklerinin sayısının azaldığını görmüştü Eridu. içindeki kötü hisler büyüyordu.

Nemra pençelerini önündeki yaratığın karnına sapladı. Diğer bir yaratık ise elindeki küt burunlu kılıcı onun kanatlarına vurdu.

157

Orkun Uçar - Burak Turan

Nemra haykırarak yere düştü. İkinci darbe ise Nemra'nın boynuna inmekteydi. Diğer üç Umman erkeği de fazla dayanamadılar ve Nargarat-lar tarafından habişçe katledildiler.

Kadınları ve erkekleri koruması için görevlendirilen dört Umman da ölmüştü. Hayatta kalan iki Nargarat ise kaçmakta olan Um-manlar'a doğru gidiyordu.

Sargon olanları görmüştü. Sırtına aldığı bir darbe onu sersem-letmişti ancak kendini bırakmıyordu. Arkadaşlarının arasından ayrıldı. Yerden havalanmaya çalıştı, ama gücü yetmedi. Elinden geldiğince hızlı koşuyordu.

İki Nargarat gölgemsi vücutlarını kaçmakta olan Ummanlar'ın yanına yaklaştırdı. Bütün Umman çocukları kaçıştılar. Kadınların çoğu kaçtı. Ancak Eridu, kocasının gelmekte olduğunu gördü ve onu yalnız bırakmak istemedi. Lilith'e, "Çabuk diğerleriyle birlikte kaçın!" diye bağırdı ve gölgemsi yaratıklara doğru koşmaya başladı.

Lilith, annesinin ardından haykırarak dizlerinin üzerine düştü. Azazil ve Azarrath onu yerden kaldırmaya çalıştılar. Lilith direniyordu.

Sargon gölge yaratıklara yetişti. Yaratıklar durdular ve arkalarını döndüler. Ellerindeki kanlı hançerleri yüzüne doğru savurdular aynı anda. Sargon sendeleyerek düştü.

Darbelerden kaçabilmişti.

Gölge yaratıklardan birisi gözlerini kısıtı ve kana susamış ağzını açarak, "Direme Umman! Azazil'i ver bize!" dedi.

Arkalarından gelmekte olan Eridu'yu henüz fark etmemişlerdi.

Sargon, "Hayır," diyebilirdi. Yorgunluktan bulanmış olan zihninin söyleyebildiği yalnızca buydu.

Eridu pençeleriyle kocası ile konuşan yaratığın sırtına vurdu. Yaratık bağırdı ve yere düştü.

Eridu'nun zayıf pençeleri onu öldür-

158

Zifir

mek için yeterli olmamıştı. Onun Nargarat'a saldırmayla, diğer yaratık da Sargon'un üzerine atlamıştı. Sargon acı bir çığlık attı. Yüreğinin üzerindeki hançerin ete girdiği yerden kan fışkıırıyordu.

Lilith bunu görmüştü. Bağırmağa başladı. "Babaaa!"

Sesi Taş Köprü'nün sınırlarını bile geçip uzaklara taşmıştı.

Eridu, kocasının ölümünü gördü. Dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. Yerdeki yaralı Nargarat zorlukla ayağa kalktı. Hançerini havaya kaldırdı ve savunmasız bir halde yerde duran Eridu'nun boynuna savurdu.

Lilith yerinden kalktı ve onlara doğru koşmaya başladı. Azazil ve Azarrath da arkasından gitti. Lilith yaralı Nargarat'ın yüreğine henüz sertleşmemiş pençelerini savurdu. Pençeleri kırıldı ve Nargarat kahkahalar atmaya başladı.

Azarrath yerden havalandı ve güçsüz kanatlarına doğüstü bir gücün akmakta olduğunu hissetti. Kanatlarını sonuna dek germiş, rüzgârı kucaklayarak Nargaratlar'ın üzerine doğru süzülürken, yaralı Nargarat, Lilith'in saçlarını sol eliyle tutmuş ve diğer elindeki hançeri boynuna vurmak için havaya kaldırmıştı. Lilith çığlıklar atıyordu.

Azarrath yetişemedi. Lilith'in boynu vücudundan ayrıldı ve aşağıda sürmekte olan savaşın kalıntılarına doğru yuvarlanmaya başladı.

Azarrath bir şahin gibi Nargarat'ın ensesine pençesini sapladı ve henüz yere konmamışken yeniden havalandı. Diğer yaratığın kılıç darbesi kanatlarını sıyırdı. Azarrath yeniden yere yaklaştı. Bu kez doğruca ölmek üzere olan yaratığın sırtına indi. İki pençesini birden omuzlarından ciğerlerine doğru sapladı.

Kollarını geri çekip yaratığın içindeki pis kanın dışarı fışkırmayına izin verdiğinde, yüzünde deliliğe benzer bir ifade vardı.

159

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil, Lilith'in ölmüş bedenini kucağına aldı ve dizleri üzerinde bağırmağa başladı.

Lilith'in başı, babası Sargon'un cansız vücudunun yanında duruyordu.

Azazil bağıırıyordu. Gözyaşı kanla karıştı.

Azarrath çılgınca kollarını savurarak diğer yaratığın kendisine yaklaşmasını engellemeye çalışıyordu. Küçük boyu ve güçsüz kanatlarıyla işlediği cinayetin sırtında bir akbaba gibi duruyordu şimdi.

Azazil yüreğinde kaynamakta olan bir kazanın devrildiğini hissetti. Kanına zehir gibi bir acılık yayıldı. Bütün organları şimdi bağıırıyordu. Bütün hücreleri ağlıyor, nefesi ölüm kokuyordu.

Azazil'in sığırcıkları teker teker öldü. Sürü dağıldı, çınar dalları kurudu. Çevresine lanetini bulaştırıyor, kimi aile biliyorsa kaybediyordu.

Başının üzerinde bir hortum belirdi.

Hava, üstünde daireler çizerek dönüyordu. Saçları havalandı. Yerçekimi tersine dönmüş gibi yüz kasları yukarı doğru çekiliyordu.

Küçük bir çocukta görülmemiş bir ısırapla ayağa kalktı. Ayağa kalkmadan evvel, Lilith'in başsız bedenini yere yavaşça bırakmıştı. Boynundaki siyah taş kolye otların üzerine düşmüştü, alıp kendi boynuna astı.

Arkadaşı Azarrath'in kendini savunurken yara aldığını gördü. Göğsünden kan akıyordu. Kedinin fareyle oynadığı gibi yaratık da Azarrath'la oynuyordu.

Birkaç adım attı. Sanki görünmez olduğunu hissediyordu Azazil. Adımları, ormanın ve dağın iblisleri tarafından fark edilmemişti.

Ölen yaratığın elinden düşmüş hançeri aldı. Kabzasından, ucuna dek kıpkırmızı sırla kaplanmış bir kılıcı bu. Lilith'in canını alan kılıç! "Lilith," dedi fısıldayarak. Kıvrılarak uzayan kılıcını havaya

160

Zifir

kaldırdı. "Lilith!" diye haykırdı yeniden ve havada savurarak Azar-rath'm savaştığı gölge yaratığa doğru fırlattı.

Azarrath yeni bir yara daha almıştı. Omzunun üzerinden hızla geçen kılıcın, önündeki yaratığın göğsüne saplanışını gördüğünde durdu. Pençesi havada kalmıştı.

O anda Azarrath'in yüreğindeki ateş hızla soğudu. Biraz önce içinde bulunduğu durumun şiddetiyle sarsıldı. Tıpkı babası gibi bir savaşçı olduğunu kanıtlamıştı sonunda! Buna inanamıyordu. Gerçekten yapmış mıydı?

Kendinden geçmiş olduğunu anladı. Dizlerini kırarak sırtında durduğu yaratığı öldürdüğünü anımsadı. Bir anda karşısında ölen yaratığı aynmsadığında hızla arkasına döndü ve kendisine doğru yürüyen Azazil'i gördü.

Onu bu kadar çok sevmesinin sebebi elbette onun da kanında akan asil cesaret olmalıydı. Ne güçlü bakışları vardı...

Yavaşça geldi ve yaratığın göğsündeki kılıcı çıkardı Azazil. "Bu kılıcın adı Lilith!" dedi fısıldayarak. Boynundaki siyah taşlı kolyeyi kopardı ve ipini kılıcın kabzasına dolamaya başladı. Kılıcın üzerinde, siyah bir inci gibi ışıldadı taş.

Kadınlar ve çocuklar kayalıkların üzerinde dağılmıştı. Tedmur-tu, Taş Köprü Dağı'nın eteklerinde durmuş kollarını savaş alanına doğru açmıştı. Yorgun sarımtırak kanatları titriyordu Tedmurtu'nun.

Savaş bitmişti.

Kan ve irinle boyanmış kanatları ağrı ve aryalı adımlarla arşınladı geriye kalan dokuz Umman. Yorgun gözlerinde tuhaf bir sevinç vardı. Neyi savunmuşlardı? Ne için savaşmışlardı? Bunu düşünmüyorlardı bile. Azazil bütün olanlar için sadece bir bahaneydi. Asıl mesele, Nargaratlar'ın ayaklarının altında çiğnenmek üzere olan bir onurdu ki, onu kurtarmışlardı. Onurlarını... Azazil'i...

161

F: 11

Orkun Uçar - Burak Turan

Yaralı savaşçılar Sargon'un cesedinin yanında durdular. "Yeni bir kahramana ihtiyacı var kabilenin," dedi içlerinden biri.

Sargon'un anısına, kanatlarından bir tüy kopardılar. Diğer bütün ölen savaşçıların kanatlarından da birer tüy alacaklardı. Bu tüyler, kadim siyah taşın çevresine bağlanacaktı.

Daha önceki binlerce tüyün yanına.

Tedmurtu seslendi. "Geçidin ağzına gidiyoruz. Orada kamp kuracağız!"

Azazil ve diğerleri Tedmurtu'yu duymuşlardı.

Uzun bir süre sonra, Azarrath ve dokuz Umman ile birlikte Taş Köprü Dağı'nın eteklerindeki yeraltı geçidinin ağzındaki kampa ulaştı Azazil. Tedmurtu onları ayakta karşıladı. "Bugün yeniden doğduk!" diye bağırdı onlara doğru.

Kamp alanında kendilerine ayrılan yerlere dağıldılar. Gözyaşı ve keder, bulutlardan daha yoğundu üzerlerinde. Azarrath ve Azazil bakışlarını uzaklara dikmişlerdi. Ölenler için ağıt yakıyordu yürekleri.

Azazil kinle dolmuştu. Öfke ve kederi saç tellerinde bile hissediyordu.

Azarrath, "Sence her şeyin sonunda mıyız?" diye sordu.

Azazil öfkeyle kıvrılmış dudaklarını araladı ve, "Hayır," diyebildi. "Her şeyin başlangıcındayız!"

Birbirlerine baktılar. Kaderlerinin bağlandığını hissediyorlardı.

162

Zifir

16

Azazil gözlerini, kulübenin loş karanlığına açtı. Yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti. Azarrath uyanmış ve kanatlarını temizliyordu.

"Uyandığına sevindim, karanlık neredeyse çökecek!" Sesinde alaycı bir ifade vardı.

Azazil yattığı yerde doğruldu. Sersim gibiydi. Geçmişini düşünerek her uykuya dalışında aynı şey geliyordu başına. Anılar, rüyaya dönüşerek zihninde akmaya devam ediyorlardı.

Olanca gerçeklik-leriyle hem de. O günü yeniden gerçekten yaşamıştı. Böyle bir rüya olmaz, diye düşündü. "Her şey tamamen yaşandığı gibiydi..."

Yüreğinde hâlâ Lilith'in acısı duruyordu. Zaten hiç kaybolmamıştı ki.

163

Orkun Uçar - Burak Turan

Birlikte ayağa kalktılar ve Azazil'in anılarına ev sahipliği yapmış kulübeden çıktılar.

Dolunay, tüm çıplaklığıyla mavi bulutların arasındaki yerini alıyordu.

Ormanın içinde uzun bir yürüyüş yapacaklardı. Azazil bir sigara daha yaktı. Dumanını ormanın karanlığına doğru üfledi. Kılıçlarını kontrol etti. Kabzalarını şefkatle okşadı. Siyah gömleğinin üzerinden koynundaki muskayı tuttu.

Yürümeye başladılar. Gidecekleri yerin dehşetini bir an bile akıllarından çıkaramadan uzun dakikalar boyunca yürüdüler. Neredeyse hiç konuşmadılar.

Ağaçların dibindeki, kokuşmuş, ölü toprağın farkına vardıkları bir bölgede Azazil eğilerek yerden bir avuç toprak aldı. Toprağın ölü ruhu hücrelerinde anılarını titreştirdi.

"Kokularını yüreğimde hissediyorum Azarrath!" dedi burnunu toprağa yaklaştırıp derin bir nefes aldıktan sonra.

"Devam edelim kardeşim," diye etrafı kolaçan ederek fısıldadı Azarrath.

Bir süre daha ilerlediler. Geldikleri bölgede toprağın kokusu dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ve ağaçlar, köklerinden dallarına dek kurumuştu. Çeşitli hayvanlara ait kemikler, yüzeyden gö-rünebiliyordu. Azarrath ucu toprağın dışına çıkmış bir kemik parçasını çürümüş çamurumsu toprağın içinden çekip çıkardı. "Bu bir hayvana ait değil!" dedi dehşet içinde.

"O bir insanın kaval kemiği Azarrath!"

Azarrath duydukları karşısında dehşete kapılarak elinde tuttuğu şeyi tiksintiyle kuru dalların arasına fırlattı.

Bir süre daha yol aldıktan sonra, "Etraftaki leşler çoğalıyor," dedi Azazil. Toprak, henüz çürümemiş ya da yan yanya çürümüş hayvan leşleriyle örtülmüştü. Ve en kötüsü insanlarınkiydi. Kokuş-

164

Zifir

maya başlamış etlerini saran yırtılmış ve tam anlamıyla paramparça edilmiş kıyafetleri, çekirgeler, hamamböcekleri ve çenesinde kancalan olan, sapsarı iğrenç böcekler tarafından kemiriliyordu.

Bütün bu kokuşmuşluğun, bir ağacın etrafında toplandığını gördüler. "Aradığımız ağaç bu Azarrath!" dedi Azazil iğreti bir fısıldamayla.

"Uzza bu mu?"

Kupkuru, kocaman bir gövdeye sahipti Uzza. Çevresindeki kuru ağaçlardan daha büyük dallan onu ormanın içinde yükseltiyordu. Dallan, biçimsizce birbirlerine girmişti ve biraz dikkatli bakınca kabuğunun içinde hareket eden böcek öbekleri görülebiliyordu.

Azazil ağacın ana gövdesinin, toprağın içine doğru ikiye ayrıldığını gösterdi. "Buradan gireceğiz!"

Azarrath tiksinererek ellerini toprağa soktu ve ağacın dibini kazmaya başladı. Pençelerini topraktan her çıkarışında, devasa solucanlar ve besili böcekleri de toprakla birlikte arkasına fırlatıyordu. Çok geçmemişti ki, toprak bir anda çöktü ve yerde küçük bir oyuk açılmış oldu.

Azazil o tarafa yürüdü ve içeri baktı. "Doğru yerdeyiz. Kapı sadece gizlenmiş."

Boşluktan içeri atladı ve diz çöküp etrafı kontrol etti. Bu nemli yeraltı mağarasını zayıf bir ışık aydınlatıyordu.

Azarrath da içeri atladı. Belini bükerek durdu ve kanatlarını silkeledi. İçeri dikkatlice baktığında sağ tarafa dönen ve ucu görünmeyen bir tünel gördü. Toprağın üzeri kaygan bir sıvıyla kaplanmış gibiydi.

Azazil ve Azarrath tünelin içinde sessizce ilerlemeye başladılar. Azazil kılıcını çıkararak sağ eline aldı. İlerledikçe tünelin sola doğru kıvrılmaya başladığını gördüler. Azazil önden ilerliyordu. Bir

165

Orkun Uçar - Burak Turan

süre durarak sırtını duvara yasladı ve boynunu uzatarak yola baktı. Azarrath'a, "Devam edelim," dedi.

Mağara genişlediği için şimdi etraf daha aydınlıktı. Duvarlardaki desenleri fark edebiliyorlardı. İlk olarak Azarrath durdu ve kardeşine seslendi. Azazil geri döndü ve gösterdiği yere baktı. Azarrath parmağını duvardaki bir çizime doğrultmuştu.

"Bu Bi'rûn Satan," dedi Azazil.

Duvardaki figürde yedi başlı bir ejderha, kendisine benzeyen, ama yalnızca tek kafası olan diğer küçük ejderhaların ortasında durmuş, her ağzından alevler püskürterek, insanları yakıyordu. İnsanlar, kaçıyor ya da yanıyorlardı...

Altındaki tuhaf alfabeyi Azarrath zahmetsizce okudu, "...ve Bi'rûn Satan cinleri kutsadı!"

Biraz altında ise, "Dünyayı, sadece onlar için yaşanır bir yer haline getirdi..." yazıyordu.

Azazil biraz daha ileride, başka çizimler de gördü. Işığın dalgalanarak vurduğu yüzeyde, yedi ayrı kanadı olan Bi'rûn Şatan'ın başka bir figürü vardı. Arkasında kendisinden daha büyük dalgalarla bir kente doğru ilerlerken resmedilmişti. Bu çizimin de altında aynı dil ile yazılmış şiir biçiminde yazılar vardı. Azarrath yaklaştı ve orada yazılan fısıldayarak okudu.

Yalnızca bilen okur onun kitabını, Kanını kanında bilen. Uyanır Bi'rûn Satan, kadim çağların kralı, Dünyayı hesaba çeken.

Azarrath düşünceli bakışlarını zemine doğrulttu. "Sence kitabı bulmuş olabilirler mi?"

Azazil buna cevap veremiyordu. Asıl sorunun, kitabı okuyacak kişiyi bulup bulamadıkları olduğunu düşünüyordu. Bilge Rak-

166

Zifir

haşa'nın sözleri kulağında çınlıyordu. "O kitap ancak onu okuyabilecek bir kişiyle işe yarayacaktır. Onu okuyabilecek kişi ise Bi'rûn Şatan'm bilinmeyen soyundan gelmektedir. Bi'rûn Satan'in sözcükleri, o kişiye açılacaktır. Aksi durumda kitap, hiçbir işe yaramayacaktır." "Bildiğim tek şey, bu tünelde ilerlemeye devam etmemiz gerektiği!" Azazil sözlerini bitirir bitirmez arkasını döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Azarrath, onu sessizce takip ediyordu.

Tünel her adım attıklarında daha da genişliyordu. Çevrelerini saran duvarlar ve hatta tavan bile şiirlerle doluydu. Azarrath bazen gözüne takılan bir cümleyi, Azazil'in duyabileceği bir sesle tekrarlıyordu.

"Dünya sular altında kalacak."

"Bi'rûn Satan in gazabı sadece ona hizmet etmeyenlere olacak!" "Ölüm suyla gelecek!" "Azap yayılacak!" Azarrath bunu söylediğinde, Azazil birdenbire durdu ve arkasını döndü. "Azarrath," dedi. Sonra sustu. İçinde kötü bir his vardı. Bir histen daha fazlasıydı belki. Elini muskanın üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Azarrath, onun dua ettiğini anlamıştı. Azazil'in gözleri birdenbire iri iri açıldı. "Sesleri duyuyor musun? Geldik!"

Azarrath o ana dek hiçbir şey duymamıştı. Biraz daha dikkatli dinleyince birbirine karışmış uğultular duymaya başladı. Çok uzaklardan gelen bir boğuşma sesi ya da fısıltı şeklinde okunan bir şiir gibi.

Duvarın kenarında eğilerek adımlarını küçülttüler. Yol sola doğru kıvrıldığı için devamını göremiyorlardı.

167

Orkun Uçar - Burak Turan

Kısa bir süre sonra zemindeki toprağın rengi değişmeye başladı. Sesler yükselmiş ve tavan alçalmıştı. Azazil parmağıyla mağaranın ucunu göstererek, "Çok az kaldı, şu dönemecin hemen ardında olabilirler!" dedi. Yere yatarak sürünmeye başladılar. Sesler artık daha netti ve duydukları bir tür ilahiydi.

Azarrath söylenenleri anlıyordu. "Kitap çağırıyor! Kitap sahibini çağırıyor!" Duyduğu sözcükler sürekli tekrarlanıyor ve arada bir tür iniltiyle kesiliyordu.

Nihayet tünelin sonuna geldiler. Gördükleri manzara başlarının dönmesine sebep olmuştu. Çünkü bir uçurumun kıyısında, ayinin yapıldığı yerden otuz metre kadar yüksekteydiler.

Tünel, devasa bir yeraltı holüne açılmıştı. Tavandaki sarkıtlar metrelerce uzunlukta ve tehditkâr bir duruş sergiliyorlardı.

Girdikleri bu mağara, koyu kırmızı duvarların içinde saklı onlarca delikten sadece birisiydi. Buraya açılan daha onlarca geçit vardı.

Zeminde Uzza cinleri bir çember halinde yarı eğik bir halde duruyorlardı, ortada ise ilk bakışta anlaşılabilen bir karartı vardı. Ayakta bekleyen yüz civarında yaratığın gözleri bu karartının üzerindeydi.

Azarrath çemberin içinde insanlar gördüğünü fısıldadı Aza-zil'e. Gözlerini kıstı ve ayrıntıları inceledi. Yaklaşık on kadar insan, ağızları bağlanmış ve beyaz kalın iplerle bir koza gibi sarmalanmış yerde yatıyorlardı. Onları örten büyük yapraklar vardı üzerlerinde. "Bir çeşit ayin olmalı," dedi Azazil. Ayini yöneten iri cüsseli yaşlı görünümlü yaratığın solunda, beyaz, uzun saçlı genç biri duruyordu. Yüzünün ayrıntılarını net bir şekilde göremiyordu ama teninin de yüzü gibi bembeyaz olduğunu korkuyla fark etti. Kulübenin zeminine elini yapıştırıp geçmişin enerjisini içine çektiğinde

168

Ziür

görmüş olduğu görüntüler de bu beyaz suratlı yaratıkta bulunuyordu. Küçük kızıdan korkarak kaçan yaratık buydu işte!

"Onu gördüm," dedi Azarrath'a. "O da kulübedeydi!" Eliyle de yarattığı gösteriyordu. Azarrath, "Küçük kıza Uzzalar'ın saldırmış olduğunu zaten biliyorduk, ancak bunu bizzat kralın oğlunun yaptığı hiç aklıma gelmezdi," dedi.

"O kralın oğlu mu?" diye sordu Azazil. "Artehlus mu?"

Evet, anlamında başını salladı Azarrath ve ayini yöneten kişiyi göstererek, "İşte bak! O da Nevarres! Uzzalar'ın kralı," dedi.

"Peki ya ortadaki o şey ne? Ne yapıyorlar bunu biliyor musun?"

"Hayır, ne yaptıklarını bilmiyorum..." Azarrath, ilk başta onu kendi içinde dönüp helezonlar çizen bir suya benzetti. Sonra içinde yüzen küçük nesnelere fark etti. "Siyah ve ıslak bir gölgeye benziyor," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Azarrath, içindekileri görüyor musun? Bak! Sanki gezegenlere benziyorlar!"

Azarrath garip bir şey fark etti. Ayinin yapıldığı alanın ortasında duran sıvımsı gölgenin içinde güneş sistemine benzer bir şey sürekli hareket ediyordu.

"Güneş sistemi," dedi Azarrath sakince.

Azazil o anda, bulduğu elyazması kitabın içinde okuduklarını hatırladı. "Bi'rûn Şatan'ın, yeryüzüne gelmiş bu en korkunç büyü ilmini, gökyüzünde yıldızlara yazdırdığı söylenir..."

"Kitap!" dedi Azazil heyecanla. "Bu işte o kitap! Bi'rûn Şatan'ın gizli kitabı... Yıldızlar... Güneş sistemi yani!"

Azarrath kaşlarını çattı ve, "Kitabı bulmuşlar yani!" dedi.

"Önemli olan kitabı okuyacak kişi," diye fısıldadı Azazil.

169

Orkun Uçar - Burak Turan

Gezegenlerin birbirleri etrafındaki dönüşünü, bu döngünün kendi etraflarında ve güneşin etrafında olmak üzere üç yörüngede gerçekleşmesini izlediler kısa bir süre.

Ansızın bir hareketlenme oldu. Artehlus çemberi terk ederek gerilerde bir yere gitti.

Duvarın dibinde, karanlıkta kalan bir noktaya doğru elini uzattı. Karanlığın içinden bir yaratık çıktı. Güçlü kollarının arasında, az-na yapraklarına sarılmış küçük bir kız çocuğu vardı. Kızın yüzünü görünce, onu hemen tanıdı Azazil. Kulübede öldürülen kadının kızıydı. Küçük kızın gözleri uzaklara bakıyor gibiydi. Bütün vücudu yapraklarla mumyalanmış gibiydi.

Yaratık, onu Artehlus'un önüne getirdi. Kız adeta bir hayal dünyasında gibiydi. Bütün olanlara tepkisizdi ve kaçmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Azazil, onun baygın olduğunu düşünmüş olsa da, gözlerinin açık olduğunu görüyordu. Belki de büyü altındaydı ya da hipnotize edilmişti. Emin değildi.

Artehlus, kıza temas etmemeye dikkat ederek kucağına aldı ve çembere geri döndü. Bu sırada Nevarres ve halkadaki diğer cinler olanları seyrediyordu.

Küçük kızın getirilmesiyle birlikte, Bi'rûn Şatan'ın kitabında fark edilir bir hareketlenme oldu. Gezegenlerin dönüşleri hızlanmış, güneş daha fazla ışık saçmıştı.

Artehlus, kızı yavaşça bıraktı ve yerde yatan insanlara doğru yürüdü. İçlerinden birinin üzerindeki azna yapraklarını silkeledikten sonra onu sürükleyerek kitap ile Asya'nın arasına getirdi. Kızı bıraktıkları yerin hemen yanında bir kuyu vardı.

Azazil kuyunun içindeki manzarayı görünce irkildi. Bu üst üste yığılmış cesetlerin tıklıdığı ince bir kuyuydu.

170

Zifir

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı sadece kendi duyabileceği bir sesle.

Artehlus getirdiği insanın çevresindeki ipleri elindeki küçük bir hançer yardımıyla kesti.

Azazil dehşet içerisinde getirilen bir kadın olduğunu fark etti.

Kadının boynunu, saçlarından tutarak kaldırdı ve, "Bi'rûn Satan!" diye inledi Artehlus. Hançerini kadının boynuna dayadı ve yeniden aynı kelimeyi söyledi. "Bi'rûn Satan!" Bütün yaratıklar dikkatlerini oraya vermişlerdi. Hepsinin gözlerinin içinde alevler yanıyordu. Artehlus bıçağı kadının boğazına diklemesine soktu ve çıkarmadan önce bir süre bekledi. Kadın çığlıklar atmak istiyordu, ama ağzı bağlı olduğu için sadece boğuk bir homurtu duyulabiliyordu.

"Kes sesini kadın!" diye bağırdı Artehlus. "Pis sesinle kirletme mabedimizi!"

Kan, kadının boğazından yerdeki çukura oluk oluk aktı. İçeride daha kaç kişinin bulunduğunu bilmiyordu Azazil. Görebildiği sadece, üst üste yığılmış, tüm kanlan akıtılmış gri cesetlerdi.

Kadının cesedini de kuyuya attı ve Nevarres'in yanındaki yerine geri döndü.

Nevarres, Azazil'in anlamadığı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. Bunun bir ayın olduğunu görüyor ancak sebebini henüz bilmiyordu.

Asya inlemeye başladı. Başının döndüğünü ve midesine kramplar girdiğini hissediyordu. Vücudu büküldü. Ondaki hareketlenme herkesi heyecanlandırmıştı.

171

Orkun Uçar - Burak Turan

Nevarres'in sürekli tekrarladığı cümleler kulaklarının içinde çınlıyor, gezegenlerin birbirlerinin yanından geçerken çıkardıkları yoğun uğultu beynini kemiriyordu Asya'nın.

"Kitap çağırıyor! Kitap sahibini çağırıyor!"

Asya gözlerinin arkasında bir acı hissetti.

Azazil, "Bir şeyler oluyor!" diye fısıldadı.

Asya kanında bir şeylerin hareket ettiğini, damarlarında dolaşan şeyin kendisine acı verdiğini duyumsuyordu. Adeta zehirlenmiş gibi yüzü acıyla buruşmuştu.

Ansızın, kalbine bir yumruk yemiş gibi irkildi ve kendini geriye attı. Şimdi sırtüstü yatıyordu. Artehlus heyecanla olacakları bekliyordu. Kız, kitabın çağrısına tepki veriyordu. Ve bekledikleri an gelmişti.

Asya'nın dudakları arasından dökülen kelimeler Azazil'i ürpertti. Boğuklaşmış, küçük bir kız çocuğuna ait olamayacak denli kalın bir tonda konuşuyordu.

Gökler yere inecek!

Toprak yarılacak!

Deniz açılacak!

Bi'rûn Satan m tutsaklığı bittiğinde,

Ada, taşınacak!

Dünya Bi'rûn Satan in evi,

Eski hükümlerini yeniden başlayacak!

Azazil çatık kaşlarının altından öfkeyle izliyordu olanları. Bulduğu kitapta, Bi'rûn Satan'in kitabı hakkında yazılanları hatırladı yeniden. "Onu ancak, soyundan bir cin okuyabilir ve Bi'rûn Şatan'ı uyandırabilir."

172

Zifir

Asya bir yılan gibi kıvranıyordu yerde. İçine akan acı görülebiliyordu.

Asya, efsanede bahsedilen, Bi'rûn Satan'in soyundan gelen kişiydi ve şimdi de kitabı okuyordu işte!

Kan onu uyandırınca,

Denizler kabarmak!

Onun tutsak edildiği ada,

insanlara varacak!

Bi'rûn Satan in mutlak hükmü,

Dünyaya yayılacak!

Azazil, onun gözlerine baktı. Gözlerinin beyazını görebiliyordu. Ansızın, kızın kendisine baktığını anladı. Asya kolunu kaldırdı ve avucunu açıp kendisine doğru uzattı.

"Yardımmm et..." Sonra gözleri kapandı ve boynu yere düştü.

Nevarres, kızın elini uzattığı yöne doğru baktığında onları gördü. Ayini yanda keserek bakışlarıyla diğer cinlere emir verdi. Cinler hızla mağara geçitlerine giden merdivenlere yöneldiler.

Azazil fark edildiklerini anlayıp Azarrath'ı da kendisiyle birlikte çekti ve yere uzandı. Şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Birlikte ayağa kalktılar ve savaşmaya hazır mağaranın çıkışında beklemeye başladılar.

Aşağıdan küremeler, bağırışlar ve çığlıklar yükseliyordu. Asya'nın sesini duydu yeniden. "Yardım et..."

Azazil ilk çıkan yaratığın başını tek bir hamleyle vücudundan ayırdı. Kılıcının metal yüzeyinden süzülen kan parmaklarına bulaştı. Sol kolunun da olması için neler vermezdi. Arkasından başka bir yaratık daha geldi. Tünelin içinde haince gülüyordu şimdi. Elinde ağır bir metal sopa vardı. Ucundaki de-

173

Orkun Uçar - Burak Turan

mir çıkıntılar onu bir topuza benzetiyordu. Topuzu havada savurdu ve kendisine daha yakın olan Azazil'in üzerine fırlattı. Topuzun peşi sıra, zincirden bir halat da havaya savrulmuştu.

Azarrath kanatlarını açtı ve yerinden fırlayarak Azazil ile topuz arasına sıçradı. Pençelerini yaratığa doğru savurmuş olsa da başaramadı.

Topuz Azarrath'ın göğsüne çarptı. Geriye doğru fırladı ve yere yığıldı. Topuzun ucundaki zincir, yaratığın kolundaki demir bir bilekliğe bağlıydı ve kolunu hızla kendine doğru çekince topuz da toprağın içinden havalandı ve doğruca sahibinin avuçlarına geldi.

Göğsünde derin yaralar açılmıştı. Topuzun ağırlığı göğüs kafesini parçalamış, demir çiviler ise iç organlarını yaralamıştı. Kana bulanmış tüyleri etrafa saçılmıştı.

Azarrath'ın acı dolu haykırışı, Azazil'in haykırışlarıyla karıştı.

Mağara girişine şimdi Uzzalar hücum ediyordu. Ellerindeki acımasız aletlere sabırla baktı Azazil. Yerinden sıçradı, kılıcını önündeki yaratığın göğsüne sapladı. Onu savurup mağara girişine doğru fırlattı. Diğer yaratıklarla birlikte aşağıya uçtular.

Azarrath'a yerden kalkması için bağırdı. Umman savaşçısı gözlerini zorlukla açtı. Yanına gitti ve omuzlarından tutarak silkeledi.

"Yapamıyorum!" dedi Azarrath.

Mağara girişinde üç Uzza cini daha belirmişti. Azazil ayağa kalktı ve Azarrath'ın önüne geçerek Uzzalar'la arasına girdi.

Yaratıklar bağırarak ona saldırdılar. Azazil, Utukkan'ı en sağ-dakinin kalbinin üzerine sapladıktan sonra yerden havalandı ve daha Utukkan'ı yaratığa sapladığı yerden çıkarmamıştı ki, en soldakine bir tekme attı. Havada asılı kaldığı bu kısa sürede, dizlerini kendisine doğru çekti ve müthiş bir güçle, ayaklarını ortadaki yaratığın karnına doğru savurdu. Cin yerden havalandı ve boşluğa düştü.

174

Zifir

Başka yaratıklar da geliyordu, Azarrath ayağa kalkmayı başarmıştı. Ancak hareket edemiyordu. Tekrar yere yığılacağı bir sırada onu sırtına aldı ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

Dar bir alanda olduğu için Őükretti. Eğer böyle olmasaydı etraflarının sarılması kaçınılmaz olacaktı. Azarrath inliyordu.

Arkalarından gelen yaratıkların adımları, tavadaki toprak parçalarını yere düşürüyordu. Korkunç bir gürültü mağara duvarlarını titretti. Ortalık bir anda aydınlandı. Rüzgâr sesine benzer bir sesin arkalarından hızla yaklaştığını duydu Azazil. Dönüp baktığında, bir alev topunun, üzerlerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Alev topu, mağaranın içindeki havayı yakarak, duvarların arasında ilerledi ve onlara çarptı. Alev topu doğruca Azazil'in sırtındaki Azarrath'a çarpmıştı.

Şimdi Azarrath'ın alevler içindeki kanatlarına bakıyordu Azazil. Ateş topunun hızıyla savrulmuş ve ondan daha uzak bir yere düşmüştü.

Yaratıklar bir karınca sürüsü gibi Azarrath'ın üzerini kuşattılar. Hemen ardından da kendi üzerine sıçradılar. Azazil kılıcını havada savuruyor, metale değen her şeyi kesiyordu.

Boğazını yırtarca-sına çıkan çığlıkları ve haykırışları yeraltının en ücra köşelerine bile ulaşıyordu.

Etrafında yaratıkların et parçaları ve kopmuş uzuvları UÇUŞUT yordu. Azazil muskasında yazan ayetleri bağırarak tekrarladıkça, daha fazla yaratığın çığlıkları mağarayı inletiyordu.

Ayetler birer alev zıpkını gibi yüreklerini delip geçiyor ve onları yakmaya başlıyordu.

Kan, şelale gibi aktı. Azazil'i kızıla boyadı. Kanla kaplanmış yüzünün ortasındaki renkli gözleri acıyla parlıyordu.

175

Orkun Uçar - Burak Turan

Üzerine karabasan gibi çöreklenen yaratıkların darbeleri vücudunu sarsıyordu. Utukkan'ı savurdu ve dişlerini boğazına geçirmiş bir yaratığın sırtına indirdi. Cansız bedeni Azazil'in göğsünün üzerine düştü.

Kılıcını yeniden havaya kaldırdığında, Azarrath'ı gördü. Alevler vücudunu tamamen yakmıştı. Kanatlarının olması gereken yerde, sırtından çıkan eklemli kemikler uzanıyordu. Azarrath'ı sürükleyerek uzaklaştırıyorlardı.

Kılıcı boşluğa salladı. Bir inilti kılıcının indiği yerden kulaklarına dek ulaştı. Yaratık duvara çarptı. Bir topuzun karnına indiğini acıyla hissetti. Gözleri karardı. Bileğine ıslak eller yapışmıştı. Kılıcı şimdi avuçlarından kayıyordu, bütün gücüyle kılıcı tuttu. Bu sırada karnına bir darbe daha indi.

Azazil üzerindeki yaratıkları ittirdi ve kılıcını rasgele sallamaya başladı. Çığlıklar atarak üzerine çulllanmış onlarca yaratığı savuşturuyordu. Kılıcının değdiği her yaratık, son kez tadıyordu etlerini kesen metalin acısını.

Azarrath gözden kaybolmuştu.

Gözleri kararmak üzereydi. Mağaranın derinliklerinde kardeşini aradı bakışları. Ağzı, acının şiddetiyle ardına dek açılmıştı. Göğsüne doğru bir topuz indi. Sarsılarak geriye fırladı.

Daha fazla Uzza cini üzerine geliyordu. Yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Geri döndü ve son gücünü mağaradan çıkmak için koşmaya harcadı.

Arkasından gelen yaratıkların homurtuları kulaklarını tırmalıyordu. Ağacın dibindeki çukurdan çıktı. Ay azna yapraklarına yapışmış çığ taneleri üzerinde, tüm cazibesıyla ışılatıyordu.

Onun ardından, Uzza cinleri de çıktı mağaradan. Azazil koşmaya başladı.

176

Ziür

Aldığı darbeler öyle büyük bir sancı veriyordu ki vücuduna, kendisini orada öylece bırakıp peşindeki Uzza cinlerinin sivri dişleri arasında öğütülmeyi tercih edebilirdi.

Koştı. Ağaçların ve çalılıkların arasında hiç durmadan koştu. Yüreğinin olması gereken yerde adeta bir at sürüsü vardı. Pompalanan kan adeta zehirliydi. İçten içe yanıyordu. Yaralarındaki kan, ayak bileklerinden akıp toprakta iz bıraktı.

Koştı, hiç durmadan koştu... Ormanın çamurluk bir bölgesine gelmişti Azazil. Durmak ve dinlenmek istiyordu. Bir süredir peşinden gelenlerin seslerini duymuyordu. Belki de peşini bırakmışlardı.

Adımlarını yavaşlattı ve nihayet durdu. Ellerini, dizlerinin üzerine koydu ve derin derin nefes alıp vermeye başladı. Başını dönüyordu. Çok kan kaybetmişti.

Azazil'in yüzünde acı bir ifade vardı. Çamurun içinde yürümeye başladı. Her an dizlerinin bağı çözülebilir ve kendini yerde bulabilirdi.

Ay ışığı, önünde yürüdüğü bu tuhaf gölün üzerinde dans ediyordu. Geldiği yöne doğru baktı. Orman da gayet sakin görünüyordu. Nerede olduğunu merak ediyordu.

Tekrar çamurun içine indi ve göle doğru yürümeye devam etti. Su bilek hizasına gelene dek çamurda yürüdükten sonra durdu. Çömeldi ve yüzünü yıkadı. Suyun tadı acıydı, ama içilebilirdi. Çamurlu suyu içine çekti. Su, tazeleyici bir kutsallıkla boğazından aşağıya kayıyordu.

Cırcırböceklerinin ve baykuşların seslerini dinledi, gölün biti-mindeki sazlıklara bakarken. Azarrath'ı geride bırakmıştı. Neredeyse kendisi de ölecekti. "Buna mecburdum," dedi alçak bir sesle. Sanki sazlıkların arasındaki biriyle konuşur gibi görünüyordu şim-

177

F: 12

Orkun Uçar - Burak Turan

di. "Onu bırakmaya mecburdum. Kaçmaya mecburdum!" Yüzünde belirgin bir pişmanlık vardı.

Sonra yeniden sudan bir avuç aldı saçlarını ıslatıp onları geriye taradı. Ayağa kalktı. Yüreğinde, pişmemiş çamurdan bir heykel gibi duruyordu Azar-rath'ın anısı. İçinin yandığı her saniye daha sertleşiyor ve yüreğinin duvarlarını çiziyordu.

Sağ tarafında küçük kayalar gördü. Onlara doğru yürüdü. Daha büyüklerinin üzerine atladı ve taştan bir tepeliğin sırtına çıktı. Biraz daha yukandıydı şimdi. Etrafı çok daha net görebiliyordu. Gözü biraz daha ilerideki mağaraya takıldı. Dinlenmesi gerekiyordu ve mağara da güvenli görünüyordu.

Amacı mağaraya saklanmak ve yaraları iyileşene dek kalmaktı. Mağaranın girişinden içeri kaçak bir bakış attıktan sonra tırmandı. Keskin bir koku genzini yakmıştı. İçine çektiği pis ve doymuş bir kokuydu. Başının döndüğünü hissetti. İçeri girmeden nerdeyse bayılacaktı. Parmakları Utukkan'ın kabzasını sıkı sıkıya tutuyordu.

Gözkapakları ağırlaştı. Kafasının içinde uyuşukluk hissediyordu. Dayanamadı ve gözlerini kapattı.

178

Zifir

T7

Kulaklarının içinde uğultular dolaşıyordu. Gözlerini hafifçe araladı. Vücudunu saran acılan bir anda duyumsadı. Yüzü buruştu ve inledi.

"Gözlerini açtı."

Yüzünü sesin geldiği yöne çevirmeye çalıştı. Boynunu sivri çivileri olan bir kementle sıkışmışlardı gibi acıyla inledi. Görebildiği tek şey bembeyaz tavan ve yüzüne doğru sallanan ince yeşil hortumlardı.

"Canı çok yanıyor," dedi bir ses.

Azazil bu sesi tanıdığını fark etti.

"Azazil," diye seslendi daha sonra. "Duyuyor musun?" Yüzünü yaklaştırdı ve gülümsedi.

179

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil karşısında Nil'i görünce şaşırılmıştı. Mutluluğu bir güneş gibi açtı yüreğinde. Başını hafifçe salladı ve hissettiği acıyı umursamadan gülümsedi.

"Seni Yüzbaşı Kenan buldu," dedi daha sonra. "Bulduğunda durumun çok kötüymüş, ölmek üzere olduğunu söylüyorlardı, çok kan kaybetmişsin."

Azazil dudaklarını araladı ve konuşmaya çalıştı.

Nil ne söylediğini anlayamamıştı. Yüzünü, solgun dudaklarına yaklaştırdı ve yeniden söylemesini istedi.

"Azarrath öldü."

Yüzüne derin bir keder yayıldı bunu söylemeyi başardıktan sonra. Ardından gözleri kapandı. Dudakları hafifçe aralandı ve soluğu duyuldu.

Nil yüzünü ondan uzaklaştırdı. Azarrath'ı tanımıyordu ama onun için önemli biri olduğu belliydi. Uyuması için onu yalnız bıraktı ve Gizemli Olaylar Merkezi'ndeki klinik odasından çıktı. Çıkmadan önce içerideki hemşireye, herhangi bir değişiklik olursa kendisine hemen haber vermesini rica etti.

Bir sigara içmek istiyordu. Günlerdir buradaydı ve özel güvenlik ağından dışarı çıkamıyordu. Aslında çıkmak istediğinden emin değildi. Burada özgürce dolaşmasına izin veriyorlardı ve başına hiçbir kötü olayın gelmeyeceği konusunda garanti vermişlerdi. Nil tehlike geçene dek burada kalacaktı. Artık dışarıda bir hayatı kalmadığını da biliyordu. Ne bir bekleyeni ne yokluğunu fark edecek önemli birisi vardı. Zaten Azazil'in varlığı onu sıcak bir yorgan gibi sarmalıyordu. Kendisine bile itiraf edemediği bir duygu vardı içinde. Kliniğin bulunduğu koridorun duvarlarında hat sanatıyla işlenmiş kilimler asılıydı. Onları düşünceli gözlerle seyretti. Garip bir görkem ve ateşli bir keskinlik hâkimdi harflerin üzerine. Onlara

180

Zifir

bakmak, kendisinden daha büyük bir varlığın kudretini anlayabilmek gibiydi. Küçüldükçe küçüldü kendi gözünde. Dünya ise çok daha fazla büyüktü şimdi.

Kenan Bey'in nerede olduğunu merak etti. Koridor boyunca yürüdü ve üzerinde "İkinci Dereceden Gizli Bölge" yazan bir kapının önünde durdu.

Tarif edemeyeceği, aşına olmadığı tuhaf hisler hareketleniyordu içinde. Aslında, çok uzun zamandır, içinde bazı şeyler kapalı duruyordu ama şimdi kapak açılmış her şey etrafa saçılmıştı.

Yorgancı'nın ona yaptığı her neyse o anı tekrar hatırlayarak hissettiği rahatlamayı şimdi yine hissediyordu. O sırada bütün korkularından arınmış, acılardan silkelenmişti.

Yorgancı, ona şifasının kendi ellerinde olduğunu söylemişti.

Yorgancı'nın kendisine ne yaptığını bilmiyordu ama şimdi kendisini eskisinden çok daha güçlü ve özgür hissediyordu. Hediye ettiği hırkayı da üzerinden çıkarmıyordu.

Yüzbaşı Kenan'ın sesi duyuldu. "Nil Hanım demek buradaydınız." Yüzünde harika bir gülümseme vardı.

Azazil ile Azarrath'ın Uzzalar'ın yaşadığı ormana gitmesinin ardından büyük bir panik yaşamaya başlamıştı. Başlarına kötü bir şeyin gelmesinden korkuyordu.

Azazil'in planlarını evine yerleştirdikleri dinleme aleti sayesinde öğrenmişlerdi. Üstlerine acil bir toplantı önerisinde bulundu ve Bölüm'de gerçekleştirilen olağandışı gündem toplantısı sırasında bir tim kurulmasını istediğini söylemişti. Yarbay Ali, bunun için erken

olduğunu düşünüyordu. Her ikisini de çok iyi tanır ve herhangi bir sorun çıkmadan görevlerini başarıyla sonlandıracaklarına dair olan güvenini dile getirmişti.

181

Orkun Uçar - Burak Turan

Ama Kenan'ın içinde bir endişe vardı. Israr etti. Yarbay Ali sadece üç kişilik bir tim görevlendirmeyi kabul etti.

Askerler, özel görevlerde bulunmuş yetenekli ve cesur kişiler arasından özenle seçildi. Kenan, onları ilk gördüğü anda yüreğinde bir ağı hissetmişti. İri cüsseleri ve gurur dolu bakışları altında eziliyordu.

Ordunun bunlar gibi daha nice cesur neferlere sahip olduğunu düşündü. Böyle askerlere sahip bir ordunun, girdiği hiçbir savaştan hezimetle ayrılmayacağına dair olan inancı, demir perçinlerle güçlenmişti.

Gecenin derin karanlığında yol alan helikopterin devasa pervanesi, bir bıçkı gibi yarıyordu lacivert bulutları.

Askerler siyah kamuflajlar giymişlerdi. Başlanndaki siyah kas-kın önünde gece görüş ve termal dürbünlerle ellerinde yüksek teknoloji ürünü silahları vardı.

Orman görünmüştü. Helikopterdeki termal algılayıcılar çalıştırıldı ve ormanın üzerine gelmeleriyle birlikte arama işlemi başlamış oldu. Orman tuhaf bir şekilde sessizdi. Buldukları konumdan uzaklardaki köylerin ışıkları görülebiliyordu. Aznaların arasındaki çeşitli vahşi hayvanların izleri sürekli sinyal veren termal algılayıcılarla incelendi.

Hemen hemen bir saat kadar uçmuşlardı ormanın üzerinde. Nihayet izine bir göl kıyısında rastladılar. Termal algılayıcılar üzerindeki şekiller, aşağıda bir insan olduğunu gösteriyordu.

Askerler halatlarla indi, Kenan yukarıda telaş içinde bekliyordu. Yine vahşi bir hayvan ya da ısı yayan herhangi başka bir şey yüzünden yanlış alarm aldıklarından endişeleniyordu. Eğer aşağıdaki Azazil ya da Azarrath ise vücut ısısı son derece düşmüş olmalıydı.

182

Zifir

Bu durum, Kenan'ı daha fazla endişelendirmek için yeterliydi. Üstelik iki kişi olmaları gerektiği halde tek bir sinyal almaları aklını daha fazla karıştırmıştı.

Gecenin içinde simsiyah giysileriyle kamufle olmuş askerler gece görüş dürbünleriyle gölün kıyısını arşınladılar. Azazil'i kayaların üzerinde, mağara girişinde buldular. Hemen telsiz çağrısı göndererek kurtarma ağı istediler.

Azazil helikoptere çıkarılmıştı.

Azarrath'ın nerede olduğunu öğrenmek için onun kendisine gelmesini beklemek zorundaydılar. Durumu hiç de iç açıcı değildi.

Onu acilen kliniğe götürdüler ve acil müdahalede bulunulması için gerekli emirler verildi. Helikopter Azarrath'ın aranması için tekrar ormana gönderildi. Bu sefer yüzbaşı onlarla birlikte gitmedi. Bunu kendisine itiraf edemiyordu ama onun ölmüş olduğundan emindi. Eğer ölmemiş olsaydı mutlaka Azazil'in yanında onu da bulacaklarını biliyordu. Bir kardeş gibi bağlıydılar birbirlerine. Nasıl olacaktı da ormanın içinde birbirlerini bırakacakları ki zaten?

Azazil'in kendine gelişini beklerken biraz dinlenmeye karar vermiş ve odasına gitmişti, ama uykusu kısa sürdüğü için fazla dinlenememişti. Azazil'in yanına gitmeye karar verdiğinde ise yolda Nil'i görünce yüreğine bir serinlik yayıldı.

Yaşanan bu kadar gerginlikten sonra yüzbaşının gülümsüyor oluşu Nil'i de rahatlatmıştı.

"Sizi arıyordum yüzbaşı," dedi sakince. "Azazil biraz önce uyandı ve Azarrath adlı birinin öldüğünü söyledi. Sanırım kendisiyle birlikte oraya giden kişiden bahsediyor. Siz biliyor musunuz?"

Yüzbaşının yüzüne yayılan keder, onu tanıdığını gösteriyordu.

183

Orkun Uçar - Burak Turan

"Öldü demek," dedi sessizce. Bunu zaten tahmin etmişti. Sonra bakışlarını yerden kaldırdı ve Nil'in şaşkın yüzüne bakarak, "Şimdi nasıl?" diye sordu.

"Acı çekiyor sanırım," dedi üzgün bir sesle. "Sizce ne kadar sürede iyileşir?"

"O özel biridir," dedi yüzbaşı. "Hepimizden daha kuvvetli bir bünyesi olması bir yana, korunuyor oluşu onu kısa sürede eski haline getirecektir."

"Korunuyor oluşu derken ne söylemek istediniz Kenan Bey?"

Yüzbaşı güldü. Azazil hakkında öğreneceği daha çok şey vardı. "O bir Dejin'dir," dedi gülümseyerek.

Dejiri'm ne demek olduğunu sordu ona. Aldığı cevap karşısında şoka uğradı.

"Bir yan cin mi?"

Yüreği akıl almaz bir korkuyla çarptı. Son zamanlarda yaşadık-ılan, artık kalbini durdurmak üzereydi. Ancak, Yorgancı'nın ellerini alnında hissetmesiyle bu korkusundan arındı. Yorgancı dediği kişi de onlardan biri miydi yoksa? Bunu sormak istedi, ama Yüzbaşı Kenan'ın "İkinci Dereceden Gizli Bölge," yazan kapının üzerindeki parmak izi okuyucuya avucunu dayamasıyla ilgisi o yöne kaydı.

Kapı açıldığında içerideki kalabalığın karşısında şaşkına döndü Nil.

"Burası silahlarla ilgili olan birimiz," dedi yüzbaşı.

Nil kapının eşiğinden içeriye seyrediyordu.

"Hadi gel," dedi yüzbaşı.

Birlikte içeri girdiler. Zemin beyaz granit ile döşenmişti. Duvarlar da aynı renkteydi ve yoğun bir ışık vardı. Doktor önlüğüne benzeyen beyaz kıyafetler giymiş insanların ne yaptıklarını anlayamadı. Geniş odada kırmızı renkte büyük masalar vardı.

184

Zifir

Masaların üzerlerinde çeşitli büyüklükte silahlar ve binlerce mermi vardı.

Bilimkurgu filmlerini andıran mekânı ağır ağır süzdü. Çalışanlar, işlerine o kadar yoğunlaşmışlardı ki, onun geldiğini görmemişlerdi.

"Burada ne yapıyorlar?" diye sordu.

Zaten yüzbaşı de bu soruyu bekliyordu. Gülümsemesini hiç bozmadı ve, "Burayı görmeni özellikle istiyordum," dedi.

"Artık biliyorsun, bizler Türkiye'yi kötücül ruhlara karşı savunan bir kurumuz. Elbette onlarla savaşmak için de bu silahlara ihtiyacımız var. Fakat bu silahlar neredeyse hiçbir zaman tek başlarına yeterli olmazlar."

"Gümüş kurşunlar?" diye sordu.

Yüzbaşı gülmeye başladı. "Evet evet yakaladın. Bunun gibi bir şey işte. Ama tabi ki o sadece filmlerde işe yarıyor. Biz okunmuş kurşunlar kullanıyoruz. Silahlarımız ve mermileri burada teker teker okunur."

"Kuran mı okursunuz onların üstüne?" Nil duyduklarına inanamadı.

Yüzbaşı başını salladı. "Söylemiştim..."

Nil silahların başındaki insanlara baktı. Dudaklarındaki belli belirsiz hareketleri fark ettiğinde gülümsedi.

185

Orkun Uçar - Burak Turan

18

KONsey

"Artehlus!"

Nevarres gurur dolu kalın sesiyle oğluna seslenmişti. Gözlerinin altına yayılmış karartı, ruhunun bir tür dışavurumu gibi gaddar bir kötücüllük katıyordu yüzüne.

"Kralım!" diye cevap verdi Artehlus.

Nevarres boynunda asılı, büyük taşlı kırmızı bir tespihin üzerinde parmaklarını gezdiriyordu. "Kız hakkında ne düşünüyorsun?"

Artehlus bembeyaz yüzünün kendisine verdiği bir soğuklukla cevapladı Nevarres'i.

"Okuyabiliyor, bundan eminim!"

"Onu getirin!" Nevarres bağırmişti. Ayınlerinin bozulması onu öfkelenmişti.

Kendilerine saldırmaya cüret eden iki kişiyi de tanıyordu. Birini öldürmüştü, ama diğeri kaçmıştı.

186

Zifir

Başarısızlığından dolayı Artehlus'u öldürmek istiyordu.

Artehlus arkasında duran üç Uzza cinine döndü ve Asya'yı getirmelerini emretti. Cinler gittiler ve kısa bir süre sonra kız belirdi. Kollarına girmiş diğer yaratıklar sayesinde zorlukla yürüyebiliyordu. Vücudu yaralar ve morluklarla çevrelenmişti. Kollarına ve boynuna çamurumsu simsiyah bir madde sürmüşlerdi. Bu onu hayatta tutan efsunlu bir karışımdı. Ayrıca temas eden cinlerin yanıtlanmasını sağlıyordu. Gözleri, daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu.

Nevarres kitaba doğru yürüdü. Dört taş blokun üzerinde kaynayan simsiyah bir su kazanı gibi görünüyordu kitap. Gezegenler, sürekli hareket eden bir sıvının içinde adeta yüzüyorlardı. Küçük yıldızlar parlıyor ve sönüyordu zeminde. Asya yaklaştı. Güneş sistemine bakmaya başladı.

İçinde biriken öfke dışa vuruyordu. Gözlerinin içinde minik alev damlaları panldadı. Zihni bulanıktı ve düşüncelerine hâkim olamıyordu. Öfkeyle yalvardı. "Beni bırakın!

Bi'rûn Şatan'ın kitabına baktı. Gezegenlerin birbiri ardındaki düzenli hareketleri, onu kitabın içine çeken büyümlü tılsımları havaya salıyordu sanki. Her zerresinde kitabın sözlerini duyumsuyordu. Kitap onunla konuşuyordu. Kitap kadim sırları ona anlatıyordu. Büyük kıtanın bittiği yerde Gizlenen adanın kendisi değil Adanın altındakidir! Kan adaya yayılır Ada kana boyanır Hazinenin kapağı açılınca Bi'rûn Satan uyanır!

187

Orkun Uçar - Burak Turan

Asya, damarlarında hissettiği bu ses ile irkildi. Kelimeler ardı ardına içine hücum ediyor, içindeki duvarlara sürtünüp tırnaklarıyla yüreğini çiziyordu.

"Durun!" diye haykırdı Asya! Gözlerini alamadığı kitap kaynamaya başlamıştı. Adeta, gezegenler, birer su balonu gibi yükselip patlıyor, ardından yeni gezegenler su yüzüne çıkıyordu.

Asya sistemin değiştiğini fark etti. Güneş büyümüşü şimdi, gezegenler yaklaşmış ve uyduları birbirlerine temas etmeye başlamıştı.

Ses zihninde yankılandı. Sesten kaçmak istedi, onu duymamaya çalıştı, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Göge adını veren o büyümlü gümüş göz kapanacak Mavi dünyanın ömrü, suyla nihayet bulacak!

Kıyameti anlatan bu sözcükleri istemeden diliyle de tekrarlıyordu.
O bir geçitti aşlında. Kitabın, hizmetkârlarına ulaşmak için seçtiği bir kapı.
Kitap, Asya'nın gözünde irileşmeye başladı. Ta ki, bütün görüş alanını içine alana dek.
Arkasından bir ses duydu Asya, duyduğu ses bir kahkahaydı.
Kitap Asya'yı içine çekiyordu.
Bir anda anılarının içinde kayboldu. Asya bütün bir hayatını anbean yeniden yaşıyor gibiydi. Doğduğu anı, kendi gözlerinden izledi. Ailesini, arkadaşlarını, bütün bir yaşamını aynı anda seyrediyor gibiydi.
Annesini gördü aklının derinliklerinde.
Çocukluğu ile ilgili anılarla kaynadı ruhu.
188

Zifir

Her şey olması gerektiğinden daha hızlı gerçekleşiyordu. Belki de bütün bu görüntüler bir anda zihnine dolmuştu ve Asya da şimdi o an m içindeydi. Tüm hayatının sığıdığı tek bir an. O an m içine hapsedilmiş, mahkûm edilmiş olduğunu düşündü.
Korkuyordu. Acı çekiyordu, anılarından örülü bir kozanın içinde çırpınan zavallı bir kurtçuktan daha çaresizdi! Anılan yeniden saldırdı.
Yıllar art arda gelip geçti aklının uçurumlarından. Ne kadar zaman olmuştu? Ne kadar zamandır bütün bunları düşünüyordu? O anda aklını kaybetmekten korktu.
Asya haykırmaya başladı. O bağırırken, kitap da zulmünün şiddetini arttıyordu. Beyninin içinde bir alev topu vardı ve oradan oraya çarpıyordu sanki.
Bu, kitabın bir oyunuydu. Zihni ikiye bölündü. Kitabın yerleştiği yer ve Asya'nın yaşadığı yer. Tırnaklarıyla kanatarak ilerliyordu kitap. Anılarını silerek. Aklına gelen her düşüncenin, son kez hatırladığı bir anısı olduğunu fark etti Asya. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu şimdi. Ondan, kendisini alıyorlardı!
Asya tekrar bağırdı. "Durun!"
Kitap zalimce ilerledi beyninin boş koridorlarında. Ölümçül bir virüs gibi adım adım kuşattı zihnini. En sonunda onu tamamen ele geçirdi.
Asya gözlerini karanlığa açtı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sonra görüntüler bir anda saldırdı üzerine.
Karşısında Artehlus vardı. İri iri açtığı gözleriyle ona bakıyordu. Asya'yı tutan yaratıklara onu bırakmasını söylediler. Asya dizlerinin üzerine düştü. Boşluğa bakıyor gibiydi.
Artehlus, ona sordu. "Sen kimsin?"
Asya cevap vermedi.
189

Orkun Uçar - Burak Turan

Artehlus yeniden sordu.
"Ben onun soyuyum," dedi boğuk ve ağır ağır etrafa yayılan kalın bir sesle.
Nevarres gülmeye başladı.
Artehlus, "Oku," dedi. "Bize Bi'rûn Şatan'ın nerede olduğunu söyle."
Asya kitabın sesine teslim olmuştu. Kitap Asya'ya bütün şiirlerini okudu.
Asya şiirlerin anlamını biliyordu artık. Her şeyi söyledi Arteh-lus'a.
Bi'rûn Şatan'ın nerede olduğunu öğrenmişlerdi. Yüzlerine kindar gülümsemeler yayıldı.
Asya'nın söyleyecekleri bittiğinde, Nevarres, Artehlus'a döndü ve emretti. "Birleşmiş Ateş Krallıkları Konseyi'ni topla! Bu, acil bir çağrıdır!"
Artehlus hızla askerlerin yanına gitti ve Birleşmiş Ateş Krallıkları Konseyi'ne bağlı her ırkın kralına bir temsilci gönderdi.

Ertesi gün, gece yarışma doğru, krallar kalabalık birlikler halinde Uzza yakınlarına varmışlardı. Nevarres daha önce hiç böyle acil bir çağrıda bulunmamış olduğu için herkes endişeliydi.

Her birinin yüksekliği ortalama beşer metre, genişliği de ikişer metre olan on iki kaya, bir çember oluşturacak şekilde Uzza ağacının yakınına dik olarak yerleştirilmişti. Her taşın üzerine, temsil ettiği ırkın işareti kazınmıştı.

Birleşmiş Ateş Krallıkları toplantısı, Nevarres'in gelmesiyle başlatıldı.

Her taşın önünde, bir ırkın kralı duruyordu.

Gül ırkının en azgın ve hilekâr kavmi köpek başlı Râbisûlar, büyücü Ardat Lilitular, "şehvet krallığı" lakaplı Aesmalar, Afârit ır-

190

Zifir

kından "Gece Çöken" lakaplı Detrayanlar, Labartular, Yakhalar, Mezar bekçisi Bhutalar, Zalim Ahura Madalar, Göçebe Azhi Dahakalar, Zurnatular, vebanın ve deliliğin taşıyıcıları fare yüzlü Ekarsalar.

Nevarres her birini teker teker selamladı ve çemberin içindeki yerine geçti. Uzza ırkının taşı, diğerlerinden daha büyük ve siyah renkteydi. Uzza damgası, siyah taşın üzerine kazındıktan sonra kan ile boyanmıştı.

Her bir ırkın kralı, Nevarres'in selamına karşılık verdi ve önündeki alev kâsesinin içine ellerini sokarak, bağlılıklarını gösterdi.

"Bu gece, burada toplanıyor oluşumuz herhangi bir olay değil! Binlerce yıl önceden belirlenmiş olan kaderimizdir! Bi'rûn Şatan'ın kitabı elimizde!"

Çemberin dışındaki kalabalıkta bir uğultu başladı. Her krallıktan onlarca kişi toplantıyı dinlemek için gelmişti.

"Susun!" diye bağırdı Artehlus, çemberin dışından. Nevarres, işaret parmağına bağlı olan kırmızı peleriniyle birlikte elini havaya kaldırdı ve gökyüzünü işaret etti. "Krallıklarınızın şerefi adına! Yıldızlar artık susmuyor!"

Krallar, birbirlerine bakmaya başladılar. Heyecan ve sabırsızlık içinde Nevarres'e kulak verdiler. Fi tarihinden beri aranıp da bulunamayan artık önlerindedi.

"Krallıklarınızın şerefi adına! Yıldızların arasından, Bi'rûn Şatan'ın kayıp kitabını bulduk!"

Nevarres bir süre sustu ve sonra devam etti. "Artık, binlerce yıldır beklediğimiz soykırımın vakti geldi. İnsanoğlu için kıyamet bugündür! Yeryüzü üzerindeki hak ettiğimiz hâkimiyete kavuşmamız çok yakın. Bugün, her zamankinden daha güçlü bir birliktelik içinde olmalıyız. Ete kemiğe bürünmeli ve insanlarla aynı seviyede, yüz yüze savaşmalıyız."

191

Orkun Uçar - Burak Turan

Detrayan kralı, sisler içinde eriyen vücudunu ileri attı. "Ete kemiğe bürünmek derken tam olarak ne söylemek istiyorsunuz!"

"İnsanlara zarar vermek için, bugüne kadar hep görünmezlik perdesinin ardına gizlendik. Ama bunun yeterli olmadığını siz de gördünüz. Bize ait olanı böyle geri alamayız. Şimdi savaş zamanı, vahşet zamanı! Pençelerimizle, dişlerimizle ve silahlarımızla üzerlerine gitmeli, yeryüzünün her noktasını kana boyamalıyız."

Aesma kralı söz aldı. "Görünmezlik bizim en önemli silahımız, bizler söylediklerinizi yapacak güce sahip değiliz Kral Nevarres?"

"Nevarres! Kitabı bulmuş olmanın verdiği sarhoşlukla bizi ölüme sürüklüyorsun, insanlar bizden üstün yaratıldılar, onları yenecek güce sahip değiliz," dedi Bhuta kralı.

"Kitabı bulmak elbetteki çok güzel bir haber, fakat Bi'rûn Şatan uyanmadan kitap ne işe yarar. Sadece kendi soyundan gelen bir cin okuyabilir ve Bi'rûn Şatan'ı uyandırabilir."

Konuşan Ardat Lili-tu kralıydı.

Çemberin dışında bulunan Artehlus, "Onu bulduk!" dedi ve Asya ile birlikte çemberin içine doğru yürümeye başladı. Bütün gözler onlara çevrilmişti.

Asya çemberin içine geldiğinde kitabın sesiyle haykırdı. "Bi'rûn Şataaan!"

Şaşkın bakışların ardında artık hiçbir ümitsiz soru kalmamıştı. Cevap karşılındaydı.

Nevarres kollarını kaldırdı ve karanlık bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Kitap," dedi haykırarak. "Yüce Bi'rûn Şatan'ın nerede olduğunu ve nasıl uyandırılacağım söyledi! Artık güç bizim! Bi'rûn Satan uyandığında dünyadaki işlerin büyük bir kısmını halletmiş olmamız gerekecek. İnsanların ilk savunmasını kırmalı ve aralarında savaşlar başlatmalıyız. Burada bulunan her kral, kendi ırkının üstün

192

Zifir

özellikleriyle savaşta yerini almalı. Üzerimizdeki giz perdesini kaldırmak zorundayız! Yeryüzüne dağılmalı, kan ve kaosu her yana yaymalıyız, vahşetin rengini layıkıyla sunmalıyız Bi'rûn Şatan'a!"

Bhuta kralı yumruğunu kaldırarak söz aldı. "Nihayet zamanı geldi," dedi ve zalimce güldü. "Birleşmiş Ateş Krallığı'nın bir üyesi olarak savaşmaya ve gerekiyorsa ordularımı fiziksel boyuta geçirmeye hazırım!"

Râbisû kralı ileri atıldı ve, "Beklenen savaş başlasın, Bi'rûn Satan uyansın! Hak ettiğimiz hâkimiyeti ele geçirelim!" diye bağırdı.

Kalabalık arasında heyecan dalgalan yayıldı.

Bütün krallar art arda konuştu ve fiziksel boyutta gerçekleştirilecek savaşı kabul ettiler.

Yalnızca Ekarsalar kendi boyutlarında kalacaklardı ve insanlar arasında hastalıklar yayacaklardı. Bunun haricindeki tüm cin ırkları insanların boyutuna geçeceklerdi.

193

F: 13

Orkun Uçar - Burak Turan

19

ic^ytp Ki;r

Bin yılı aşkın yaşına rağmen, onun bile dalları titriyordu şimdi. Yapraklarından hüznün boşanıyordu. Eğer dile gelebilseydi çığlık çığlığa haykırarak yalvarırdı. "Kurtar bizi Allahım!"

Bu çınarın gövdesinde kaç sevgili buluştu da birbirlerine aşklarını ilan etti. Kaç insan mutluluktan havalara uçarcasına önünden geçti. Kaç insanın gözlerinde yeniden umut aydınlandı onun azameti karşısında. Kaç insanın yüreği sevgiyle doldu da yapraklarını okşadı. Kaç çocuk geçti önünden. Kaç kuş kondu dallarına. Sonbaharda uçuşan yaprakları kaç eski kitabın sayfaları arasında saklıydı. Bu bin yılı aşkın sürede kaç kez orada olduğu için şükürler yağdırdı gökyüzüne. Zaman, insanlarınkinden daha hızlı geçiyordu onun adına. Daha fazla büyümek, dünyaya kök salmak istiyordu. Daha faz-

194

Zifir

la insan görebilsin, diye kendisini. Daha fazla el dokunabilsin diye taptaze yüreğini saran canlı kabuğuna. Çünkü bilsinler istiyordu. Ne kadar derine giderse gitsin köklerin ve ne derece yükseklere tırmanırca tırmanırca dalların, varacağın yer yine topraktı. Toprakta ko-pamayışını haykırmak istiyordu insanlara. Binlerce yıl daha kalacak bile olsa yerinde,

yine toprakla bir bütün olmak.... Kuruyup öldüğü zaman bilsinler diye, yüzyıllar boyu yaşayan bile, bir gün yiterdi. Çünkü herkes bir gün giderdi. Dallarındaki bütün kuşlar ansızın gökyüzüne doğru havalandı. Çünkü uzaklardan aşına olmadıkları kokular yayan yabancılar geliyordu. Simsiyah deri kanatlarını gererek rüzgâra küfredencesine ilerliyorlardı. İnsanlara görünmeye cüret etmiş olmaları bile bir hakareti yaratılmış her şeye. Gökyüzü simsiyah bir bulutla kaplanıyordu adeta. İnce uzun, kemiksi, simsiyah vücutları, kanatlı yılanlar andırıyordu. Bursa'nın tarihi meydanına doğru alçaldılar. İyice bilenmiş bir kin ve bunca zaman beklemiş olmanın acımsı lezzetiyle bakıyorlardı kurbanlarına. İnsanlar nereye kaçacaktı? Gökyüzü kanatlı iblislerle dolmuştu. Yekpare kuşatmışlardı gökkubbeyi. Yapacakları vahşetin hazzı ile yere doğru hızla alçalıyorlardı. İnsanların başlarının üzerine kadar bu böyle devam etti. Sonra ansızın bin parçaya bölündüler. Her biri insanların hizasında ayrı yönere doğru uçmaya başladı. İnsanların korkunç çığlıkları caddeleri boydan boya kuşattı. Yılanımsı vücutlarından çıkan kısa kollarıyla insanları yakalıyorlardı. Yükseliyor ve onları yere bırakıyorlardı. Yere çarpanların kafa-taslanndan çıkan ses, güçlü bir insanı dahi delinebilirdi.

195

Orkun Uçar - Burak Turan

İşte ölüm gelmişti. Sert pençelerin arasından gülümsüyordu. Cinayet! Yaratılmış her şeye küfürdür cinayet! Yaradan'm kendisine bile! Kalabalık, büyük izdihamlar yarattı. Setbaşı'ndan Altıparmak'a dek olan bölge insan parçalarıyla ve çığlıklar atarak uçan, ete kemiğe bürünmüş cinlerle dolmuştu. İnsanlar ara sokaklara kaçıyorlardı. Yaratıklar iki kısma ayrıldı. Bir kısmı ara sokakların üzerinde uçmaya başladı. Diğerleri de şehrin atardamarı vazifesi gören caddelerde kaldılar. Fazla uzaklaşmaları gerekmiyordu. Bu yaptıkları sadece kıyametin başladığının bir kanıtıydı insanlara. Hareket eden her canlıya saldırıp hunharca öldürüyorlardı. Meydanda oluşan izdihamın içinden bir kadın bağıyordu. Yüzü, bütün acıların aynı anda yaşandığı bir savaş alanı gibiydi. Kadın, boğazına zulmedencesine haykırıyordu. Okyanuslar gibi taşıyordu gözlerinden yaş. Bir yandan bağıyor, bir yandan da etrafını umarsızca kuşatmış, canını kurtarmak için başkasının canını düşünmeden çiğneyebilecek insanların arasında kızını arıyordu gözyaşları içinde. Kalabalığın içinde ezilmek üzereydi. Dengesini kaybetti ve önündeki yaşlı kadına tutundu. Kadın ellerinin arasından kurtuldu ve kendini ileri attı, tek isteği buradan gitmekti. Yaşlı kadın sendeleyerek yere düştü. Aslında öyle bir kalabalık içindeydiler ki, yere düşmek mümkün değildi. Yaşlı kadın yavaş yavaş dibe indi. Bir süre sonra, yüzlerce kişinin ayakları altında ezilerek can verecekti. Kadın çığlıklar atıyordu. Bu lanet olası yaratıklar gökyüzünde belirmediği gibi büyük bir panik başlamıştı ve kızıyla birlikte istemeden büyük bir kalabalığın içine girmişlerdi. Annesinin, parmakların arasından kayıp gitmesine engel olamamıştı. İzdiham, bir girdap gibi yutmuştu onu.

196

Zifir

Kalabalığın arasından zorlukla kurtulabildi ve açıklığa doğru koştu. Saçlarının üzerinden aniden bir yaratığın geçmesiyle kendini yere attı.

Cinlerden birisi deri kanatlarını rüzgâra karşı gerdi ve kadına doğru alçalmaya başladı. Yılanımsı vücudu havada kıvrıldı. Kısa kollarnı öne doğru uzattı. Ellerinin yerinde sivri ve uzun üç pençe vardı.

Kadın, üzerine gelen yaratığı gördüğünde çığlık atmaya başladı. Kollarını yüzüne gerdi ve hiç durmadan bağırdı. Yaratığın yanağında yanıklar vardı. İnce deri parçalan ve erimiş kaslar çenesini yüzünde tutuyordu. Diğer yaratıkların da vücutlarında çeşitli yaraları vardı, ama kadın hiçbirini bu kadar yakından görmemişti.

Yaratık kadını boynundan yakaladı.

Kadın, yaratığın pençelerinin ucunda çırpılmıyordu. Birlikte yükseldiler, yükseldiler...

Yaratık kolunu hızla geri çekti ve kadını aşağıya bırakıp başka bir avın peşine düştü.

Şehirde savaş başlamıştı. Bu beklenmedik ilk istila daha pek çok kişinin canını aldı o gün.

197

Orkun Uçar - Burak Turan

20 BUFLZUCD

Yaşlı çoban, koyunlarını huşu içinde köye sürüyordu. Yürüyüşündeki ahesteliğine bakılırsa, çoktan evinde dinlenceye çekilecek yaştaydı. Fakat yaşlı çoban büyük oğlunu askerde kaybetmişti. Diğer oğlu ise sürekli sara krizleri geçirdiği için, çalışacak durumda değildi.

Evin bütün yükü yaşlı adamın sırtındaydı. Ama bütün bunları önemsemiyordu. Tek derdi hayattaki oğluna üç kuruş bir şeyler bırakmadan bu dünyadan göçmemektir. Var gücüyle çalışıyordu.

Yaşlı adam köy halkının koyunlarını ve keçilerini otlatmak için kıra götürürdü.

Kazandığını da evine rızık yapardı.

Sadece on iki koyun vardı o gece. Hepsi köyün muhtarının koyunlarıydı. Köyün ışıkları görünene dek onları sürdü. Gecenin karanlığı çöktüğü için koyunların kaçmasından korkuyordu.

198

Zifir

Bir sigara sararak yürümeye devam etti. Sigarasını ağzına götürdü ve kibritini çaktı. Dumanı havaya üfledi ve koyunlarına baktı. Yanlış mı saymıştı? On bir koyun vardı sadece. Hızla etraflarında döndü ve tekrar saydı. Nasıl olabilirdi. Şimdi de on taneydiler. Arkasından bir ses daha duydu. Hızla döndü. Koyunları nereye kaçırıyordu. Sonra başka bir ses duydu. Sesin geldiği yöne döndüğünde, koyunlardan birinin paramparça edilmiş cesediyle karşılaştı. "Hayır!" diye bağırarak koyunun yanına gittiğinde, diğer hayvanların paniğe kapılarak bağırarak başlamış olduklarını duydu. Ayağa kalktı. Sadece altı koyunu kalmıştı. Onlar da ayrı ayrı yönlerde doğru kaçıyorlardı. Etrafında dönerek bağırarak başladı. "Allahım!"

Sırtına inen bir darbeye yere yığıldı yaşlı adam. Sırtına fırlatılan şeyin, paramparça olmuş bir koyunun leşi olduğunu görünce çıldırmanın eşiğine gelmişti.

Çevresinde koşuşturan yabancı hayvanlar gördüğünü sandı bir an. Ama iki ayaklarının üzerinde koştuklarını gördüğünde neyle karşı karşıya olduğunu anladı. Tüm zerrelere korku içindeydi. Silahının ne olduğunu bilen talihli kimselerdendi ve koruyucu ikiliye sarıldı hemen... Ardı ardına okudu, okumaya aşına olduğu ayetleri. Karanlığın içinde dizlerinin üzerinde, görünmemesi gereken şeyler etrafında hızla dönerken yalvanyordu.

"Allahım yardım et! Allahım yardım et, beni kurtar iblisten!"

Kahkahalar yankılanıyordu arazide.

Yaşlı adamın üzerine hayvan pislikleri ve kanlı leş parçalan atmaya başladılar. Suratına hızla çarpan bir koyun başıyla sersemledi ve yere düştü. "Allahım yardım et!" dedi ve bayıldı.

Yaratıklar ona dokunamadılar. Koruyucu ikili, alevden birer set gibi önlerinde duruyordu çünkü.

199

Orkun Uçar - Burak Turan

Karanlığın içinde yüzlercesi, delice koşarak köye doğru gitmeye başladılar.

yei-: CJemLk

Uzun sarı saçlarını geriye doğru attı. Gözleri hafifçe çekik minyon bir çocuktü. Sigarasını dudaklarının arasında gezdirdi ve birasından bir yudum daha aldı. "Hadi karanlık çökmeden gidelim artık şuraya!" Sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

"Tamam Doğuş, gidicez sabırsızlanma!" dedi Murat. Ona Burzum diyordu arkadaşları.

Dalgalı, uzun, açık kahverengi saçları rüzgârda dalgalandı. "Kumsalın tadını çıkar biraz!"

"Bence de gidelim artık, sahilde mi uyucuz?" Konuşan Uğur'du. Ona da Pedro adını takmışlardı. "Zaten bira da bitti!"

Burzum içki şişesini dipledı ve zorlukla ayağa kalktı. Homur-danıyordu. "Şimdi mi gitmek zorundayız!"

Doğuş gülümsedi. "Kumsal mı diyosun buna be! Gemlik'te kumsal keyfi ha!"

Pedro, "Gitarımı unutmayın, ben kafayı buldum, çarparım şimdi onu bi'yere," dedi ve ayağa kalktı. Doğuş gitarı omzuna astı hep beraber sahilin hemen arkasındaki caddeye doğru yürümeye başladılar.

"Uçan su denilen o yer tam olarak neresi?" diye sordu Pedro.

"Ben daha önce gittim, merak etme. Ama yolumuz uzun. Ayık kalmaya çalış."

Yaklaşık yarım saat kadar yürüdüler. Gemlik'in şehir boyundan ayrılıp ağaçlıklı bir alana girdiler.

Hava iyice kararmıştı ve hepsinin de uykusu gelmişti. Sarhoşluk da cabası. Pedro homurdanıyordu. "Daha ne kadar yürüyeceğiz!"

200

Zifir

Doğuş dayanamadı. "Abi devam etmeyelim. Bi yerde uyuyalım da yarın bakarız başımızın çaresine."

Burzum, "Tamam, tamam bi yer biliyorum," dedi.

Karanlığın içinde üç arkadaş yürüyorlardı. İssız ağaçlık bir alandaydılar şimdi.

Karşılarında iki tepe vardı. "Onlardan birine çıkıcaz işte. Onlardan birinin zirvesinde," dedi Burzum.

"Ne yani? Hangisinde olduğunu bilmiyor musun?" diye bağırdı Doğuş.

"Bilmiyorum, ne var ki?"

Pedro bayılmak üzereydi. İnce ve zayıf vücudu, alkolün de etkisiyle güçsüz kalmıştı. "Bi yer bulup zıbaralım oğlum artık!"

"Tamam, tamam!" Burzum hep aynı cevabı verirdi işine gelmediğinde.

Yıkık bir cami gördüler uzaktan. Ağaçların arasında gizlenmiş, izbe bir yerdi. "Burası eski bir Osmanlı köyü olmalı, herhalde yağmalanmış zamanında, bilmiyorum ama ürpertici bir yer!" dedi Doğuş.

"Ben buradan hoşlanmadım!" dedi Pedro. "Başka bi yer yok mu uyuyacak?"

Burzum gayet rahattı. "Oğlum, ben buraya daha önce de geldim. Bi şey olmaz sen rahatına bak."

Camiye doğru yürüdüler. Çatısı tamamen göçmüştü. Sadece üç duvar ayakta idi. İçerisi çamur içindeydi. Girdiler. Rüzgâr duvarları aşamıyordu ama, sesi tıpkı bir çocuğun çığlıklarına benziyordu.

"Ben burayı sevmedim ya!" dedi Pedro.

Burzum ise hiç umursamıyordu "Zaten hemen uyuruz, sabah da gideriz. Bi şey olmaz." Bunu söylerken sarhoşluğun etkisiyle gülüyordu.

201

Orkun Uçar - Burak Turan

Doğuş, "İyi madem, hadi kuru bir yer bulalım, her yer çamur içinde," dedi. İki duvarın birleştiği bir köşeye gittiler. Oturdıkları yerin hemen yanında küçük bir kapı vardı.

"Burası ne?" diye sordu Doğuş.

"Minareye çıkıyor herhalde, ben de daha önceki gelişimde dikkat etmemişim," diye yanıtladı Burzum.

"Çıkalım mı?" diye heyecanla sordu Doğuş.

"Abi n'pıyonuz ya? Nereye çıkıyorsunuz! Ya devrilirse? Manyak mısınız?" Pedro'ydu konuşan.

"Tamam, sen burada bekle, zaten daracık kapı. Gitarı taşıya-mam bi de," dedi Doğuş ve kapıdan içeri girdi. Çok dardı içerisi. Taştan, spiral merdivenleri tırmanmaya başladı.

Arkasından Burzum da girdi içeri. "Burası ne kadar pis kokuyor böyle?" diye homurdanarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Öyle küçük basamakları vardı ki, ayakları sığmıyordu.

"Üstüm başım örümcek ağı oldu," diye seslendi Doğuş yukarılardan.

"Tepeye vardın mı?" diye sordu Burzum.

"Hayır ama az kaldı!"

Bir süre sonra merdivenler sona erdi ve Doğuş tepeye vardı. "Vayyy bee!" diye bağırdı ağaçların tepesinden. "Karşıdaki dağlara bak!" dedi Doğuş.

Burzum da çıkmıştı. "Buraya ne olmuş böyle?" diye sordu.

"Tepesi yıkılmış herhalde, baksana merdivenler de kırık. Muhtemelen daha yüksekti minare eskiden."

"Bence de."

"Vayy be! Ne muhteşem manzara!"

202

Zifir

Çam ağaçları, karşıdaki dağlara dek uzanıyordu. Arada küçük tepeler, bulutların gölgesinde zifiri karanlığa gömülmüş gibi duruyorlardı.

Minarenin tepesinden bakıldığında, denizi görmek de mümkündü. Çok uzak sayılmazdı, ama denizin önündeki binalar her şeyi mahvediyordu.

"Hey, aşağıya bak!" dedi Burzum.

"O Pedro değil mi? Nereye gidiyor?" diye sordu Doğuş.

"Bilmem, bağırsana..."

"Pedroooo! Nereye?"

Pedro sesleri hiç duymamışçasına yürümeye devam ediyordu. Ağaçların arasından hızla geçiyor, karanlığın boğduğu koruluğa doğru yürüyordu.

"Abi n'pıyor bu çocuk? Kaybolacak ya!"

"Abi çok kötü sarhoş oldu çocuk."

"Ya o değil de, hadi gidelim, hakkatten kaybolcak ya da başına bi şey gelecek."

"Tamam hadi çabuk in o zaman."

Hızla merdivenleri inmeye başladılar. Burzum'un ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine düşüp yuvarlandı ve kıvrılan duvara çarptı. Doğuş aşağı inmişti. Burzum toparlandı ve fanına gitti.

"E abi, senin ne işin var burada?" diye sordu Burzum, Pedro'ya.

"Niye ki abi? Ben burada bekleyecektim ya zaten!" dedi Pedro.

Doğuş, şaşkın şaşkın Pedro'ya bakıyordu. "İyi de abi, biz seni biraz önce dışarıda gördük!"

"Ne alaka abi, siz demediniz mi, biz yukarıda biraz uzun kahcaz sen uyu istersen diye, ne diye pat diye indiniz ki anlamadım zaten!"

203

Orkun Uçar - Burak Turan

"Abi ne saçmalıyorsun sen! Ne zaman öyle dedik biz," diye sordu Burzum.

"Sen indin ya aşağıya biraz önce, biz yukarıda biraz durucaz falan dedin. Hatta, buraya gelin ben korkarım falan dedim sana. Sonra sen yukarı çıktın yine. Pis pis gülüyodun bi de! Sonra hemen iniverdiniz birlikte ben de anlamadım."

Burzum'un ensesinden soğuk bir rüzgâr girdi. Kollarındaki tüyler sertleşmişti.

"Neler oluyor ya?" dedi Doğuş. "Sen aşağı inmedin ki, hiç! Birlikte yukarıdaydık. Sonra seni gördük ve indik işte. Ama ondan önce hep yukarıdaydık." Doğuş'un sesi titremeye başlamıştı.

"Peki ya sen buradaysan, dışarıdaki kimdi?" diye sordu Burzum, neredeyse bayılmak üzereydi.

"Ben hep buradaydım," dedi Pedro. "Ben korkarım böyle şeylerden, bana oyun oynamayın, acayip bi soğukluk yayılıyor abi boğazıma." Pedro ellerini boğazına götürdü. Son cümlesini neredeyse bağırarak söyleyecekti. "Abi boğuluyorum ben!" diye haykırdı sonra.

Burzum ve Doğuş, onun üzerine atladılar, kollarını açmaya çalışıyorlardı. Burzum bir yandan da bağırıyordu. "N'oluyo lan burada?"

Sonra bir gölge fark ettiler arkalarında. Doğuş hızla döndü ve gördükleri karşısında çığlık atmaya başladı. Burzum da arkasını döndüğünde, Pedro arkalarında gülmeye başlamıştı.

Tepeye bağlanmış bir urgan, Pedro'nun boğazından geçirilmişti ve boşlukta sallanıyordu. Dışarı çıkan dili morarmış, gözleri yerlerinde fırlayacak kadar şişmişti.

Pedro'nun sesi enselerinden içeri süzülen buz kırıkları gibiydi şimdi. Hemen arkalarındaydı ve gülüyordu.

Doğuş iri iri açtığı gözlerini Burzum'a çevirdi. O anda koşmaya başladılar. Tam cami harabesinden çıkacaklardı ki, ansızın dur-

204

Zifir

mak zorunda kaldılar, çünkü Pedro tam önlerinde duruyordu. Gülümseyen dudaklarının altındaki dişleri midelerini bulandırdı.

"Kimsin sen be?" diye korkuyla haykırdı Burzum.

Doğuş çığlıklar atarak ağlıyordu.

Arkalarını döndüler ve diğer bir duvarın üzerinden atlamak istediler. Duvarın tepesine sıçradılar ve oldukları yerde kaldılar. Bir çekirge sürüsü gibi, oradan oraya sıçrayarak kendilerine doğru gelen yüzlerce kısa boylu yaratık görmüşlerdi. Dağ tarafından, Gem-lik'e doğru gidiyorlardı.

Doğuş kendini öylece bırakıverdi duvarın üstünden. Burzum ağlıyordu.

"Hadi, bırak kendini," dedi arkasından gelen bir ses. Dönüp bakmadı bile. Arkadaşını öldürüp onun kılığına girmiş bir cinden başkası değildi arkasındaki.

"Hadi bırak kendini bize..."

Burzum daha fazla dayanamayacağını hissetti. Yaratıklar gelmişti. Bir tanesi üzerine sıçradı ve yere yıktı. Burzum kaçmaya çalışmadı bile.

"O, benim," dedi bir ses.

Üzerindeki yaratık kalktı ve homurdanarak gitti.

Diğer cin yavaş adımlarla Burzum'un yanına geldi. "Sen, be

nim yiyeceğimsin!" dedi ve son kelime ağzından çıkar çıkmaz sü
ratle eğilip dişlerini onun boynuna geçirdi. \

Yer: 1

Genç kadın, kızının uyumasını fırsat bilerek üst kattaki odasına gitmek için merdivenlere yöneldi. Adımlarını sessizce atıyordu. Tahta merdiven gıcırdadı. Durdu ve kızının uyanıp uyanmadığını

205

Orkun Uçar - Burak Turan

duymak için karanlığı dinledi. Her şey yolundaydı. Yavaşça üst kata çıktı.

Minik adımlarla sarı kapılı odanın kapısına geldi. Cebinden anahtarı çıkardı ve yavaşça kapıyı açtı. İçeri girdiğinde derin bir nefes aldı. Kapıyı kapattı ve ışığı açtı. Her şey olması gereken yerdeydi.

Üç ayaklı küçük sehpa ve üzerindeki mavi örtü, kahverengi raflara dizilmiş eski kitaplar, yerdeki, tarihi kilim, duvara dayalı ahşap dolap... Her şey olması gerektiği gibiydi. İçeride hâlâ aynı hava duruyordu. Hâlâ aynı sessizlik.

Yavaşça dolaba yaklaştı ve çekmecesini açtı. Küçük bir sandık çıkardı ve cebindeki anahtarla kapağını açtı. En üstte duran fotoğrafı parmaklarının arasına nazikçe aldı ve onu dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük, fotoğraftaki genç adamın üzerindeki yerine bir kelebek gibi aheste kondu.

Kadının gözleri nemlendi. Sandıktaki diğer bir eşyayı da çıkardı. Sarı kâğıda yazılmış bir mektuptu bu. Mektubun altındaki silahın gümüş kabzası parıldadı.

Sevgili esim, Hülyam. Biliyorum, zor zamanlar geçiriyoruz, ancak benim yokluğum bütün sorunları çözecek göreceksin. Üzerimdeki borçların hepsi benimle birlikte mezara gömülecek. Kimse sizi benim kadar sevemez biliyorsun değil mi? Bunu sizin için yapıyorum. Senin ve karnındaki bebeğimiz için. Eğer yaşarsam, elimizdeki...

Ahşap merdivenin gıcırdadığını duydu ve mektubu hemen katlayıp sandığın içine geri koydu. Fotoğrafa biraz daha bakmak istiyordu. İntihar eden kocasının hayallerine dalmak ve fotoğrafına bakarak uyuyakalmak... Fotoğrafı cebine sakladı ve sandığı dolabın çekmecesine yerleştirip hızla ayağa kalktı.

206

Zifir

Kızının kendisini bu odada görmesini istemiyordu. Bu odayı hem kendisi hem de kızı için yasaklamıştı. Kocasını burada intihar etmişti.

Hızla odanın kapısına gitti. Kulağını kapıya dayadı ve kızının ayak seslerini dinledi. Ses kesilmişti. Kadın gürültü çıkarmamaya çalışarak kapıyı açtı ve karanlığın içinde kendisine bakmakta olan kızının nemli gözleriyle karşılaştı. "Kızım!" diyebilirdi yutkunarak.

O anda kızının geceliğini ıslattığını fark etti. "Ne yaptın?" diye sordu fısıldayarak. Sanki evde kendilerinden başka birileri daha varmış da onu uyandırmamaya çalışıyor gibiydi kadın.

Kızının hiçbir cevap vermeyişi tuhafına gitmişti. Ona doğru bir adım daha attı. Camdan, koridora süzülen cılız ay ışığının altında zayıfça aydınlanan yüzü içini ürpertiyle doldurdu. "Kızım sana ne oldu?" diye sordu korkuyla. Kulağının arkasından bir damla kan süzülüyordu kızın.

Kadın panikle yere eğildi ve kızının yanağına elini götürdü. "Aman Allahım!" dedi. Kızın kafasının sol kısmı tamamen kan içindeydi. Başını biraz geriye çekti ve kızının yüzüne baktı. Gözleri kendisine bakmıyordu sanki. Boşluğa dalmış gibi görünüyordu. Panik içinde, "Ne oldu sana!" diye haykırdı ve kızını kucağına alıp ayağa kalktı. O anda küçük kızın kafası yerinden ayrıldı ve gürültüyle zemine düştü. Kadın elindeki cansız bedene öylece bakıyordu. Kızın gözlerinden oluk oluk kan süzülüyordu zemine.

Kadın ıgıllklar içinde oradan kaçabilirdi. Ya da kızının başu-cunda ölene dek gözyaşı dkebilirdi... ama sadece kucağındaki cansız bedeni yere bıraktı. Gözlerinden akan sessiz ıgıllkların arasında yitirdi aklının son melekesini. Arkasını döndü ve biraz önce çıktığı odaya geri girdi. Sanki hiçbir Şey olmamış gibi kapıyı kapattı ve kilitledi.

207

Orkun Uçar - Burak Turan

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi kalmamıştı kadının. Dolabı açtı ve içindeki sandığı çıkardı. Elindeki anahtarları teker teker denedi. Denediğı her yanlış anahtarda biraz daha hayatta kalmaya mecbur edilmiş gibi hissediyordu. Düşünmemeye alışıyordu. İlk başta boynundaki damarlar şişti. Yeni bir anahtar denedi. Gözleri yerlerinden fırlamak üzereydi. Olmadı. Yanlış anahtardı yine! Son bir anahtar daha duruyordu parmaklarının arasında. Dudaklarını ısın-yordu kadın.

Merdiven boşluğunda bekleyen yaratıklar, gürültülü bir silah sesiyle irkildi. En pis, en karanlık ve en zehirli kokularla örtülmüş mahzenlerden çıkma gülümseyişlerle birbirlerine baktılar.

N?e1-: K^cvcLlty

Işıklar, zemindeki demir yüzeyden yansıyarak, duvarlardaki aynalara çarpıyordu. Müziğın hızı, insanların kalbini de kendisi gibi hızlandırmıştı.

İnsanlar kendilerinden geçmişçesine dans ediyorlardı bu kapkaranlık gece kulübünde. Pek çoğu aldıkları uyuşturucu hapların etkisiyle dünyayı desenler içinde bir perdenin arkasından izliyordu. İnsanların hareketleri olduğundan daha hızlı gibi geliyordu onlara. Bağırışlar ve ıgıllklar birbirine karışırken, ten ve ette birbirine karışıyordu bu yokluk dehlizinde. Karanlığın içinde kaybolan milyonlarca göz.

Kulübün merdivenlerini ağır ağır tüketen uzun saçlı bir adam kalabalığın arasına girmişti. Onu ilk gören, geç bir kızdı. Adamın teninin beyazlığı onu çekiyordu. Saçlarının teker teker kımıldadıklarını hayal etti kız. Sanki onlar da müziğe uyuyordu. Adamın yanına gitmeye başladı. Sendeleyen ayakları birbirlerine dolaşıyor, yerlerinden

208

Zifir

ıktığını zannettiğı omuzlarını hareket ettiremiyordu. Kanı, uyuşturucunun siyah lezzetiyle köpürüyordu adeta.

Adamın yanına geldiğinde ona bağırarak bir Şeyler söylemeye çalıştı. Adamın bakışları hiç değışmiyordu. Kız, adamın arkasında kendisi gibi başkalarının da olduğunu gördü. Hepsi de birbirine ben-ziyorlardı. Bunun, beyninin kendine oynadığı bir oyun olduğunu sandı. Gülmeye başladı. Adama sarıldı. Adam, kızın boynunun üzerinde dudaklarını gezdirmeye başlamıştı. Sonra ağızını açtı ve sivri dişleriyle atar damarı kesti.

Arkasından gelen diğerkleri etrafa yayıldılar. Bu siyah halüsi-nasyonik ortamın içinde, işlenen vahşi cinayetler fark edilmiyordu bile. Ta ki, kulüpte kendilerinden başka kimse kalmayana dek devam etti bu. İnsanların kanı zeminin metal döşemesine akıyordu.

ye1~: UsUücUvr-

Vapur iskeleye ağır ağır yaklaştı. Geç bir adam sigarasının son dumanını da rüzgâra bıraktı. Sanki hava biraz daha soğumuştu. Montunun önünü sıkı sıkı kapattı ve karaya doğru baktı. Üsküdar'ı daha önce hiç bu kadar karışık görmemişti. İnsanlar birbirlerini neredeyse eziyorlardı. Bu nasıl bir izdihamdı? Daha dikkatli bakmaya çalıştı. "Aman Allahım!" diye bağırdı adam. Biri denize düşmüştü.

"Aman Allahım!" Yeniden bağırdı adam. Denize birisi daha düşmüştü. Vapur yaklaşıyordu. İzdiham büyüyordu. İnsanlar, vapura daha önce binebilmek için adeta birbirlerini öldürüyorlardı.

Vapurdaki insanlar arasında huzursuzluk çıkmaya başladı o anda. Herkes hep bir ağızdan bağıyordu. "Orada neler oluyor? Adam suya düştü, neden kimse kurtarmıyor?" Vapur yaklaştıkça manzara netleşmeye başlamıştı. İnsanların denize düşmediklerini, neredeyse bilinçli bir şekilde atladıklarını

209

F: 14

Orkun Uçar - Burak Turan

gördü adam. Birisi daha atladı ve vapura doğru yüzmeye başladı. Denize baktı. Boğazından ummadığı bir çılgık çıkıvermişti. Denizde o kadar çok insan vardı ki. Hepsi de vapurlara doğru yüzüyorlardı.

Adam, onlara seslendi. "Ne yapıyorsunuz?"

Vapur nihayet karaya yeteri kadar yaklaşmıştı ki, adam vapurdan pek çok kişinin suya atladığını gördü. "Neler oluyor!" diye bağırdı ve çevresinde dönmeye başladı. İnsanlar panik içinde oradan oraya koşuyor kendilerini denize atıyorlardı.

Vapur kıyıya bütün gücüyle çarptı. Ön kısım tamamen kırıldı ve tahta parçaları, yayından kurtulmuş oklar gibi etrafa saçıldı.

Adam izdihamın ve paniğin sebebini anladığında, vapurdaki bir avuç insanla birlikte her şey için çok geç kalmıştı.

Yüzleri kana bulanmış uzun boylu ve mümkün olamayacak denli iri gözlü onlarca yaratık vapura binmişti. Bakışları uzaklara doğru yöneldi. Bütün bunların anlamı neydi?

Gördükleri gerçek olabilir miydi? Yüzlerce yaratık, insanların peşinden koşuyor, onları yakalayıp boyunlarını dişleriyle parçalıyorlardı.

Kendisine doğru sırtarak gelmekte olan yaratığın gözlerindeki zalimliği gördü adam. Ona doğru bir adım attı ve dizleri üzerinde çöküp boynunu sola yatırdı. Kendisini yaratığın dişlerine bırakmıştı.

yer:- ©eyöLu

Sanki boydan boya bir gökkuşağı gibi uzanıyordu İstiklal Caddesi. İnsanların giysileri birbirine karışmış bir renk paleti gibiydi.

İnsanlar, kalabalığın kendine has uğultusuna melodik bir dille katılıyordu. Sanki boydan boya, şarkı söyleyen insanların kuşattığı bir nota defteriydi İstiklal. İnsanlar notalar, kaldırım taşları ise, Sus'lar ve Diyez'ler.

210

Zifir

Orta yaşlarda bir kadın hızla yürüyordu kalabalığın içinde. Kendisinden daha yavaş yürüyen insanları iterek kalabalığı yardı. Uzun topuklu kırmızı ayakkabıları bu taşlı yola uygun değildi. Topuğu kırıldı. Sendeledi ve eteği havalandı. Tuhaf bir dil ile küfür etti ayakkabısına. Ağzındaki sakızı yere tükürdü.

Ayakkabılarını çıkardı ve yol kenarındaki dar bir sokağın köşesine dek çoraplarıyla yürüdü. Kırmızı ve turuncu arasında karar verememiş bir renkteydi çorapları. Topukları simsiyah oldu.

Köşeye geldi ve eteğini toplamaya bile vakit harcamadan ters dönmüş bir kaldırım taşının üzerine oturdu. Ayakkabısını eline aldı ve tamir etmeye çalıştı, bir yandan da hâlâ küfür ediyordu.

İnsanlar sürüler halinde yürüyordu caddede. Sığındığı sokak ise tezatlık oluşturacak denli boştu. Sadece köşe başlarında oturmuş, apartman girişlerine kurulmuş şarap içen insanlar

görülebiliyordu. Kadın onları umursamadı. Bağırarak küfür etti caddeden geçen insanlara doğru.

Yüzünde rahatsız edici bir gülüş vardı. Bu yolunu şaşırılmış gülüş mutluluktan değil, sabretmeye çalıştığı bir acının depresyonundan kaynaklanıyordu.

Ayakkabısıyla uğraşırken, gözünün ucuyla sokağın karanlık ucuna doğru bir gölge gördü. Bağırarak küfretti sarhoşlara. Sonra tekrar ayakkabısıyla ilgilenmeye devam etti.

Olmuyordu. Topuk elinden düştü ve sokağın, örülmüş taş zemininde yuvarlandı. Kadın yerinden kalktı ve eğildi. Tam topuğu alacaktı ki başucunda bir gölge gördü. Kafasını kaldırdığında, uzun saçları omuzlarına dek dökülen, normal olamayacak denli büyük gözlü ve dudaklarından kan damlayan bir adam gördü. Adamın arkasındaki manzara, kadının beyninin her hücrelerini bir anda yakmaya başladı. Apartman köşelerine sığınmış sarhoşların kan içindeki

211

Orkun Uçar - Burak Turan

cesetleri, üst üste yığılmıştı ve şu an önünde duran adama benzeyen onlarcası sokağın bir ucundan İstiklal Caddesi'ne doğru hızla yürüyordu. Hepsi de siyah deri pardösüler giymişti. Saçları omuzlarından aşağı düşüyordu. Uzun boyluydular ve hepsinin de teni kireç gibi beyazdı.

Uzun saçlı adam, kadını saçlarından tuttu ve havaya kaldırdı. Dişlerini kadının boğazına geçirdi ve kanını içmeye başladı.

Yaratıklar bir bir caddedeki kalabalığa karıştı. Saldırıya uğrayan insanların feryatları, caddeyi boydan boya kuşatan birbiri içine girmiş gürültülü müzik sesine karışıyordu. İnsanlar saldırıya uğrayan birini gördüklerinde arkalannı dönüp kaçmak istiyorlardı, ama çevrelerini kuşatmış diğer yaratıklardan kaçacak bir yer kalmamıştı.

İstiklal Caddesi'ne açılan bütün sokaklardan Uzza cinleri akın etmeye başlamıştı.

İnsanlar kendilerini binaların içine atıyor, dükkânların camlan kırıyor, yerlerden sökülmüş kaldırım taşları havalarda uçuşuyordu.

Zemin, kan ve et parçalarıyla kaplanmıştı. Kaçacak ne bir ara sokak ne bir cadde kalmamıştı Beyoğlu'nda.

ursa

"Dışarıdaki sesleri duyuyor musun Yasin?"

Kız uykudan ayılmış kısıp gözlerle, tülenden süzülen güneş ışığına baktı.

Yasin hiçbir şey duymuyordu. Gözlerini araladı ve, "Biraz daha uyumalıyım," dedi.

Dün gece çok içmişlerdi, yavaş yavaş kendine gelirken, geceyi hatırlamadığını fark etti.

Pişman olacağı şeyler yapmış olabileceğinden korkmaya başlamıştı.

212

Zifir

Uyumak istiyordu, ama içindeki pişmanlığı yatıştırılamıyordu. İçi rahatsız edici bir sıcaklıkla yanıp tutuştu.

Gözlerini yeniden araladı ve tavana baktı. Artık içkiyi bırakmalıydı.

Yatakta doğruldu ve komodinin üzerindeki pakete uzandı. Bir sigara yaktı ve başını ovuşturdu. Baş çatlıyordu.

"Dün gece," dedi gırtlaktan gelen kalın bir sesle. Sonra boğazını temizledi ve daha ince bir sesle devam etti. "...bir şey oldu mu?"

Yanındaki kız, ona tuhaf bir şekilde baktı. "Ne gibi?"

Hatırlamıyordu, ama dün gece onu ikna edebilmek için ne numaralar yapmıştı. Aslında içkinin de etkisiyle, gerçekten âşık olduğunu sanmıştı. Karşı konulmaz bir tutkuyla bütün gece kızı izlemişti. Ne diller dökmüştü. Kız da bunlara inanmıştı. Ah! Hep böyle olurdu zaten. Şimdi ise ne o sahte tutkudan ne de o bakışlardan eser kalmıştı.

Gözlerindeki çapakları temizledi ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Bilmiyorum, ben bazen, yani içince böyle şeyler oluyor." Aslında tam olarak o da bilmiyordu ne olduğunu, ama delicesine pişmandı adını koyamadığı bir şeylerden.

"Pişmanlık yasasından faydalanmak istiyorum İpek."

Kız, onun ne demek istediğini anlayamamıştı.

"Ne pişmanlığı?"

"Off! Kendimi buruşturulup köşeye fırlatılmış bir parça tuvalet kâğıdı gibi hissediyorum!"

Kızın garipseyen bakışları altında ayağa kalktı. Üzerinde yalnızca kırmızı bir boxer vardı. Dün geceki o yakışıklı şövalyeden eser kalmamıştı.

213

Orkun Uçar - Burak Turan

Kız da kalktı ve bir sigara yaktı.

Yasin odadan çıktı ve mutfığa gidip kahve için su ısıtıcısını çalıştırdı.

İçerideki odadan bir ses geldi. Kız mutfığa geldi ve, "Bu neydi?" diye sordu heyecanla.

Çocuk sigarasından bir nefes daha çekerken, sarhoşken eve bir arkadaşını çağırıp çağırmadığını hatırlamaya çalıştı.

Bir keresinde, uyandığında yerde yatan bir çocuk görmüştü. Çocuk, onun uyanışıyla birlikte kafasını kaldırmış ve uzun siyah saçlarının arasından bakarak, "Ne haber dostum?" demişti.

Yasin yatağa gömülmüş ve biraz önce kendisine selam verenin bir cin olabileceğini düşünmüştü. O anda sanki hava soğumaya başlamıştı, titriyordu.

Yüzüne çektiği yorganı aralayıp yerde yatan adama baktı yeniden. Uzun saçları arasından ona bakmaya devam ediyordu. "Hatırlamıyorsun değil mi?"

Yasin telaş içinde, "Hayır," dedi.

Çocuk ayağa kalktı ve, "Benim be oğlum!" dedi.

"Jenga! Sen misin gerçekten?"

Dün gece geldiğini, kendisinin sarhoş olduğunu, uzun bir süre sohbet ettikten sonra uyuduklarını anlattı çocuk, ona. "Tabi sen yine her zamanki gibi hiçbir şey hatırlamıyorsun!" diye de eklemişti.

Neden böyle oluyordu. İçki kendisine neden böyle zulmediyordu. Belki yeniden böyle bir şey olmuştu da içeride bir arkadaşı uyuyordu.

"Bir bakayım İpek," dedi kaynayan suyu, içinde kahve ve şeker olan bardağa doldururken.

Bir elinde sigara bir elinde kahve fincanıyla odaya girdiğinde, karanlığın içinde iki kişiyi fark etti.

214

Zifir

Işığı yakmak için uzandı, ama ampul bozulmuş olmalıydı.

"Siz kimsiniz?" dedi sakın bir sesle.

Yaşadıkları ona öyle bir şey öğretmişti ki, evinde her an herkes olabilirdi. Bir sabah kalktığına, yatağında yatanın Madonna olduğunu bile görse şaşırılmazdı artık.

İçlerinden birisi karanlıktan çıktı. Aydınlanan yüzünü saran uzun kırmızı saçların arasından bakan yeşil, parlak gözleri, Yasin'in arkasında duran kızın çığlık atmasına neden oldu.

Yasin geriye doğru bir adım attı ve, "Neler oluyor!" diye bağırdı.

Kız çığlık atarak kaçmaya başlamıştı. Dün gece kapıyı kilitlemişlerdi. Bu, Yasin'in içmeye başlamadan önce yaptığı bir alışkanlıktı. Kafayı bulup sokağa çıkmamak için kapıyı kilitler ve anahtarı her zaman başka bir yere saklardı.

"Yasin!" diye çığlık attı kız. "Kapı kapalı!"

Dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı.

Diğer yabancı da karanlığın içinden çıktı ve hırıltılı bir sesle bağıarak Yasin'in üzerine sıçradı.

Yaratık dişlerini Yasin'in boğazına geçirdi ve çığlıklar her yanı sardı.

Kız dışarıdan gelen kanat sesleriyle iyice kendinden geçti. Camların kırılmasının ardından, içeri tuhaf yaratıklar dolmaya başlamıştı.

Yasin başını geriye atmış, salonda yürümeye başlayan yaratıkların ayaklarına bakıyordu.

Parçalanan boğazından süzülen kan, etrafa saçılıyordu. Kendisine armağan edilen ölüme çok az kalmıştı. İlk kez bir şeyi hatırlamayacak oluşundan memnundu.

215

Orkun Uçar - Burak Turan

21

Kliniğin hijyenik atmosferinde bir süredir konuşuyorlardı. Uz-zalar'ın ininde yaşadıklarını bir bir anlattı ona. Nil de dikkatle konuşulanları dinliyordu. Kenan, Azarrath için ne kadar üzgün olduğunu ifade etmişti. Ama ne söylerse söylesin Azazil'in yüreğinden geçen acıyı anlayamazdı.

Bir süre sonra konu, çeşitli yerlerde başlayan cin istilalarına gelmişti...

Cinlerin saldırı haberleri dünyaya bomba gibi düşmüş, insanları sarsmıştı. Bu şimdiki dek yaşanan savaşların hiçbirine benzemiyordu, zira tehlikede olan insanoğlunun varlığıydı.

Bu gelişmelerden sonra, Kabe baskını ve arkasından gelen gelişmelerde önemini yitirmişti tabi. Artık herkes baskının arkasında cinler olduğunu düşünüyordu.

216

Zifir

Derin bir nefes aldı Azazil. "Bütün bunlar neden oluyor bilmiyorum. Belki kıyamet günü gelmiştir."

Sözleri bittikten sonra ayağa kalktı ve yasak olmasına rağmen bir sigara yakarak açık pencereye doğru yürüdü.

Kenan ayağa kalktı ve düşünceli gözlerle Azazil'i süzdü. "Buraya da gelecekler..."

Biliyorsun..."

"Beklenen savaş başladı demek..."

Nil üzerinde bir ürperme hissediyordu. "Binaya girebilirler mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Kenan. "Burası giremeyecekleri yerlerin başında geliyor."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Azazil. "Genelkurmay ne diyor?"

"Çok özel operasyonlara katılmış timler görevlendirildi. Bir tugay asker de hazırda bekliyor. Çeşitli çalışmalara başladılar. Bütün silahlarını okumamız hâlâ bitmediği için top yekûn saldırıya geçemediler. Diyanet Türkiye'nin çeşitli bölgelerini karargâh olarak seçti.

Habis cinlerin asla giremeyeceği kutlu bölgelerde din adamlarını bir araya getiriyorlar.

Bunlar arasında en büyüğü Adıyaman'ın bir köyü. Din adamları orada manevi güçlerini birleştirerek, bu beladan en azından Türkiye'yi uzak tutmaya çalışıyorlar."

"Çok güzel. Bu şekilde Türkiye üzerindeki karanlık bulutları silkeleyebilmek mümkün.

Ama ya dünyanın geri kalanı?"

"Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok. İncil ve Tevrat değiştirilmiş olduğu için cinler üzerinde hiçbir etkileri olmayacak. Silahlan onları sadece kısa bir süreliğine durdurabilir.

Asla öldüremezler."

Azazil bu durum karşısında endişeye düştü. "Peki ya Uzzalar'ın bu karışıklığı yaratmasının sebebi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bence tek amaçları bir kaos ortamı yaratıp asıl amaçlarına ulaşırken engelle karşılaşmamak. İslam ülkelerinden korkuyorlar."

217

Orkun Uçar - Burak Turan

"Biz cin saldırılarıyla uğraşırken onlar da asla Bi'rûn Şatan'ı uyandırmamahlar."

"Evet, durum böyle gibi görünüyor."

"Eğer bunu başarlarsa ortada korkacakları bir İslam Devleti de kalmayacak tabi."

"Kıyamet!"

"Bu tam bir saçmalık!" Azazil öfkelenmişti. Sigarasından aldığı derin bir nefesi açık candan dışarı üfledi.

"Ummanlar'dan yardım istemeliyiz. Asla Bi'rûn Şatan'ı uyandırmamahlar."

Kenan konunun buraya gelmesini baştan beri istiyordu. "Evet," dedi. "Eğer bunu yapmaya ikna edilirlerse işimiz çok kolaylaşır."

Azazil'in karışık duygulan yüzüne yansımıştı. "Öyleyse gitmeliyim," dedi.

O sırada Nil ayağa kalktı ve bir süredir süren sessizliğini bozarak Azazil ile birlikte gitmek istediğini söyledi. Bir işe yaramak istiyordu. Burada böyle oturup bütün olanlara seyirci kalamazdı.

Azazil memnuniyetini belli etmek istemiyordu. Kız için tehlikeli olabilirdi. Nil ısrar etti.

Kenan bir helikopter ayarlayacağını söyledi.

218

Zifir

21 PAPA, BUSn VJINÇ

yer; Va-ZrtU<xr>

Günün erken saatleri başlayan yağmur, Hıristiyanlığın başkenti Vatikan üzerine hızla yağıyordu. Caddeler boşaltılmış, binalar alarm halinde bekliyordu. Çeşitli ülkelerde başlayan cin istilalarından dolayı bütün tedbirler en üst safhadaydı.

Yağmur beraberinde güçlü rüzgârları da getirmişti. Lacivert bulutlar Vatikan üzerinde dolaşıyordu.

"Ekselans! Bir sorunumuz var."

Papa yüzündeki düşünceli ifadeyi hiç bozmadan, odasına giren İsviçreli muhafıza döndü. Yüzyıllardır Vatikan'ı İsviçreli muhafızlar korurdu.

"Efendim, aldığımız istihbaratlar doğrultusunda, sürünün bu tarafa geldiğini öğrenmiş bulunuyoruz. Buradan hemen gitmelisiniz."

219

Orkun Uçar - Burak Turan

Normal şartlarda Papa'nın odasına bu şekilde girilmesine izin verilemezdi. Ancak içinde bulundukları durum, istisnai hareketleri gerektiriyordu.

Papa karşısındaki muhafıza hiçbir cevap vermedi. Sadece bakışlarını yukarı çevirdi ve tavanı boydan boya kateden altın yıldızla boyanmış haç kabartmasını işaret etti.

Muhafız ne demek istediğini anlamıştı. Papa kendisinden beklenen bir şekilde Vatikan'ı hiçbir koşul altında terk etmeyeceğini bildiriyordu. Yukarıdaki haç figürünü göstermesi ise, İsa'ya güvenmeleri gerektiğini hatırlatmak içindi.

"Efendim, durum çok ciddi. Hızla yaklaşıyorlar. Büyük bir tehlikede olduğunuzu söyleyebilirim. Doğruca buraya geliyorlar."

Muhafız, Papa'nın çatılan kaşları karşısında ezildiğini hissetti. Başını eğdi ve geri geri yürüyerek odadan çıktı.

Papa terlediğini hissediyordu. Vücudunda hissettiği bu sıcaklık anormaldi. Çalışmalarını yürüttüğü cam masanın başına oturdu ve elyazması İncil'i okumaya başladı.

Düşüncelerindeki karmaşıklıktan dolayı rahatsız oluyordu.

Kapı yeniden açıldı ve içeri bu sefer başka bir görevli girdi.

"Ekselansları, beni bağışlayın efendim... Efendim nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Efendim geldiler..."

O anda bir gürültü koptu dışanda. Bu çılgığı atan bir insan mıydı?

Papa ayağa fırladı, eline altın bir haç aldı. Haçın uzunluğu hemen hemen otuz santimi geçiyordu.

Aynı çılgılık yeniden duyuldu.

Görevlinin yüzü kireç gibi beyazlaştı. Birdenbire içerisi onlarca görevliyle dolmuştu. Hepsisi de bir ağızdan bağınıyorlardı. "Efendim yalvanyoruz! Buradan gitmeniz gerek!"

220

Zifir

"Hayır," dedi Papa güçlü bir sesle. "Kalacağım! Vatikan terk edilebilecek bir yer değildir. Burası, dünyanın kalbi! Buraya asla zarar veremezler!"

Çılgıklar çoğalıyordu. Bir fırtına gibi çevrelerinde dönen sesler, odanın cephesini boydan boya saran devasa cam blokları titretiyordu.

Dışarıdan silah sesleri geldi. Ağır makineli silahlarla, yaratıklara kulelerden ateş açmışlardı.

Görevlilerden biri çılgılık attı. "Yüce İsa!"

Dışarıdan gelen sesler ürkütücüydü. Yaratıkların çılgıkları ve kanat çırpışları, ölen askerlerin haykırışlarına karışıyor, sivil halk ve din adamları saklandıkları yerlerden zorla çıkarılıp paramparça ediliyordu.

Papa, adamın gözlerinin korkuyla baktığı yöne çevirdi yüzünü. Dışarıdaki manzara korkunçtu. Gördüklerinden dolayı dişlerini sıktı. Elindeki haçı öyle sıkı tutuyordu ki, üzerindeki elmas ve yakut taşları avuçlarını kesti. Kan, bileklerinden aşağı doğru yavaş yavaş süzülüyordu.

İçeriye ellerinde ağır silahlar olan İsviçreli muhafızlar koşarak girdi. "Yere yatın! Bize bırakın!"

Görevliler ve askerler Papa'nın etrafını sardılar. Namlularını camlara doğrultup nişan almış vaziyette beklemeye başladılar.

Cinler camın önünden, yayından çıkmış ok gibi uçarak geçiyordu. Deriden kanatlan ve ince vücutlarıyla, iğreti imgeler oluşturuyorlardı insanın zihninde.

Askerlerden biri yeniden bağırды. "Efendim yere yatın!"

Papa, kendisinin Vatikan'ın bir temsili olduğunu düşünüyordu. Eğer yere yatacak olursa, Tanrı'nın gücünü küçümsemiş olacaktı. Korkusuz gözükmeye çalışan bakışlarıyla dimdik duruyordu çev-

221

Orkun Uçar - Burak Turan

resini sarmış askerlerin arasında. Her ne olursa olsun buraya giremeyeceklerdi. İsa onu ve ona inananları koruyacaktı.

Cam korkunç bir gürültüyle kırıldı. Vücudu kanlar içinde, yeşil bir cin içeri girdi. Kan ağır bir pelte gibi akıyordu yaralarından.

Papa'nın etrafındaki askerler ateş etmeye başladı. Yaratığı delik deşik edene dek sürdü. Yaratık kükreyerek yere yığıldı.

Papa kılını bile oynatmamıştı. Tek yaptığı, art arda dualarla, kendilerine yardım etmesi için İsa'ya yalvarmaktı.

Hemen arkasından başka bir yaratık içeri girdi. Bir öncekinden çok daha güçlü ve zalim görünüyordu. Henüz hiçbir yara almamıştı, ama içeri girdiği anda başlayan ağır yaylım ateşi bedenini parçalara ayırdı.

İçeri art arda hücum etmeye başladılar. İnsanın kanını donduran cüsseleriyle askerlere ve görevlilere saldırıyorlardı. Papa'nın etrafında etten bir duvar örülmüştü adeta.

Yerde yatan iki tanesiyle birlikte toplam altı cin olmuşlardı. Ateş alabildiğine hızla devam ediyordu.

Yaratıklardan biri askerlerin üzerine atladı. İsabet aldığı mermilere rağmen yere yığılmıyordu ve pençelerini insanların boğazlarına doğru savuruyordu.

Pençeleriyle genç bir İsviçrelinin kafasını vücudundan ayırdığında, yüzüne aldığı bir mermiyle geri sıçradı ve duvara çarptı. Muhtemelen kör olmuştu. Kükredi ve kanatlarını yere çarparak uçmaya çalıştı. Başaramayacaktı.

Papa kıınıldamadan öylece bekliyor ve dua etmeye devam ediyordu. İsa'nın göstereceği yolla kurtulacağına dair güçlü bir inanca sahipti. Etrafını saran görevliler ve askerler bir bir azalırken, askerlerden bir tanesi onun üzerinde atladı ve birlikte yere yuvarlandılar.

222

Zifir

O sırada Papa'yi kendisine hedef seçmiş yaratığın pençeleri, Papa 'nm üzerine atlayan muhafızın sırtına saplandı. Papa dualar ederek ayağa kalktı.

Kapıdan içeri daha fazla asker akın ediyordu.

Papa gözucuyla görebildiği bir yaratığın, kanlar içindeki vücuduyla birlikte yerden kalktığını gördü. Biraz önce öldüğünü düşündükleri cinlerden biriydi bu.

Askerler yaylım ateşini daha da şiddetlendirdi. Yere düşen yaratıklar kısa bir süre sonra yeniden kalkıyordu.

Yeniden dirilen cinlerin boğazlarından çıkan kükremeler~ve çığlıklar odanın içini Cehennem'e çevirdi. Papa daha fazla dayanamadı. Dizleri üzerine düştü ve dua etmeye devam etti. Vücudunun bir kısmını hissetmediğini fark etmişti.

Zemin toplu bir mezarı andırmaya başlamıştı. Parçalara ayrılmış insan cesetleri üst üste yığılmıştı. Kan oluk oluk odanın köşelerine doğru akıyordu.

Paramparça olanlar hariç, yaratıklar ölmüyordu, yeniden gözlerini açıyor ve saldırıyordu. Muhafızların sayısı azalmıştı. Sağ kalanlar Papa ile yaratıkların arasına geçip son nefeslerini verene dek savaşıyorlardı.

Yaratıklardan bir tanesi kanatlarını ardına dek açtı ve önündeki askerleri bir bir katletti. Kelleler havalarda uçuşuyordu.

Dizleri üzerinde bekleyen Papa'nın korkudan yoksun gözlerine baktı. Yüzünde sağlam bir güven hâkimdi. Sanki şu anda burada değildi ve sadece bir film gibi izliyordu her şeyi.

Cinin kâfir gözleri, Papa'nın elindeki altın haça doğru kaydı. Papa yüksek sesle İncil okumaya başladı. Haçı iki eliyle birlikte tutuyordu artık. Haçın avuçları içinde kalan kısmı kana bulanmıştı.

223

Orkun Uçar - Burak Turan

Cinin yüzünde hain bir gülümseme oluştu. Altın haçı, Papa'nın elleri arasından aldı. Onu iki avucunun arasında ezdi ve yere fırlattı. Papa ne olduğunu anlayamamıştı.

Diğer cinler de Papa'ya doğru ilerlemeye başladı.

Papa şimdi o yaratıklarla yalnızdı. Dışarıdan gelen insan çığlıkları ve makineli tüfek sesleri azalmaya başlamıştı.

Yaratıklar sürüler halinde sokaklarda uçuyorlar, binalara girip saklananları öldürüyorlardı.

Papa bağırdı. "İsa'nın adıyla sesleniyorum iblis! Bana zarar veremezsin! Sana buradan gitmeni emrediyorum!"

Yaratık yavaş hareket ediyordu. Karşısındakinin kim olduğunu biliyordu. Boynunu havaya kaldırdı ve kükredi. Papa'nın başını elleri arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. "Sen hiçbir şeysin," dedi hırıltılı sesiyle. Sonra yavaşça başını ezmeye başladı.

İlk kez korktuğunu hissediyordu Papa. Güvendiği her şey başarısız çıkmıştı. Bunun imkânı var mıydı? Nasıl oluyordu da kutsal bir yere girebiliyorlardı? Nasıl oluyordu da Vatikan'a saldırabiliyor ve yenilgiye uğramıyorlardı?

Papa'nın kafatası acı bir sesle parçalandı ve cansız bedeni yere yığıldı.

\?e1~; Beyaz Scx1-cl.y-

Ülkede her geçen saat yeni bir eyaletin düştüğü haberi Beyaz Saray'ı sarsıyordu. Gazeteler ve televizyon kanalları günlük akışlarını bir kenara bırakmış sadece bu konuyla ilgili haberleri yayınlıyorlardı.

Türkiye'de başlayan cin istilaları, dünyaya bir virüs gibi yayılmıştı.

224

Zifir

Başkan Bush purosundan aldığı dumanı havaya bıraktı. Ağır ağır inen dumanı eliyle dağıttı ve ayağa kalktı. Yuvarlak bir masanın etrafında toplanmış silahlı kuvvetlerin, polis ve güvenlik teşkilatlarının başkanlarına karşı bağırdı. "Dünyanın en büyük gücü olan Amerika'nın mı yenileceğini söylüyorsunuz! Benim vatanımın bu savaşı kaybedeceğini mi söylüyorsunuz!"

Genelkurmay öfkeyle ayağa kalktı. "Sayın başkan, ifadeleriniz çok gülünç! Ülkede neler olduğunun farkında değil misiniz?"

"Ben her şeyin farkındayım! Size savaşmanızı emrediyorum, ama siz bana bahaneler ileri sürüyorsunuz! Size ne gerekiyorsa yapın diyorum, ama siz tir tir titreyip korkmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz!"

Genelkurmay başkanı, kızgın bakışlarını Başkan Bush'un gözlerinden ayırmıyordu.

"Neden görmüyorsunuz? Karşımızdakiler savunmasız kızıl derililer ya da öldürmeye alışık olduğunuz Müslüman Irak'lı çocuklar değil. Onlar Cehennem'den gelen ifritler! Kıyamet yaklaştı anlamıyor musunuz?"

"Yeter! Tek istediğim, daha fazla vatandaşımın ölmemesi. Neden bütün gücünüzü kullanmıyorsunuz?" Başkan Bush öfkeden kö-pürüyordu. Yeniden yerine oturdu ve sözlerine devam etti. "Hepinize söylüyorum, bütün gücünüzü bu lanet olası iblislerle mücadele etmek için kullanacaksınız! İsa bize yardım edecek ve bu Şeytanlarla mücadele etmenin bir yolunu bulacağız. Vatandaşları güvenli orduyu ise sıcak bölgelere gönderin!"

"Başkan'im güvenli bir bölge kaldığını sanmıyorum. Hemen her eyalette çeşitli saldırılar görülüyor. Bu sadece Amerika'ya karşı başlatılmış bir savaş değil. Bütün ülkelerde durum aynı. Bu, insanlığa karşı başlatılmış bir savaştır."

225

F: 15

Orkun Uçar - Burak Turan

"İnsanlık mı? İnsanlık dediğin sadece Hıristiyanlıktır. Gerisi çöplük, gerisi yığıntı... Ne gerekiyorsa yapın. Hangi silahları kullanmanız gerekiyorsa kullanın. Devletin bütün kaynaklarını bu mücadele için ayırıyorum. Bu bir kurtuluş harbidir. Bu yeniçağın eşliğindeki dünyanın, zafer kazanacak tek ülkesi olan Amerikan imparatorluğunun dirilişidir!"

Başkan Bush ayağa fırladı ve sert adımlarla toplantı odasını terk etti.

Genç adam sarı saçlarını geriye attı ve odadan aniden çıkan Başkan'ın peşinden koşmaya başladı.

"Efendim! Acil olarak bildirmem gereken bir durum var."

"Söyle," dedi Başkan yürümeye devam ederken. Odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Kapının önünde bekleyen iki yardımcısı, onun gelmesiyle birlikte yerlerinden fırlayarak içeri girdiler.

"Sayın Başkan'ım, Büro'nun bildirdiği acil durum raporuna göre, istila Washington'a doğru hızla yaklaşıyor. Burayı acilen terk etmeniz gerekiyor."

Başkan masasının başına geçti ve yardımcılarını bağırdı. "Bütün bunlar nasıl oluyor!"

"Efendim," dedi yardımcılarının birisi. "Vatikan'dan kötü bir haber geldi."

Başkan'ın kaşları çatıldı ve yavaşça, "Nedir?" diye sordu.

"Efendim..." Adam söyleyeceklerini ağzına yüzüne bulaştırmaktan korkuyordu. "Papa hazretleri öldürülmüş." Adam sözleri bitince başını eğdi ve gözlerini yumdu.

Başkan Bush duyduklarına inanamıyordu. Bu nasıl olurdu? "Yüce İsa buna nasıl göz yumabildin?" dedi fısıldayarak. Gözleri yaşarmıştı. Bir damla yaş süzülerek yanaklarından aktı.

226

Zifir

Şeytan, Papa'yi öldürebilecek cüreti nerden bulabilmişti? Genelkurmayın söyledikleri doğru olabilir miydi? Kıyamet günü gelmiş miydi? Yoksa hep söylenen Mesih'in ortaya çıkmasını sağlayacak savaş bu muydu?

"Nasıl olabilir?"

"Efendim, gitmeniz gerek!" dedi genç adam. "Buraya gelirlerse..."

"Ne demek buraya gelirlerse! Benim ordum..." Vatikan'ı koruyan profesyonel askeri birlik nasıl olmuştu da yenilgiye uğramıştı. Ya şimdi aynı şey kendi başına gelirse? Ordusunun hiçbir işe yaramayacağı gibi elim bir düşünce benliğini kapladı. Korkmaya başlıyordu.

"Air Force One'ı hazırlayın!"

Çok kısa bir süre içinde, bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Başkan Bush, Beyaz Saray'ı terk ediyordu. Pensilvanya yakınlarından gizli bir askeri bölgeye sığınacaktı.

İki yardımcısı, genç habercisi ve ailesiyle birlikte, uçağa bindiler. Güvenli, zırhlı uçan kalede, tam donanımlı Başkanlık korumaları haricinde on iki asker de bulunuyordu.

Washington'un sislerle örtülü manzarası çok uzaklarda kalmıştı. Başkan Bush derin düşüncelere dalmıştı. Ailesinin sorularına hiçbir cevap verememişti. Nereye gidiyorlardı? Neden gidiyorlardı? Geride kalanlara ne olacaktı?

Papa'nın başına gelenler ona bütün olacakları açıklamaya yetmişti. Ordu, istilanın odaklaştığı eyaletlere akın edecekti. Halk, şimdilik güvenli olan güney bölgelerine doğru taşınacaktı. Dünyanın ekonomik ve politik düzeni bir daha düzelmek üzere bozuluyordu.

Okyanusun üzerinde hızla uçuyorlardı. Mavi bulutlar etraflarını sarmıştı. Yağmur damlaları camın üzerinden yavaşça kayıyordu.

227

Orkun Uçar - Burak Turan

Pilot kabininden gelen bir telsiz çağrısı herkesi telaşlandırdı. "Göstergelerde gözükmeyen bir fırtına kümesine yaklaşıyoruz. Sıkı tutunmanızı istemek zorundayım."

"Ne demek istiyor?" diye sordu Başkan.

Yardımcılarından biri ayağa kalktı ve pilot kabinine gitti.

Başkan Bush bir şeyler görebilme umuduyla camdan dışarı baktı. Yağmurun kuşattığı bir sisten fazlasını göremiyordu.

Yardımcısı pilot kabininden dışarı fırladı. Gözleri dehşetle açılmıştı. "Efendim sıkı tutunun!"

Pilot kabininden gelen telsiz çağrısını duydular. "Komuta kaybı! Göstergeler çalışmıyor! Dikkat edin!"

Uçak sanki bir türbülansa girmiş gibi sarsıldı. Motorlardan gelen anormal uğultu kulaklarında çınladı. "Neler oluyor!" diye bağırdı. Ailesinin bulunduğu kabine doğru baktı. Askerlerden birisini oraya gönderdi. "Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol et!" Uçağın içi soğumaya başladı. Buzlanma, camlarda kılcal damarlar gibi yayılıyordu. Askerler korku dolu gözlerle, ne yapacaklarını bilemez bir halde beklerken, büyük bir çarpışma sesi duyuldu. Başkan Bush yerinden fırlayarak uçağın çıkış kapısına çarptı. Sağ dizi yaralanmıştı. Gizli Servis ajanlarından biri, zorlukla Baş-kan'ın yanına geldi ve ayağa kalkmasına yardım etti. Başkan, onu kendisine doğru çekti ve fısıldayarak, "Beni buradan kurtarmanın bir yolunu bul!" dedi.

Ajan iri iri açtığı gözlerle, burnunun dibindeki Başkan'a bakıyordu. Ona nefesini genzinde hissedecek kadar yakındı. "Emredersiniz Başkan'ım," dedi kendisinden emin gözükmeye çalışarak.

Pilot kabininin kapısı açıldı ve pilot dışarı çıktı. "Kontrolü tamamen kaybettik. Uçak, manyetik bir alana girdi. Ne radar ne de

228

Zifir

termal algılayıcılar herhangi bir fırtına göstermiyor. İçinde bulunduğumuz durum, akıl dışı."

Askerler ayağa fırladılar. Başkan'ın yardımcılarında biri öfke ve korku ile yoğrulmuş ince bir sesle bağırdı. "Görev alanını nasıl terk edersin yüzbaşı! Bunun için cezalandırılacaksın!"

Pilot Yüzbaşı gülmeye başladı. Ara vermeksizin sarsılan uçakta ayakta durabilmek için bir eliyle kapıdan destek alıyordu. "Ne tür bir cezadan bahsediyorsunuz! Beni ne zaman cezalandırmayı düşünüyorsunuz?" Çıldırılmış gibi bakıyordu karşısındaki adama. Gözlerindeki tuhaflik herkesi korkuttu. "Buradan kaçmak zorundayız! Uçak bir yere doğru çekiliyor. Bütün kontrol kayboldu. Nereye gittiğimizi bilmek bile istemiyorum. Hele dünyada başlayan olaylardan sonra, gideceğimiz yeri düşünmek bile istemiyorum." "Yüzbaşı!" diye bağırdı Başkan. "Hemen kabine geri dönün ve fırtına geçene dek havada kalmaya çalışın."

Adam delirmişçesine kahkahalar atmaya başladı. "Ne?" diye sordu kahkahalarının arasında. "Havada kalmaya mı çalışayım?" Adam durmadan gülüyordu. "Anlamıyor musunuz?" diye sordu sesi ciddileşmiş, gülmeyi o anda kesmişti. "Bir şeyin içine doğru çekiliyoruz."

Pilot Yüzbaşı sözleri bittiğinde herkesin korku dolu gözlerine teker teker baktı ve garip bir gülümsemeye selam verdi. "Kendinizi kurtann Sayın Başkan!" dedi. Tam bu sırada uçağın gövdesinde bir yırtık oluştu ve pilot bir anda dışarı uçtu. Aniden düşen hava basıncı nedeniyle iki asker de onu izledi.

Başkan çılgık atmaya başladı. Basınç kendisini dışarı çekiyordu. Güçlkle koltuklara tutunabildi. Yardımcılan ve diğer askerler de tutunacak bir yer bulmuşlardı. Nefes almakta zorlanıyorlardı.

229

Orkun Uçar - Burak Turan

Askerlerin silahları ve uçağın içindeki her şey dışarı uçmuştu.

"Yardım edin!" diye bağırان bir ses duyuldu. Rüzgâr, neredeyse kulak zarlarını patlatacaktı.

Askerlerden birisi sesin geldiği yöne doğru baktığında, Başkan ile birlikte uçağa binen genç bir stajerin dışarı uçmak üzere olduğunu gördü. "Biri yardım etsiinin!" Adamın parmakları, tutunduğu koltuk üzerinde yavaş yavaş kayıyordu. Bacakları açık kapıdan dışarı çıkmıştı. Askerlerden birisi onu bileklerinden kavradı. Ancak uçak ani bir hareketle yön değiştirdi ve ters tarafa doğru savruldu. Adamın ise dışarıda kalan bacakları, yön değiştiren rüzgârın şiddetiyle dizlerinden itibaren kırıldı. Adam korkunç bir çığlık atarak ellerini bıraktı. Asker, adamın bileğini kavramıştı, ama adamın ağırlığı onu da dışarı sürükleyecekti. Bileğini bıraktı. Adam hızla bulutların arasında kayboldu. Arkasında bıraktığı korkunç haykırış, uzun müddet askerin kulaklarında çınladı. Motorlardan biri gürültüyle kopmuş ve fırlamıştı bu sırada. Açık kapıdan dışarı baktıklarında, artık yerinde olmayan kanadın uzakla-şışını gördüler. "Bir şeyler yapın!" diye bağırdı Başkan. Belki de artık yapacak bir şey kalmadığını anlayamayan tek kişi oydu. Bu arada uçağın kapısı içine göçmeye başlamıştı. Ne olduğunu bile anlayamadan yerinden koptu ve içeri doğru fırladı. Kapı üç askerin vücutlarını biçerek yırtıktan dışarı uçtu. Beraberinde danışmanlardan birini de götürmüştü. Ajanlardan biri son anda Başkan'ı tuttu. Başkan'ın vücudunun yarısı dışarıdaydı şimdi. Uçak büyük daireler çizerek dönmeye başladı. Rüzgârın değişen yönü, iyi tutunamamış ya da paniğe kapılmış askerleri dışarı uçuruyordu. Kısa bir süre sonra içeride sadece bir yardımcısı ve iki ajan kalmış olacaktı.

230

Zifir

Bush uçağın kış kısmından gelen bir gürültüyle ailesini hatırladı. Her geçen saniye, ses biraz daha güçlenmeye başlıyordu. Bulunduğu kısmı, ailesinin bulunduğu kabinden ayıran güçlü çelik duvar üzerinde basınç yükselmişti. Gözlerine inanamıyordu, ama o duvar üzerinden ikiye yarılmak üzereydi. Çatırtılar ve uğultular bütün uçağın parçalanmak üzere olduğunu kanıtlıyordu. Bush içinden dua etmeye başladı. Yüzüne çarpan rüzgâr oksijeni solumasını engelliyordu. Boğulmak üzereydi. Uçak ansızın parçalandı ve iki ayrı yöne doğru fırladı. Yırtıktan ailesinin savrulduğunu gördü. Çığlıklar atarak gözden kayboldular. Kim onun bir uçağın içinde olduğunu söyleyebilirdi ki? Sanki çelik ile örülmüş, iki yanı açık bir odanın içinde gibiydi. Air Force One, dünyanın en sağlam aracı kartondanmış gibi parçalanmıştı. Daha fazla tutunamıyordu. Parmakları acıyor ciğerlerine dolan keskin rüzgâr ise organlarını yakıyordu. Gözlerini kapattı ve ellerini bıraktı. Dışarı fırlarken aklında hiçbir düşünce yoktu. Artık korkmuyordu bile. Çıldırması bile olabilirdi. Rüzgârın savurduğu bulutların içinde sürüklenirken, enkaza dönmüş uçağın gözden kayboluşunu izliyordu. Yavaş yavaş bacakları birbirlerinden ayrıldı. Haykırmaya başladı. Daha önce böyle bir acı hissetmemişti. İçinde sürekli, dönerek sürüklendiği hortumun merkezine doğru baktı. Sanki gök yarılmıştı. Hortum okyanusu bile delmişti. Gördüklerine aklı ermedi. Gerçekten de okyanus yarılmıştı da onun içine doğru mu sürükleniyordu? Eğer birisi uzaktan bakabilmiş olsaydı, lacivert bulutların oluşturduğu hortumun, okyanusun ortasındaki bir girdapla nasıl birleştiğini görecekti. Her şey, okyanusun karanlık derinliklerine doğru hızla sürükleniyordu.

231

Orkun Uçar - Burak Turan

Bir anda etrafını köpükler içindeki dalgalar sardı. Okyanusun buz gibi soğuk suları içinde hızla dibe doğru fırladı. Gözlerini açtığı anda çığlık atmak istedi. Okyanusun soğuk suları ciğerlerine dolup onu boğmadan ve korkunç derecede yüksek olan basınç bütün

damarlarını ve iç organlarını paramparça etmeden bir saniye önce, etrafını saran okyanus sularının içindeki, insana benzeyen ürpertici yaratıkları görmüştü.

*er: COcvtne

Amerika'nın en kuzeydoğusundaki sahil şehri Maine'in üzerinde kara bulutlar gezinmekteydi. Okyanustan kopup gelen acımasız fırtına, beklenmedik bir anda bütün kenti kasıp kavurmuştu. İnsanlar başlarına ne geleceğini bilmiyordu. Maine halkı fırtınadan dolayı televizyon sinyalleri sona ermeden kısa bir süre önce, Vatikan'dan gelen acı haber ile şaşkına dönmüşlerdi. Belirsiz bir söylentiye göre de, eyalet polisine, Başkan Bush'un okyanusun ortasında kaybolduğu haberi gelmişti. Başkan'ın, radarlarla takip edilen uçağı aniden infilak etmiş ya da okyanusa düşmüştü. Haber belirgin değildi. Halk, adı konmamış lanetli yaratıkların dünyaya verdikleri zararı, zayıf radyo sinyalleri aracılığıyla kesik kesik öğrenmişti. Şimdi ise bütün iletişim kesilmiş, elektrik trafoları rüzgârın şiddeti karşısında direnememişti. Maine tıpkı Amerika'nın diğer eyaletleri gibi ürpertici bir karanlığa gömülmüştü.

Sahilin uzaklarında, ihtişamlı ağaçların arasındaki villaların birinden, çığlıklar yükseldi. Rüzgârın zalim uğultusu, bu çığlıkların başkaları tarafından duyulmasını engellemiştir. Çığlıklar, bordo-beyaz, son derece lüks, iki katlı bir villadan geliyordu. Mum ışığının dalgalanarak aydınlattığı odanın içindeki sa-

232

Zifir

rı saçlı, yaşlı kadın, pencereden dışarı bakarken gördüğü manzara karşısında şoka girmiş, bağıarak yere yığılmıştı. Parmaklarının arasından düşürdüğü el feneri, yerde yuvarlanarak yaşlı adamın ayaklarının ucuna kadar gelerek durdu.

Adam, karısının yanına koşarak geldi. "Tabitha," diye bağıyordu. "Ne oldu? Neyin var." Eğilerek karısının başını yerden kaldırdı ve dizlerinin üzerine koydu. Sakinleşmesi için alnına masaj yapmaya başladı.

"Ne oldu söyle bana. Neden bağırdın?" Yaşlı kadın, kocasının iri gözlükleri arkasındaki korkmuş gözlerine baktı. Elini kaldırdı ve parmağıyla pencereyi işaret etti.

Konuşamayacak denli korkmuştu ve vücuduna hâkim olamıyordu.

Adam, onu yavaşça yere bıraktı ve ayağa kalkıp karısının işaret ettiği pencereye doğru yürüdü. Camdan dışarı baktığı anda geri sıçradı ve, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

"Olamaz! Onlar ne?"

Karısı zorlukla konuşarak, "Stepnen," diye inledi. "Buraya da geldiler..."

"Hayır, hayır bu imkânsız... bu olamaz..." Adam krize girmek üzereydi, derin derin nefes alıp vermeye başladı. "Olamaz... olamaz," diye inliyordu bu sırada.

"Bana yardım et Stepnen..."

"Mahzene inmeliyiz... evet, evet oraya gelemizler..."

"Yardım et..."

Adam, karısının kalkmasına yardım etti ve onu mahzenin kapısına kadar taşıdı.

Evin çatısından gelen bir sesle yerlerinden sıçradılar. "Bu neydi Stepnen?!"

233

Orkun Uçar - Burak Turan

Rüzgârın uğultusu, salonda kırılan bir camdan içeri doldu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı adam.

"Stepnen korkuyorum!"

Mahzenin kapısını açtılar ve içeri girip kapıyı kilitlediler.

Karısını merdivenlerden aşağı taşıdı. Artık yürüyecek halde değildi. Duvarları boydan boya kuşatmış olan şarap dolaplarının arasında yürüdüler ve eski kitaplarını istiflediği kutuların arkasına saklandılar.

Üst kattaki ahşap zeminden birtakım sesler geldi. Yaşlı kadın, bir tür fısıltı duyduğunu sandı. "Sen de duydun mu Stephen?"

Adam sadece üst kattaki salonlarından gelen ayak seslerini duymuştu. Biraz önce camdan dışarı baktığında gördüğü yaratıkları canlandırdı kafasında. "Eve giren onlardan biri olmasın, ne olur Tanrım öyle olmasın!" diye içinden yalvardı.

Daha fazla cam kırıldı. Çatı katındaki piyanonun sesini duydular daha sonra. Bütün notalara aynı anda basılmış gibiydi. "Her yer-deler!" diye bağırdı kadın istemsizce. Adam, elini onun ağzına dayadı. Bağırdığı için ona nefretle bakıyordu şimdi. "Duyacaklar!" "Hiç de benim yazdıklarım gibi değil!" diye mırıldandı. "Korkuyu hiç böylesine derinden hissetmemiştim."

Elini kadının ağzından çekti. "Stephen," dedi. "Bu gerçek hayat. Gerçek yaratıklar ve gerçek korku." Elini uzattı ve kutunun içindeki kitap yığınlarının içinden bir tanesini seçip yüzünün önüne getirdi. Kitabın üstünde, "Stephen King, Kara Kule," yazıyordu. Stephen'in gözünden bir damla yaş aktı. Yazdığı onca korku ve dehşet romanına karşın, savunmasız bir kuş gibiydi yüreği. Çocuklarını da merak ediyorlardı. Hatlar kesildiğinden telefon da edilemiyordu.

234

Zifir

"Eğer buradan kurtulabilirsek, bütün bu olanları teker teker yazacağım Tabitha. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan, insanoğlunun başına gelen bu en korkunç faciayı, bu trajik istilayı, hayatımın son işi bile olsa yazacağım." Sonra ellerini birleştirdi ve, "Tanrım," dedi fısıldayarak. "Bana bir fırsat ver. Bizi buradan kurtar Tanrım."

Mahzenin kapısının önünde fısıldamalar gelmeye başladı. Gırtlaktan çıkan boğuk seslerle aralarında konuşuyordu yaratıklar. Ansızın kapı kırıldı ve cinlerin korkunç silueti merdivenin başında belirdi. Kadın ince bir çığlık attı ve Stephen'in göğsüne dayadı yüzünü. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Adam, her şeyin bittiğini anlamıştı.

Yaratıklar hızla indi aşağıya. Ağlama sesinin geldiği yöne doğru yürüyorlardı. Adam, yaratıklardan biriyle göz göze geldi. Bir ke-dininki gibiydi cinin gözleri. Saçları yoktu ve dudakları tıpkı eri-mişçesine burnunun ucuna yapıştı.

Yaratık hırıltılı bir sesle kükredi. Dişlerinin koyu kırmızılığı, Stephen'in nabzının daha fazla yükselmesine sebep oldu. O anda bağırmağa başladı. Bağırışları öyle bir hal aldı ki, gırtlaktan kan gelmeye başladı.

Adam, hızla mekândan uzaklaşıyordu. Zihni uzak noktalara doğru yol alırken, gözleri kapandı. Nerede ve neyle karşı karşıya olduğunu hatırlamıyordu. Bilinci derin bir uykudaydı.

Yaratık, adamın üzerine sıçradı. Boynunu kırdı. Stephen ölmeden kısa bir süre önce, yazdığı romanlardaki karakterlerin yaşadığı bir ormanda olduğunu görmüştü. Büyük yapraklı ağaçların arasındaki karakterler ona gülümsüyorlardı.

Kadın kendini geri attı. Boğazından, ardı arkası kesilmeyen çığlıklar boşalıyordu.

235

Orkun Uçar - Burak Turan

Stephen'i öldüren cin, bu sefer ona yöneldi. Kadını kollarının arasında havaya kaldırdı ve hızla yere attı. Kadının beli kırıldı. Vücuduna akıl almaz acılar yayılmıştı. Yaratığın durması için yalvardı. Küçük iğneler soluyormuş gibi acıyordu ciğerleri.

Yaratık daha fazla beklemedi zalim gözlerle arkasındaki diğer yaratıklara baktı. Hepsi de bir ağızdan kükremeye başladılar.

Cin tekrar kadına dönerek parmaklarının ucundaki sert tırnaklarını göğsüne sapladı. Kadın vücudunun içine giren tırnakların, organlarını nasıl kestiğini hissetti. Tırnaklar, organların arasında hareket ediyordu. Kalbi buldu ve onu yerinden söküp dışarı çıkardı. Tabitha'nın yüzüne yavaşça, bir gülümseme yayılmıştı...

236

Zifir

23

Sarsılarak yol alan helikopter, yolcularına vaat ettiği rahatsız seyahatin hakkını vererek ilerliyordu. Azazil, duruma alışkın görünüyordu. Sakin bir şekilde oturmuş, tek kolunu da kucağında çaprazlama duran kılıçlarının üzerine koymuştu.

Nil'in suratı ise neredeyse beyazdı. Hiç alışık olmadığı helikopter yolculuğundan ve bir anlık cesaretle atıldığı bu maceradan dolayı oldukça tedirgin, hatta birazcık da pişmandı. Ama yine de yan gözle Azazil'e bakmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Azazil bu bakışı fark etmişti. "Az kaldı," dedi soğuk bir sesle. Sesinin tınısından dolayı utandı ve kendine kızdı. Daha uzun, daha güzel ve daha sıcak konuşmak isterdi, ama yapamıyordu. Tarzı öyle olduğundan değil. Sadece nasıl yapılacağını bilemiyordu. Kadınlara karşı bir tarz geliştirecek fırsatı hiç olmamıştı.

237

Orkun Uçar - Burak Turan

Neyse ki Nil bu konularda Azazil'den çok daha deneyimliydi. Bakışlarını tamamen savaşçının üzerine çevirdi. "Onlar yeterli oluyor mu?" diye sordu kucağındaki kılıçları göstererek.

Azazil diğer kolunu havaya kaldırarak, "Her zaman değil," diye cevap verdi. Nil şu an deri paltonun altına saklanmış olsa da, o kolun yerinde bir tahta parçasının durmakta olduğunu biliyordu. Kadınsı bir utançla kıpkırmızı kesildi ve bir anda soğuk terler dökmeye başladı. Onu üzdüğünü ya da öfkeli olduğunu düşünüyordu. Son bir cesaretle Azazil'in gözlerine bir kez daha baktığında yüreği çiçek açtı. Savaşçı gülüyordu.

Nil bu adamın gülümsediğine ilk defa şahit oluyordu. Kocaman hatta aptala kaçan bir gülücükle karşılık verdi. Azazil halen yerinde duran eliyle kılıçlarını işaret etti. "Bu Utukkan, bu da Lilith," ifadesi, ev kedilerinin isimlerini söyleyen bir delikanlıyı andırıyordu.

"Utukkan," diye tekrarladı Nil. "Anlamı ne?"

Azazil'in gülümsemesi yavaş yavaş soldu ve kayboldu. Soran kız olduğuna göre anlatması gerekiyordu. Bu da bir kez daha anılara gömüleceği anlamına geliyordu ve Azazil'in güzel, şefkatli bir hatırası yoktu. Aklı geçmişe gitmişti bile...

İnsanlara tuzaklar kuran Utukka cin kabilesinin peşindeydiler. Azarrath ve Azazil yorgun düşmüş, haftalardır sürdürdükleri arayışı nihayete erdirme ve geri dönme kararı almışlardı. Ama dönüş yolunda bir grup insanla karşılaşmışlardı. Develeri öldürülmüş, altınlar ve yiyecekleri gasp edilmişti. Azarrath artık kendim gizlemiyordu. İnsanlar Azarrath'ı gördüklerinde panik içinde kaçmaya başlamışlardı. Azazil seslenmiş, durmalarını, yardım etmeye geldiklerini söylemişti. Uzun bir süre kaçan insanlar, iki küçük tepenin arasına geldiklerinde ise durmuşlardı. Sonunda konuşmaya karar veren bir tanesinden Utukkalar'ın yerlerini öğrenmişlerdi.

238

Zifir

Ne zaman ki, Azarrath ve Azazil, insanların söyledikleri yöne doğru hareket etmeye başlamışlardı, işte o an kumların içinde gizlenmiş olan Utukkalar saldırıya geçmişlerdi. Takip ettikleri insanlar da ortadan kaybolmuşlardı. Bütün bunların bir tuzak olduğunu geç de olsa anlamışlardı. Savaşçı Utukka cinlerinin ağına düşmüşlerdi.

Azazil'in parmakları henüz kılıcının kabzasına dokunmamıştı ki, Utukkalar onu, omuzlarına kadar kuma gömmüşlerdi. Güçlü ve iri bir Utukka, yassı eliyle vahşice kavradığı kılıcını Azazil'in başına vurmak için güneşin altında simsiyah bir inci gibi parlayan kollarını havaya kaldırdığı sırada Azarrath, onu öldürmek üzere olan dev Utukka'ya saldırmış ve elindeki kılıcı alıp o kılıçla öldürmüştü.

Aralarındaki en güçlü cinin öldüğünü gören Utukkalar, bir anda kumun içine gömülüp kaçmışlardı. Azazil neredeyse boynunu parçalayacak olan kılıcı yerden kaldırmış ve ona, Utukkalar'dan anlamına gelen Utukkan adını vermişti.

Hikâyesi bittiğinde askeri helikopter ormanın üzerine, dev bir peygamberböceği gibi alçalmaya başlamıştı. Azazil toparlandı ve işaretiyle birlikte pilot ağaçların arasında iniş yapacağı yere baktı. Ormanın tehditkâr ifadesi, içini ürpertti.

İnerken Azazil garip bir soğuklukla Nil'e, helikopterle birlikte geri dönebileceğini söyledi. "Buna mecbur değilsin," diye de ekledi.

Nil düşünür gibi yapıyordu, ama aslında Azazil'in perdeli, menekşe rengi gözleri içinde boğuluyordu. İçinde onunla birlikte kalması gerektiğine dair kuvvetli bir inanç vardı. Ona güveniyordu. Onunla birlikteyken başına kötü bir şey gelmeyeceğine inanıyordu. "Seninle gelmek istiyorum," dedi Nil. Yüreğine demir çiviler gibi saplanan korkuyu umursamadan. "Ama sakın yanımdan ayrılma."

Azazil cevap vermedi ve yürümeye başladı.

239

Orkun Uçar - Burak Turan

Biraz yol aldıktan sonra Nil, "Buradalar mı?" diye sordu. Sesinden gerginliği hemen anlaşılıyordu.

"Evet," diye yanıtladı Azazil.

Gözleri çevresini didik didik ediyordu şimdi. Her an bir yerlerden çıkabileceklerini hayal etti. Bir korku filminin en can alıcı yerinde hissediyordu kendisini.

Azazil'in yüzüne doğru yaklaşmakta olan elini görünce dikkati dağıldı. "Ne..." demeye kalmamıştı ki, avucu yüzüne yaslandı.

Son olarak Azazil'in armonik bir şeyler mırıldandığını duydu ama ne söylediğini anlayamamıştı. Gözlerinin üzerine bir ağırlık çöktü. Vücudunu kontrol edemiyordu.

Karanlık bir koridorda gördü kendisini. İçinde ne bir korku ne bir rahatsızlık vardı.

Bulunduğu yerden memnun, koridorda yürüdü. Pek çok kapı vardı. Azazil'in sesi miydi duyduğu? Sese yöneldi. Azazil bir kapının önünde onu bekliyordu. Kapıyı açmış, davetkâr bir ifadeyle gülümsemişti. O kapıdan geçti. Sonra tarif edemeyeceği bir boşlukta buldu kendini. Bütün hislerde arınmış olduğunu fark etti.

Bir süre sonra Azazil'in sesini yine duydu, bu sefer karanlığın içinden, algılayamadığı bir yönden geliyordu. Ses yükseldi, yükseldi, onu rahatsız edecek bir seviyeye geldi, "Uyan," diyordu. "Uyan Nil... Uyan Nil..."

Gözlerini araladı. Uyuyor olduğunu bilmediği için çok şaşırıldı. Azazil'in gülümseyen yüzü tam karşısında duruyordu. Başında hafif bir ağrı vardı. "Ne oldu?" diye sordu.

Azazil, "Anlatırım, ama ilk önce kendini nasıl hissettiğim söyle," dedi.

Nil yattığı yerden doğruldu. Parmak uçlarıyla, başına masaj yaparken, "Geldik mi?" diye sordu.

240

Zifir

"Kendin bak," diye yanıtladı Azazil. Henüz etrafına bakma fırsatı bulamamıştı. Başındaki ağrıyla ve soru işaretleriyle meşguldü.

Nil parmaklarını saçlarının arasından çekti ve akşam güneşinin kızıl parlaklığının saçıldığı azna ormanının ortasındaki insanlara baktı. Küçük çadırlarının etrafında dolaşıyorlardı...

"Aman Al-lahım!" diye haykırarak yerinden fırladı. "Kanatları var!"

Azazil onları ilk gördüğü ana geri döndü. Nil'i çok iyi anlıyordu. "Korkma," dedi sakin ve güvenilir bir sesle. "Onlar dost."

Nil korku dolu bakışlarını etrafındaki Umman cinlerinden alamıyordu. Haykırışı, herkesin ilgisini kendisine yöneltmişti. Bu gerçek olabilir miydi?

"Sakin korkma tamam mı? Ben senin yanından ayrılmayacağım."

Nil sakinleşmeye çalıştı. Tamam anlamında başını salladı, ama yüreği neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Helikopterden indiğimizde köyün tam ortasındaydık," dedi. "Yani şu anda bulunduğumuz yerde. Ama ne sen ne de pilot onları göremediniz. Elbette bu, onların arkasına saklandıkları giz perdesinden dolayıdır. Gözlerinin önündeki perdeyi kaldırabilmek için seni bayıltmam gerekti. Şu anda görüyorsun. Aslında, artık isteme-sen de hepsini göreceksin."

Nil olasılıkları düşündü. Evinde sakince geçirdiği bir pazar sabahında önünden hızla geçen bir adam karşısında uğrayacağı şok canlandı kafasından. Tavanda oturan cinlerin, akşam yemeğini bitirmesini seyrettiklerini hayal etti. Uykuya hazırlandığı sırada, yatağına uzanmış yaratıkların görüntüsüyle küçük dilini yutacaktı neredeyse...

"Endişelenme," dedi. "Artık hepsi zaten fiziksel boyutta ve bütün insanlar onları görüyorlar. Sen sadece senden gizlenenleri de göreceksin."

241

F: 16

Orkun Uçar - Burak Turan

Ağlamak üzereydi Nil. Soğuk tırpanlarla çiziliyordu kalbi. Bir an, bütün yaptıklarından dolayı pişman oldu. Buraya hiç gelmemeliydi. Asla o helikoptere binmemeli ya da madem geldi geri dönmeliydi. Ama nasıl olacaktı bu? Ormanın içinde tek başına nereye gidecekti? En azından dost olduklarını söylüyordu Azazil.

Yeni şeylere alışık biri olsaydı, bunu bir macera olarak addedebilirdi belki, ama o hiçbir zaman bir maceraperest olmamıştı ki... Daha birkaç gün önce sadece podyumda yürüyen, artık ölmüş sevgilisi Erdal'ın manyaklıklarını dert eden sıradan biriydi. Dişlerini sıktı.

Boğazındaki damarlar şişmişti.

"Sakinleş artık, bu kadar zor değil, ben de yaşadım senin yaşadıklarını..."

"Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Birkaç saniye belki."

Buna inanmakta zorluk çekti. O kadar uzun bir zamandır uyuduğunu zannediyordu ki oysa...

"Görmemiz gereken birisi var, hadi toparla artık kendini."

Nil korku dolu gözlerle çevresindeki cinleri süzerek Azazil'in peşinden gitti. Bir tür çadırdı geldikleri yer. İçeri girdiklerinde, yapraklardan kurulmuş bir döşekte yatan yaşlı adamı gördü.

"Bilge Tedmurtu," demişti Azazil içeri girdiklerinde. "Neyiniz var?" Endişeyle kavrulmuş gözlerinden, ona karşı olan sevgisini anlayabilmişti. Hızla yanına gitti ve içerideki bir başka cinin kötücül bakan gözlerini umursamadan dizleri üzerine çöktü.

"Geleceğini biliyordum Azazil..." Yüzünde çok belli bir sevinç vardı. "Zamanın çarkları işliyor evladım. Hepimizi bir gün yakalayacak olan saat yaklaşıyor..."

Yaşlı gözlerindeki derinlik Nil'i yakaladı. Azazil ayağa kalktı ve Nil'i tanıştırdı.

242

Zifir

O sırada, çadırın içindeki diğer kişi varlığının hiçe sayılmasından rahatsız olduğunu bildiren bir ses çıkardı. Bir tür öksürme gibiydi.

"Nargat," dedi Azazil. "Görüşmeydi çok zaman oldu." Bu Bilge Tedmurtu'nun oğlu, Ummanlar'ın veliahtıydı. "Kaybedilmiş bir zaman değil," diye yanıtladı.

Birbirlerine çok kısa bir süre baktılar. İkisi arasındaki düşmanlığın farkına vardı Nil.

Tedmurtu boğuk sesiyle, "Azarrath gelmedi mi?" diye sordu.

Azazil başını önüne eğdi. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Daha önceden böyle bir durumda söylemek üzere hazırladığı cümleleri düşündü, ama hatırlayamadı. "O öldü," demekle yetindi. Sesi, ince bir rüzgâr gibi gücünü yitirmişti.

Nargat ileri atıldı. "Bu nasıl oldu?" diye heyecanla sordu. Aslında onun bu habere sevinmiş olduğunu biliyordu Azazil, ama yüzüne geçirdiği maske bu düşüncesini ele vermiyordu.

"Uzzalar'ın planlarını öğrenmek için kolonilerini yerleştirdikleri ormana gittik. Bir tür ayın yapıyorlardı. Bi'rûn Satan'ın kitabını bulduklarını gördük."

"Evet," dedi Tedmurtu. "Bunu biz de öğrendik. Haberler çok hızlı yayıldı." Kederin siyah elleri Tedmurtu'nun yüzünde geziniyordu.

Azazil başını kaldırdı ve, "Kitabı okudular, dünyayı mahvedecek bir planlar var," dedi.

Nargat sesini yükseltti. "Kralı geri getiriyorlar!"

Azazil öylece durdu ve Nargat'ın gözlerinin içine baktı.

Tedmurtu, "Evet," dedi. "Savaş başladı."

"Peki ya Azarrath?" diye tekrar sordu Tedmurtu.

Azazil olan her şeyi teker teker anlattı.

243

Orkun Uçar - Burak Turan

Tedmurtu kaşlarını çattı ve, "Bu nasıl olur?" diye mırıldandı. Kapkara bulutlar çöreklenmişti gözlerine. Yüzünü çadırın tavan kısmını oluşturan kurumuş çalı ve yapraklara çevirdi. Bir süre düşündükten sonra, "Ne yapmayı düşünüyorsun Azazil?" dedi şefkatle.

Azazil bir süre suskun kaldıktan sonra, "Buraya gelmemin sebebi de zaten bu," dedi.

"Bi'rûn Şatan'ı uyandırmayı başaramadan, Uzzalar'a saldırmamız gerektiğini düşünüyordum. Savaş başladığına göre onu bitirmek için bir şeyler yapmamız gerek. Bütün dünya büyük bir tehlike altında..."

Tedmurtu, "Biz çağlar boyu, halkımızın güvenliği için hiç korkmadan savaşan kahraman bir halkız," dedi. "Ancak şimdi savaşacak olursak bu hiç şüphesiz sonumuzu hızlandırır." Nargat sessizce onayladı.

Azazil, Umman halkı arasındaki tedirginliği fark edebiliyordu. Dünyanın içinde bulunduğu bu durum, hangi tarafta yer alacaklarını düşündürüyor olmalıydı onlara. Eğer Uzzalar ve dolayısıyla birleşik on iki cin krallığına karşı savaşacak olurlarsa, yenilgi kaçınılmaz olacaktı. Savaştan uzak kalma şansları yoktu. Savaş er ya da geç onları bulacaktı.

Uzzalar'ın planlarını çok iyi biliyorlardı. Bi'rûn Şatan'ı uyandırmayı başarırlarsa, bu hem insanoğlunun hem de Uzzalar'a uymayan cin ırklarının, krallıklarının, kavimlerinin, kabilelerinin ve halklarının sonu olacaktı.

Umman Kralı Bilge Tedmurtu, küçük halkını savaşa sokacak bile olsa orduyu yönetemeyecek kadar hastaydı. Tedmurtu'nun oğlu Nargat'a ise, henüz halkının güvenini tam olarak kazanamamıştı.

Tedmurtu kısık bir sesle devam etti. "Yalnızca Uzzalar da değil. Birleşmiş Ateş Krallıkları ittifak halinde."

Zifir

Bu durumu Azazil de biliyordu. Bütün çağlarda kötüler hep bir birlik içinde olmuştu. Onları güçlü kılan da zaten buydu. Bir çekirge sürüsü gibi çoğalır ve iyilere saldırırlardı. Nerede bir "birlik" ifadesi görse, çağları kana bulayan, zalim ve yamyam yaratıklar gelirdi aklına. Sadece kendi duyabileceği bir sesle, "Ateş Krallıkları," diye fısıldadı.

"Peki ya sen, ne yapmayı düşünüyorsun Tedmurtu? Sadece bekleyecek misin? Nereye kadar kaçabilir, Bi'rûn Satan uyandıktan sonra nereye saklanabiliriz?"

Tedmurtu'nun gözlerinin altındaki karartı yüzünün geri kalanına da yayılmıştı sanki. Derin düşüncelere gömüldüğü anlaşılıyordu.

Azazil, "Tedmurtu söyle, savaşmaktan başka ne yapabiliriz?" diye sordu.

Tedmurtu sessizliğini henüz bozmamıştı.

"Ben bir yol biliyorum," dedi Nargat. "Eğer savaşa gireceksek bile bunu asla tek başımıza yapmamalıyız. Biz küçük bir halkız. Savaşta tek başımıza hiçbir şansımız olamaz!"

Tedmurtu açıklama bekleyen bakışlarını Nargat'a çevirdi.

"Düşünsenize," dedi Nargat. Herkesin dikkati onun üzerindeydi artık. "Eğer Bi'rûn Satan uyanacak olursa ilk olarak kime saldıracak?"

Hiç düşünmeden, "İnsanlara..." diye yanıtladı Azazil.

"Ya sonra? İnsanları yok edip yeryüzünün hâkimiyetini ele geçirdiğinde..."

"Şimdi anlıyorum Nargat..." diye araya girdi Tedmurtu. "Bu mümkün değil."

Azazil merakla sordu. "Neden bahsediyorsunuz?" Yüzündeki şaşkın ifade kendisiyle aynı durumda olduğunu gösteriyordu.

245

Orkun Uçar - Burak Turan

"Hayır baba! Bu mümkün, ya bu şekilde bir ittifak arayışına gireriz ya da kaçarız. Tek başımıza savaşmamız mümkün değil!"

Azazil sinirlendi ve, "Bana planını anlat!" diye bağırdı Nargat'a.

Nargat ve Azazil birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı.

"Öyleyse sana cevabı söyleyeyim Azazil. Bi'rûn Satan, insanları katledip yeryüzünü tamamen ele geçirdiğinde, ilk olarak, onu on binlerce yıl süren esarete mahkûm eden kadim düşmanına saldıracaktır! Cehennem ahalisinin habis kralı, İblis'in ta kendisine!" Azazil şaşkınlıktan donakalmıştı. Tedmurtu'ya baktı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı.

"Eğer," diyerek devam etti Nargat. "Şeytan ile bir anlaşma yapmamız mümkün olursa, Bi'rûn Şatan'ın dirilişini engellemek ya da uyandıktan sonra onu öldürmek mümkün olur. Şeytan ile bir ittifak oluşturabiliriz. Aksi durumda, tek başımıza Bi'rûn Şatan'ın gücüne asla karşı koyamayız."

"Bu son derece riskli," dedi Tedmurtu. "Şeytan'a bunun karşılığında ne vereceğiz? Bize yardım etmeyi neden istesin? Eğer Bi'rûn Satan Cehennem'e girer ve Şeytan'a karşı bir savaş başlatırsa kazanma şansı olmayacaktır. Şüphesiz ki, Şeytan Cehennem'deki sorunlarını kendi başına çözebilecek kadar güçlü bir kral. Yeryüzü ahalisine olan sonsuz kını, bize burada yardım etmesini engelleyecektir."

Azazil, Tedmurtu'nun bütün sözlerine rağmen, kararını vermişti. Cehennem'e gidecek ve Şeytan'ın kendisinden yardım isteyecekti.

"Ben yaparım," dedi Azazil. Gözlerinin içinde meşaleler yanıyordu şimdi. "Ben giderim." Tedmurtu, ona baktı ve, "Peki ya ona ne önereceksin?" diye sordu.

246

Zifir

Azazil henüz bunu düşünmemişti. "Önce oraya gitmeliyim, sonra düşünürüm Bilge Tedmurtu," dedi.

Nil endişelenmeye başladı. Son birkaç günde yaşadıklarının üstüne birde Cehennem bahsi çıkmıştı. Cehennem'e gitme fikrinden tiksindi. Oradaki iğreti canavarlar hayal gücünde canlanmaya başlamıştı. "Hayır," diye bağırdı istemsizce. Sonra sesinin yükseldiğini anlayıp özür dilercesine yumuşak bir sesle, "Bu imkânsız," dedi. "Cehennem'e nasıl gidilir? O en kötü yer değil mi? Şeytan'dan nasıl yardım istenir? Ondan daha büyük bir düşmanı var mı insanın?"

Azazil arkasını döndü ve yineledi. "Ben gideceğim ve Cehennem ordularıyla birlikte döneceğim!"

Nargat gülümsüyordu. Azazil'in oraya gitmeye gönüllü olacağını en baştan biliyordu, ama geri dönebileceğinden o kadar emin değildi.

Tedmurtu, Azazil'in arkasından seslendi yaşlı sesiyle. "Azazil, acele karar verme."

Azazil, onu başıyla selamladı ve çadırdan çıktı. Nil de hemen arkasındaydı.

Çadırların arasında yürümeye başladılar.

"Ona güvenmiyorum," dedi Nil. "Bunu yapmamalısın. Oraya gidersen bile nasıl olacak da geri döneceksin?"

Azazil tüm bu sorular kendisine sormuştu. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Dünyanın hızla sürüklendiği sonu engelleyebilmek için tek bir yol vardı ve bedeli ne olursa olsun bunu deneyecekti.

"İçimde kötü bir his var," dedi Nil. "Korkuyorum..."

Azazil bakışlarını uzaklara yöneltti. "Bunu yapacağım," dedi.

Nil çevresindeki Ummanlar'a bakıyordu. Güneş kaybolmuştu ve ürkütücü bir sessizlik hâkimdi her yere.

247

Orkun Uçar - Burak Turan

Dünyada bunun gibi başka tuhaf yerler olduğunu düşündü. Belki de göremedikleri köylerin içinden geçiyorlardı işe giderken. Gecenin karanlığında tek başlarına yürürken göremedikleri yabancılar peşlerine takılıyordu. Onlarla birlikte uyanıyorlardı güneş doğarken. Onlarla birlikte uyuyorlardı güneş batarken... Terlemeye başlamıştı. Cinlerle dolu bir ormanın ortasında, gecenin bir yarısında... Çılgık atmak üzereydi. Zihni hiç durmadan korkular yayıyordu ruhuna.

"Azazil," dedi. Buradan gitmek istediğini söyleyecekti, ama buna fırsatı olmadı.

Yaşlı bir kadın garip garip gülümseyerek onlara bakıyordu uzaktaki bir çadının yanından.

Azazil, onu görmüştü. Sanki aralarında gizli bir lisanla konuşuyor gibiydiler.

"Benimle gel," dedi ve hızla yürümeye başladı.

Nil ansızın yalnız kaldığını fark edip arkasından koşmaya başladı. Yaşlı kadının yanına gelmişlerdi.

Kadının boynunda rengârenk tespihler vardı. Yüz hatları yaşını belli edecek kadar derindi ve gülümsemesi insanın içinde bir tür dehşeti çağırıyordu.

Azazil'e nemli ve soluk gözlerle baktı. "Evladım," dedi hırıltılı sesiyle. "Bunca zaman sonra seni görmek ne kadar güzel."

Azazil, ona tuhaf bir sevgiyle bağlıydı. Çocukken, sık sık onun yanına kaçar ve tuhaf hikâyelerini dinlerdi.

Ummanlar arasında en sevilmeyen kişiydi Bedurha. Karanlık tarafa daha yakın bir kişilik sergilerdi. Asırları içine alan uzun yaşamını büyü ilmine adamıştı. O yaşlı bir büyücüydü, ama asla kötülük için kullanmazdı bildiklerini. Yine de ondan korkardı Umman halkı ve yaşlı cadı ya da sadece cadı, diye bahsederlerdi.

248

Zifir

Anlattığı hikayelerdeki korkunç savaşların kahramanları onu çocukluğundan beri etkilemişti. Kendisini onların yerine koyardı. Geceleri bu hikâyeler yüzünden uykuları kaçsa da, asla onun yanına gelmekten alıkoymazdı kendisini.

"Bedurha," diye kısık bir sesle mırıldandı. "Ben de seni özledim."

Daha sonra Bedurha'nın yüzüne acı bir ifade yayıldı. Azazil'in kolu yerine takılı olan tahta protezi görmüştü.

Elini uzattı ve Azazil'in sol omzuna koydu. Azazil, onun ne yapmaya çalıştığını anlayamadı ilk önce. Eli Azazil'in omzundan aşağıya doğru yavaşça kaydı. Dudaklarında belli belirsiz bir hareketlenme başlamıştı. Nil bir şeyler söylüyor olduğunu anladı.

Eli Azazil'in kolu yerine takılı olan tahtanın üzerine geldiğinde sesi yükseldi. Azazil'in daha anlayamadığı dille söylediği şey bir tür şarkıya benziyordu. Azazil gözlerinin arkasında bir ağrı hissetti. Kelimeler üzerine üzerine geliyorlardı. Ağır bir nazara maruz kal-mışçasına titremeye başladı.

Kadın sözcüklerini hızlandırdı. Eli, tahtanın üzerinde bir ileri bir geri hareket ediyordu. Azazil o sırada, kolunda bir yanma duyumsadığını sandı. Olmayan kolunu hissedebiliyor muydu gerçekten?

İlk olarak Bedurha'nın kıpkırmızı kesilmiş göz çeperlerini fark etti, daha sonra bakışlarını koluna asılı tahtaya indirdiğinde, canlı bir et parçası görerek irkildi. Bu kolu muydu?

"Bedurha," diye inledi.

Kadın işini bitirmişti. Ağır ağır konuşarak, "Sadece çok kısa bir süre için," dedi. "Sana baktığımda, büyük bir savaş görüyorum. Koluna ihtiyacın olacak."

249

Orkun Uçar - Burak Turan

Boynundan iki tespih çıkardı ve birisini Azazil'e birisini de Nil'e verdi. "Unutma," dedi. "Bu tespih boynunda asılı durduğu sürece kolun da yerinde duracak." Sonra Nil'e döndü ve gülümseyerek, "...ve sen küçük kızım," dedi. "Üzerinde parmak izleri görüyorum.

Bizlerden daha güçlü bir insanın parmakları değmiş sana. Şifası kanına karışmış. O izler ve hırkan kötü ruhların etkisinden her daim koruyacaktır seni. Cinlerin sana zarar veremeyeceklerini asla unutma. Sen korunanlardan olmuştun. Ama bizlerin en kötülerinin nazarı da var üzerinde. Bu tılsımlı teşbihle ruhundan o nazarı sökebileceksin. Bunu taşıdığın sürece asla korkmayacaksın ve düşmanlarına karşı hep güçlü olacaksın."

Nil, Yorgancı'nın kendisine verdiği hediyein değerini anlamıştı. Yüzünde minnettarlık ifadesi vardı şimdi.

Azazil, kadının saydam gözlerine bakıyordu. Bunca yıl sonra, kısa bir süreliğine dahi olsa yeniden bir kola sahip olmanın mutluluğu bütün hücrelerini sevinçten titretiyordu.

250

Zifir

24 SORULAR

Kısa bir süre sonra Ummanlar tarafından kendilerine yol arkadaşı olması için gönderilen bir cin ile birlikte, mekân girdabının içinde İstanbul'a varmışlardı. Kente vardıklarında, Umman köyüne geri dönmüştü.

Nil ilk kez tecrübe ettiği bu yolculuk bittiğinde kusmaya başladı. Şehrin dumanlar içindeki silüetini gördüğünde öylesine korkmuştu ki, elinde olsaydı kendisini o yükseklikten aşağı bırakacaktı. Sanki kentin ruhu gitmişti. Ne bir renk ne bir ışık. Sadece gri puslu bir hava, o kadar.

"Başım dönüyor," dedi yere indiklerinde. Gözlerinin etrafı kırmızı bir izle çeperlenmişti.

Binaların, birbirleri ardına tespih taneleri gibi dizildiği sokaklardan geçtiler, caddelerde yürüyüp meydanlara gittiler. Canlı hiçbir
251

Orkun Uçar - Burak Turan

insana rastlamamışlardı. Ne bir insan ne de şehri bu hale getiren yaratıklar, hiçbir canlı yoktu. Şehir adeta terk edilmişti.

Dolgun, pes sesler uğulduyordu caddelerde. Terk edilmişliğin acı rengi her yerdeydi. Çatılarından ve pencerelerinden dumanlar yükselen binalar görmüşlerdi. Alevler içinde ya da kömür gibi olmuş arabalar, yıkılmış duvarlar ve binalar, ölmüş insanlar caddelere boydan boya serilmişti. Savaş başlayalı çok olmuştu.

Şehir istila edilmiş ve sonra harabeye çevrilmişti. İnsanlar ya tamamen öldürülmüş ya da kendilerine sığınacak yerler bulmuş olmalıydılar.

Ordunun kırmızı alarm verdiği ancak henüz saldırıya başlamadığı belliydi. Ne bir asker ne bir silah görebiliyordu. Büyük ihtimalle sadece önemli bazı noktaları koruma altına almış olmalı. Kısa bir süre sonra, istilaya uğramış veya uğramamış olsun bütün şehirlerin bütün sokakları, tankların paletlerinden gelen homurtular, helikopterlerin pervanelerinden gelen gürültüler ve askerlerin postal sesleriyle inlemeye başlayacaktı. Ama henüz erkendi.

Büyük bir caddenin kenarında, molozların ve dumanların arasına gizlenerek yürüyorlardı. Binaların etrafa saçılmış demir ve beton yığınları arasındayken gürültüyle bir helikopterin yaklaşıyor olduğunu gördüler. Ufukta, daha başka helikopterler de vardı. Şehrin uzaktaki yıkıntıları üzerinde uçuyorlardı.

Gelen askeri bir helikopterdi. İçinde pilottan başka, ağır silah namlularını dışarı yönlendirmiş askerler de vardı. Askerlerden birisi Azazil'i gördü ve ona bekle, gitme anlamına gelen bir işaret yaptı. Helikopterin sesi kulaklarında uğulduyordu şimdi. Pervanesi etraftaki bütün dumanı dağıttı. Binaların hizasına dek alçaldı.

252

Zifir

Anlaşılan askerler gelmeye başlamıştı.

Helikopter yeteri kadar alçaldığında onlara iki tane halat attılar. Onları buradan kurtarmaya çalışıyorlardı.

Nil'e baktı ve, "Sen gitmelisin, artık daha fazla benimle kalamazsın," dedi.

Nil, "Hayır," diyemedi. Azazil'in kendisiyle gelmesini istiyordu, ama onu yolundan çeviremeyeceğini de biliyordu.

O anda bütün binaların çatılarında bir gürültü başladı. Birbirine çarpan demir balyozlar gibiydi sesler. Sonra çığlıklar birbiri ardını kovaladı. Hemen hemen on kadar kanatlı yaratık havalandı çatılardan. Yılansı birer vücutları vardı. Yaratıklar doğrudan helikoptere uçtular.

Askerler onları fark ettikleri anda ateşe başladılar. Dev mermiler iğrenç vücutlarını paramparça ediyordu. Helikopter yükselmeye başladı.

Azazil daha fazla yaratığın, rüzgârda süzülerek helikoptere yaklaştığını gördü. Molozların içine doğru saklandılar. Askerlerin açtığı ateşten kurtulan birisi doğruca helikopterin içine daldı ve bir kapısından girip diğer kapısından çıkarken, yanında iki askeri de götürmüştü.

Askerleri boşluğa bıraktı.

Başka bir cin, helikopterin arka pervanesine takıldı ve paramparça oldu. Parçalan metrelerce uzağa fırlamıştı.

Azazil, "Demek İstanbul'u ele geçirmişler," diye geçirdi içinden. Ama ordunun kısa bir süre içinde geri alacağını düşündü.

Diğer helikopterler de geldi. Havada okunmuş mermiler uçuyordu. Yaratıkların birçoğu öldü ve kurtulmayı başaranlar da gökyüzünde kayboldular.

253

Orkun Uçar - Burak Turan

Helikopterler, cinlerin arkasından gitmişlerdi, ama bir tanesi biraz önce aşağıda gördükleri insanları kurtarmak için yeniden al-çaldı. Gizlendikleri yerden çıktılar ve helikopterden sallanan halatlara yaklaştılar. "Onlara Bölüm'den söz etme, seni götürdükleri yerde hemen Kenan'ı ara. Seni alsın," dedi Azazil. Nil gözlerinde tuhaf bir bakışla halata tutundu. Onu kaybetmekten korkuyordu. "Cehennem'e gitmekte kararlı mısınız?" diye sordu. Hâlâ bunun nasıl mümkün olduğunu aklı almıyordu.

Azazil hiçbir cevap vermedi. Sadece ona güven veren bir gülümsemeye sorusunu yanıtladı. Yukarıdaki askerlere gitmeleri için seslendi.

Onun da halatlardan birine tutunmasını bekliyorlardı.

Azazil tekrar Nil'e baktı ve koşarak dar bir sokağa girerek gözden kayboldu.

Şimdi, evinin bulunduğu caddeye doğru ilerliyordu. Gözü çatılardaydı ve gelecek herhangi bir tehlikeye karşı hazırды.

Yaşadığı bina görünmüştü nihayet. Caddede büyük bir tır devrilmişti ve binalardan birinin ön cephesi olduğu gibi caddeye yıkılmıştı. Binanın içindeki odalara baktı Azazil. Sadece ön duvarın böylesine düşmüş olması çok tuhaf geldi ona. Binanın içini olduğu gibi görebiliyordu.

İkinci kattaki odalardan birinde hareketlilik fark edip, binadan düşmüş beton bir blokun arkasına gizlendi. Bir tür hayvandı gördüğü. Bir kurbağa kadar yeşil ve bataklık böcekleri gibi yapış yapış bir hayvandı.

254

Zifir

Ne tür bir cin olduğunu anlayamadı ilk önce. Sonra yaratığın yüzü caddeye doğru döndü. O anda, bir Gece Çöken ile karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Fiziksel boyuta geçmeden önce, bu tür yaratıklar insanlara geceleri saldırırlardı, uyurken üzerine kapanıp onları boğmaya çalışırlardı, isimleri bu yüzden Gece Çöken'di.

Ağzında uzun bir insan bacağı vardı Gece Çöken'in. Kısa ve kalın, ezici dişleriyle kemiriyordu ağzındaki bacağı. Kısacık kolları, ona tıpkı şu vahşi dinazorlar gibi bir görüntü kazandırmıştı. Uzun suratının ortasından başlayıp kuyruğuna dek, sivri kıkırdaklarla kaplıydı. Tıpkı rüzgârda dalgalanan birer alev huzmesi gibi görünüyordu bu kıkırdağımsı sivrilikler.

Azazil'in olduğu yönde, bir şey cinin dikkatini çekti. Ağzındaki bacağı bırakıp zeminin son bulunduğu yere kadar yürüdü. Aşağı bakıyordu. Yaratık bir şeylerden şüphelenmiş gibiydi.

Bir tür çılgılık atarak yere sıçradı. Perdeli ayakları yere bir vantuz gibi yapıştı.

Yaratığın sesine tepki veren iki Gece Çöken daha belirdi binanın diğer odalarında. Kaç tane daha olduklarını bilmek istemiyordu Azazil.

Yaratık şimdi hemen önündeydi. Yassı ve ıslak burnuyla çevresini koklamaya başladı.

Uyuşturucu madde arayan bir polis köpeği gibi görünüyordu.

Yaratığın gırtlığından, tuhaf sesler çıkıyordu. Bir tür lisan mıydı yoksa sadece istemsiz sesler miydi anlaşılıyordu. Daha Önce bu tür ile hiç karşılaşmamıştı ve bu yüzden de ne şekilde konuştuklarını bilmiyordu.

Yaratık en sonunda, çevrede tehlike unsuru olabilecek hiçbir şeyin olmadığına ikna oldu ve geri dönüp o yapışkan ayaklarını sür-te sürte yürümeye başladı.

255

Orkun Uçar - Burak Turan

Ellerini, yıkılan duvardan arta kalan ana sütunlara yapıştırarak tırmanıyordu. Henüz, biraz önce yemeğini yarım bıraktığı yere varmamıştı ki, yeniden durdu. Sanki Azazil'in kalp atışlarını duyuyordu.

Ansızın boynunu tersine çevirdi ve Azazil'in gözlerinin içine baktı. Azazil görüldüğünü anladı. Yaratığın gözlerinin içinde prangalarını kırmış bir delilik, kızıl kızıl ışıldıyordu. Asılı kaldığı o sütundan bir hamleyle sıçrayarak Azazil'in saklandığı beton blokun önüne indi.

Azazil yerinden fırladı ve kılıcını çıkarıp yaratığın üzerine saldırdı. O anda Azazil'in gırtlığından dışarı taşan çığlıklar, boş sokaklara yayıldı. Kılıcını tek bir hamleyle önündeki Gece Çöken'in göğsüne sapladı, diğer kılıcını da havada savurup boynuna indirdi.

Yaratık haykırmaya başladı. Diğer cinler de caddeye atlamaya başlamışlardı.

Azazil sekiz Gece Çöken'in çevrelediği bir çemberin içinde, çılgınca etrafına dönerek ilk saldırıyı bekliyordu. Ayaklarının dibinde can çekişen cinin hırıltılı sesi, diğerlerini öfkelenmiş gibiydi. Şanssızdılar çünkü, iki kılıcını kullanabilecekti.

Cinler arasında, diğerlerinden daha güçlü gözükten bir tanesi Azazil'in üzerine fırladı.

Azazil'in arkası dönüktü ona. Üzerine doğru yapılan hamleyi hissettiği gibi Utukkan'ı, yere paralel olarak savurdu ve yaratığın karnını bir ucundan bir ucuna kesti.

Bu sefer üç cinin saldırısına uğramıştı. Biri sağından, biri solundan ve sonuncusu da arkasından geldi.

Sol kolunu büyük bir sevinçle hissediyordu. Yıllar sonra ilk kez kılıç tutacak olması onu heyecanlandırdı. Lilith adındaki kılıcını kınından çıkardı ve sol elinin parmakları arasında kabzasını sıkıca tuttu.

256

Zifir

Lilith'i solundaki yaratığın boynunu vurmak için kullandı, Utukkan'ın kabzasını avuçlarının içinde döndürüp direk sağındaki-nin göğsüne sapladı, ama arkasından gelen Gece Çöken'in darbesini engelleyememişti. Yayından kurtulmuş bir ok gibi savruldu boşluğa. Sendeleyip düştüğünde üzerine aynı anda iki cin sıçradı. Yaratıklardan biri, dizlerinin üzerinde Azazil'in göğsüne indiğinde dudaklarının arasından kan fışkırdı. Diğer ise boynuna saldırdı.

Azazil'in gözleri kararmaya başladı. Dizlerini geri çekip hızla doğrulmaya çalıştı, ama bu, boğazındaki yapışkan parmakların daha fazla sıkılmasına neden olmuştu.

Boğazından başlayan bir kasılma bütün vücuduna yayılıyordu. Parmaklarının arasından yavaşça kaydılar Lilith. Kılıcın kabzasının yere çarpma anında çıkardığı tiz ses Azazil'in yüreğini yakmıştı. Gözleri açtı, ama hiçbir şey göremiyordu. Üzerine daha fazla Gece Çöken'in geldiğini anlayabiliyordu.

Lilith'in düşmesiyle boşalan elini yavaşça göğsüne doğru götürdü. Gömleğinin düğmelerini kopararak önünü açtı. Ortaya çıkan muskanın gücü, üzerindeki yaratıkların çığlık atarak ellerini üzerinden çekmesini sağlamıştı. Yaratıkların verdiği tepki sanki yanlışlıkla sobaya değen bir çocuğun hızla sobadan uzaklaşması gibiydi.

Azazil üzerindeki yükün azalmasıyla başını silkeledi ve zorlukla gücünü toplayıp ayağa kalktı. Lilith'i yerden aldı ve sersemlemiş yaratıklara doğru savurmaya başladı.

Lilith, yaratıkların etine girmeden önce rüzgârı keserek bir tür ıslık sesi çıkarıyordu.

Ölümün ışıkları art arda geldi. Yalnızca tek bir Gece Çöken kalmıştı. O da, kolundan derin bir yara almıştı ve sağ tarafına eğik bir şekilde, kıvılcıktan ölümünü bekliyordu. Art

257

Orkun Uçar - Burak Turan

arda derin nefesler alıyor ve gözünü yerdeki diğer Gece Çökenlerden ayırmıyordu.

Azazil yaratığın önüne doğru bir adım atarak yaklaştı.

"Hazır mısın?" diye sordu yaratığa, kesik kesik nefes aldığı için zorlukla çıkan bir sesle.

Göğsünün bir mengenenin arasında sıkıştığını hissediyordu.

"Canımı bağışla!" dedi yaratık hırıltılı sesiyle.

"Konuşabiliyorsunuz demek," dedi Azazil sözünü alelacele bitirmek istercesine. Nefesi hâlâ düzene girmemişti. Bir sigara yakmak istiyordu sadece.

"Canımı bağışla..." diye yineledi yaratık ve yavaşça doğrularak, Azazil'in gözlerinin içine bakmaya başladı.

"Sana yardım etmeme izin ver, hayatta kalmana yardım edebilirim," dedi Gece Çöken.

"Bunu kendim de başarabilirim," dedi Azazil. Sol elindeki kılıcını kınına soktu ve

cebindeki sigara paketini çıkardı. Diğer elindeki kılıç hâlâ yaratığı tehdit ediyordu.

"Bana söyle," dedi paketten bir sigarayı dudaklarıyla çektikten sonra. "Bütün insanlar öldü mü?"

"Hayatımı bağışlayacak mısın peki?" Yaratık tedirgindi, ama hayatını devam ettirme adına, bu insanın soracağı her şeye cevap vermeye hazırdı.

"Eğer merakımı giderirsen..." dedi Azazil sigarasını yakarak.

"Neredeyse hepsi öldü, ama kaçan kişiler de oldu. Onları önemsemediler."

"Cinler nerede?" Azazil kılıcıyla yaratığın göğsünün hemen üzerinde daireler çiziyordu.

258

Zifir

Yaratık bakışlarını Azazil'in yüzünden çekti. "Diğer bölgelere gittiler."

"Diğer bölge neresi?"

"Aslında herhangi bir yer demek istemedim. Benim de içinde bulunduğum ordu İstanbul'a doğru gitti. Ama diğerleri, başka bölgelere dağıldı. Pek çok ordu ve pek çok istilacı grup var. Herkes kendi kralı tarafından yönlendiriliyor."

"Sizin burada ne işiniz var? Siz neden gitmediniz?" Azazil öksürmeye başladı. Ciğerlerinde korkunç bir yanma hissediyordu. Sigarasını fırlattı ve yüzünde acı bir ifadeyle sordu. "Sizin gibi daha çok cin var mı bu şehirde, şu anda?"

"Hayır," dedi cin. "Bütün Gece Çökenler gitti. Diğer ırkları bilmiyorum, burası şu anda sadece bir çöplük. Kalanlar da bizler gibi olanlar."

"Leş yiyciler!" dedi Azazil.

Yaratık, Azazil'in yüzüne baktı yeniden. "Evet," dedi.

"Cinlerin amacı ne? Neden şehirlere saldırıyorlar?" Azazil, zaten cevabını bildiği bir soruyu sormuştu.

"Bu," dedi cin. Sonra sesini kısarak, "Bi'rûn Satan'a sunulan bir hediye," diye devam etti.

"O geldiğinde, insanların dünyası zayıflamış olacak. Pek çoğu öldürüldü geri kalanlar da birbirlerini öldürecekler zaten. Kalanlar arasında savaşlar çıkacak. Hastalıklar yayılacak.

Bu, kıyametin başlangıcıdır. İnsanlığın kıyametinin başlangıcı..." Yaratık boynunu eğmişti. Ateş ırkının bütün günahlarını, karşısındaki bu insanın kılıcı altında ödemek istemiyordu.

"Beni bağışla," dedi sessizce fısıldayarak.

259

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil dişlerini sıkıyordu. Engelleyemeyeceği bir savaş, çoktan kazanılmış gibiydi.

Çevresine baktı. Bütün şehri bu hale getiren bir orduyla baş edilmesi mümkün değil.

"Bana söyle," dedi Azazil umutla. Hiçbir cevap alamayacağını ya da en azından geçerli bir cevap olamayacağını biliyordu. Ama sordu. "Bütün bu olanları," dedi. "Sonlandırabilir miyim?"

Yaratığın yüzünde kâfir bir gülüş belirdi. Bu gülümsemeyi gizlemeye çalıştıysa da, başaramadı. "Hayır," dedi yaratık. "Bunu artık hiç kimse başaramaz!"

Azazil kılıcını havaya kaldırdı ve cinin göğsünü boydan boya kesti. Yaratığın çığlıkları dalga dalga yükseldi gökyüzüne. Tekrar kılıcını kaldırdı ve kalbine sapladı.

"Ben başaracağım!" dedi kendi kendine. Ne bir ruh duydu onu, ne bir insan. Öylece silindi sözcükler.

260

Zifir

25

ceneNNeore çMş

Azazil kapıyı açtı ve evine girdi. Yenilginin acısını ruhunun en derin yerlerinde hissediyordu. Henüz hiçbir şey bitmemiş olmasına rağmen içindeki gücü kaybetmişti sanki. Sanki bunca zamandır girdiği bütün savaşlarda yenilmiş gibiydi. Öldürdüğü her habis yaratık kendisiydi. Hep kendini öldürmüştü kendi elleriyle. Hep sevdikleri ölmüştü. "Neler oluyor sana," diye fısıldadı. İçten içe yanıyordu tüm varlığı. Ciğerlerine yine o acı saplanmıştı. Acıya dayanamadı ve büküldü. Göğüs kafesinin içinde yangınlar vardı. Can kapısına ölüm mü dayanmıştı? Kendisine acıyacak vaktinin olmadığını biliyordu. Zaten bu savaşın içinden, ölmeden kurtulabilmesinin bir yolu var mıydı ki? Bu savaş bütün dünyayla birlikte kendisini de almadan önce bir şeyler yapması gerektiğine inanıyordu.

Ama adeta damar-

261

Orkun Uçar - Burak Turan

larından kanı çekiliyordu. Ne kendisi ne de başka birisi için savaşacak gücünün olduğuna inanmıyordu.

Ciğerlerine saplanan bıçaklar döndü. Daha büyük bir acıyla dizlerinin üzerine düştü. Öksürük krizleri başladı. Hiç durmadan öksürüyordu. O anda göğüs kafesinin içine bakmak isterdi. Oraya girmek ve vücudundaki cehenneme tanık olmak. Gözleri kararıyordu.

Bir süre sonra kriz geçti. Boğazı paramparça olmuştu sanki. Burnundan damlayan bir damla kan yere düştü.

Yavaşça doğruldu ve ayağa kalktı. Gözlerinden süzülen yaşlar yüzünü ıslatmıştı.

Evinin uzun koridorunda yavaşça yürüdü ve salonun kapısında durdu. Başının döndüğünü hissediyordu hâlâ.

Bütün camlar kırılmış ve parçaları salonun zeminine dağılmıştı. Sandalyeler devrilmiş, kütüphanesindeki kitaplar hınçla duvarlara fırlatılmışçasına paramparça edilmişti.

Duvarda asılı duran büyük bir aynanın, olduğu yerde kırılmış olduğunu gördü.

Muhtemelen etrafa saçılan bir kitap tarafından kırılmıştı.

Salonun ortasına dek yürüdü ve rüzgârın salladığı camsız çerçevelerden dışarı baktı. Hâlâ, bir hayat olduğunu kim söyleyebilirdi? Belki de bu kentte kalan son insan kendisiydi.

Yüreği öyle bir yalnızlıkla sarsıldı ki.

Azarrath'ın şimdi yanında olmasını istiyordu. O anda, kendisine güç verecek tek kişiydi Azarrath. Ama o da yoktu artık. Tıpkı Lilith gibi kalbinin sayfalarından keskin hançerle kazınarak silinmişti. Onu son gördüğü anı hatırladı. Yanmış kanatlarının ne denli cılız

görüldüğünü, başının geriye doğru nasıl düştüğünü... Onu koru-yamamıştı. Neden böyle

olduğunu anlayamadı Azazil. Çünkü korkmuştu. Doğrudan saldırmak yerine kaçmayı denemişti. Onu bu şekilde korkutan neydi peki? Buna cevap verebildiği zaman, bir daha

262

Zifir

asla yenilemezdi zaten. Eğer bir dünya kalırsa tabi geriye. Eğer dünyada hayat kalırsa. Korkaklığı mıydı Azarrath'ı yok eden? Azarrath'ın kaderi miydi yoksa onu korkutan? Kendinden bile emin değildi şimdi. "Daha ne soracağını bilmiyorsun!" diye fısıldadı kendi kendine. Dudağını ısırды. Dişlerinin arasında ezilen dudağının acısını hissetmiyordu. Dişleri derisini kesti. Damla damla süzüldü kan ağzından. "Cevapları nasıl öğreneceksin?" Azarrath için kendisini suçluyordu. Beklenmedik bir şekilde patlayan bir baraj gibi çağladı duyguları kalbinde. Kendini yerden yere atmak, kılıcının en sivri yeriyle yazmak istiyordu Azarrath'ın adını göğsüne. Karmakarışık hisleri. Ağlamaya başladı. Gözlerinden, çenesine süzüldü yaşlar. Dudaklarından gelen kanla birleştiler sonra. Yavaşça damladı gözyaşı ve kan.

Gözlerini yerlerdeki kitaplara çevirdi. Boş bakışlarını aralarında dolaştırdı. Aradığı şey bir süre sonra, üst üste yığılmış ciltlerin arasında gözüne ilişti. Siyah ciltli kitaba uzandı.

Yırtılmış sayfaları etrafa saçılmıştı. Rasgele bir sayfa açtı ve ağır ağır okudu yazılanları. Kuzeyli bir cin ırkı tarafından kaleme alınmıştı kitap.

Gerçek olan, bir boyuttan diğerine geçerken, yarımda götürdüklerindir. Eğer saf bir kalp ile gidersen, daha saf bir kalple geri dönersin. Eğer kötülük dolu bir yüreğe yanında taşıdığıın, onu orada bırakır, yaşayan bir ölü olarak dönersin.

Rasgele açtığı sayfadaki ilk okudukları buydu. Bunun üzerine bir süre düşündü ve devam etti okumaya.

Ne kadar uzağa gidersen, o kadar zor dönersin kendi boyutuna. Fiziksel âleme geçmek ise başlı başına bir intihardır. Geri dönülemez bir daha.

263

Orkun Uçar - Burak Turan

Bu sayfalar sadece cinlerin boyut değiştirmesini ilgilendiriyordu. Azazil'in aradığı daha fazlasıydı.

Sayfaları hızlı hızlı çevirdi ve daha önce okuduğu bir ritüeli anlatan kısımları aramaya başladı.

"Ruh başlı başına bir boyuttur..." diye başlıyordu bulduğu cümle. Daha önce de defalarca okuduğu bu bölümü, hatırlamak için yemden okuyordu.

Ruh başlı başına bir boyuttur, yaşayan her canlının içinde bulunduğu ortak bir boyut. Ruh, varolan bütün zamanların ve yaşam katmanlarının kapılarını içinde taşıyan bir yaşam pınarıdır. Cin, geçit olarak kullanacağı ruhun kabuğunu, yani bu ruhu içinde barındıran insanı özenle seçmelidir. Eğer baş edemeyeceği bir enerjiyle donatılmış, güçlü bir insanın içine girecek olursa, arzusuna ulaşamayacağı gibi, üstüne, insanın içinde esir kalır. O yüzden ilk olarak, ele geçirme yöntemlerini uygulamak zorundadır. Tamamen ele geçiremediği bir insanın ruhu, ona yalnızca bir zindan olacaktır!

Azazil bir süre durdu ve okuduğu bu cümle üzerinde düşündü. Cinin insan bedeninin içine girip bütün yaşam kontrollerine hükmedebilmek için yaptığı büyü ve ritüelleri bilirdi.

Birkaç cümle ilerledi ve aradığını bulduğuna ikna oldu.

İnsan ruhu, kendi içinde geçitlere sahiptir. Cinin bu geçitlerden istifade edebilmesi için, hem beden hem de ruh üzerindeki hâkimiyetinin sınırsız olması şarttır.

Bundan sonra gerekli olan, fiziksel bakışın, ruhun içindeki kapıları görebilmesini sağlamaktır. Bunun için basit bir ayna kullanılabilir, insanın gözlerini kullanarak aynadaki yansımayla uzun süre bakıldıktan sonra, çevredeki varlık âleminin yavaş yavaş silinmeye başladığını görür fiziksel bakış. Ardından, hisler yavaşlar ve kendi-

Zifir

sini uzak boyutlara ve zamanlara taşıyacak olan geçitlerin önünde bulur. Kararım veren cin, içinde bulunduğu insanın bedenini terk ederek, kapılardan girer.

Pek çok kez, bu aşamada cin ve onun taşıyıcısı insan, birlikte hayatlarını yitirirler. İnsan bedeni hızla yanmaya başlar. Ancak onu yakan alevler dışarıdan görülmemektedir. Cin de aynı şekilde, onunla birlikte, aynı acıları yaşayarak ölür. Bu yüzden, bu ritüele, "ölüm koridoru" adı verilmiştir.

Eğer içinde bulunduğu insan, dış etkenler vasıtasıyla uyandırılacak olursa, cin hayatının geri kalanını bu koridorda geçirmeye mahkûmdur. Dışarı çıkamayacağı gibi, herhangi bir kapıyı da seçip gidemez.

Eğer bir sorun oluşmaz da, cin istediği kapıdan girebilirse, içinde bulunduğu insanın ruhu onunla birlikte gider. Bu da insanın kalbinin durması anlamına gelir. Taşıyıcının hayatı temel olarak önemli değildir ancak eğer beden, cin kapıdan geçmeden önce ölecek olursa, cin aynı şekilde ölecektir.

Bütün bu tehlikelere rağmen ritüeli tamamlayan cin için geri dönüş çok daha zordur.

Azazil biraz önce okuduğu, geri dönüşle ilgili cümleleri düşünüyordu şimdi. Gözlerini kitaptan kaldırdı ve karşısındaki duvarın çatlaklarla dolu sıvasına bakmaya başladı.

Çatlakların çevresi sarı birisle kaplıydı.

Zihni derin düşüncelerle çalkalanıyordu. Cinler için kaleme alınmış bu satırları uzun uzun düşündü. Bir insan olarak bunu yapabilir miydi? Ölüm koridorundan sağ olarak geçip gidebilir ve yanında güçlü bir orduyla geri dönebilir miydi dünyaya? Eğer bunu başaramazsa, geri dönülmeye değer bir dünya kalmayacaktı zaten.

265

Orkun Uçar - Burak Turan

Duvar da asılı duran aynaya yaklaştı. Aynanın ortasındaki büyük bir parça yere düşüp tuzla buz olmuştu. Düşen parçanın etrafı örümcek ağı gibi, çatlaklarla kaplıydı.

Aynayı aldı ve yere oturup sırtını duvara dayadı. Dizlerini kırarak iki elinin arasında tuttuğu aynanın paramparça yüzeyindeki yansımalarına bakıyordu şimdi.

Gözlerinin altının morarmış olduğunu gördü. Renkli gözlerinin solgunlaşmaya başladığını düşündü. Zaman yavaş yavaş her şeyi çalacaktı elinden. Geldiği yere geri dönecekti

bedeninden kurtulmuş ruhu. Acılar ve ısıraplar içinde dünyayı terk edecekti. Bu onun kaçınılmaz sonuydu. İşte başlamıştı. Gözlerinde ölümün izleri durmuyor muydu?

Neler görmüştü bu gözlerle. İnsanların düşünmeye bile cesaret edemediği nice yaratığın gözlerinin içine korkusuzca bakmamış mıydı? Onları ölürken izlememiş miydi?

Ölüm soğuktu. Yalnızlıktı. Toprağın metrelerce altında, bir başına durmak ve kıyametin kopmasını beklemek... Yaşayanların seslerini duymak kendi başına yeterince büyük bir ıstırapken, artık onlardan biri olmamanın verdiği acıya bir de oradaki karanlık tuz biber olmayacak mıydı? Ölüm soğuktu. Yalnızlıktı.

Gözlerinin içine bakıyordu Azazil. Artık yüzünü göremez olmuştu. Gözbebeklerinin solgun renginde kaybolmuştu sanki. Masmavi bir gökyüzü hayal etti ve küçük beyaz kuşlar...

Kendisi ise hepsinden çok uzakta, kızıl bir halenin içinde. Baktığı her şeyin, artık ulaşamayacaklarının listesi olduğu bir yerde hissediyordu kendini. Kabrinde.

Çevresini beyaz bir bulut sarmıştı sanki. Görebildiği tek şey gözlerinin rengiydi. Sürekli dalgalanan mavi bir yüzeyde hissediyordu, sanki kendini bıraksa uçurecekti.

266

Zifir

Gözlerinin içine doğru gidiyordu. Gözlerinin rengine doğru. Yavaş yavaş...

Bir süre sonra o rengin de kaybolmaya başladığını fark etti. Aslında bu durum tam olarak bir fark ediş de değildi. Bir tür istemsiz bilinçti. Sanki her zaman oradaydı o renksizlik. Bulutumsu bir grilik içinde yüzüyordu. Başını dönmeye başlamıştı. Ciğerlerindeki ağrı hafiflemiş, yerini bir tür rahatlama almıştı. Kalbinin atışlarını duyuyordu. Nabzı kulaklarında uğulduyordu. Çevresini saran gri bulutun içinde tuhaf bir hareketlilik başladı. Merkezindeki bir dalgalanma, bulutu kenarlara itiyor ve ortada bir açıklık oluşturuyordu. Alacakaranlık bir rüyada gibiydi. Her şey olması gerekenden daha farklı, mesafeler daha uzak, boyutlar daha uzun, sesler daha yüksek, kokular daha keskin, hisler çok daha berrakti. Bir tür uyanış gibiydi. Sanki dünya hep böyleydi de o bunu ilk kez hissedebiliyordu. Bulutun merkezine doğru ilerlemeye başlamıştı. O mu merkeze yaklaşıyordu yoksa merkez mi ona doğru hızla geliyordu? Merkeze ulaştığında büyük bir patlama olmuşçasına her yer beyaza boyandı. O anda, başının içinde çatırdamalar duyuyor gibiydi. Sanki damarları genişliyor ve beyni sıkıştıyordu. Beyaz parlaklık ansızın yok oldu ve kendisini hafifçe aydınlatılmış uzun bir koridorda buldu. Korktu ve etrafında dönmeye başladı. Gözlerinde panik ve adı konulmamış bir dehşet vardı. "Neredeyim ben?" diye bağırdı buz gibi, kesici bir korkuyla. "Neredeyim ben?" Çevresi hızla dönüyor, etrafında gördüğü nesnelere algılamaya çalışıyordu.

267

Orkun Uçar - Burak Turan

Birbiri ardına dizilmiş sayamayacağı kadar çok şamdanın alevleri, simsiyah granitten duvarların yüzeyinde dalgalanıyordu. Zemin yeşile dönük bir renkteydi ve cam gibi parlıyordu. Tavan ise zemin ile aynıydı. Bir yandan yansımasını izleyerek yürüyordu, diğer yandan da arkasını ve köşeleri kontrol ediyordu. "Neredeyim ben?" diye sordu yine kendine, ama bu kez umutsuz bir sesle fısıldamıştı. Koridor bir yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu. Kendi kendine fısıldayarak, "Cehennem nerede?" diye sordu. Sesi boşlukta yankılandı. "Cehennem hiçbir yerdedir, yalnızca hak edenin gözlerinin içinde!" diye yanıtladı onu boşluk. "Kimsin sen!" diye haykırarak kendisini panik içinde geri attı. Ayağı camsı yüzeyde kaydı ve sırtının üzerine düştü. "Kimsin sen?..." Korku bir bıçak gibi sürümüyordu sırtına. Koridor tıpkı bir yılan gibi hareket etmeye başladı. Duvardaki granit tabakalarından gelen gıcırtilar öyle bir arttı ki, Azazil bütün taşların yerlerinden fırlayacağını sandı. Zemin dalgalanıyor onu bir duvardan diğerine savuruyordu. Duvarlardaki ışıkların rengi çok açık bir sarıya dönmüştü. Diplerinden mavi alevler yükseliyordu. Koridor durdu ve taşların arasından gelen gıcırtilar da kesildi. Uğursuz bir uğultu vardı. Her an her şeyin olabileceği türden bir rahatsızlık anıydı. Daha taşlar yerlerine oturmamış gibiydi sanki. Azazil yerinde doğrularak etrafına bakmaya başladı, bütün bu sarsıntıların sebebini bilmek istiyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Duvarları boydan boya saran taşların arasında bir tuhaflik fark etti. Taşlar biraz önceki gibi birbirlerine yapışık değillerdi. Kendisine yakın duran, hemen önündeki granit karolara doğru birkaç adım at-

268

Zifir

ti. Taşlara dokundu ve elini yüzeyde gezdirmeye başladı. Nemliydi. Avucunun içinde bir soğukluk hissetti.

Taşların arasındaki derin boşluklardan dışarı, dalga dalga yayılan sarı ışık, cansız ve silikti. Yayılan ışığı, ancak taşların yakınına gittikten sonra fark edebilmişti. Dikkatini bu taşların arasındaki hareketlenmeye yönlendirdi. Sanki bir şey olacaktı. İçinde rahatsız edici hisler dolaşıyordu.

Hemen önündeki taş karoları birdenbire yeniden hareket etmeye başladı. Azazil, aslında taşların zemine yapışık olmadığını fark etti. Onları aynı hızda tutanın ne olduğunu düşünüyordu. Koridor canlı bir ylandı sanki ve karolar da o yılanın pulları.

Taşlar birbirlerinden uzaklaşıyordu. Ancak bu hareketlenmenin sadece kendi önündeki altı sıra taşa olduğunu görüyordu. Açılan boşluktan uzaklaştı. Boşluğun içinde kızıl bir ışık kaynağı parlamaya başladı. Kızılık gitgide yoğunlaştı ve Azazil, gözlerinin önünde devasa alevlerin dans edişini izliyordu şimdi. Boşluk, yaprakları ateş olan devasa bir çiçek gibi açılmış önünde.

Uğultular başladı daha sonra. Birbirlerine kansan huzursuz seslerdi bunlar. Ancak tam olarak ne duyduğunu anlayamıyordu, bunların insan seslerine benzediğini de içten içe fark edebiliyordu. İçinde bulunduğu koridor, ona Cehennem'in kapısını mı aralamıştı?

Duyduğu bu seslerin gerçek anlamını ürpererek fark edecekti.

Sırtını verdiği duvar soğuktu ve nemliydi. Ancak önünde açılan boşluktan dışarı taşan alevler, yüzünü ısıtıyordu.

Azazil birkaç adım öne çıktı ve tamamen açılmış olan kapıya yaklaştı. Artık taşlar durmuştu ve çevrede huzursuzluk vardı. Azazil boşluğun içine kolunu uzattı. Tenini hemen yumuşak bir sıcaklık

269

Orkun Uçar - Burak Turan

sardı. İçeriden gelen sesler rahatsız ediciydi. Boşluğun içine doğru bir adım attı. Koridor artık tamamen arkasında kalmıştı.

Boşluğun alevsi vücudunda attığı her adım, ona bir öncekinden daha uzun geldi. Sesler yükseldi, ısı arttı.

Ruhu, tarif edemeyeceği huzursuzluklara gebeydi şimdi.

Nerede olduğunu biliyordu. Nasıl geldiğini tam olarak anlayamıyordu, ama gelmişti işte. Bir şekilde ruhunun derinliklerindeki geçitlerden geçmişti ve istediği yere girmişti. Şimdi, Cehennem'deydi.

270

Zifir

"Cehennem nedir, sen bilir misin?

Ne alıkoyar, ne bırakır.

insana delicesine susamıştır."

(Müddessir Suresi, 27-29)

26

ceneNNern

Azazil gözlerini derin bir kızılığın içinde açtı. Her yer pus ve sis içindeydi. Burnuna gelen kükürt kokusu genzini yaktı. Ciğerlerine dolan zehirli havanın zulmüyle dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı.

Kulağına acı ve korkunç sesler geliyordu. Etrafta çığlıklar, acı inlemeler, uğultular ve haykırımlar vardı.

Ciğerleri pis ve iğrenç kokularla dolmuştu. Tiksinti verici hisler yayıldı midesine. Parçalanmak üzere olan devasa bir kor kömüre benzeyen zemine kasmaya başladı. Kül rengi zeminin çatlakları arasındaki kızılığın içine doğru aktı midesinden boşalanlar.
271

Orkun Uçar - Burak Turan

Gözlerini açamıyordu. Havadaki zehirli koku gözlerini de yakıyordu. Yüzüne bir rüzgâr gibi çarptı duman. Yüzüne yapışan küller ve is yere akacak kadar yoğundu.

Zorlanarak ayağa kalktı. Duyduğu uğultular yüreğine bembeyaz bir yılan gibi çöreklenmişti. Çok uzaklardan geliyordu çığlıklar. İnsanların haykırışları birbirlerine karışıyordu. Kadın sesleri ve erkek sesleri iç içeydi. "Aman Allahım," dedi sessizce. Gözlerini araladı ve sisin içine bakmaya başladı.

Nasıl bir yerdi burası? Ne biçim bir darlıktı. İnsanın içine sıkıntı veren bir atmosfere sahipti ve buram buram ümitsizlik süzülüyordu sis rüzgârlarının içinde.

Cehennem'in karanlık, izbe, isli, dumanlı, gürültülü ve tekin olmayan atmosferi içinde yürümeye başladı. Ayaklan yere yapışıyor gibiydi. "Beni Cehennem'inden koru Allahım," dedi sessizce.

Yer sallanmaya başlamıştı. Adeta nefes alırken inip kalkan bir göğüs gibi hareket ediyordu. Hareketler bir süre sonra durdu. "Burası canlı..." dedi korkunç bir gerçeği fark ederek. İlerideki yoğun sise doğru attı adımlarını. Vücudunu saran gömleğini yırttı ve attı; ortaya çıkan muskayı parmaklarının arasında sıktı.

Sis kıpkırmızıydı. Tavandan sarkan sarkıtların her biri apayrı bir tehdit sunuyordu insanın aciz zihnine. Burası hayal edilemeyecek bir yerdi. Hiçbir akıl, burayı hayal edip yaşamaya devam edemezdi.

Sise doğru yaklaşırken, karanlığın içinde bir cevher gibi dalgalanan alevleri görmeye başlamıştı. Çığlıklar yükseliyor, kemikleri çatırdatan haykırışlar dayanılmaz bir hal alıyordu.

Yeteri kadar yaklaştığına inandığı zaman durdu ve kılıçlarını çıkarıp dikkatini karanlığın içinde yoğunlaştırdı. Yüksekçe bir yer-

272

Zifir

de olduğunu anlıyordu. Zemin, derin bir çukurla sonuçlanacakmış gibi hızlı bir eğim gösteriyordu.

Sis etrafını tamamen kaplamıştı. Adımlarını yavaşlatarak devam etti.

Ciğerlerindeki acı yükselmişti. Sanki içten içe parçalanacaktı. Her an kan tükürmeye hazır bir şekilde nefes almaya devam etti. Buradan bir daha asla çıkmayacağı korkusuna kapılmıştı. Yaşıyor muyum, diye bile sordu kendisine. Ya öldüyse ve sonsuza dek kalacağı yeri görmesi için Cehennem'e getirildiyse? Cansız bedeni şu an bir yerlerde uzanıyor olabilir miydi? Belki kısa sürer, dedi. Sonra içinde bir ses sonsuza dek, dedi. Kâfir bir iniltiyle dizleri üzerine düştü yine. Çığlıklar her yanını sarmıştı. Burada kalmak istemiyordu.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı. Trilyonlarca yıl sonra bile son bulacak olsa, bir sonu olmasını yeğledi. Ümitsizlik, her tüyü ayrı azaplar tattıran bir kuşun yüreğinde amansızca kanat çırpması gibiydi.

Dizlerinin üzerine düştüğü zaman, etrafındaki sis aralandı. Gözlerinin önüne dipsiz bir çukuru ortaya çıkardı. "Ya Allah! Korum beni!" diye bağırdı ve ayağa fırladı. Çukur, lavımsı bir ateşle doluydu. Uçsuz bucaksız bir insan tarlası gibi uzanıyordu uzaklara. Belki de yüz milyonlarca insan olmalıydı. Belki bunun defalarca kez fazlası. "Aman Allahım! Bu ne çokluk?"

Öfkeli alevler içinde yanan insanların yüzlerindeki ve vücutlarındaki etler ya dökülmüş ya da küçük bir parçayla bedene tutunup sallanıyorlardı. Çukur çılgınca hareket ediyordu. Her geçen saniye daha fazla genişliyor, sürekli derinleşiyordu. Lavların hareketleri onun bir canlı olduğu hissi uyandırıyor insanda. İçine düşen kâfirlere intikama susamışçasına saldırıyordu. Onlara olan nefreti öyle hallere bürünüyor ki, sesi olsa yeri göğü titreterek haykıracak,

273

F: 18

Orkun Uçar - Burak Turan

öfke ve hınç dolu sesiyle, "Daha fazla yok mu!" diye bağıracaktı. "Daha fazla! Daha fazla! Daha fazla insan!" Sanki öfkesinden parçalanacaktı. İnkarcılara ve zalimlere karşı dinmeyen bir kını vardı. "Ya Kahhar! Ya Muazzip! Ya hak edene her tür kahrı veren! Ya intikamı asla bitmeyen! Beni neden yarattın! Ben Cehennem değil miyim? Kahredici azabımı daha fazla inkarcıya ulaştır öyleyse! Bana daha fazlasını gönder! Etlerini dilim dilim sıyrayım kemiklerinden! Gözlerini yudum yudum içeyim! Yüzlerine ateş tüküreyim! Doyamadım etlerine! Dinmedi susuzluğum kanlarına! Daha fazla yok mu ya Kahhar ya Muazzip ya Allah! "

Vücutları kan ve irin içindeki insanlar üst üste, alt alta, yan yana yığılmış can çekişiyordu. Etleri sıyrılmış olarak sırttan insanlar, tam ölecekleri umuduyla çıldırmaşçasına sevinç çığlıkları atacakken, yeniden etleri ve derileri yaratılıyor, ardından tekrar derileri yanmaya, etleri lime lime olarak sıyrılmaya başlıyordu. Derileri tekrar yaratılırken kemiklerini un ufak edercesine haykırıyorlar yalvarıyorlardı ölebilmek için. Lavların içinde çığlık atan insanlar bazen lavlara gömülüyor sonra yeniden yüzeye çıkıp suda boğulan insanların seslerine benzer homurtular çıkarıyorlardı. Yanan etin kokusu her yanı kaplamıştı. Bu ne acıklı bir zulümdü. Bu ne büyük bir intikamdı! Akıl almaz bir ıstırapla yüz yüzeydi şimdi. Bütün bu gördüklerinden kısacık bir an bile kurtulan yoktu içlerinde. Çukurun dışında insanlar sürüler halinde yanacakları anı bekliyorlardı. Boyunlarına bükülmüş ipler geçirilmiş, vücutları katranla boyanmıştı. Yavaş yavaş, sonsuza dek içinden çıkamayacakları yere doğru sürükleniyorlardı. İçlerinden bir tanesi kaçmak istese, yukarıdan bir zebani iniyor ve onu alnından yakalayıp yüzüstü sürüklemeye başlıyordu.

274

Zifir

Ateş her yandan kuşatmıştı. Böyle bir yerde nasıl olacaktı da amacına ulaşacaktı. Daha kendi ruhunu bile gömüldüğü karanlıktan kurtaramıyordu. İçinde hınçla dolan vesveselerden kurtulmak için dua etti. Göğsünde bir ağırlık vardı. Muska içinde bulunduğu ortama tepki veriyordu. Sanki ısınmaya başlamış ve ağırlığı artmıştı. Çukurun etrafında dolaşıp karşıya geçmeye gücü yetmezdi. Hem zebanilerin kendisini görmelerinden korkuyor hem de daha fazla acıya tanık olmak istemiyordu. Buraya gelmenin ne kadar anlamsız bir fikir olduğunu düşünmeye başlamıştı. İçi ürperti ve korkuyla dolup taşıyordu.

"Ey Allahım bana bir çıkar yol göster!" diye yalvardı sessizce. "Hem beni bu Cehennem çukurundan kurtar hem de insanları, kâfir cinlerin gazabından koru. Bana bir çıkar yol göster Ya Rahman! El-Hafız! El-Metin! El-Muktedir! "

Tam bu sırada uzaklardan gelen yabancı uğultular bütün zebanilerin, yüzlerini o tarafa çevirmelerine neden olmuştu. Sisi delicesine yararak çukura yaklaşan bu alışılmadık silüetler kime aitti?

İçlerinde bağırmalar başladı o sırada. Çılgınca çarpan kanatların arasında dağılan sis köşelere doğru yığıldı.

Cehennem'in ne denli büyük olduğu görülebiliyordu şimdi. Azazil'in nutku tutuldu. Uzaklarda da tıpkı buradaki gibi sayısız çukur görmüştü. Dünya üzerinde yaşamış bütün acıları içine alabilecek kadar büyük bir azap kulesi hepsinin ortasında gaddarca yükseliyordu.

Cehennem'in alışık olmadığı yaratıklar kulenin etrafında daireler çizdiler ve ansızın her bir yana dağılarak çukurların kenarındaki zebanileri çıldırmaşçasına bir zalimlikle katletmeye başladılar.

Kanatlı yaratıkların acıklı uğultusu, zebanilerin yüreklerine çivili taşlar gibi oturdu. İçlerinden bir tanesi "Asiler!" diye haykırdı.

275

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil, ona baktığında, yüzünün olmadığını, kafasının sadece irice açılmış ağızdan ibaret olduğunu gördü. Ahtapotumsu duyargalarla kaplı derisi, bordodan griye dönüşen desenlerle kaplıydı. Kaburgaları etinin üzerine çıkmış ve kemiklerinin sivri uçları etini delerce-sine içeri dönmüştü.

"Asiler geldi! Asiler!"

Zebaniler arasında bir koşuşturma başladı. Kanatlan olanlar sarkıtlarla dolu tavana doğru yükseldi, diğerleri silahlarını kaldırıp asilerin gelişini beklemeye başladı.

Asiler; gri kanatları olan, vücutları sanki katranla kaplanmış gibi simsiyah parlayan meleklerdi. Cennet'ten kovulmuş olanların kapısından girmişlerdi.

Meleklerin ardı arkası gelmiyordu adeta. Zebaniler, hükümleri altındaki insanları gruplar halinde çukurlara atıyorlardı. İnsanların azabı artmıştı. Asi meleklerin pençeleri altında vücutları parçalanıyor, zebanilerin itişleri kakışlarıyla boğuşuyor, alevlerin içinde ya- nıyorlardı. Bütün azap bu kadar olsaydı seve seve göğüs gererlerdi. Yeniden dirildiklerinde, yer ve gök, haykırılarıyla titriyordu.

Asiler, Azazil'in yanında bulunduğu çukurların üzerine kadar yaklaşmıştı. İçlerinden bir grup çukurun etrafında kendilerini bekleyen zebanilere doğru alçalmaya başladı. Bir grup, uçan zebanilere saldırırken geriye kalan küçük grup ise çukurdaki insanlara doğru alçaldı. Azazil görebildiği her yerde bu saldırıya tanık oluyordu. Böylesi büyük bir saldırı neden ve niçin başlamıştı?

Tam yukarısına doğru uçan bir zebani Azazil'i gördü ve yırtılmış izlenimi veren kanatlarını gererek hızla ona doğru yaklaşmaya başladı. Kafasının her iki yanından da dalgalı uzun boynuzlar eğik

276

Zifir

bir şekilde uzuyor, dirseklerinden başlayıp göğsünün üzerine dek süren kalın kırmızı postu havada dalgalanıyordu.

Azazil kılıcını havaya kaldırdı ve savaşmaya hazır bir pozisyon aldı.

Asilerden bir tanesi ona doğru alçalıyordu. Vücutuna yaklaştıkça siyahlaşan gri kanatlarının rüzgârı zebaniyi havada sarstı. Vücutuna göre daha küçük olan başını geriye çevirdiğinde meleği gördü. O anda, aşağıda kendisini bekleyen insandan daha önemli bir sorunu olduğunu fark edip hızla geri döndü ve meleğe saldırıya geçti. Boğazından çıkan çığlıklar, meleğin pençeleri arasında zalimce parçalara ayrıldığında son bulacaktı.

Melek işini bitirdikten sonra, keder ve acıyla yanan gözbebek-lerini Azazil'e çevirdi. İçinde bulunduğu bu yer, Cehennem... onun ait olduğu yer olmamalıydı. Şeytan gibi davranıp isyan edenlerden olmadan önce o da insanların sevgiyle andığı Arş'in meleklerinden biri değil miydi? Onu bu hale getiren, onun Cennet'ten kovulmasına neden olan insanoglunun

varoluşuydu. İntikamı ansızın olmalıydı. İntikamı acı dolu olmalıydı! Kin güden pençeleri havada açıldı ve Azazil'in kanını arzularak ona doğru alçaldı. Azazil, Utukkan'ı havada savurdu ve kendisine yeterince yaklaşmış olan meleğin sağ kanadının üzerine indirdi. Melek neye uğradığını şaşırmişti. Kesilen kanadından kopan gri tüyler havada uçuştı ve dengesini kaybederek yere yığıldı. Hemen ardından ayağa kalkarak haince bir kahkaha attı. "Gel bana!" dedi Azazil'e. Azazil göğsündeki muskaya güveniyordu. Allah'ın kelâmının karşısında hangi zebaninin veya asinin, hangi karanlık ruhun veya iblisin gücü yeterdi ki?

277

Orkun Uçar - Burak Turan

Kılıçlarının kabzalarını birleştirdi ve kollarını ileri uzattı. Ansızın yerinden fırladı ve iki kılıcını birden birer kanat gibi açıp meleğin üzerine atladı. Lilith'i geriye sırtından aşırıldı ve kendisine saldırmak için atağa geçmiş meleğin kalbine sapladı. Melek titreyerek yere düştüğünde, yanına gitti ve kanadından siyah bir tüy koparıp muskasına bağladı. Şimdi yüzünü Cehennem'in dipsiz uçurumlarına doğru çevirmişti. Asiler kendilerinden daha güçsüz olan Cehennem ahalisine karşı üstünlük sağlamıştı. Zebanilerin parçalanmış cesetleri her yeri pis bir küf yığını gibi kokutmuştu. İrinli kanları çukurlardaki insanların yüzlerine akıyordu.

Oradan hemen kaçmalıydı, çünkü çok daha büyük bir ordu dev kanatlarını gururla çırparak onun bulunduğu tarafa doğru geliyordu.

Çukuru sağına alıp koşmaya başladı. Yerdeki erimişlik hissi, içinde garip bir mide bulantısı yaratıyordu. İki tarafında da kırmızı kayalar bulunan dar bir geçite doğru ilerliyordu. Bu geçitler, çukurların etrafındaki kırmızı duvarların içinde minik solucan delikleri gibiydi. Yan yana o kadar çok vardı ki.

Azazil, rasgele bir tanesinin içine girdi. Arkasında bıraktığı dehşetin çığlıkları duvarların arasında inliyordu.

Duvarları oluşturan kayaların üzerlerinin kanla kaplanmaya başladığını fark etti. Biraz daha gittikten sonra insanın benliğini yakan kesif bir koku başladı. Duvarda süzülen kan öbeklerinin üzerlerinde, kırmızı yeşil irin tabakaları ağır ağır akıyordu.

Koşmaya devam ettikçe, yavaş yavaş, görebileceği en iğrenç manzaranın kalbine doğru yaklaşıyordu. Kan öbeklerinin etrafında et parçalanmış vardı. Zaman zaman duvarda gördüğü bu et parçalarının insanlara ait olduğu hissine kapılıyordu.

278

Zifir

Ve ansızın durdu. Sanki olduğu yere çivilenmiş gibiydi. İri iri açtı korku dolu gözlerle duvarları ağır ağır süzdü. Ve gördükleri azerçkti... Duvarlar, insanların birbirine kaynaşmış etlerinden oluşuyordu.

Ürpererek bu et yığınlarının yavaş yavaş seğirdiğini, havayı soluduğunu, bembeyaz göz yuvarlaklarının kendisini takip ettiğini gördü. Öyle bir haykırıyla koşmaya başladı ki, yeniden, kemikleri birbirinden ayrılacak ve beli ikiye bölünecekti adeta. Duvarlardaki hain gözler kıskançlıkla ona bakıyorlardı.

Yürümeye devam ettikçe bedenler daha belirginleşiyordu. Artık geriye dönemezdi, ilerlemeli ve bu kâbusun sonuna gelmeliydi. En sonunda, vücutlarının bir kısmı duvara yapışık halde bağırsan insanların arasına gelmişti. Hepsi yardım dilenerek haykırıyor, kollarını ona doğru uzatıyorlardı.

Yaşanabilecek en kötü yerde olmalıydı. Ya da diğer yerlerden haberi olanların, burada buldukları için şükrettiklerini duyamıyordu.

Bazılarının kolları ve bacakları bazılarının ise belden aşağısı yapışmıştı duvara. Bazen içlerinden bir tanesi, oradan kurtulabilmek için kolunu ya da başka bir uzvunu feda edebilecek bir hale geliyordu. Hiç düşünmeden bedenlerinin yarısını feda edebilecek kadar büyük bir ıstırap yaşıyorlardı. Ama sonsuz intikam ateşi asla peşlerini bırakmıyordu. Yere düşen parçaları zeminle kaynaşıyor, daha büyük acılar tattırıyordu. Onlar için artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonsuz ıstırap her yanlarını sarmıştı.

"Yardım et..."

"Bizi kurtar!"

Hepsi ondan yardım istiyordu.

279

Orkun Uçar - Burak Turan

"Beni kurtarmaya mı geldin? Beni kurtar buradan, sen, beni dünyadayken severdin. Bana yardım et!"

Kendisine seslenen insanların yüzlerine tek tek bakıyordu ama hiçbirini tanımiyordu. Onu tanıyan olmak sadece kendisinden yardım isteyen acı çeken ruhların bir umuduydu.

Oysaki bilmiyorlar mıydı, burasının ümitsizlik çukuru olduğunu?

"Siz neden buradasınız?" diye sordu Azazil.

Acı çeken ruhlar hep bir ağızdan haykırmaya başladılar.

Bir bir dünyada yaptıklarından söz ettiler. Etləri birbirlerine karışmış, duvarları süsleyen iç organlarıyla, dünyadaki zalimliklerinin bedelini ödüyorlardı. Bedenlerine karşı işledikleri korkunç suçların... İntiharların, tecavüzlerin, adı anılmayacak küfürî günahların.

"Ben sizi kurtaramam," dedi acıyla.

Onlar hep birlikte yine haykırmaya başladılar. "Hayır! Hayır! Sakın bizi burada bırakma! Sen bizi kurtarmaya geldin biliyoruz!"

Korkunç acıların paylaşıldığı bu mağaradan kurtulabilecek hiç kimse yok muydu?

Mağaranın sonuna geldiğinde bir gürültü duydu Azazil.

Duvarın her iki tarafından da içeri doğru uzanan binlerce yolun arasından iki zebani koşarak kendisine yaklaşıyordu. Kükreme-leri, acı çeken ruhların dehşetine bir yenisini daha katıyordu.

"Bize acıyın efendimiz! Yalvarırım bize acıyın. Bizi bırakın! Ne isterseniz yaparız! Bizi bırakın."

Zebanilerin yüzündeki akıl almaz zalim ifade Azazil'in yüreğine ağır bir yumruk gibi oturdu.

Zebanilerden birinin vücudunun alt kısmı bir buhar kümesi gibi havada sallanırken korkunç büyüklükteki elleri üzerinde koşuyordu. Bir mermiyle ortadan ayrılmış gibi duran kafatasının içinden kemikleri ve et parçaları görünüyordu. Diğer zebani ise, güçlü bir

280

Zifir

insanı andırmasına rağmen yolunmuş kafa derisiyle kediye benziyordu. Gözlerinin olması gereken yerden, büyük solucanlara ya da yılan kuyruklarına benzeyen duyargalar öne doğru çıkıyordu. Göz çukurlarının içinde veya alınının altında, belki on ya da daha fazla uzantısı vardı. Azazil'e doğru koşarken alevden saçları arkasında dumanlar çıkararak dalgalanıyordu.

Asilerin beklenmedik saldırısından kaçarken Azazil ile karşılaşmışlardı. Onun da asi bir melek mi, yoksa zalimiyetten kaçan bir insan mı olduğunu bilmiyorlardı. Onlar için orada oluşu bile başlı başına bir tehditti.

Hızla üzerine atladılar. Bedeninin alt kısmı olmayan zebani, kafatası boşluğundan dışarı zehirli bir gaz püskürttü. Azazil gazı soluduktan sonra yere yığıldı. Başı dönmeye başlamıştı. Diğer ise elindeki ince kırbaç kendisine doğru salladı. Bu yüzden sırtında derin bir yara açıldı.

Haykırarak ayağa kalktı. Utukkan'ı havada savurdu ve tam karşısındaki yaratığın göğsüne sapladı. Yaratık çılgın atarak yerinden sıçradığı için kılıç göğsünde kalmıştı. Diğer kılıcını savurduğunda ise, kırbaçlı olan zebanın kolu dirseğinden itibaren kesildi.

Zebaniler ilk kez bir insan karşısında bu kadar zorlanmışlardı.

Azazil var gücüyle yeniden saldırdı. Lilith'i, vücudunun belden aşağısı olmayan zebaninin sırtına indirdiğinde zebani yere yığıldı ve kılıç saplandığı yerden çıkmış oldu. Onu yerden alacak kadar vaktinin olmadığını biliyordu. Üzerine hunharca saldıran diğer zebaniye saldırdı.

"Dur!" diye bağırdı zebani. "Sen kimsin? Nasıl böyle güçlü olabiliyorsun?"

Göğsündeki tespihe, sonra da muskaya baktı. "Sen yaşayanlardan mısın?" diye sordu korkuyla. "Buraya nasıl gelebildin?"

281

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil konuşmak istemiyordu. Yerdeki kılıcını dikkatlice aldı ve zebaniye doğru fırlattı. Zebani ne olduğunu anlayamadan karnından kan boşalmaya başladı. Etrafa zehirli kokular yayıldı. Zebaniyi, kendisini öldürmek üzere olan bu yabancıya saldırmaktan alıkoyan tek şey biraz önce gözleri önünde bir zebaniyi acımadan öldürebilecek kadar güçlü oluşuydu. Ama kaçamazdı da. Burnunun ucunda, onu öldürebilecek bir kılıç varken, kaçmak için arkasını döndüğü an öleceğini biliyordu.

"Dur! Yapma!" diye haykırdı yeniden. "Buraya neden geldin? Ne istiyorsun? Sana yardım ederim, bana zarar verme!"

Azazil o anda durdu ve savaşmaktan başka yapabileceği şeyler olduğunu anladı. Zebaniye, "Beni Şeytan'a götürebilir misin?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı zebani korkuyla. "Burada yapmak istemeyeceğim tek şey bu!" Bu garip yabancı canını bağışlaması karşılığında bile yapamayacağı bir şey istiyordu.

"Öyleyse öleceksin!" diye haykırdı Azazil.

Utukkan'ı havaya kaldırdı ve onun boynuna savuracakken zebani haykırarak kendisini yere attı. "Dur! Dur! Tamam yapacağım!"

Zebani korkudan titreyen sesiyle ona yalvardı.

Mağaranın sonuna gelene dek birlikte yürüdüler. Azazil kılıçlarını kınına sokmamıştı. Koridorların içinden hızlı adımlarla ilerliyorlardı. Bir süre önce, duvara yapışık olarak acı çeken ruhların bölgesini terk etmişlerdi.

Sıcaklığın, derisi üzerinde büzülmelere neden olduğunu hissediyordu. Canı yanmıyordu, ama arada sırada yüzüne vuran sıcak rüzgârlar, gözlerini kurutuyordu. Görüş alanı bulanıklaşıyor ve mesafeleri ölçemeyeceği durumlara geliyordu.

"Ne kadar gideceğiz?" diye sordu zebaniye.

282

Zifir

"Kuleye gitmeliyiz," diye yanıtladı onu.

Azazil kuleyi hatırladı. Ölümün ve dirilişlerin peş peşe birbirini takip ettiği ıstırap tarlasının ortasındaki bir adacık gibi görünmüştü gözüne. Mat, siyah taştan bir kuleydi. Kulenin ana binasının etrafında ise daha küçük yedi kule daha vardı. Bu yedi kule, onun orta kısmından itibaren belirginleşmeye başlıyordu. Bir tür gözetleme noktası olduğu fikrine kapıldı.

"Bana kuleyi anlat," dedi Azazil.

"Ölüler Cehennem'e oradan girerler," dedi zebani. "Yedi ayrı kapıdan, alınlarından tutulup yüzüstü sürüklenerek sokulurlar. Ana kuleye geldikleri zaman, Şeytan'la yüzleşirler. Şeytan onları kızdırılmış altın mührüyle damgalar. 'Cehennem Ehli' yazar bu damgada. Biz intikam alınacak ruhları bu damgayla tanırız ve mührün belirlediği kuyuya götürürüz. İşkence yöntemleri, günahkârın dünyadaki yaşamına göre biçimlenir. Mesela altın ya da gümüş biriktirenler, biriktirdikleri malları Allah yolunda harcamayıp da zulüm için veya paralarına para katmak amacıyla biriktiriyorlarsa tadına bakarlar. Bütün hücreleri, erimiş altınla dolar. Bütün bunlar mührün görevidir."

Zebani, Azazü'in ürkmüş gözlerine baktı.

"Burası, bir Cehennem ehli için sadece müjdedir. Sen daha ölmedin. Buradan korkmak için bir sebebin yok. Ne zaman öleceğini bilemediğin gibi nereye gideceğini de bilemezsin."

"İnsanların çektiği bu azap nasıl olur da birisi için müjde olur? Bir Cennet ehli, kazandığı mükafatı, başka insanların azabına sevinerek kazanamaz! Sen bir zebani olduğun için böyle düşünüyorsun. Sen siyah kanlı olanlardansın."

Zebaninin gözleri kısıldı. Bunlar duymak istemediği sözlerdi.

283

Orkun Uçar - Burak Turan

"Biz sadece görevimizi yapıyoruz. Asla Allah'a karşı gelmedik. Biz ıstırap için yaratıldık. Bizim doğamız bu. Başkasını bilmeyiz. Eğer Allah'a karşı gelmek isteseydik, Cennet'e gitmek isterdik. Sen bunu anlayamazsın. Cehennem bizim sıcak yuvamızdır. Burayı sevmeyen tek bir zebani bile bulamazsın."

"Ya Şeytan?"

"Onun hakkındaki sorularını kendisine sorarsın."

Bir yol ayırımına gelmişlerdi.

Zebani sol tarafa doğru yürüdü. Azazil durdu ve, "Diğer yol nereye gidiyor?" diye sordu.

"Efendim orası bizim için uygun değil."

"Sana nereye gittiğini sordum."

"Sağ taraftan gidersek," dedi zebani. "Alev kuyularının arasından geçmemiz gerekir. Yolumuz kısa olur, ama asi meleklerin istila ettiği bölgeden geçmek zorunda kalacağımız için büyük tehlikeye girmiş oluruz. Ben sol tarafı öneriyorum. Uzun bir yoldur fakat daha güvenlidir."

Azazil bir süre düşündü.

"Sağ taraftan devam edeceğiz!" dedi kararlı bir sesle.

"Ama efendim..." Zebani, ısrar etmesinin faydasız olacağını anladı. "Tabi ki, nasıl isterseniz..." Yüzündeki ifadeden bu durumdan memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Geçitten girdiler. Zebani sürekli geride kalmaya çalışıyor fakat Azazil'in tehditleri karşısında tekrar öne geçmek zorunda kalıyordu.

Azazil bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı.

Zebaninin adımları yavaşladı. Sık sık Azazil'e bakıp onu kontrol ediyordu.

Azazil her an bir sorunla karşılaşacağını düşünmeye başlamıştı.

284

Zifir

Bastığı zeminin yumuşamaya başladığını hissetti, ayağı içeri gömülüyordu. Bileği taşların içine girdiğinde canı yandı. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Zebani o anda kendini geriye attı ve kaçmaya çalıştı. Ama Aza-zil yerinden fırlayarak onun üstüne atladı. Kılıcını zebaninin boynuna dayamıştı. "Bana oyun mu oynadın?" diye bağırdı.

Zebani yeniden yalvarmaya başlamıştı. "Durun efendim! Durun!"

Azazil, ona ihtiyacı olduğunu bildiği için intikamını daha sonraya erteledi.

Birlikte ayağa kalktılar. "Önden yürü ve yolu göster!" diye emir verdi.

Zebaninin yüreği korkuyla dolmuştu. Adımlarını yavaşlatıp zemini kontrol ederek ilerlemeye başladı. Ayağı, bileğine kadar taşların içine gömüldü. "Burası öç bataklığıdır." Ayağını taşların içinden çıkarırken, zemindeki bir kırılma, bataklığın içindeki kel bir insanın kafasını dışarı çıkardı. Dışarı çıkan kafaya zıpladı, zemin dalgalanmaya başladı ve daha fazla kafa dışarı çıktı.

Azazil, onu takip etti. Kafalann üzerinde sıçrayarak devam ettiler. Bir tanesine bastığın zaman bataklığa gömülmeye başlıyordu ve bunun devamında dalgalanmalar artıyor, daha fazla insanın kafası yüzeye çıkıyordu. "Bunlar ölü mü?" diye sordu Azazil.

"Burada ölüm yoktur," yanıtını aldı. "Onlar başkalarının hakkını yiyenler, gasp edenler, çalanlar. Zalim yöneticilerden, arsız hırsızlara kadar hepsi buradadır. Birbirlerinin pislikleri içinde sonsuza dek yüzecekler. Çürüyecekler, keder ve ısırap onları amansız bir ölüme sürüklerken yeniden dirilecekler. Burada her şey kısır bir döngüdür. İşkenceler sonsuza dek tekrar eder."

285

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil duyduğu kokuların ve damağına yapışan acı tatların sebebini anlayarak irkildi. Kaçınılmaz bir iğreti hücrelerini kuşatmıştı.

"Bunun gibi o kadar çok bok kuyusu var ki..."

Zebaninin anlatacakları bitecek gibi değildi ama bataklığın sonuna gelmişlerdi. Azazil derin bir nefes alabilmek için her şeyini verebilirdi. Ama bunu yapmak için yanlış yerdeydi. Eğer dünyaya geri dönmeyi başarabilirse bile, gördüğü bunca şeyden sonra hayatını fazla sürdüremeyeceğini biliyordu. Ya ölümcül bir hastalığa yakalanmış olacaktı ya da zihni bütün bunları kaldıramayıp kendisini intihara sürükleyecekti. En kötüsü delirmekten korkuyordu. Ölüm kolay bir kaçış olabilirdi ama ya delilik?

İntihar edenlerin çektikleri geldi aklına. Belki delirmek daha iyiydi. Neler düşünüyordu böyle? Dünyada amansız bir savaş vardı, belki de geri döndüğünde, yaşanacak bir dünya kalmamış olacaktı. Zihninde Bi'rûn Şatan'ın yüzünü canlandırmaya çalıştı. Onunla karşı karşıya gelecek olan insan nesli nasıl olacaktı da hayatta kalmayı başarabilecekti?

Buradan sağ olarak kurtulmak için her şeyi yapabiliyordu ve Şeytan'ın kendisine yardım etmesi için ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Korkuyla dizginlenmiş bir sesle, "Çıkıyoruz!" dedi zebani.

Gürültüler hızla her yanlarını kuşattı. Çılgınlıklar, onları ateşten bir çemberin içine almıştı adeta. "Efendim, görünmememiz gerek."

Kırmızı kayaların arkasına gizlendiler. Azazil manzaranın dehşetiyle sarsıldı. "Bu nasıl olur? Ya Cehennem düşerse? Bu mümkün mü?"

"Hayır," dedi zebani. "Cehennem Allah'ındır. Cehennem bu yüzden asla kaybetmez, ama Şeytan yenilebilir. İktidar değişebilir. Bunların hepsi O'nun sırrıdır. Ne olacak bilinmez."

286

ZiGr

"Cehennem aç bir mide gibidir. Kendi fikirleri, kendi istekleri, kendi doyumsuzluğu vardır. Özgür bir iradesi, nefretleri, sevgileri, kini, intikam duygusu hat safhadadır. Biz onun hizmetkârlarıyız. Şeytan ise sadece bir görevli... Cehennem'in yokluğu, Allah'ın adaletini yoksunlaştırır. Bunun imkânsızlığı onu ölümsüz kılar işte."

Azazil bildiği çok şeyin yanlış olduğunu görüyordu. Cehennem'in büyük bir ateş fırını olduğu fikri çoktan çürümüştü ve yok olan fikirlerine sürekli yenisi ekleniyordu.

"Kuleye varmak için kendimizi tehlikeye atmalıyız!"

Azazil bunun farkına varmıştı. Gözünün alabildiği her yerde korkunç dehşetler yaşıyordu. Asilerin çokluğu ve baskın gücü karşısında zebaniler hiçbir şey

yapamıyorlardı. Savaşmaktan kaçanlar, etraftaki mağaralara sığınmaya çalışıyorlar, insanlar ise çılgınlık atarak, kaçan zebanilerin yerlerini asi meleklerle işaret ediyorlardı. Her yer, kan ve irin içindeydi. Zebanilerin kirli kanı Cehen-nem'i bir leş yiyicinin midesine çevirmişti.

Asi melekler arasında da ölenler vardı. Hem de hiç azımsan-mayacak kadar. Ama yine de sayısal üstünlükleri gözle görülebilecek denli fazlaydı.

"Eşit bir savaş değil," dedi zebani. "Belki de sen bu yüzden buraya geldin."

Buraya gelmesinin asi meleklerle bir ilgisi yoktu. O kendi savaşı için yardım almaya gelmişti sadece. Zaten Şeytan'a önereceği hiçbir şey de yoktu. İçindeki sesi dinlemiş ve hiç düşünmeden Cehennem'in kapılarına dayanmıştı. Daha sonra tuhaf bir gerçeği fark etti. Yüzünde bir gülümseme mi vardı o anda? Eğer asi melekler Cehennem'e saldırmasalardı, Şeytan'a karşı kullanacak hiçbir kozu olmayacaktı. Yüzündeki gülümseme büyüdü. İçlerinden bir tanesini öldürmeyi başarmıştı. Daha fazlasını da yapabiliirdi.

287

Orkun Uçar - Burak Turan

"Hadi gidelim!" diye bağırdı zebaniye.

Zebani bir an durdu ve yerinden kımıldamak istemediğini belli etti. Azazil sinirlendi.

"Sana hadi dedim!" diye bağırdı ona. Kılıcı dolunay gibi parlıyordu zebaninin gözleri önünde. "Beni Şeytan'a götüreceksin!"

Zebani bunu istemiyordu, belki kuleyi gösterince kendisini bırakır diye düşünmüştü.

Memnuniyetsizliği her halinden belli oluyordu. "Tamam," dedi kısık bir sesle.

Yerinden fırladı ve koşmaya başladı. Azazil peşinden gitti.

Üstlerinde uçan dev kanatların gölgesinde ilerliyorlardı. Zebani haykırmaya başladı.

"Geliyorlar!"

Azazil, onun gösterdiği yöne baktı. Asilerden bir tanesi onları görmüştü ve üzerlerine doğru uçuyordu. "Koş!" diye bağırdı zebaniye.

Zebani sendeledi ve yere yığıldı. Azazil, onu yerden kaldırmak için yanına gittiğinde asi melek çoktan oraya ulaşmıştı. Bir şahin gibi alçalarak pençelerini açtı. Azazil, onu yerden kaldırıp buradan kaçacak vakitleri olmadığını anladı. Utukkan'ı havaya kaldırdı ve üzerine saldıran asi meleğin göğsüne kılıcını sapladı.

Korkunç bir çılgılık atarak yeniden havalandı melek. Zebaniye yardım etti ve birlikte kuleye doğru koşmaya başladılar. Zebani sendeliyordu. Arkalarından, asi meleğin tekrar kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördüler.

Azazil durdu ve zebaniye kaçmasını söyledi.

Zebani kuleye doğru koşmaya başladı. "Seni orada bekliyor olacağım," diye bağırmıştı.

Azazil aslında zebaninin onu kulede bekleyeceğini biliyordu, ama gitmesine izin vermek zorundaydı. Bir tür kumardı oynadığı.

288

Zifir

Ona ihtiyacı vardı. O olmadan Şeytan'a ulaşamayacağını biliyordu. Eğer onu şimdi bırakmazsa, melek, onu öldürecekti. Kaçmasına izin verirse, belki hayatta kalacak ve kendisine yardım edecekti.

Melek hızla onun üzerine doğru yaklaştı ve biraz ilerisinde yere kondu. Korkunç gözleri, lanetle kuşanmıştı. "Sen kimsin?" diye sordu ona melek.

"Ben Azazil'im!" dedi.

"Sen bir insan değil misin?" diye yeniden sordu.

"Evet!"

"Kime yardım ettiğinin farkında mısın? Kimin için savaştığının farkında mısın? Bunun bedelinin ne olduğunu biliyor musun?"

Azazil ölümcül bir gerçekle sarsıldı. Şeytanın ordularına yardım ediyordu. Onların tarafında olmanın bedelinin, Cehennem'e odun olmak olduğunu biliyordu. Bedeli ne olursa olsun, diye düşündü. Bi'rûn Şatan'ın ateşini, bütün dünyayı Cehennem'e çevirmeden önce söndürebileceksem, ben Cehennem'de yansam ne fark eder. "Ben her şeyin farkındayım!" diye bağırdı asi meleğe. "Sen ne yaptığını bilmiyorsun!" Melek birden, "Zifir adına!" diye saldırıya geçti. Azazil, Utukkan'ı ve Lilith'i havada savurdu. Yerinden fırladı ve o anda yerinden sıçrayıp kanatlarını her iki yanında sertçe gererek üzerine gelmekte olan asi meleğin kanatlarının göğsüyle birleştiği noktaya sapladı. Melek çığlıklar atarak yere yığıldı. Kanatları yeri süpürerek ayağa kalkmaya çalışıyordu. Azazil, onun can çekişen vücudunu geride bıraktı ve kuleye doğru koşmaya başladı. Zifir burada da karşıma çıktı, diye düşünüy-

289

F: 19

Orkun Uçar - Burak Turan

yordu. Bu yaratık kimdi, neydi?... Hem cinleri hem de melekleri isyana sürükleyebilecek güce sahip.

Bu sorunun cevabını daha sonra düşünecekti. Ama ondan önce düşünmesi gereken daha önemli bir sorun vardı.

Zebaninin kaçtığına emindi. Kuleye tek başına girmek zorunda kalabilirdi.

Hiç durmadan koştu, kuyularda can çekişen insanların çığlıkları, etleri melekler tarafından lime lime edilen zebanilerin haykırışlarına karışıyordu.

Nihayet kuleye vardı. Önünde devasa bir kapı vardı. Kapıdan içeri nasıl gireceğini bilemiyordu. Etrafına göz gezdirdi, belki zebani, onu bekliyor olabilirdi.

Onu göremedi. Aslında bu durumu bekliyordu. Şaşırmadı. Ellerini kapının üstüne koydu.

Onu bütün gücüyle itirdi, ama yerinden kımıldatamadı.

Üzerinde büyük hilal kabartması olan taş bir kapıydı. Hilale baktı. Hemen onun altında, anlamını bilmediği işaretler vardı.

"Ancak bir zebani, kapıya ismiyle hitap ettiği zaman açılır," dedi arkasından bir ses.

Azazil hızla geriye döndü ve biraz önce elinden kaçırdığını düşündüğü zebaniyle yüz yüze geldi.

"Aslında bu bizim doğamızda yoktur," dedi. "Ama sana yardım edeceğim. Sen burada olmayan bir şeyle geldin. Fedakârlıkla. Sadece tek bir kez yardım edeceğim sana. Kapıyı açacağım ve gideceğim."

Azazil başını salladı. "Aç," dedi.

Zebani kapıya çevirdi yüzünü. "İstırabın zalim mührü! Açıl!"

290

Zifir

Kapı gürültüyle yerinden oynadı. Ayaklarının altındaki toprak titriyor, küçük taşlar zıplayarak yer değiştiriyordu.

"İçeri gir ve merdivenlerden çık. Ne olursa olsun durma. Durursan bir daha kurtulamazsın!"

Sözlerini bitirdiğinde geri döndü ve koşmaya başladı. Yakınlardaki bir mağaraya doğru gidiyordu. Ona neden yardım ettiğini düşündü zebani. Bunu istemiş ve kendini bunu yapmaktan alıkoya-mamıştı. İyilik onun gibi bir zebani için en ağır günahlardan birisiydi. O ateş için yaratılmıştı. O ateşin lezzetiyle kutsanmıştı. Pişmanlık duydu.

291

Orkun Uçar - Burak Turan

27

OJTDU r>xp.eKece geçiyor

"Onlarla gitmek zorunda mıyız?" diye sordu Nil.

"Artık burası bile güvenli değil," dedi Kenan silahını kontrol ederken.

O anda içeri giren bir asker yüksek sesle Kenan'a doğru seslendi. "Araç sizi bekliyor komutanım!"

"Tamam çavuş, geliyoruz!"

"Haydi Nil, vakit geldi."

Nil'in yüzünde alışılmadık bir endişe vardı. Nihayet ordu hazırды. Ülkenin çeşitli noktalarından harekete geçecek ve istilanın Türkiye'de merkezileştiği yere, İstanbul'a gideceklerdi.

Dünyanın geri kalanı için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ülkeler, bütün silahlarıyla cinlere karşı savaşmaya başlamıştı. Batı medeniyetinin kurşunları barut doluydu ve cinler üzerinde istedikleri

292

Zifir

etkiyi oluşturmuyordu. Türk Ordusu'nun ise mermilerinin içindeki barutun her bir zerresi Allah'ın ayetleriyle taçlandırılmıştı.

Kenan askeri bir üniforma giymişti. Omuzlarındaki yıldızlar ona görkemli bir duruş kazandırıyordu. Postallarının zeminde çıkardığı sesi severek yürüdü ve Nil'in yanına geldi.

"O başaracak," dedi yüzündeki heyecan ve korkuyu gizlemeye çalışmadan. "...Ve biz de başaracağız! Sakın şüpheye düşme!"

Kenan'ın arkasından, Bölüm binasından çıkan Nil kendilerini bekleyen askeri araca doğru yürümeye başladı. Yeşil ve gri tonlarıyla kamufle edilmiş aracın homurtulu sesi etraflarını sardı ve yola çıktılar.

Kentin ana meydanına doğru yol aldılar.

Nil heyecanlıydı, ama korkmuyordu. İnsanlık nihayet onurunu savunmaya başlayacaktı.

Ana meydana geldiklerinde, Nil gördüğü bu manzaranın, Türkiye'nin bütün meydanlarında yaşandığını biliyordu. Gözpmarları acıdı. Bir damla yaş süzülerek koluna düştü.

Tam olarak göremiyordu, ama müthiş bir kalabalığın içine karışmışlardı. Etrafta bine yakın asker koşturuyordu.

Üstlerinden, gürültüyle bir savaş filosu geçti. Bir süre uçakların arkalarında bıraktıkları izi seyretti. İçinde buldukları araç, helikopter pisti olarak düzenlenmiş bir alana doğru ilerledi.

Askerlerin senkronize hareketlerle silahlarını omuzlarına atışlarını izledi. Başka askerler de yüze yakın tankın bulunduğu alanda koşuşturuyordu.

Kırmızı saçlı bir asker, Yüzbaşı Kenan'ın içinde bulunduğu aracın yaklaştığını görüp koşarak yanına gitti. Araç durduğunda, açılan kapıdan içeri, yeri göğü titretircesine bağırıldı. "Helikopteriniz hazır komutanım!"

293

Orkun Uçar - Burak Turan

Kenan ve Nil araçtan yavaşça indi. Helikopterin demir gövde-sindeki koyu yeşil desenler üzerinde bir yazı dikkatini çekti. Arapça harflerle Kuran'dan ayetler yazılıydı. Bunu askerlerden birisi yazmış olmalı, diye düşündü.

Ama daha sonra, indikleri aracın, kapattığı kapısının da üzerinde aynı ayetlerin yazılı olduğunu görünce, bunun Gizemli Olaylar Bölümü'nün işi olduğunu anladı. Helikoptere binip havalandıklarında, tankların gürültülü motor sesleri de etrafa yayılmaya başlamıştı. Art arda on bir helikopter daha havalanmıştı arkaandan.
Ordu hareket ediyordu.

294

Zifir

28 NKfUOKCHM KCT>KC\

Günün ilk ışıkları Umman köyünün üzerine yayılıyordu. Kuşların ilk şarkıları, yeni esmeye başlayan rüzgâra karışıyor, uzaklardan gelen nehrin ince tınıları çadırların içinde uyuyan Umman halkının kulaklarına doluyordu. Böylesi bir huzur ortamında bile bir türlü bitmeyen kâbusları, bir çığlıkla yarıda kesildi, uyanıp çadırlarından dışarı çıktılar. Bağırarak köyün genç kızlarından biriydi. Bütün gece uyuyamamış ve dünyanın içinde bulunduğu durumun, gelecekte neler getireceğini, nelerin değişmek zorunda kalacağını düşünmüştü. En kötüsü, savaşa katılacaklar mıydı? Köy halkı arasında günlerdir arda arkası gelmeyen bu tartışmalar onu da etkilemiş ve savaşa katılma durumunda yaşayacakları acıları düşünerek uykuları kaçmıştı. Köyün bilgeleri savaşa katılsa-

295

Orkun Uçar - Burak Turan

lar da katılmasalar da bunun Umman halkı için olumsuz sonuçlar doğuracağına inanıyorlardı.

Aklında pek çok soru vardı. Kaçamazlar mıydı? Savaş bitene dek bir yerlerde gizlenemezler miydi? Savaşa herkes katılacak mıydı?

Onu çıldırtan bu düşünceleri Tedmurtu'ya sorabilmek için sabah olmasını beklemek zorunda kalmıştı.

Güneş ağır ağır dağların arasından kendisini göstermeye başladığında ise kendisini daha fazla tutamamıştı. Tedmurtu'nun bu saatte uyumuyor olduğunu bildiği için yanına gitti. Çadırın dışından kendisine seslendi. İçeriden ses gelmeyince bunu garipsedi. Kendisi de Tedmurtu gibi gün henüz doğmadan uyananlardandı. Daha önce onun güneşten sonra uyandığını hiç görmemiş ve duymamıştı.

Çadırın girişini araladı ve içeri baktı. Tedmurtu uyuyor muydu? Sol kolunu yattığı döşegin dışına uzatmış, boynunu hafifçe sağına eğmişti. Gözlerinin açık olduğunu gördü ve ona seslendi. Yanına gittiğinde ise korkunç gerçeği fark etti.

Öldüğünü anladığı anda yüreğine kızgın bir demir saplanmış-çasına acı çekti. İstemsizce çığlıklar atmaya başladı.

Hızla çadırın dışına çıktı ve diz çöküp ağlamaya başladı.

Yanma gelen Umman halkının şaşkın bakışları arasında kendinden geçmek üzereydi. "Tedmurtu öldü!" diye inledi. "O öldü!"

Duyduklarına inanamayan Ummanlar'dan biri hızla içeri girdi ve kızın doğru söylediğini gördü.

Dışarı çıktığında Tedmurtu'nun cansız bedenini kucağında tutuyordu. "Bilge Tedmurtu öldü," diye fısıldadı.

Aradan birkaç saat geçmişti. Tedmurtu'yu gömmüş, mezarının başına da bir azna fidanı dikmişlerdi.

Nargat köyün ortasında Ummanlar'a sesleniyordu.

296

Zifir

"İçinde bulunduğumuz durum her zamankinden daha kötü. Hepimiz keder içindeyiz. Bilge kralımızın, babamın ölümü hepimizi derinden sarstı. Onun son isteği, Bi'rûn Şatan'ın uyanışıyla başlayacak olan saldırıları, en baştan önlemek için savaşa katılmaktı. Evet! Son gecesinde bana bunu söylemişti."

Halk arasında uğultular yükseldi.

"Hayır!" diye bağırmişti bir kadın. "Onun son isteği bu olamaz! O savaşa katılmak istemiyordu. Azazil'i beklememiz gerektiğini düşünüyordu. Sana inanmıyorum!"

"Evet! Bu imkânsız! O savaşmak istemiyordu. Azazil'i bekleyeceğiz!"

"Durun!" diye haykırdı Nargat! "Yanlış biliyorsunuz! O kendinde savaşı yönetecek gücü bulamadığı için sizlere böyle söylemişti. Ölmeden önce, 'Eğer Ummanlar'ı sen yönetirsen, savaşa gitmeyi kabul ediyorum,' dedi. Benim önderliğimde savaşmanızı istiyordu."

Uğultular birbirine karıştı.

Yaşlı bir adam, "Onun ne söylediğini bilmiyoruz," dedi. "Ama madem savaşmamızı istiyordu, son isteğini yerine getirmeliyiz. Zaten kaçarsak, bu bütün Ummanlar'ın sonu olur. Gidebilecek hiçbir yerimiz yok. Bi'rûn Satan uyandığında bizim için dünyadaki hayat son bulmuş olur."

"Size söylüyorum, beni dinleyin," diye bağırdı içlerinden biri. "Yaşlı Saroksa haklı, Bi'rûn Satan uyandığında kaçacak hiçbir yerimiz kalmayacak. Bunu insanlar başaramazlar. Onun kadar güçlü bir cinle savaşabilecek tek kişi bizleriz."

"Ya Azazil?" diye bağırdı Tedmurtu'nun öldüğünü ilk olarak gören küçük kız. Yüzünde hâlâ ağlamaklı bir ifade vardı. Ailesinin savaşa gitmesini istemiyordu.

Herkes bir anda sustu.

297

Orkun Uçar - Burak Turan

"Simele, küçük kız... Umutların boşuna. O başaramayacak," diye sessizliği böldü Nargat.

"O Cehennem odunlanmn arasına çoktan katılmıştır. Söyleyin bana, kim Cehennem'e gidip geri dönebilir?"

Herkes Nargat'ın haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Söylediğim gibi Umman halkı. Savaşa benim önderliğimde katılacağız. Azazil'i beklemek boşuna. Bunu görmüyor musunuz? Burasının mahvolması, hayatlarımızın ve nesillerimizin sonu demektir! Neslimiz için savaşmalıyız!"

Nargat'ın huzursuzluğu, Azazil ile ilgiliydi. Aslında onun geri dönebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu. Geri dönecek ve Um-manlar'ı yönetecekti. Oysa bu onun hakkı da değildi... Bu şeref Nar-gat'a aitti.

"Peki ya nereye gideceğiz Nargat? Ne yapacağız? Rasgele, şehirlerdeki cinlerle mi savaşacağız? Onların sonu asla gelmez. Eğer bir şey yaparsak bu savaşın nedeniyle Bi'rûn Satan'la ilgili olmalı. Ne yapmayı düşünüyorsun söyle bize!"

"Bi'rûn Şatan'ı uyanmadan önce öldürebiliriz. Bunu engelleyebiliriz!" Sözlere bittiğinde sustu ve başını önüne eğdi. Tekrar yüzünü onlara çevirdiğinde, gözlerinde alevler yanıyordu. "Onun nerede olduğunu biliyorum! Uzzalar'm nereye gideceklerini biliyorum!" Bu sözler karşısında Umman halkı arasında tuhaf bir gerginlik yaşandı. Gerçekten de biliyor olabilir miydi?

"Benimle misiniz Umman halkı?" diye haykırdı.

Umman halkı şaşkındı.

"Bunu gerçekten de biliyor musun?"

"Evet! Tedmurtu, ölmeden önce bana, Uzzalar'ın Bi'rûn Şatan'ı nerede uyandıracaklarını söyledi. Biliyorum!"

Simele, Nargat'a güvenmiyordu. Bakışları onu rahatsız ediyordu. Azazil'in geleceğine nasıl olur da inanmazdı.

Zifir

O gece yine uyuyamamıştı, Tedmurtu'nun öldükten sonra say-damlaşan gözlerini düşünüyordu. O gözlerin arkasında, gerçekten de savaşmak isteyen biri yatıyor olabilir miydi? Korktuğu başına gelmişti. Tedmurtu'nun, Azazil'i beklemeyip savaşmaya karar verdiğine inanamıyordu. Bu Nargat'ın bir uydurması değilse neydi peki? Saatlerce döşeginde kıvrandı durdu. Bir o yana bir bu yana döndü. Uyumasına imkân yoktu. Belki ağaçların arasında bir yürüyüşe çıkmalıydı. Sabah olmadan geri döner, kimse gittiğini anlamazdı.

Yavaşça yerinden kalktı ve sessiz olmaya çalışarak çadırından dışarı çıktı. Parmak uçlarına basarak ağaçlara doğru yürüdü. Ayağı, nemli yaprakların üzerine bastığında içi ferahladı. Ağır ağır süzdü ormanın derin huzurunu. Derin derin çekti ciğerlerine ağaçların mayhoş kokusunu. Bütün bu orman, hayatı boyunca hiç sıkılmadan yaşayabileceği bir yerdi. Bu ağaçlara usanmadan çağlar boyu bakabilirdi. Bu kokuyu ciğerlerinde asırlarca hap-sedebilirdi. Ama buna izin vermiyorlardı. Neyi paylaşamıyorlardı ki, bu dünyada? Sürekli ne için savaşıyorlardı? Bi'rûn Satan da kimdi? Neden uyandırılıyordu. Ah Azazil bir gelse. Onlara köylerinde kalmalarını söylese...

Derin düşünceleri, ağaçların arasından gelen fısıltılarla kesildi. Kendini bir kayanın arkasına sakladı ve derin derin nefes alarak ansızın içini saran korkuyu bastırmaya çalıştı. Yoksa onlar mı gelmişlerdi? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Usulca kayanın dibine sokuldu ve başını çıkarıp gizlice baktı. Nargat'ı gördüğünde içi rahatladı. O da kendisi gibi dolaşmaya mı çıkmıştı?

Birileriyle konuştuğunu fark etti daha sonra. Karanlığın içinde seçemediği bir siluet vardı karşısında. Nargat kiminle konuşuyordu?

299

Orkun Uçar - Burak Turan

"O adam gelmeden önce, köyünü savaşmaya ikna etmeye bak!"

"Merak etmeyin geri dönemez! Gittiği yeri bilmiyor musun? Nasıl dönsün ki?"

"Akıllıca bir plan ama karşında bir Defin olduğunu unutma. Karşıdaki Azazil!"

"Ben bütün planlarımı yaptım. Bir sorun çıkmayacak, bana güvenebileceğini biliyorsun! Babamı öldürerek sana olan bağlılığımı göstermiş olmadım mı?"

"Tamam. Sana güveniyorum. Planların dışına çıkma! Yarın sabah hareket etmelisiniz.

Onları Girit'e getir, gerisine karışma. Sonrası bizim işimiz!"

Simele duyduklarına inanamıyordu. Tedmurtu'yu Nargat öldürmüş olabilir miydi gerçekten? Konuştuğu kişi kimdi?

Hemen köyü uyarmalıyım, diye düşündü. Savaşa asla katılmamalılar!

Dikkatlice ayağa kalkmaya çalıştı, ama heyecanı kendini kontrol etmesini engelliyordu.

Dizi kayaya çarptı ve çizilerek kanadı. Boğazından istemsiz bir homurtu çıkmıştı.

Nargat bunu duydu.

"Sessiz ol, sanırım biri var," dedi karşısındakine.

Simele yerde emekleyerek oradan uzaklaşmaya başladı.

"Siz gidin! Ben gerekeni yapacağım," dedi ve Simele'nin biraz önce bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Karanlık siluet ağaçların arasında hızla kayboldu.

Simele, Nargat'ın kendisini göremeyeceği bir yere gelmişti. Ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Nargat, onun koşmaya başladığını duydu ve peşinden gitti. Koşmaya başlamadan önce, kayanın üzerindeki kan izini görmüştü.

300

Zifir

Simele nefes nefese köye varmıştı. Hızla çadırına girdi ve döşeğine uzandı.

Nargat'ın koşarak köye geldiğini duyuyordu.

Nargat etrafına bakındı ama hiç kimseyi göremedi. Herhangi bir hareket yoktu köyde.

Hiç vakit kaybetmeden, gün ağarmaya başlamadan yola çıkmış olmaları gerekiyordu.

Birisi konuştuklarını dinlemiş olmalıydı.

Yüzü öfkeden kızarmıştı. Hiçbir şeyin, planlarını altüst etmesine izin vermeyecekti.

301

Orkun Uçar - Burak Turan

29 KZKP KJULeSİ

İçerideki uğultular, büyük bir depremin ilk saniyelerini andırıyordu. Ortamdaki keder ve yalnızlık hissi, büyük katedralleri çağrıştırdı. Toz ve toprağın, alevimsi rüzgârlarla oradan oraya sürüklendiği, alabildiğine rahatsız edici grotesk bir yapının içindeydi. Karşısındaki helezon merdivenlere doğru yürüdü. Basamakların iç gıcıklayıcı gürültüsü, içine hiç de tekin olmayan hisler yaymıştı.

Yavaş adımlarla çıkmaya başladı. Kapının gürültüyle kapandığını duydu. Tekrar dışarı çıkmak istese bile bunu tek başına başaramayacağını anlamıştı.

Merdivenler, ansızın kendisini taşımaktan vazgeçecekmişe benziyordu. Gıcırtilar ve uğultular içinde devam etti çıkmaya. İlk kata geldiğinde küçük bir kapı gördü.

302

Ziûr

Kapının üzerindeki kabartmalara göz gezdirdi. Görüntüler bir anda hareket etmeye başladı. Gördüklerinin dehşetiyle yerinden sıçradı. Kapıda okuyabileceği bir dille "Kibir" yazıyordu. Ruhunun derinliklerinde, kızgın alevlerin fokurdayan sesini duydu. "Sen mi onun ayağına gidiyorsun?" diye sordu içindeki bu ses. "Sen, dünyada onca büyük zaferlerle şanını yükseltmedin mi? Sen değil misin, insanların görmeye bile tahammül edemeyeceği azgın iblisleri dize getiren? Sen mi onun ayağına gidiyorsun?"

Azazil içinde çınlayan bu sesleri dinliyordu. Sessizce, "Evet," dedi.

"Şimdi geri dön; hak ettiğin şanı ve şöhreti al! Şeytan gibi düşmüş bir melek sana yardım edemez!"

Azazil bunlan ilk kez düşünüyordu. Neden bunca yıl kendisini saklamıştı ki? Rahatlıkla her istediğini elde edebilirdi? Şeytan kim oluyordu da şimdi ondan yardım isteyecekti? Kendisi zaten yeterince güçlüydü. Kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu...

Ama ya başaramazsa... Dünya içinden çıkılmaz bir savaşın eşi-ğindeyken... Bunu yapamazdı geri dönemezdi. Hem o eğer gerçekten zannettiği kadar güçlü olsaydı, en azından Azarrath'ın hayatını kurtarabilirdi.

"Hayır!" diye bağırdı. Ben zannettiğim kişi değilim. "Bana neler oluyor?"

Kapının arkasından gelen uğultu bir anda kesildi. Kendisini şimdi biraz önceki kadar yenilmez hissetmiyordu. Kapıya dehşetle baktı. Zebaninin ona söylediği sözleri hatırladı.

"Ne olursa olsun durma. Durursan bir daha kurtulamazsın!"

Bu sözleri şimdi anlayabiliyordu. Koşmaya başladı. Nefes nefese kalana dek ciğerleri zehirlenene dek koştu.

303

Orkun Uçar - Burak Turan

Başka bir kata gelmişti. Kapının üzerindeki yazıya baktı. "Hırs" yazıyordu. Tam gidecekken bir ses duydu ve o tarafa çevirdi yüzünü.

Büyük kapı aralanmıştı. Arasından dumanlar çıkıyordu. İçeri girip girmemek konusunda kararsızca bir süre bekledi. Daha sonra önüne geçemediği bir merakla o tarafa yöneldi.

Kapıyı açtığı anda gördükleri karşısında şaşkınlığa uğradı. İçerisi alabildiğine altınla doluydu. Uçsuz bucaksız bir hazine tarlası gibiydi. Altın kadehler, devasa heykeller, zümrüt ve her tür değerli taşla süslenmiş aynalar... Onlara bakmaktan bir an bile alıkoyamı-yordu kendisini. "Süleyman'ın hazinesini buldun," dedi içinden bir ses. "Neden bütün bunların sahibi olmuyorsun? Dünyadan sana ne? Burada aradığın her şey var." Yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. "Onları boş ver," dedi içindeki ses. "İşte sana dünyanın bütün hazinesi! Al ve dünyaya hükmet! Sen buna layıksın."

Azazil neye uğradığını şaşırmıştı. Bunu daha önce neden düşünmemişti ki? O gerçekten de buna layık birisiydi. Bunca zaman uğruna savaştığı dünya nihayet kendisine bir hediye vermek istiyordu. Bunda yanlış olan şey neydi ki?

Yavaşça içeri girdi. Gülümsüyordu, her şeyi unutmuştu.

Güzel ve taze meyvelerle süslenmiş oval bir masaya doğru ilerledi. Masanın ayakları, işlenmiş zümrüttendi ve elmas damlacıklarla taçlanmıştı.

Sandalyeyi kendisine doğru çekti. Altının göz alıcı ihtişamı zümrüt parçalarıyla karışmıştı. Sanki içinde alevler yanıyordu. "Bu ne muhteşem!" diye inledi ve masaya oturdu. Altın bir kadehin içindeki kırmızı şarabın rengiyle bir anda coştı.

304

Zifir

Kadehi alarak dudaklarına doğru yaklaştırdı. O anda canlandı. Bu, Nil'in helikoptere binerkenki bakışlarıydı. Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve tam bir yudum alacakken, hayalindeki gözlerin kanla dolduğunu gördü. Nil'in acınası haline üzüldü. Şimdi ne yapıyorlardı? Ya onu da öldürdülerse? Buna katlanabilir miydi?

Kadehi hızla masaya indirdi. Şarap kadehten dışarı saçıldı.

"Ne yapıyorum ben!" diye bağırdı. Onun sesiyle birlikte bütün heykeller ve değerli taşlardan oyulmuş süs eşyaları sarsılmaya başladı. Hızla ayağa kalktı. Duvarlardaki görkemli tablolar ve aynalar yere düşüp parçalandı.

Masanın üzerindeki şarap lekelerine baktı.

"Aman Allahım!" diye inledi.

Hızla, girdiği kapıya yöneltti yüzünü. Kapı ağır ağır kapanıyordu. Koşmaya başladı. O koştukça altın, gümüş, zümrüt, elmas ve diğer eşyalar toza dumana karışıyordu. Kapı tam kapanacakken kendini dışarı attı v.e aralıktan içeri baktı. Görebildiği, duvarlardan sarkan pislikler, çürümüş yiyecekler ve üzerinde solucanların gezdiği tahta masalar, çamur heykeller, iğreti tabloları.

"Kendini topla!" diye bağırdı.

Merdivenlere baktı. Hâlâ başarabilirdi. Koşmaya devam etti.

Yeni bir kata gelmişti. Kapıyı gözücuyla gördü, ama hiç bakmadan koşmaya devam etti.

Merdivenlere sıçradığı anda kafası yumuşak bir çift kadın göğsünün arasına gömüldü.

Çırlıçiplak bir kadın, şuh gözlerle kendisine bakıyordu. Elini Azazil'in yanaklarına yasladı ve, "Ne istersin?" diye sordu.

Azazil daha önce hiç tatmadığı bir zevk duyumsadı onun parmaklarının ucunda. Kendisine dokunmasından müthiş memnun olmuştu. Kendini zorladı ve bunun da bir oyun olduğunu aklından hiç çıkarmadan arkasını dönüp kapının üzerinde yazanlara baktı.

"Şehvet."

305

Orkun Uçar - Burak Turan

"Hayır!" dedi sertçe. "Hiçbir şey istemiyorum!"

Yeniden kadını duvara doğru ittirerek koşmaya başladı. Asla durmamalıydı. Asla merak etmemeliydi. Yoksa kalbi dayanmayacaktı. Bir yerde kendisini bırakıp teslim olacaktı.

Egemenliğine boyun eğdiren, tutsak eden zevklerdi bunlar.

Diğer katlardan hiç beklemeden geçti. Kapıların üzerindeki yazıları bile okumamıştı.

Aklına binlerce olasılık geliyordu. Yaşayacağı hiçbir zevk, burada sonsuza dek azap çekmeye değmezdi.

Merdivenler bitti ve kendini simsiyah zemini olan kısacık bir koridorda buldu.

Etrafına bakındı. Gidebilecek tek yer karşısında duruyordu işte. Bunca tehlikeyi bu an için göze almamış mıydı? Şimdi vazgeçemezdi. Geri dönemezdi.

Koridor boyunca tedirginlik içinde ilerledi. Büyük kapının önünde durdu. Siyah, mat taştan kapıya dokundu. Parmaklarına bir sıcaklık yayıldı. Buradaki her şey gibi taş da ateşi ruhunda hissediyordu. Kapıyı itti.

Dışarıya rahatsız edici kokular yayıldı. İçeride kızıl bir duman ağır ağır süzülüyordu. İçeri girdi. Kulenin tepesinde olduğunu açıkça görebiliyordu.

Büyük oval bir odadaydı. Duvarlarda yuvarlağımsı boşluklar vardı. Dışarıyı bütün açıklığıyla görülebiliyordu. Yer simsiyahtı ve duvarlar kızıldı. Tavan girintili çıkıntılıydı ve bir kayanın yüzeyini çağırıyordu. Atmosfer insanda ince bir estetik duygusunu çağırıyordu.

Odanın içine doğru hafif bir adım attı. Burada kendisini neyin beklediğini merak etti. Daha önceki kapılarda olduğu gibi, baş et-

306

Zifir

mekte zorluk çekeceği ve belki de içine yuvarlanacağı bir tuzak mıydı bu da?

Eğer böyle olsaydı, bir şekilde başlamış olurdu, diye düşündü. Temkinli adımlarla yürüdü. Duvardaki penceremsi boşluklardan birinin yanına geldi. Dışarı baktığında, korkunç bir kıyımla karşılaştı. İnsanoğlunun en derin korkularından bile daha korkunçtu Cehennem'in hali.

Asiler ve zebanilerin ani savaşı devam ediyordu ve insanlar bütün bu vahşetin ortasında yapayalnız ve acıklı bir şekilde bekliyordu.

Buraya başka şartlar altında gelmiş olmanın ne büyük felaketler doğuracağını düşündü.

Bu kadar büyük bir azabın, neden yaratıldığını düşünmeye başladı. Aklına acınacak fikirler hücum ediyordu.

Başını salladı ve kendisine gelmeye çalıştı. Bir tür rüyada gibiydi şimdi. Gördüğü her şey, ona en korkunç kâbuslarını anımsatıyordu.

Ellerini, göğsündeki muskanın üzerine koydu ve arkasını döndü. Korktuğu şey gerçekleşmişti. Onunla yüz yüzeydi şimdi.

Yerinden sıçradı ve arkasındaki boşluğa doğru savruldu. Neredeyse aşağı yuvarlanacaktı.

"İblis!" diye bağırıyordu istemsizce.

Karşısında, bütün görkemi ve ürkütücü görünüşüyle duruyordu işte insanlığın en büyük düşmanı. Cehennem'in efendisi ve azabın lanetli meleği.

"Buraya kadar gelebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi yumuşak, ama uğultulu sesiyle.

Sanki korkunç dudaklarının arasından çıkan her kelime, hemen ardından yankılanıyordu.

Kalın erkek sesleriyle, ince kadın sesleri birbirine karışıyordu. Eğer, zifiri karanlık

307

Orkun Uçar - Burak Turan

bir odada olsalardı, karşısında pek çok kişinin durduğunu ve hep bir ağızdan konuştuklarını sanabilirdi.

En derin dehlizlerden bile daha derin gözleriyle bakıyordu ona. Vücudunun her hattına keder yapışmıştı. Hareketleri bile içinde bulunduğu sonsuz ıstırapı gözler önüne seriyordu. Onu hiç bu şekilde düşünmemişti. Onun gaddar, vahşi ve bakanların midesine kramplar giren bir canavar olduğunu zannediyordu.

Ama düşündüklerinin aksine, insanı içinde boğan bir ihtişama ve sakin bir karanlığa sahipti. Bakışlarından bilgelik ve ucu bucağı olmayan bir sadelik yayılıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi yavaşça. "Ben insanoğlunun bütün lanetleriyle kuşandım. Ama gördüğün gibi, insanların hayal dünyasındaki keçiboynuzlu, ters ayaklı çirkin yaratık değilim. Ben, her şeye rağmen bir meleğim."

Kuzguni renkte dört kanadı vardı. İkisi, diğerlerinden daha yukarıda ve daha iriydi. Alttakiler ise koyu lacivert bir renge sahipti ve tüyleri daha kısaydı.

Vücudu, bir insanınkinden çok daha uzun ve iriydi, ama yine de insan aklını zorlayan bir büyüklük değildi bu. Boynunda kırmızı bir tespih vardı. Tıpkı Azazil'inki gibi.

"Cehennem'e adım atan bütün ruhlar benim olur," dedi Şeytan, "...ve sen bir istisna değilsin. Yanıma kadar gelebilmiş oluşun seni farklı kılmaz. Ama yine de sende çok özel bir şey var. Eğer isteseydim seni ele geçirebilir ve sonsuza dek sürecek ıstıraplar yaşatabilirdim. Bunu yapmadım."

Azazil ne söyleyeceğini düşünüyordu. Şeytan başını eğdi ve ağır adımlarla duvardaki oyuklara doğru yürüdü. Sahip olduğu topraklara bakarak, "İşte," dedi. "Hükmü bana bırakılan ateş kuyuları."

308

Ziftr

"Lanetimi ateşleyen, beni sonsuzluğa esir eden topraklar! Oysaki sadece daha fazla sevgi istemiştım Yaradan'dan. Onu kıskan-mıştım. Senin gibi olan insanlara yönelen sevgisi beni incitmişti. Sadece ona, insanların kendi sevgisini hak etmediklerini göstermeye çalışıyordum... Ama şimdi anlıyorum artık. Onun sevgisi herkese yetermiş. Beni neden asi gelenlerden kıldı? Bunu milyonlarca yıldır çözemedim. İçimde artık karşı koyamadığım bir öfke var. Bütün bunların olmamasını isterdim..."

Sesindeki keder Azazil'i etkilemişti.

"...Ve sen!" dedi ona dönerek. Azazil irkildi ve sırtı duvara çarptı. "Her ne olursa olsun, neyle sonuçlanırsa sonuçlansın, buraya gelmeyi göze alabildin. Bunu ben bile yapamazdım. Sadece bunu öğrenmek için seni sağ bırakmıştım. Yüzlerce asırdır aynı kanı taşıdığın insanlara ihanet etmeyi bile göze aldın. Onların peşini hiç bırakmayan ve kulaklarına fısıldadıklarıyla Cehennem'in kapılarını açan Şeytan'a yani bana yardım ettin. Bütün bunları nasıl ve neden yaptın? Sana dünyanın zevklerini sundum, ama kabul etmedin. Aklında sadece insanoğluna olan sevgin vardı."

Yüzü acıyla dolmuştu. "Şimdi çok daha iyi anlıyorum. Allah'ın neden beni değil de seni halife kıldığını... şimdi çok daha iyi anlıyorum, senin benden neden üstün olduğunu..."

"Ben bunu görememişim! Göremezdim de. Şimdi ise bunu anlıyor olmam hiçbir şeyi değiştirmez. Artık bitti."

Dışarıya baktı. "Bu istila zannettiğimden çok daha hızlı yayıldı," dedi. Sonra yüzünü yeniden Azazil'e çevirdi. "Burada olmayan bir şeye sahipsin. Koynundaki muska buradaki her şeyi yakıp kül edecek bir güce sahip."

Azazil, onu parmaklarının arasına aldı ve Şeytan'ın kıskanan gözlerine baktı.

309

Orkun Uçar - Burak Turan

"Bi'rûn Şatan'ı uyandırmaya çalışıyorlar," dedi Azazil.

Şeytan bunu biliyordu. "Uyanacak da."

"Nereye hapsettin onu?"

Şeytan zarif bir biçimde çenesini tuttu, düşünüyordu. "Bunu bilmiyorum, benden alınmış." Azazil, Şeytan'dan bu bilginin nasıl alındığını merak etti.

"Yeryüzünde işi bitince buraya gelecek. Onu çağların başlangıcından beri süren esarete mahkûm eden kişiden intikam almak için. Senin için gelecek," dedi.

Şeytan öfkelenmeye başlıyordu. "Bunun ne önemi var ki?" diye sordu. "Eğer, Cehennem şu an içinde bulunduğu durumdan kur-tulamazsa, geldiğinde intikam alacağı bir kişi kalmamış olacak! En azından ben, onu burada bekliyor olmayacağım! Görmüyor musun? Her yerdeler. Zamanında benim öğrencilerim olan melekler. Düştüler, benim gibi isyan ettiler. Asiliğin verdiği amansız acıyı çok iyi bilirim. Yüreklerindeki intikam ateşini hissedebiliyorum."

Sözlerini bitirdikten sonra Azazil'e baktı. "Eğer sen, bana burada yardım edersen, ben de sana orada yardım ederim," dedi. "Zaten istediğin de bu. Bunu kabul etmezsen ise burada ölürsün ve sonsuza dek de kalırsın."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Azazil.

"Yapman gerekenler zaten olacak olanlardır. Hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Sadece anlaşmayı kabul et. Yüreğin ve muskan benim sahip olmadığım bir güç. Hâlâ bir şansım olabilir seninle."

Azazil kısa bir süre düşündü. Şeytan'ın gözleri güvenilmeyecek bir kâbus gibiydi şimdi. Kıskançlıkla dolmuş taşmışlardı, düş-manıyla yüz yüzeydi ve onu öldürmemek zorunda oluşunun acısıyla yanıyordu.

310

Zifir

Her şeye rağmen, yapması gereken şey buydu. "Kabul ediyorum," dedi.

Şeytan gülümsedi. "Şeytanla anlaştın!" dedi gizli bir gerçeği açıklar gibi.

Azazil bunun farkındaydı. Çağların uçsuz sonsuzluğu boyunca ruhunu acı çekenlerin arasına katacak bile olsa Şeytanla anlaşmak zorundaydı. Bu, arkada kalanlar için yapabileceği tek şeydi. Dünyanın kurtuluşu için oynadığı bir kumardı. Göze alıyordu. Şeytanın gülümseyen dudakları arasından görünen dişlerine baktı. Ona güvenmiyordu. İçinde garip bir his vardı.

"Son bir soru," dedi. "Zifir kim?"

Şeytan, ona bilinmezlikle baktı. Bu ismi hiç duymadığı yüzünden okunuyordu.

Bu durum Azazil'i iyice endişelendirmeye başlamıştı.

311

Orkun Uçar - Burak Turan

30

Havada geçirdikleri bir saatlik süre zarfında, on iki helikopter-lik filo hiçbir tehlikeyle karşılaşmadı. Güvenliği sağlamak için kentin dumanlarına daha yakın uçan üç savaş helikopteri, sadece bir kez ateş açmak zorunda kalmışlardı fakat bunun üzerine karşı saldırıya geçen olmamıştı.

Nil, yüzbaşıya baktığında, renkli gözbebeklerinin irileşmiş olduğunu gördü. Korkuyor muydu? Belki de sadece heyecanlıydı. Herkes ilk kez böyle bir savaş görecekti.

İstanbul'un gölgesi ufukta görüldüğünde, gökyüzünü boydan boya kuşatmış cin ordularının korkunç görüntüsü herkesi koltuklarına yapıştırdı. Kentin yakınlarındaki bir helikopter pistine inmeleri gerekiyordu.

312

Zifir

Nil güneyden gelmekte olan bir savaş uçağı filosu gördü. Çeşitli noktalardan yaklaşan diğer filolardan daha büyüktü.

Uçaklar üzerlerinden havayı delercesine geçtiler ve hızla şehre yaklaştılar.

Nil daha sonra, cin ordularının üzerini karanlık bir bulut gibi kuşattıkları şehrin sokaklarındaki tankları ve hava savunma araçlarını gördü. Acımasız yaratıkların üzerine bir an bile beklemeden mermi boşaltıyorlardı.

Yaratıklar tek tek düşüyor, araçların okunmuş zırhlarından içeri giremiyorlardı. Yüzbaşı Kenan heyecan içinde bağırdı. "İşte oluyor! Başladı!"

Nil'in üzerini de saten bir örtü gibi kuşatmıştı heyecan.

Savaş uçağı filoları, yaratıkların üzerine mermi yağdırmaya başladı. Yaratıklar uçakların etraflarını sardılar.

Kenan uçaklardan birisinin havada görünmez olduğunu fark etti. "Neler oluyor?" diye bağırdı.

Nil de bakışlarını o tarafa çevirdi.

Uçak kısa bir süre sonra tekrar görüldü, ama acı sahne izleyenleri hücrelerine kadar sarstı. Onu tekrar gördüklerinde, hızla şehrin caddelerindeki tank filolarından birine doğru iniyordu.

Sadece birkaç saniye sonra inanılmaz bir patlama yaşandı. Havaya simsiyah bir duman yayıldı. Telsiz çevrimleri hızlandı. Çarpışmanın ardından kaç askerin şehit olduğunu öğrenmeye çalışıyorlardı.

Yaratıklar caddelere doğru alçalmaya başladılar. Çarpışmanın kendilerine sağladıkları kargaşa ortamından yararlanarak piyadelere saldırmaya başladılar.

Askerlerden birisinin attığı çığlık, duyanların kanını dondurdu. Üzerine hızla yaklaşan yaratığın önünden kaçmıyordu. Makine-

313

Orkun Uçar - Burak Turan

li tüfeğiyle yaratığın üzerine mermi kusuyor ve haykırarak onun gözlerinin içine bakıyordu.

Yaratık mermilerin şiddetiyle kısa sürede havada öldü. Bağırarak kendisini vuran askerin metrelerce ötesinde yere yığıldı ve ayaklarının dibine kadar sürüklendi.

Asker hâlâ bağıyordu. Arkasında, çarpışmada yaralanmış iki asker vardı. Askerler hayatlarını kurtaran kişiye minnet dolu gözlerle bakıyorlardı.

Nil ve Kenan'ın içinde bulunduğu helikopter filosu yakın bir alana doğru inişe geçti.

Kenan gözcüyle gördüğü manzaranın karşısında, "Dikkat!" diye haykırdı. İçerideki askerler ve Nil irkilerek yerlerinden fırladı ve yüzlerini Yüzbaşı Kenan'ın baktığı yöne çevirdiler.

Askerler hemen ateşe başladı. İki yaratık süratle üstlerine doğru geliyordu.

314

Zifir

31

Ummanlar şehrin ara sokaklarında saklanıyor, Nargat ise öfkeli gözlerle gökyüzünü seyrediyordu.

Uzun boyuyla, diğerleri arasında açıkça fark edilen bir Umman, onun yanına geldi.

"Nargat, geri dönmeliyiz. Bunu biliyorsun."

Nargat, onunla aynı fikirde değildi. Sessizce yukarıya bakmaya devam etti.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte köyden ayrılmadan evvel, Si-mele'nin dizinde gördüğü yarayı düşünüyordu. Dün geceki gizli kalması gereken toplantıya şahit olan kişi o olabilir miydi?

Yanındaki Umman, onu gitmeye ikna etmeye çalışıyordu. "Nargat!"

Bakışlarını gökyüzünden kendisine seslenen savaşıya çevirdi. Onu rahatsız ettiği için kızgın bir ifade takınmıştı. "Dönemeyiz! Devam edeceğiz!"

315

Orkun Uçar - Burak Turan

Savaşçı aldığı cevaptan memnun değildi. "Daha ilk çarpışmada bu kadar çok adam kaybettik. Eğer söz ettiğin adaya gider de Uz-zalar'la karşılaşsak, galip gelme şansımız neredeyse hiç olmayacak. Çok güç kaybettik. Savaşamayız!"

Nargat bunun üzerine öfkelenmişti. "Ne demek savaşamayız!"

Nargat bakışlarını duvarlara dayanmış Umman savaşçılarına çevirdi. Çoğu yaralıydı ve herhangi bir darbe almamış olanlar da ölüleri duvarın dibindeki bir çukura taşıyorlardı. "Eğer şimdi vazgeçersek, bir daha asla oraya gidemeyiz. Uz-zalar'm bir virüs gibi dünyayı sarmasına izin vermiş oluruz."

İçlerinden birisi, en yakın arkadaşının cesedini taşıyordu. Gözlerinin üzerinde fark edilir bir hüznün vardı. Üzüntülü bakışlarını ona çevirdi, "Görmüyor musun?" diye bağırdı.

"Herkes öldü! Hangi savaştan bahsediyorsun?"

Nargat aslında onun haklı olduğunu bilse de yaptığı anlaşma gereği bütün Umman halkını adaya götürmeliydi.

"Sen bir hainsin!" diye bağırdı Nargat. "Ummanlar soyumuzun devamı için çarpıştılar. Canlarını seve seve verdikleri bir savaştan kaçmak mı istiyorsun! Biz böyle bir şey yapmayacağız! Sen istediğin yere gidebilirsin!"

Herkes şaşkınlık içerisinde Nargat'a bakıyordu. Gerçekten de romantik bir şekilde savaşa bağlı mıydı? Ne düşüneceklerini bilmiyorlardı. Çok fazla kişi ölmüştü.

"Bu savaş kazanabiliriz! Devam etmek zorundayız!"

Nargat'ın sözleri kanlarına karışıyordu sanki. Belki gerçekten de bir şansları olabilirdi. Biraz önce Nargat'a muhalefet eden savaşçının gözleri, kimsenin gerçeği göremiyor oluşunun verdiği hüznünle yere çevrildi.

316

Zifir

Nargat kanatlarını gerdi ve havaya fırladı. "Devam etmeliyiz Ummanlar! Devam etmeliyiz!"

Geri kalanlar da onun arkasından havalandılar.

Nargat, onları birçok kişinin öldüğü küçük bir savaşın içine sürüklemişti. Kentin üzerinden geçerlerken, kendilerini bekleyen bir grup yaratık tarafından saldırıya uğramışlardı. Herkes bu durumun sadece bir tesadüf olduğunu düşünüyordu, ama aslında hepsi daha önceden planlanmış bir oyunun parçalarından biriydi.

Şimdi, Ege'nin en güneyindeki adaya doğru kanat çırpıyorlardı. Nargat yeniden Simele'yi düşündü. Simele'nin fazla vakti kalmadığını biliyordu. "Azazil gelmeden, işleri bitse iyi," olur diye geçirdi aklından.

317

Orkun Uçar - Burak Turan

32

ceneNNearoe SKVKŞ

Asi meleklerin sayıca üstünlüğüne rağmen, Azazil'in bir planı vardı. Şeytan'ın ortaya çıkmasıyla birlikte savaş kulenin etrafında yoğunlaşmıştı. Zebaniler akın akın Şeytan'ın yanma koşuyor, melekler onu öldürebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Azazil planını ona anlatmıştı. Yanına yüz civarında zebani alıp mağaralar arasında diğerlerinden daha büyük olan bir tanesinin içine kaçmışlardı. Bu elbette bir aldatmacaydı, ama melekler bunu bir zafer olarak algılamıştı. Bir kısmı onların arkasından gitmiş olsalar da, geri kalanlar ganimetlerini alabilmek için kulenin etrafını kuşatmışlardı. Azazil, zebanilere seslendi. "Oklarınızı kulenin üzerindeki sarkıtlara atın."
318

Zifir

Zebaniler tavanı boydan boya kuşatan dev sarkıtlara doğru oklarını fırlattılar. Belki de binlerce ok, rüzgâr gibi meleklerin arasından geçiyor ve tavana saplanıyordu. Melekler bütün bu olanlara karşı daha da azıyor ve zebanilere saldırıyorlardı. Sürekli devam eden ok yağmurundan dolayı fazla yaklaşımadan vurulup yere düşüyorlardı. Bir süre sonra sarkıtlar yerlerinden oynamaya başladı. Azazil planının işlediğini görüyordu.

"Devam edin!" diye haykırdı Azazil. "Sadece tavana nişan alın!"

Bir fırtına gibi esti gümüş oklar. Tavandaki sarkıtlar daha fazla dayanamadı ve düşmeye başladı. Düşen sarkıtlardan ilki, kulenin tepesindeki taşları parçalayarak içeri girdi. İkincisi duvarlardan sekerek bir meleği parçalara ayırdı.

Kule, düşen kayaların etkisiyle sarsılmaya başlamıştı.

Melekler olacakları fark edip uzaklaşmaya çalıştılar, ama çok geçti. Tavanı kuşatan sarkıtlar ve yıkılan kuleden fırlayan kayalar onları gafil avlamıştı.

Şimdi asi melekler üzerilerine gelen taşların altında çırpınıyordu.

"Devam edin!" diye yeniden bağırdı Azazil. "Durmayın!"

Biraz sonra tavandaki pek çok sarkıt, asi meleklerin üzerine düşmüştü. Kule yerle bir olmuş, parçalan meleklerin pek çoğunu öldürmüştü. Zebaniler arasında da ölenler olmuştu. Çünkü taşlar kendi taraflarına da fırlamıştı.

İlk saldırıdan sağ kurtulan melekler nereye kaçacaklarını bilemediler. Taşlar aniden düşmeye, kule hızla yıkılmaya başlamıştı. Zebanileri yöneten bu insan da kimdi?

319

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil bu kez, "Oklarınızı asilerin üzerine yöneltin!" diye bağırdı.

Zaten neye uğramış olduklarını anlamadan pek çoğu ölen asi meleklerden sağ kalanların bir kısmı da bu oklar tarafından öldürüldü. Yine de bitmemişti.

Gümüş oklar meleklerin vücutlarında derin yaralar açıyordu. Hepsi birden kaçmaya başladılar. Zebanilere saldırmaları boşunaydı. Güçlerini tekrar toparlayabilmek için bir çare bulmalıydılar. Bir şekilde savaşın yönü değişmişti.

Azazil ve emrindeki ordu, onları dar bir geçite doğru sürükledi. Meleklerin hepsini oraya sokmak için doğaüstü bir çaba harcadıktan sonra durdular. "Koşun!" diye haykırdı Azazil. Melekler nasıl bir tuzağa düştüklerini, mağaranın açıldığı geniş alanda kendilerini bekleyen Şeytan'ı görünce anladılar. Şeytan'la birlikte yüz civarında uçan zebani de onları bekliyordu.

Şeytan haince gülümsedi. "Gelin ve acıyı tadın!" diye bağırdı.

Zebaniler hep birlikte onlara saldırdığında, kaçmaya çalıştılar ama geldikleri yön, Azazil ve emrindeki ordu tarafından kuşatılmıştı.

Buradaki savaş hepsinden daha kanlı olmuştu. Melekler zalimce katledildiler.

Mağaradan dışarı tekrar çıktıklarında, kendilerini biraz öncekilerden daha güçlü üç asi melek bekliyordu. Bir tanesi ileri çıktı ve Şeytan'a seslendi.

"Acılarının sonu geldi Şeytan!"

Uzaklardan belki de yüzlerce meleğin yaklaşmakta olduğu görülüyordu.

"Bu sadece bir başlangıçtı!"

Asi meleğin simsiyah kanatları bir anda onu havalandırdı. Şeytan da onunla birlikte tavana doğru yükseldi.

320

Zifir

Yerde kalan iki melek, Azazil'e ve arkasındaki zebani ordusuna doğru yöneldiler.

Ellerinde, ucunda birer hilal olan mızrakları vardı. Zalimce havada salladılar mızraklarını ve üzerlerine gelen zebanileri hınçla öldürdüler.

Diğer melekler yaklaşmaya başlamıştı. Azazil çevresindeki zebanilere haykırdı. "Buraya gelmelerine izin vermeyin!"

Zebaniler havalandılar ve yaklaşmakta olan meleklerle doğru uçmaya başladılar.

Yanında sadece on tane zebani kalmıştı. Azazil, asi meleklerin acıyla gülümseyen yüzlerine baktı.

Meleklerden bir tanesi üzerine sıçradığı anda Utukkan'ı ona doğru savurdu ama melek bu saldırıdan kaçabilmişti.

Pençelerini göğsüne vurdu ve onu yere yığdı. Azazil, araladığı gözleriyle, meleğin kendisine doğru hızla alçaldığını gördü. Ellerindeki ve ayaklarındaki pençeleri, tıpkı avlanan bir şahin gibi açmıştı.

Tam Azazil'in göğsünü parçalamak için üzerine konacakken, Azazil yerde yuvarlandı ve kaçtı. Ama meleğin pençelerinden birisi göğsünde asılı duran muskayı yırtmış ve koparmıştı.

Havada kısa bir süre asılı duran muska, korkunç bir ışık çıkararak açıldı ve havada dalgalanarak yavaşça yere düştü.

Allah'ın kelâmı Cehennem duvarları arasında açığa çıkmıştı. Muskanın içinden çıkan dayanılmaz ışık ilk olarak kendisini parçalayan meleğin vücudunu alevlere bürüdü. Sonra diğer asi meleği ve ardından da etrafındaki zebanileri yaktı muska.

Şeytan aşağıdaki olanları fark ettiği gibi, mızraklarını kendisine doğru fırlatan asi meleğin arkasına geçti ve kanatlarından tutup

321

F: 21

Orkun Uçar - Burak Turan

onu hızla yere doğru itirdi. Asi melek, Cennet'ten kovulduğu andan itibaren Allah'ın koruyuculuğunu yitirmişti.

Düşmüş bedeni, muskanın ışığıyla parçalara ayrıldı.

Azazil muskaya doğru koştu ve neredeyse Şeytan'ı da yakmak üzere olan parçalarını bir araya getirip balmumu sargısının içine soktu. Onu tekrar boynuna bağladı ve uzaktaki savaşı izlemeye başladı. Zebaniler, melekleri acımasızca katlediyorlardı. Kendilerinden daha güçlü bir meleğin ölmüş olması onları kaçmaya itti.

Cehennem kısa bir süre sonra eski haline gelecekti.

322

Zifir

33

OİTDU sxvxşryop_

Nihayet üsse inen Yüzbaşı Kenan ve Nil hızla karargâh binasına doğru koşmaya başladılar. Savaş bütün şiddetiyle devam ediyordu.

Gökyüzüne mermi yağıyor, savaş uçakları amansızca yaratık gruplarını yarıyordu. Yere yaklaşan cinlere piyadeler korkusuzca saldırıyordu. Tanklar, gökyüzünü bir karnavala çevirmişti.

Binaların neredeyse hepsi yıkılmıştı. Nil, savaşı kazandıklarında, İstanbul'da artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündü. Aslında bütün dünya aynı şekildeydi. Sınırlar kalkmış, ekonomi bir daha ihya olmayacak kadar çökmüş, politika çöplüğü geldiği yere dönmüş, devletler yok olmuştu. İnsanlar hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı.

323

Orkun Uçar - Burak Turan

Pek çok devletin orduları başarısızlığa uğramıştı. Ancak para-normal güçleri olanlar sayesinde direnmeler sürüyordu. Başkanlarının ölmesiyle Amerika'da başlayan kaos ortamı, cin istilalarının işine gelmişti, insanlar, bütün bu dehşetle kendi başlarına savaşmak zorunda kalmışlardı. Avrupa devletleri bir uyum içinde ordularını birleştirememişti. Küçük birer köy gibi istila edildiler ve insanları hunharca katledildiler. İnsanlar, gözden uzak koloniler kurarak kendilerini savunmak zorunda kalmıştı. Küçük gruplar halinde savaşmaya hâlâ devam ediyorlardı.

Doğu devletleri daha şanslıydı. Savaş orada şiddetini yitirmişti. Kabe yakınlarında gerçekleşen bir halk ayaklanmasında, şehre inen bütün cinler katledilmişti. İran sokakları, kazıklara geçirilmiş yaratıklarla süslenmişti.

Çin ve Afrika'da istilalar çok az yaşanmıştı. Oralardaki açıklık bölgelerde, cinlerin savaş öncesi hazırlıklar için toplandıkları ve doğrudan Batı'ya doğru gittikleri sanılıyordu.

Şimdi İstanbul, tarihin en büyük saldırısıyla sarsılıyordu. Türk Ordusu, hiçbir ülkenin gösteremediği bir kahramanlıkla çarpışıyordu.

Nü, yüzbaşının ardından, karargâh için seçilmiş binaya girdi. Alabildiğine yoğun bir telaş ve koşuşturma hâkimdi.

Yanlarına koşarak genç bir rütbeli asker geldi ve keskin bir selam vererek kendisini tanıttı.

"Muhabere Asteğmen Ahmet Türkkan!"

"Komutanım, Yarbay Ali sizi bekliyor!"

Bu genç teğmenin gözleri heyecanla parlıyordu.

"Tamam teğmenim!"

Yüzbaşı Kenan, Nil'e döndü ve, "Burada bekleyebilirsin değil mi?" diye sordu.

324

Zifir

Nil sakin olmaya çalışarak başını salladı.

Yüzbaşı Kenan ve genç teğmen, hızlı adımlarla karargâhın içinde yürüyorlardı. Teğmene kısık bir sesle sordu. "Nerelisin?"

"Bursa-İznik komutanım!"

"Güzel yerdir, ben de Bursalıyım."

Genç teğmen kendinden hoşnut bir şekilde gözlerini kısarak güldü.

"Ne düşünüyorsun Ahmet? Sence bu savaşın akbeti ne olacak!"

"Komutanım, görüyorum ki Türkiye, şehit olmak için yanıp tutuşan genç askerlerle dolu bir ülke, hiçbir zaman, hiçbir yerde ve hiçbir koşulda, kime karşı olursa olsun top ve tüfekle kazanamayacağımız bir savaş yoktur."

Yüzbaşı bu cevaptan memnun kalmıştı.

"Karşımızdaki düşmanlar insan değil ama biliyorsun!"

"Ne fark eder komutanım? Anadolu topraklarında, nice dedeler, nice imamlar, nefesi kuvvetli, iradesi güçlü, imanı tam nice insanlar, her zaman bu ifritlerle mücadele

etmişlerdir. Biz Anadolu çocukları, cin hikayeleriyle büyüdük. Belki de dünyanın hiçbir yerinde, onlara olan inanç bizdeki kadar güçlü değildir. Belki de onlardan korkmuyor oluşumuzun sebebi budur. Asırlardır süren savaş, ete kemiğe büründü. Tek fark bu! Savaş aynı savaş."

Yüzbaşı Kenan biraz şaşırmişti. Nasıl oluyordu da bu kadar korkusuzca bahsedilebiliyordu onlardan? Kendisi bile, onca tecrübesine rağmen bunu yapmaktan çekinirdi oysa... Azazil'i hatırladı. Bu genç teğmende, onda olan bir şeyler vardı. Belki de bütün bir ordu, böyle askerlerle doluydu.

Yüzbaşı bu savaşı kaybetmeyeceklerini düşünmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim teğmenim," dedi minnet dolu bir sesle.

Teğmen, "Siz sağ olun komutanım!" diye yanıtladı onu.

325

Orkun Uçar -Burak Turan

g.nuez.-A^»"^^" ^J 'Ur aurum.an »*.u.

326

Zifir

34

cer>eNNero geçtoi

Şeytan görkemli sesiyle haykırdı zebani ordularına. "Yeryüzüne iniyoruz! Cehennem'in, onun ordularının ye ordularının başındaki Şeytan'm kadim düşmanı, Bi'rûn Şatan'ın kanıyla yeryüzünü boyamaya gidiyoruz! Bi'rûn Satan ve onun emrindeki cinlerin leşlerini dağlar gibi yığmaya gidiyoruz!"

Şeytan'm aklında çok karışık düşünceler vardı. Yeryüzüne daha önce indiğinde adı Azazil'di. Tıpkı şu anda yanında duran bu insan gibi. Ve Allah tarafından görevlendirilmiş, Allah'ın en ulu meleklerinden birisiydi. Yeryüzüne inecek ve orayı kana bulayan habis cinleri öldürecek. İçinde bulunduğu duruma ne kadar da benziyordu. Garip hislerle titredi. O günlere geri dönebilmeyi ve yaptığı hataları yapmamış olmayı dilerdi. Derin bir kederle buğulandı gözleri.

327

Orkun Uçar - Burak Turan

Dört kanadını da açtı ve haykırdı. "Hazırlanın!" Kanatlarındaki kuzguni her bir tüy ayrı ayrı parladı. Her zerresinde o günlere ait bir pişmanlık kıvranıyordu.

Azazil'in zafer sarhoşu gözlerine baktı. Ne kadar da görkemli bakışları vardı. Elindekilerin değerini biliyor muydu acaba? Göğsündeki yenilmez gücün farkında mıydı?

"Gidiyoruz Azazil," dedi sakin bir sesle.

Azazil yıkılmış kulenin kalıntıları etrafında toplanmış binlerce zebaniden oluşan orduya bakıyordu. Başarabileceğini hissediyordu. Belki de savaş başladığından bu yana, ilk kez kazanabileceklerini düşünüyordu. İçinde yine de bir tuhafılık vardı. Bir şeylerin ters gideceğine dair biçimsiz bir korku benliğini inceden inceye sarıyordu.

Kanatları olan zebaniler ayrı bir birlik kurmuşlardı. Her biri de efendilerinin kazandığı zaferin şiddetiyle sarhoş olmuştu. İlk kez yeryüzüne iniyor olmalarının verdiği bir telaş içindeydiler. İnsanlarla ilk kez esir olmadıkları günlerde karşılaşacaklardı. Belki de ruhlarına sonsuza dek işkence edecekleri insanlarla karşılaşacaklar, belki de bir daha asla yüzlerini göremeyecekleri cennetlikler ile omuz omza savaşacaklardı. Allah'ın işi ne kadar da bilinmezdi. Çağlar boyu düşman olan iki ırk, insanlar ve zebaniler birlikte mücadele mi edeceklerdi yani? Bu bir şaka olmalıydı, ama hiç kimse böyle dav-ranmıyordu.

Yeryüzüne inmek ne kadar da güzel olacaktı? Bu Cehennem çukurunda doğmuşlardı ve burada öleceklerdi. İlk ve belki de son kez dünyayı görme şansına sahiplerdi. Bu sonsuza dek anlatılacak bir hikâyeydi ve onlar bu hikâyenin seçilmiş kahramanlarıydı. Şeytan dört kanadım gerdi, havaya sıçradı. Bütün zebanilerin üzerinde yükseldi. Havada asılı kaldı ve sağ kolunu, elindeki asayla

328

Zifir

birlikte ileri uzattı. Asanın ucunda bir hilal vardı. Şeytan'ın sözleriyle birlikte hilalin rengi değişmeye ve etrafına yeşil bir ışık saçmaya başladı.

"Ölülerin kapısı açıl!"

Işık yoğunlaştı, sıvımsı bir hal aldı ve karşıdaki duvara yansıdı. Yeşil ışıklar, bir örtü gibi kapladı duvarı.

"Cehennem'in kutlu mührü yol ver! Açıl!"

Binlerce zebani, Şeytan'ın emriyle açılan kapının gürültüsüyle büyüldü.

Duvar, tozu toprağa katarak, gürleyerek ve zebanilerin ayaklarının arasındaki kanlı balçığı dalgalandırarak açılmaya başladı.

Şeytan'ın emriyle ölülerin girdiği kapıya doğru ilerlemeye başladılar. İlk olarak sürünerek hareket edenler geçti. Ardından yürüyenler ve sonra da uçabilenler geçti.

En son olarak da Şeytan, Azazil ile birlikte geçmişti Ölüler Kapısı'ndan.

Azazil buradan bir daha kurtulamayacağına dair inancını, mavi bulutları gördüğü ana dek hiç kaybetmemişti. Cehennem öyle bir yerdi ki, ümitsizlik hiçbir zaman insanın yakasını bırakmıyordu.

Göğün damarları çatladı ve bulutlar kıpkızıl bir ışık yayarak yarıldı. Cehennem ahalisi yeryüzüne geçiyordu.

Ordular bir bir yeryüzüne indi. Zebanilerin, yeryüzünün alışık olmadığı yüzleri, dünyanın maviliğine bakıyordu şimdi.

Toprak soğuk, hava serin, etrafları sularla kaplı ve bulutlar iç gıcıklayıcıydı.

"Burası neresi?"

"Dünya olmalı!..."

Zebaniler şaşkınlık içinde aralarında konuşuyorlardı.

329

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil'in yüreğindeki ateş, denizlerden gelen serin rüzgârla soğudu. Şeytan bunca çağ sonra, yeryüzüne yeniden ayak basmanın şevkiyle dolup taşıyordu. Eğer üzerine yüklenen misyon böylesine acı dolu ve keder yüklü olmasaydı, kahkaha bile atabilirdi. Ama sadece kıskançlık dolu gözlerini denize yöneltmekle yetindi. Çünkü hâlâ içinde, sahip olamadığı şeylerin acısı duruyordu.

Azazil, onun gözlerindeki ateşi gördüğünde irkildi.

Zebanilerin üzerinden gri bir duman yayılıyordu şimdi. Şeytan onlara seslendi.

"Dünyaya yayılın ve istilacı cinlere bu toprakları zindan edin!"

Zebaniler vahşi çığlıklar atmaya başladılar.

Şeytan, cinlere dünyaya yayılmalarını emreden Bi'rûn Satan gibi hissetti kendisini.

"Sizin geçtiğiniz yerde habis hiçbir cin sağ kalmamalı. Onları Cehennem'in ateşiyle vurun.

Hücrelerinden yayılan yanık kokusu bulutları kedere boğsun!"

Azazil'in kendisine dönmüş yüzünü yan gözlerle görebiliyordu.

"İnsanlara zarar vermeyin!" diye bağırdı ardından. İçinden, "...şimdilik," diye eklemişti.

Sürünerek hareket eden zebaniler dörtbir yana yayılmaya, uçabilenler, sırtlarına aldıkları kanatsız zebanileri denizin üzerindeki diğer kıtalara taşımaya başladı.

Kanath yüz civarında güçlü zebaniye seslendi Şeytan. "Siz benimle geliyorsunuz!"

Binlerce zebani, yıkılmış kentlere ve terk edilmiş ülkelerdeki istilacı cinlerle savaşmak ve onları öldürmek için yeryüzüne yayıldı. Şeytan emrindeki yüz kanatlı zebaniyle birlikte havalandı. Azazil, zebanilerden birinin sırtına binmişti. Sırtına bindiği bu zebaninin omuzlarından, ayrı taraflara yönelmiş eğik iki kemik çıktı-

330

Zifir

yordu. Kollarından bacaklarına kadar uzanan kalın deri bir zar, rüzgârı yakalayabilmesini sağlıyordu.

Güçlü kaslarıyla desteklenmiş zar kanatları onu havaya kaldırdığında, Azazil, zebaninin omuzlarındaki kemiklere tutunuyordu.

Gökyüzünü bir yarasa sürüsü gibi kapladılar.

Azazil arkasındaki sürüyü doğruca Umman köyüne doğru sürükledi. Üzerinden geçtikleri şehirlerdeki istilacı cinler onları gökyüzünde gördüklerinde kaçacak yer arıyorlardı.

Aslında kim olduklarını bilmelerine bile gerek yoktu. İri cüsseleri ve zalim bakışları, onların yüreklerini paramparça etmeye yetiyordu.

Azazil ve Cehennem zebanileri, Ummanlar'ın yaşadıkları ormana yaklaştıklarında, dünyadaki başka noktalara dağılmış zebani grupları da çeşitli ülkelere, şehirlere ve köylere varmışlardı.

Savaş bütün şiddetiyle dünyayı sarıyordu.

Viyana'nın ortasına inen bir grup kanatlı zebani, insanların kanıyla kıpkızıl kesilmiş Tuna Nehri'nden su içti. İçtikleri sudaki kan, midelerine indiğinde kükremeye başladılar ve kendilerine doğru gelen cinlere saldırdılar.

Kan, hiç akmadığı gibi aktı. Cinler kaçacak yer bulamadılar. Korkunç çığlıklar, ağır bir melodi gibi sardı sokakları.

Paris meydanında, cinlerden oluşan bir orduyla karşılaştılar. Eyfel Kulesi yıkılmıştı ve moloz yığınlarının arasındaki insan cesetlerinden dayanılmaz kokular yayılıyordu havaya.

Gökyüzünde belirdikleri andan itibaren korkmaya başlayan istilacı cinler, Cehennem zebanilerinin geldiğini anlamışlardı. Üzerlerine ansızın fırlayan zebanilerden kaçamadılar ve haykırışları da hiçbir fayda vermedi.

Bir süredir, üzerlerine mermi yağdıran insan yapımı silahlardan hiç etkilenmemişlerdi, ama şimdi kaçacak yerleri yoktu. Sağ

331

Orkun Uçar - Burak Turan

kalıp direnen insanlar, zebanilerin görüntülerinden dolayı onlara da ateş etmeye başladılar. Aralarında şiddetli gürültüler başladı. Cinlerin birbirleri arasında savaşmaya başladıklarını düşünüyorlardı sadece.

New York'un caddeleri cin kolonileriyle dolmuştu.

Oraya ilk giden zebaniler onlara karşı güçlerinin yetersiz olduğunu anladı. Havada uçan et parçaları arasında savaştılar. Dünya yaratıldığından beri böylesi bir dehşete tanık olmamıştı. Acımasızca parçalanan bedenler arasından acı haykırışlar yükseliyordu.

Bütün bunlar olurken, Azazil ve Cehennem ordusu, ormanın üzerinde alçaldı. Azazil, Umman köyünü gördüğünde, ilk başta orayı tanıyamadı. Gri bir duman tabakası ağır ağır dolaşıyordu havada.

Azazil gördüğü manzara karşısında gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Sırtında oturduğu zebaniye bağırды ve aşağı inmesini emretti. Şeytan, Azazil'in içine düştüğü durumu fark etti. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Azazil yere indikleri gibi zebaninin sırtından atladı ve Umman kadınlarının cansız bedenleri, yıkılmış çadırlar, can çekişen çocuklar arasında hızlı hızlı dolaşmaya başladı.

"Ne oldu size?" diye haykırdı.

Bütün zebaniler hızla Umman köyüne indiler.

Şeytan, onun yanına geldi ve insanlarda alışık olduğu bir şey gördü. Azazil gözyaşları içinde boğulmak üzereydi.

İçinde akan yaşam pınarı kesif bir zehirle dolmuştu adeta. Yüreğinden pompalan kan, vücudun her zerresine acı çektiriyordu.

"Ne oldu size?" diye haykırdı yeniden.

Ummanlar'ın can çekişen dudaklarından acı dolu inlemeler ve uğultular yükseliyordu.

332

Zifir

Sapsarı saçlarıyla Lilith'i andıran bir Umman kızının yanma gitti. Daha çok gençti. Gözlerinin altı derin halkalarla çeperlenmiş-ti. Kanatlarından birisi neredeyse tamamen kopmuştu. Sadece kalınca bir et parçasıyla tutunuyordu vücuda. Oluk oluk süzülen kan vücudunu boyamıştı.

Hırıltılı bir sesle konuşmaya çalıştı. Azazil ne söylediğini an-layamıyordu.

Arkasından bir ağlama sesi işitince yerinden fırladı ağlayan küçük çocuğun yanma gitti.

Gözlerini açmış ama yüzünde kuruyan kan yüzünden etrafını göremiyordu. Sürekli ağlıyor ve inliyordu.

Azazil, ona sorular sordu, ama çocuğun onu duyduğundan bile emin değildi.

İlerde yaşlı bir kadın gördü. Onun kim olduğunu anladı ve koşarak yanına gitti. Elini yanmış omzuna koydu. Göğsünden karnına kadar uzanan üç tane derin yara almıştı.

İnleyerek ona seslendi kadın. "Azazil..."

Etrafa yayılmış tespih tanelerine baktı Azazil. Sonra onun bembeyaz saçlarına çevirdi yüzünü.

"Bedurha burada ne oldu? Sana ne yaptılar?"

Bembeyaz saçları, toprağın üzerinde pelteleşmiş yavaş yavaş akan küçük kan birikintisinin içine yayılmıştı.

"Azazillll... Buraya geldiler..."

"Erkekler nerede Bedurha?" Azazil dehşete kapılmıştı. Burada neler olduğunu anlamak istiyordu. İstilacı cinlerin geldikleri açıktı, ama erkekler neredeydi peki?

"Erkekler," dedi kısık ve zorlukla çıkan bir sesle. "Gittiler. Onların hemen arkasından da istilacılar geldiler. Sanki onların gitmesini bekliyorlardı." Sonra sustu ve gözlerini Azazil'e çevirdi. "Bütün bu olanların arkasında Nargat var Azazil. Erkekleri bulmalısın, hain

333

Orkun Uçar - Burak Turan

onları ölüme götürdü. Bunu biliyorum. Yüreğim her nefeste bunu söylüyor. Onları bulmalısın, kurtarmalısın..."

Bedurha son nefesini veriyordu. Gözlerini Azazil'in gözlerinden ayırmamıştı henüz.

Nargat'ın onları götürdüğü yeri söyledi. Bi'rûn Şatan'ın uyuduğunu söylediği adadan söz etti. Sonra gözlerini yavaşça kapattı. Azazil hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bütün bunlar neden olmak zorundaydı?

"Onları bulacağım Bedurha," dedi nefret yüklü sesiyle. Ruhundaki öfke, kemiklerini çatırdatıyordu.

Ayağa kalktı ve inlemeler içinde can çekişen Ummanlar'a son kez baktı. Artık onlar için çok geçti.

Yıkılmış iki çadırın arasında yerde uzanan küçük bir kız çocuğunun kana bürünmüş yüzünü gördü. Koşarak onun yanına gitti. Küçük kızı tanıyordu.

Diz çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "Küçük Simele..." diye inledi. Simele gözlerini araladığında, Azazil'in yüreğine güneş doğdu adeta. "Küçük Simele," diye heyecanla bağırdı.

Simele konuşamıyor, sürekli kırdığı gözlerle ona bakıyordu.

"Konuş Simele. Konuş benimle."

Azazil, onun ölmek üzere olduğunu biliyordu. Boynunu hızla geriye çevirdi Şeytan'a baktı. Şeytan'ın sabırsız bakışlarıyla karşılaştığında, artık burada daha fazla duramayacağını anlamıştı.

"Simele," dedi tekrar. "Seni de götüreceğim..."

Simele zorlukla ayırt edilecek bir biçimde başını iki yanına salladı. Kurumuş kanla dolu dudaklarını araladı. Azazil kulaklarını, onun dudakları üzerine koydu. "Söyle küçük Simele..."

"Azazil," dedi boğazından gelen bir sesle. "Nargat, hepimizi kandırdı. O, Uzzalar'la anlaştı."

334

Zifir

Azazil'in gözleri kinle doldu.

"Onları gördüm," diye ekledi daha sonra.

Azazil başını kaldırdı ve Simele'nin rengi solmuş gözlerine baktı. Sanki beyaz bir zarla kaplanmışlardı.

"Azazil..." dedi küçük kız sevgi dolu bir sesle ve başı sağ tarafına düştü. Azazil binlerce hisle çırpıyordu şimdi. Gırtlığından belli belirsiz sesler çıktı. "Simele," demeye çalışıyordu. "İntikamını alacağım..."

Umman köyünden havalandılar. Azazil arkasında bıraktığının sadece Ummanlar olmadığını hissediyordu, kendi çocukluğunu da arkasında bırakmıştı, anılarını ve sevgisini de.

Şimdi gideceği yeri çok iyi biliyordu. Doğruca Bedurha'nın söylediği adaya doğru uçmaya başladılar.

Şeytan, Azazil'in içinde bulunduğu durumun onu güçlendirdiğini hissediyordu. Yüreğinin her atışında vücuduna pompalanan öfkenin kokusunu alıyordu.

335

Orkun Uçar - Burak Turan

35

pusu

Nargat'm peşindeki otuz kadar savaşçı, yorgun kanatlarını Ege'nin sakin bir adasında dinlendirme fırsatı bulmuşlardı. Burada konaklayacaklar ve Uzzalar'ın güneş tutulmasıyla birlikte adaya gelecekleri anı bekleyeceklerdi.

Sadece tek bir günleri vardı.

Adaya indiklerinde Nargat'm heyecanlı olduğu herkes tarafından göze çarpıyordu. Yeşil gözleri, iri iri açılmış, sanki bir şeyler bekliyordu.

Adanın sahil kısmında dinleniyorlardı. Hemen arkalarında, ağaçlarla örtülü bir ağaçlık vardı. İçlerinden birisi o ağaçlığa doğru yürümeye başladığında, Nargat panikle bağırdı.

"Buraya gel!"

Savaşçı, Nargat'm neden kendisine böyle anlamsız bir emir verdiğini anlayamadı.

Yüzündeki memnunsuz ifadeyi hiç de gizle-

336

Zifir

meye çalışmadan Nargat'a döndü ve kısık bir sesle söylenmeye başladı. Nargat kimsenin o bölgeden ayrılmasını istemiyordu. Hava kararmak üzereydi. Uzun boylu bir Umman savaşçısı, Nargat'a kızgın bir tonla seslendi. "Bütün bu yaptıklarımız sanki bir oyun!"

Nargat heyecana kapıldı. "Ne demek istiyorsun? Ne oyunu?"

"Sanki bir karnaval gibi... Köyden çıktık, şehre varır varmaz üzerimize bir grup Uzza saldırdı. Sanki orada bekliyorlardı. Sonra buraya geldik. Nargat burada hiçbir şey yok. Eğer Uzzalar Bi'rûn Şa-tan'ın burada olduğunu bilseler, sence de burayı boş bırakmazlardı değil mi?"

"Açık konuş!"

"Söylemek istiyorum ki, bence sen bize bir oyun oynuyorsun. Burada hiçbir şey yok. Bizi, bir yere gitmekten alıkoyuyorsun Nargat! Söyle sen hangi taraftansın? Gerçekten bir Umman lideri gibi davranmıyorsun!"

Artık kimsenin sabrı kalmamıştı. Ölen onca arkadaşlarına rağmen, hâlâ geriye dönmemişlerdi. Açıkçası, geride bıraktıkları kadınlar ve çocuklar için de endişelenmiyor değillerdi.

"Benimle nasıl bu şekilde konuşursun? Ben sizin liderinizim. Bir lider gibi davranmıyorsam ne gibi davranıyorum!?"

"Sen bize oyun oynayan bir hain gibi davranıyorsun Nargat! Burada ne işimiz var söyler misin?"

"Hepinize söyledim ya, güneş tutulmasıyla birlikte, Bi'rûn Şa-tan'ı uyandırmak için buraya gelecekler."

"Sana inanmıyorum Nargat."

337

F:22

Orkun Uçar - Burak Turan

Ummanlar ayağa kalkmış ve Nargat'a doğru yürümeye başlamışlardı. Konuşan güvendikleri ve sevdikleri bir savaşçıydı. Nargat ise artık yavaş yavaş onların nefretini kazanıyordu.

Ansızın bir gürültü duyuldu ve ilgileri dağıldı.

"Bu neydi?"

"Bilmiyorum, yalnız değiliz!"

Nargat derin bir nefes aldı. Neredeyse ona saldıracaklardı.

"Kontrol edin!" diye bağırdı içlerinden biri. Ağaçlıktan gelen sesleri, o tarafa yakın olan iki cin kontrol etmek için koşmaya başladı.

Henüz sahilden çıkmamışlardı ki, ağaçların arasında bir ko-şuşturmancanın başladığını duydular.

"Dikkat edin! Birileri var!"

Savaşçılar kanatlan gerip havaya sıçramışlardı ki, ağaçların arasından korkunç bir gürültü geldi.

Uç büyük alev topu, aralarından geçtikleri ağaçları yakarak Umman savaşçılarının üzerine doğru fırladı.

"Kaçın!"

"Bu bir tuzak!"

"Nargat!!!"

Alev toplan, kaçmalarına fırsat vermeden üzerlerine yağmaya başlamıştı. Artık Nargat'ın amacını anlamışlardı, ama her şey için çok geçti.

"Ağaçların arasına saklanın!" diye bağırdı biri.

Savaşçılar, üzerlerine gelen alev toplarına doğru koşmaya başladılar.

Bir süre sonra hepsi ağaçların arasına karıştılar. Nargat öfke ve heyecan dolu bir sesle gülüyordu.

338

Zifir

Kıyı şeridinde yavaş yavaş yürüdü.

Ağaçların arasına giren bir savaşçı, simsiyah derisi olan bir cinle karşılaştı. Birbirlerini gördükleri gibi saldırdılar. Umman son nefesini vermeden önce, bu siyah yaratıklardan bir ordunun, ağaçların arasında avlarını bekleyen vampirler gibi saklandıklarını görmüştü.

Ağaçların arasından çığlık sesleri yükseliyordu şimdi.

Alevler, adanın çevresini saran suları bile titreterek savrulu-yordu etrafa.

Nargat ağaçlıktan iyice uzaklaşmıştı.

Ufuktaki hareketliliği fark ettiğinde, daha fazla Uzza cininin geldiğini düşündü. Ama yüzüne yayılan hain gülümseme uzun sürmeyecekti.

Kuzguni kanatlarını rüzgâra karşı gererek yaklaşan bir Uzza değildi. Onu tanıyamadı.

Aslında onun bir cin olup olmadığı konusunda kararsızdı. Arkasındakiler ise yapı itibariyle çok daha farklıydı.

Batan güneşin kızıl ışıkların gözlerini kamaştırıyordu. Gözlerini kıstı ve tuhaf yaratıklardan birine baktı. Sırtındaki bir insan mıydı?

Ansızın anladı.

"Olamaz!" diye bağırdı. Gördüklerinin gerçek olmaması için yalvarıyordu.

Hızla arkasını döndü ve yaralanmış birkaç Umman'm denize doğru ilerlediklerini gördü.

Bir tanesi bacağını sürüyerek koşmaya çalışıyordu. Kanatları zarar görmüştü ve bu yüzden uçamıyordu. Ateş topu savaşçı denizin içine fırlatana dek gözünü kırpmadan izledi.

Neden olduğu bu katliamın bedelini ödemeye hazır değildi. O çok daha farklı şeyler düşünmüştü.

339

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil kin dolu bakışlarını, ilerlerindeki adaya çevirdi. Ağaçların arasından fırlayan bir ateş topunun, havada savrulurken bir Um-man'ı vurduğunu görmüştü. Şeytan'a döndü ve, "Adaya ineceğiz," diye seslendi. Rüzgâr bile Azazil'in öfke dolu sesine karışmaya cesaret edemiyordu.

Azazil kılıçlarını kınlarından çıkardı. Gözlerinin menekşe rengi, her zamankinden daha mı fazla ışıldıyordu?

Zebani yere iner inmez sırtından atladı.

Nargat ortalıkta yoktu. Saklanmış olmalıydı.

Azazil ayaklan yere basar basmaz koşmaya başladı. Denizlerle çevrili bu minik kara parçası, arkadaşlarının ölümüne neden olmuştu. Her adımda daha fazla nefret ediyordu bu küçük adadan.

İçinde bastıramadığı bir öfke yaşıyordu. Cehennem'de, üzerinde "Öfke" yazan kapının önünden geçerken, içine dolan hisler aklına geldi. Onda Cehennem'e layık bir şeyler vardı. Dudakları acı ve pişmanlıkla büzüldü.

Ağaçların arasına girdiğinde, Şeytan ve kızıl zebaniler de onunla birlikteydiler.

Zebanilerin ayaklarının altından çıkan gürültü ve gırtlaklarından fırlayan kükremeler, içeride savaşanların kulaklarına gitti.

Açması bir manzarayla karşı karşıya geldiklerinde, artık her şey için çok geç olduğunu anlamışlardı.

Vücutları simsiyah, plastiğimsi ve parlak bir deriyle kaplı cinler gördüler. Etrafa böcek sürüleri gibi yayılmışlardı. Ummanlar'ın ölmüş bedenlerinin üzerine çöreklenmiş, açılan yaralarından dışarı çıkan kanları içiyor, yarılan göğüslerinin içindeki ciğerleri ve iç organları kemiriyorlardı. Azazil'i gören bir tanesi yerinden fırladı. Ağzında, hâlâ seğiren bir et parçası duruyordu.

340

Zifir

Azazil yeryüzünün bütün günahlarından sorumlu tutuyordu onu. Ölen bütün çocukların katili, intihar eden bütün kadınların nedeni, bütün savaşların sebebiydi o!...

Azazil'in gırtlığından öyle bir haykırış göğe yükseldi ki, bütün yaratıklar ve hatta zebaniler bile başlarını ona çevirdi. Şeytan gülümsemeye başlamıştı. Azazil Cehennem'den gelirken yanında bir şey getirmişti. Cehennem'de açan bir çiçektir öfke, zakkum rengi bir histi kin! Kollarını iki yana açtı ve kılıçları, batan güneşin kızıl ışığında ılık ılık parladı.

Yerinden sıçradı ve kılıçlarını birer kanat gibi kullanarak havada süzüldü. Yere indiğinde önündeki yaratığın siyah derisi, içinde gizlediği pembe eti ve yağları dışarı bırakmak zorunda kalmıştı. Plastik bir oyuncak gibi yarıldı karnı. Ummanlar'ın öğütülmemiş etleriyle ve kanıyla dolu midesi Azazil'in ayaklarının dibine yuvarlandı. Yaratık çığlık atarak yere yığıldı.

O anda, bütün yaratıklar, zebanilere hücum etti. Şeytan kendini göğe fırlattı ve meleklerle has silahını yaratıklara çevirdi. Mızrağının ucundaki hilalin iki ucu arasından küçük yeşil bir duman kütle hızla yaratıkların üzerine savruldu. Yeşil duman kütle yere değdiği anda müthiş bir patlama oldu ve bir ok gibi fırlayan alev parçaları yaratıkların siyah derilerini soydu.

Zebaniler ateşin gücüyle savaşıyorlardı. Parmaklarının arasındaki alev huzmeleri, bir tokat gibi yapıyordu düşmanlarının yüzlerine. Bedenleri hızla alevle çevriliyor ve ansızın yanıyorlardı.

Şeytan mızrağının kerameti yeşil duman kütlelerini ardı arka-sınca fırlatıyordu yere.

341

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil kulaklarına gelen kükremeler, acı çığlıklar ve haykırışların ortasında, gözucuyla havada uçan bir şey fark etti.

Bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde, Nargat'ın silüetini gördü.

"Nargat!" diye haykırdı.

Bir zebaninin yanına koştu ve, "Gitmeliyiz!" diye bağırdı.

Zebaninin sırtına atladı ve havalandılar. Nargat'ın yorgun kanatları, hiç olmadık bir güçle taşıyordu hain bedenini.

Rüzgâr, bir bıçak gibi kesiyordu Azazil'in yüzünü. Azarrath'ın anısı canlandı gözlerinin önünde. Onun intikamını da alacaktı. Ama şimdi Ummanlar'm ölümlerinden sorumlu olan kişiyle hesaplaşma vaktiydi.

Kılıçlarını havaya kaldırdı ve, "Daha hızlı!" diye haykırdı.

Nargat can havliyle kaçıyordu. Nereye gidecekti ki? Artık dönecek bir evi olmadığı gibi, kaçıp saklanacak bir yere de sahip değildi. Azazil gelmişti. Nasıl olmuştu da bunu başarmıştı. O anda, yanındakilerin kim olduğunu anladı. Dehşete kapıldı ve gözlerini iri iri açtı. Azazil ve yanındakiler gökyüzünde belirdiklerinde yanlarında gördüğü dört kanatlı yaratık Şeytan olabilir miydi?

Azazil'in arkasından geldiğini gördü ve paniğe kapıldı. Havada savruldu ve dengesini kaybedip alçaldı.

Azazil çok yaklaşmıştı. Bir at gibi kullandığı zebaninin çığlıkları, kulaklarım deldi.

Azazil de alçaldı ve yanına geldi.

"Her şeyin bedelini ödeyeceksin Nargat!" diye bağırdı.

"Azazil!" diye haykırdı Nargat. "Beni bırak! Gideyim!"

Azazil kılıcını savurdu, ama Nargat kanatlarını kilitleyip bir anda alçaldı ve saldırıdan kurtuldu.

342

Zifir

Zebaniye alçalmasını emretti. Hayatı denizin serin sularında son bulacak bile olsa,

Nargat'm kaçmasına izin vermek istemiyordu. Zebaninin üzerinde ayağa kalktı ve

Nargat'ın sırtına atladı.

Havada geçirdiği bir saniyelik sürede kendisini aşağıda bekleyen korkunç dalgalara baktı.

Azazil sırtına düştü. Nargat dengesini kaybetti.

Azazil kılıçlarından birini onun ensesine dayadı ve diğer koluyla da boynuna sarıldı.

"Söyle Nargat! Neden yaptın?"

Nargat acı acı gülmeye başladı.

"Ne fark eder Azazil? Her şeyin sonu geldi. Beni öldürürsen sen de düşersin."

Azazil arkasına baktı ve zebaninin kendilerini takip ettiğini gördü.

"Benim için endişelenme Nargat!"

"Eğer hayatta kalacağımı sanıyorsan yanıyorsun Azazil. Bi'rûn Satan uyanacak ve gazabı er ya da geç seni de bulacak. Bütün insanları ve bizim tarafımızda olmayan bütün cinleri de bulacağı gibi..."

Azazil gülümsedi. "Asıl sen yanıyorsun Nargat! Bi'rûn Satan uyanmayacak! Cehennem orduları dünyayı kasıp kavuran istilacı cinlere karşı savaşmak için yayıldılar. Büyük savaş başlayalı saatler oldu."

"Asıl büyük savaş, daha başlamadı Azazil."

Nargat artık hiçbir şey için mücadele etmek istemiyordu. Sadece kazanan tarafta olmak istemişti. Ama şimdi artık her şey için çok geçti.

Öleceğini biliyordu. Ama tek başına gitmemekte kararlıydı.

343

Orkun Uçar - Burak Turan

Ansızın ters döndü ve Azazil'i kollarının arasında sıktı. Aza-zil'in kollan boşlukta sallandı.

Nargat kanatlarını çırpmayı bırakmıştı. Birlikte düşmeye başladılar.

Azazil ile göz gözeydiler şimdi.

Denizin öldürücü dalgalarına doğru hızla düşüyorlardı.

Nargat'ın kollarının arasından kurtulmaya çalıştı, ama başaramadı.

"Hiçbir yere gidemezsin Azazil," dedi kederli bir gülümsemeyle.

Azazil, onun hain gözlerine bakıyordu. Utukkan'ın kabzasını sağ elinde sıktı.

Gülümsedi ve Nargat'ın sırtına sapladı.

Nargat acı bir haykırıyla kollarını açtı ve yeniden kanatlarını çırpmaya başladı. Şimdi yukarı doğru çıkıyorlardı hızla. Azazil neredeyse düşecekti. Nargat'ın boynuna sıkıca tutunarak diğer elindeki kılıcını kolunun altından kalbine doğru yavaşça soktu.

Nargat pençelerini Azazil'in göğsüne sapladı. Göğsü kırmızı bir çiçek gibi açıldı ve dışarı fişkırان kan havaya savruldu. Nargat'ın pençeleri göğsünde açtığı yaraların içinde kımıldadı. Azazil haykırdı. Pençelerini çıkarırken, boynunda asılı duran tespihin ipi koptu ve taneleri etrafa saçıldı.

Azazil korkuyla, denize doğru ağır ağır uçan tanelere baktı. Nargat'ın boynuna doladığı kolunda, daha önce tatmadığı bir acı başladı. Sanki bir tür uyuşma gibiydi.

Dehşetle o anda olacakları fark etti. Bedurha'nın büyüü bozulmuştu. Kolundaki güç gitti ve Nargat'ın boğazından kurtuldu. Tam o anda diğer elindeki kılıcı havada salladı ve Nargat'ın göğsüne sapladı. Nargat zehir gibi bir çığlık attı.

344

Zifir

Azazil'in kolu omzundan itibaren koptu ve aşağıya düşmeye başladı. Artı kendisine ait olmayan parmakları arasında, Lilith'in anısını yüreğinde taşıyan kılıcı duruyordu. Kol ve kılıç, denizin kudurmuş dalgaları arasında kaybolduğunda gözlerinden küçük bir damla yaş havaya uçtu.

Nargat ölmek üzereydi. Göğsüne sapladığı kılıç yavaş yavaş etten çıkmaya başlamıştı. Arkalanndan gelen zebaniye baktı zorlukla.

Zebani bütün olanları görmüştü. Kanatlarını rüzgâra karşı gerdi ve hızlanıp atlarına geçti. Nargat gözlerini acıyla yumdu. Yüzünde derin bir pişmanlık ve keder vardı.

Kanatları bir daha çırpılmamak üzere durdu. Azazil o anda kılıcı çıkardı ve kendisini aşağıdaki zebaninin üzerine doğru ittirdi.

Zebaninin sırtına düşüp can havliyle omuzlarındaki boynuzlara tutunduğunda, Nargat'ın cansız bedeni de bir kurşun gibi alçalı-yordu.

Zebani geri döndü ve Şeytan'ın kendilerini bekledikleri adaya doğru kanat çırpmaya başladı.

Nargat'ın azabı hak etmiş ruhu, Ege'nin çılgın dalgaları arasında kaybolmuştu.

İntikamını almıştı, ama içinde garip bir huzursuzluk vardı yine de.

Kolunu ve Lilith'i kaybetmişti. Buna değer miydi, diye düşündü. Değer miydi?

"Değerdi..." diye yanıtladı kendisini hüznün içinde.

Ada görünmüştü. Şeytan ve zebanileri onları gördüklerinde havalandılar. Şeytan, tuhaf gözlerle kendisine bakıyordu.

345

Orkun Uçar - Burak Turan

Onun yanma vardığında, "İstanbul'a gidiyoruz!" dedi. "Savaş orada bitecek!"

Bî'rûn Şatan'ın uyanacağı yeri bilmiyordu. Her şey orada kendini gösterecekti.

Adanın üzerinden geçerken, yaratıkların simsiyah cesetlerinin üzerindeki alevlerin hâlâ sönmemiş olduğunu gördü. Gri bir duman ağaçların arasını kaplamıştı.

Bütün Ummanlar ölmüştü. Lilith'in soyu artık sadece anılarda kalmıştı. Gözleri yaşla doldu. Lilith'in yeşil gözleri sanki gökyüzünü aydınlatıyordu.

346

Zifir

36 SORQU

Bütün iletişim hatları kesilmiş, elektrik santralleri patlamış, hasar görmüş ya da kısmen kullanılmaz hale gelmişti. Bir süredir uydu üzerinden yürüttükleri bağlantılar da kesilmişti. Dünyanın diğer tarafında neler olduğunu bilmek istiyorlardı.

Güneş batmak üzereydi. Neler olacağını kestiremiyorlardı.

Dışarıdan gelen korkunç gürültüler ve haykırışlar son bulmayacak mıydı?

Yüzbaşı Kenan derin bir kederle karşısındaki beyaz duvara bakıyordu. Işık azalmış, alacakaranlık gölgeler yayılmıştı etrafa.

"Azazil geldiğinde, bundan haberimiz olmayacak!" dedi üzüntü içinde.

Orkun Uçar - Burak Turan

Nil bir şeyler yapmaları gerektiğine inanıyordu. Dünya, anlatılmamış bir masal gibi ellerinden kayıp gidiyordu. Bütün gelecek hayalleri cinlerin kanlı dişleri arasında ezilmek zorunda mıydı?

Odanın kapısı öyle bir açıldı ki sanki kırılacaktı. Kenan ve Nil yerlerinden fırladılar ve içeri giren kişiye korkuyla baktılar.

Gelen Yarbay Ali'ydi. "Kenan! Acele et! Bir tutsağımız var, söylediklerini sende duymalısın!"

Şüphesiz bu ilk sorguları değildi. Bu yüzden yarbayı bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Yarbayın simsiyah gür saçları alnını kapatıyordu. Uzun boyu ve iri cüssesiyle görenlerin gözünde bir cengâver izlenimi yaratıyordu. Kapkara gözlerindeki ışıltı, Kenan'ın içinde bir ümit ışığı yaktı.

"Konu ne yarbayım?"

"Acele et! Çabuk gel! Kendin duymalısın!"

Nil ve Kenan koşar adım yarbayın peşine takıldılar.

Uzun koridorlardan geçtiler. Dışarıdan gelen seslerin şiddetiyle sarsılan merdivenlerden iki kat üste çıktılar.

Yarbay Ali sorgu odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Loş karanlıkta dalgalanan sigara dumanı, masanın başına oturtulmuş cinin yüzünün etrafında dönüyordu.

Daha önce görmediği cinsten bir yaratıktı. Dışarıdakilerden farklıydı. Demir bir iskemleye oturtulmuş, vücudu dikenli tellerle sıkı sıkıya sarmalanmıştı. Minik demir kancaların kızılımsı derisinde açtığı yırtıklardan, koyu kan damlaları süzülüyordu.

"Bu," dedi yarbay. "Uzzalar'dan."

İlk bakışta basit bir istilacı cin olmadığı anlaşılıyordu zaten. Ama bir Uzza olduğu hiç aklına gelmemişti.

348

Zifir

İçeri girdiklerinde, "Kıyametiniz geldi!" diye bağıyordu.

"Söyle cin!" diye bağırdı yarbay.

Boynunun etrafında siyah kıllardan bir sakalı vardı. Saçları olabildiğine uzun, bakışları alabildiğine derin ve korkutucuydu.

Gırtlaktan gelen hırıltılı ve keskin bir sesle, "Bütün bu olanlar sizin kıyametinizdir!" dedi.

"Bana ne yaparsanız yapın hiçbir şeyi engelleyemezsiniz!"

Gördükleri ve duydukları adeta Nil'in yüreğini soğuk tırpanlarla çiziyordu.

"Bi'rûn Şatan'dan söz et, biraz önce söylediklerinden söz et!"

"Bi'rûn Şatan," dedi boğuk bir sesle, insanlar tarafından öldü-rülmemeyi umut ederek.

"Gelmiş geçmiş en büyük yıkımları sunacak size. Uyandığında, güç esasını almak için kadim cin şehrine gidecek."

Yarbay, "İşte bu!" diye bağırdı ve Kenan'a baktı. Sonra tekrar cine döndü ve, "Bize ondan söz et!" dedi.

Cin ürpertici bakışlarını Kenan'a çevirdi. Biraz önce söylediği her şeyi tekrar etmek

zorunda kalışının sebebinin o olduğunu anlamıştı. "Kadim zamanlarda, ilk cinin yani

Bi'rûn Şatan'ın yaratıldığı yerde bir şehir vardı. Şeytan yeryüzüne inip Bi'rûn Şatan'ı Ke-

raksidhan Adası'na hapsedtiğinde, iki kıta birbirinden ayrıldı ve kadim cin kenti Korkos

sular altına gömüldü. Bi'rûn Şatan'ın güç esası da kentle birlikte sular altında kalmıştı."

Kenan daha fazla açıklama istiyordu. Yaratığın gözlerinin içine devam etmesini isteyen bir bakış attı. Cin devam etti.

"Korkos," dedi sesini alçaltarak. "Cinlerin kadim şehri, Bi'rûn Şatan'ın yaratıldığı topraklar... Kız kulesinin altında yatıyor... Bi'rûn Satan, Keraksidhan Adası'nda yeniden dirildiğinde, Korkos'a gidecek ve güç esasını geri alacak! Keraksidhan'ın nerede olduğunu Ne-varres ve Artehlus'tan başka kimse bilmiyor. O uyandıktan sonra

349

Orkun Uçar - Burak Turan

yapabileceğiniz hiçbir şey kalmayacak. Bizimle savaşabilme gücünü size veren dualarınız için de kapılar kapanacak."

Sonra bir süre sustu ve kendisine bakan ürkmüş gözlere baktı. Dudakları kederle gülmeye çalışarak, "Kıyamet!" dedi.

Kenan duyduklarına inanamıyordu. Cin istilalarının neden Türkiye'de başladığını, İstanbul'a neden diğer şehirlerden daha fazla önem verdiklerini ve istilanın neden burada merkezleştiğini şimdi çok daha iyi anlayabiliyordu.

"Kız Kulesi," dedi sadece kendi duyabileceği bir sesle. Gözleri tavana doğru kaydı. Ordular, İstanbul'da konuşlanmıştı. Bi'rûn Şatan'm dirileceği yeri bilmiyorlardı. Eğer bunu biliyor olsalardı şartlar çok daha farklı olacaktı.

Kenan, "Zifir kim ya da ne?" diye sordu.

Uzza belirgin bir şekilde titredi. "Onu sadece kralımız bilir," dedi. "Ama çok güçlü efendi."

Kenan bu yaratıktan daha fazla bilgi alamayacağını düşündü, yarbaya dönerek,

"Konuşmalısınız," dedi.

Yarbay içerideki askerlere, cini öldürmelerini emretti. Odadan çıkarlarken, yaratık bağırmaya başlamıştı. Tek bir mermiyle ortalık sessizleşti.

Uygun bir yere geldiklerinde durdular. Yarbay Ali, "Ne düşünüyorsun yüzbaşı?" diye sordu.

Kenan sakince cevapladı. "Her şey çok açık yarbay. Gereken görüşmeleri yapın. Bana özel bir tim verin, Kız Kulesi'nin etrafında konuşlanacağız."

Nil ilk kez, bütün bu olanları engelleyebileceklerini hissetmişti. Savaşın kendi lehlerinde sonuçlanacağına dair karşı koyamadığı bir umut doğmuştu yüreğinde.

Kenan, Nil'e döndü ve, "Sana da ihtiyacım olacak!" dedi.

350

Zifir

37

Şeytan ve Cehennem orduları, deniz üzerinden İstanbul'a varmışlardı.

Karşılaştıkları manzara, hiç de yabancı oldukları bir şey değildi zebaniler için. Cehennem'i hatırladılar.

Cinler, İstanbul'a akm etmişlerdi. Kapkaranlık bir fırtına gibi esiyorlardı şehrin üzerinde.

Tankların ve silahların namlularından çıkan alevler, alacakaranlığı bir bıçak gibi

arıyordu. Mermiler havada uçuyor, ölen askerlerin ve cinlerin çığlıkları bir kâbus gibi çınlıyordu şehrin kan gölüne dönmüş sokaklarında.

Şeytan'ın emriyle cinlere doğru üçlü gruplar halinde yayıldı zebaniler. Gırtlaklarından çıkan ince çığlıklar, cinleri dehşete boğmuştu. Üzerlerine gelenleri gördüklerinde, neyle karşı karşıya ol-

351

Orkun Uçar - Burak Turan

duklarını hemen anladılar. İnsanlar, gökyüzünü ansızın kaplayan zebanilerin ürpertici görünüşleri karşısında paniklediler ve onlara ateş etmeye başladılar.

Sabahın ilk ışıklarına dek süren savaş sonrasında, İstanbul'u kâbus gibi kuşatan istila sona ermişti.

Güneş, yıkılmış bir kentin üzerine doğuyordu. Şehitler teker teker, panzerle çevrilmiş bir caddeye taşınıyordu. Binaların çoğu yıkılmış, kıtaları birleştiren iki köprü de paramparça olmuştu.

Hayatta kalan istilacı cinleri aramak için yüzlerce tank ve piyade birliği şehrin bütün caddelerine yayılmıştı. Helikopter filoları kenti santim santim tarıyordu. Hiçbir cin hayatta kalmamalıydı.

Azazil, Nil'in sevinç dolu yüzüne bakıyordu.

Kenan, Kız Kulesi Operasyonu için hazırlıklarını sürdürürken, zebaniler karargâhın dışında dinleniyorlardı. Çağlar boyu işkence ettikleri bir ırk ile omuz omuza savaşıyor oluşunun garipliğini hâlâ yenebilmiş değillerdi.

Kadim acıların efendisi Şeytan, denizin üzerine yansıyan güneşin parıltıları içinde boğulmuştu. Yüksekçe bir yerden manzarayı izliyordu. "Hepsi benimdi..." dedi sessizce. "Çok az kaldı," dedi Nü.

Azazil dudakları arasında döndürdüğü sigaradan uzunca bir nefes çekti. Dumanı yukarı doğru üfledi.

Nil'in yeşil gözleri içinde anılara takılıp kalmıştı. Söylediklerini bile duymuyordu. Lilith'i andıran bir şeyler vardı onda. Belki de içindeki hisleri, bu iki kadın üzerinde kesişiyordu.

Kenan'ın hızla odaya girişiyle birlikte düşünceleri dağıldı.

"Hareket zamanı!" dedi Kenan. "Kız Kulesi'nin çevresine birlikler gönderildi. Bizim de orada olmamız gerekiyor."

352

Zifir

38

sievA^es

Artehlus kızgındı. Öfkeyle bağırıyor, acele etmeleri için haykırıyordu. Güneş neredeyse doğmak üzereydi ve bekledikleri gün gelmişti.

Pek çok ırk ve halktan özel olarak seçilmiş yüz yirmi savaşçı hareket etmek için

Artehlus'un emrini bekliyorlardı.

Nihayet Hacer-ül Esved de Uzza ininden çıkarılmıştı. Altından yapılmış bir muhafazayla Artehlus'a getirildi. Her şeyin hazır olduğunu gördüğünde öfkesi yatıştı. Nevarres'e döndü ve, "Emrini bekliyoruz!" diye gururlandı.

Nevarres'in bakışları kapkaraydı. Şeytan'ın yeryüzüne inmiş olduğunu ve istilaların bastırılmış olduğunu biliyordu. Pek çok yerde, savaşı kaybetmişlerdi. Ve Efendi Zifir ortalıktan kaybolmuştu, hiçbir çağrısına yanıt vermiyordu. Ama son kozu için geri sayım

353

F:23

Orkun Uçar - Burak Turan

başlamıştı. İnsanlar ve Cehennem orduları, cinlerle baş edebilmişlerdi, peki ya Bi'rûn Satan'la karşılaştıkları zaman ne yapmayı düşünüyorlardı?

Emrindeki orduyu sessizce Korkos'a götürmek zorundaydı. Korkos insanların Kıbrıs adını verdikleri adadan başka bir yer değildi. Buldukları konum Kıbrıs'a çok uzaktı ve hissettirmeden oraya varmak zorundaydılar.

Deniz üzerinden giderlerse, İstanbul'dan geçmek zorunda kalacaklardı. İstanbul ise istilacıların elinden kurtarılmıştı.

Doğuya gitmeye karar verdi. Alabildiğine genişten alacaklardı çemberi ve Kıbrıs'a ineceklerdi. Orasının ne durumda olduğunu bilmiyordu. Daha önceden oraya gönderdiği cinler başarılı olmuş olabilir miydi? Muhtemelen savaş sırasında orası gözden kaçmıştı. İstilayı İstanbul'a yönlendirmesinin gerçek nedeni hedef şaşırtmaktı.

Azazil'in orada olmayacağını umut ediyordu. Bi'rûn Şatan'm uyanabilmesi için gerekli olan her şey hazırды, ama yine de endişeliydi.

Artehlus'a çevirdi yüzünü. "Gidiyoruz!" dedi. Sesi, gecenin en karanlık anından bile daha karanlıktı. Duyanların kulaklarında bir dehşet yaratıyordu.

"Cinler!" diye haykırdı. "Hareket edin!"

Ağaçların arasından havalanan yüz yirmi cin gökyüzünü karanlık bir bulut gibi kapladı ve doğruya doğru hareket ettiler.

354

Zifir

39 İKİ KDK

Helikopter filoları denizin üzerinde uçuyordu. Kıyı, ablukaya alınmış, tankların ve hava savunma panzerlerin namluları denize doğrultulmuştu.

"Her şey hazır," dedi Yüzbaşı Kenan.

Azazil, askerlere tek tek baktı. Gözünün alabildiği her yere konuşlanmışlardı. "Eğer gelecek olursa, onu karşılamaya yetecek kadar asker var," dedi boğuk bir gururla.

Şeytan, zebanilerini Kız Kulesi'nin çevresini sarmalan için göndermişti.

Güneşin tepeye ulaşmasıyla birlikte, Bi'rûn Satan'in uyanacağını biliyorlardı. Bunun nerede olacağını bilmiyor oluşları önemli değildi. Artık bunu engelleyemezlerdi, ama onun dünya üzerinde ya-

355

Orkun Uçar - Burak Turan

ratacağı yıkımı durdurmaları mümkündü. Şeytan kadim düşmanı için bekliyordu...

Kıbrıs ise nispeten daha sakin görünüyordu. Adaya sinsice yaklaşmakta olan Artehlus, Kıbrıs caddelerindeki askerleri gördü.

Emrindeki savaşçıların büyük bir kısmının önden gidip bir kargaşa yaratmaları gerekiyordu. Rum tarafı yok edilmişti, ama Türkler direniyordu. Nevarres'e baktı. "Biz kıyıya inelim ve vaktin gelmesini bekleyelim. Bu sırada savaşçıları, askerlerin üzerine gönderelim ki, bize yeterli zamanı kazandırsınlar."

Nevarres savaşçılarını kaybetmek istemiyordu ama yapacak başka bir şeyi olmadığını görüyordu. İstilacı cinler burada savaşı kaybetmişti. Zebaniler istilanın bastırılmasıyla birlikte adadan ayrılmış ve çatışmaların sürdüğü İstanbul gibi bölgelere akın etmişlerdi. Bu durum, işlerini nispeten kolaylaştırıyordu.

"Tamam," dedi. "Savaşçıları gönder, ama hepsini değil."

Artehlus arkasını döndü ve yüz cini, askerlere saldırmaları için görevlendirdi. "Gidin ve kan için!"

Yanlarındaki yirmi cinle birlikte kıyı şeridine yaklaştılar.

Yüz cin kanatlarını rüzgârda gerdi ve askeri birliklerin yoğunlaştığı bir noktaya doğru süzölmeye başladı. Onların gökyüzünde belirmeleriyle birlikte askerler ateşe başladı.

Tankların namlularından çıkan dev güller üzerlerine yağmur gibi yağmaya başlamıştı. Ama bu sefer, daha öncekilerden güçlü cinlerle karşı karşıya olduklarını kısa sürede anlayacaklardı.

Cinler, avuçlarını ileri doğrulttular. Gelen mermilerden süratle kaçabiliyorlardı ve karşı saldırıya geçmek için daha fazla yaklaşımları gerektiğinden hızla alçalıyorlardı.

356

Zifir

Nihayet istedikleri mesafeye gelmişlerdi. Hep birlikte avuçları arasından çıkan şule parçalarını birer gülle gibi fırlattılar. Askerler, gökyüzündeki ateş fırtınasını gördüklerinde dehşete kapıldılar.

Ateş toplan tek tek düşmeye başladı. İlki, bir tanka isabet etti. Tank sanki yeryüzü ansızın çatlamışçasına havaya fırladı ve parçalara ayrılarak etrafa saçıldı. Ardından gelenler de aynı şiddetle sarsmaya başlamıştı orduyu. Askerler bir bir ölüyorlardı. Çığlıklar ve haykırışlar gökyüzüne yayıldı.

Kısa bir süre içinde orada bulunan küçük birliği yok etmeyi başarmışlardı ve tekrar yükselmeye başladılar.

Şimdi, üzerlerine gelen helikopter ve uçak filolarına doğru uçuyorlardı. Caddeler, askeri araçlar, piyadeler ve panzerlerle doluydu. Gruplara ayrılmak zorunda kaldılar.

Artehlus olanca hızıyla başlayan saldırının meyvelerini topluyordu. Askeri birlikler onların kıyı şeridinde indiklerini görmemişlerdi.

Güneş tepeye varmak üzereydi. Bekledikleri an hızla yaklaşıyordu.

"Hazırlan Artehlus! Her şey tam olmalı!"

Artehlus, Hacer-ül Esved'in altın muhafazasının kapağını açtı ve elini sürmeden kutsal taşı dışarıya yuvarladı. Yirmi cin, Nevar-res ve Artehlus, Hacer-ül Esved'in etrafında çember oluşturdular.

"Karanlık efendimiz bize yardım et!" diye fısıldadı Nevarres.

Korkunç çığlıklar Kibns'ı baştan aşağı sarmıştı.

Helikopter filolarının saldırısı, küçük gruplar halinde etrafta uçan cinler üzerinde etkisiz oluyordu. Yerden piyadeler tarafından açılan ateş ise, hedefe bir türlü ulaşamıyordu. Panik içindeydiler. Her yerdediler, ama sayıları azdı. Başka bir plan yapmak zorundaydılar.

357

Orkun Uçar - Burak Turan

Cinlerin ateşi yönetebilme yetenekleri, onlar üzerinde yıkıcı oluyordu. Kıbrıs, bir meşaleyi andırıyordu. Her yerden alevler yükseliyor, gökyüzü mermi, gülle ve ateş toplarıyla güdüyordu.

Artehlus heyecanını bastırmaya çalışarak deniz tarafından gökyüzüne bakıyordu. Yıllar önce bugünün hayalini kurmaya başlamıştı. Yoluna çıkan bütün engelleri aşmış ve sona yaklaşmıştı. Bundan sonra da kendisine ayakbağı olan kişilerden kurtulmak zorunda olduğunu biliyordu. Bi'rûn Satan uyanır uyanmaz önündeki en büyük engeli ortadan kaldıracaktı. Bakışları yavaşça Nevarres'e kaydı. Ar-tehlus'un kendisine bakarken neler düşündüğünü biliyordu Nevarres. Haince gülümsedi. Onun da daha farklı fikirleri yoktu. Bi'rûn Şatan'ın uyanışı için oğluna ihtiyacı vardı. Ama o uyandıktan sonra, sadece bir fazlalık olacaktı. Bunun çözümü açıktı. Bi'rûn Satan uyanır uyanmaz gerekeni yapacaktı. Kadim kelimeler, lanetli dudaklarının arasından çıkmaya başlamıştı. Bunun için artık Asya'ya ihtiyaç kalmamıştı. Yavaş yavaş, her bir harfini hissede hissede, toprağı titreten gürültüleri bile umursamadan o büyüğü şiiri okuyorlardı.

Yalnızca bilen okur onun kitabını, Kanını kanında bilen. Uyanır Bi'rûn Satan, kadim çağların kralı, Dünyayı hesaba çeken.

Artehlus gökyüzüne bakarak lanetli şiiri okumaya devam etti. Herkes bir ağızdan ona katılmıştı.

Gökler yere inecek! Toprak yarılacak! Deniz açılacak!

358

Zifir

Bi'rûn Satan'ın tutsaklığı bittiğinde.

Ada, taşınacak!

Dünya Bi'rûn Satan'ın evi,

Eski hükümrânlığı yeniden başlayacak!

İşte adadaydılar. Bi'rûn Şatan'ın bu adanın neresinde olduğunu bilmiyorlardı. Ama zaman gösterecekti. Dünyanın başına gelecekler için mutluydu Artehlus. Şeytan, onu endişelendirmiyordu. Çağları kana bulayan, kendi intikamını da alacaktı şüphesiz.

Güneş hızla tepe noktasına vardı. Heyecan, Artehlus'un dişlerini kamaştırdı. Cinnet

noktasına doğru hızla yükseliyordu. İçi kinle doluydu.

Nevarres bağırarak emretti. "Hazır olun!"

Artehlus ondan nefret ediyordu. Emirlerinden bıkmıştı. Kendi layık olduğu hükümrânlığı sürdürdüğü her an için lanet etti ona. Gözleri, kıpkızıl bir küfür gibi parlıyordu güneşin önünde.

Artehlus kendisini tutamıyordu. Onu parçalarına ayırmak istiyordu. Sadece onu değil, öfkesi bütün dünyayı yutacak kadar büyümüşü.

Büyük kıtanın bittiği yerde Gizlenen adanın kendisi değil Adanın altındakidir! Kan adaya yayılır Ada kana boyanır Hazinenin kapağı açılınca Bi'rûn Satan uyanır!

İçinden kan pınarları fışkırıyordu. Cehennem onun içindeydi. O da efendisi. Gazabı bütün yaratılmışlara yeterdi.

359

Orkun Uçar - Burak Turan

Gözlerini, güneşin önüne yavaş yavaş geçmekte olan ayın gölgesine çevirdi.

"İşte!" diye haykırdı.

Çemberi oluşturan yirmi cin onunla birlikte haykırmaya başlamıştı. İçlerinde milyonlarca gezegeni karanlığa boğacak kadar derin bir kâbus okyanusu köpürüyordu.

Haykırışları çığlıklara dönüştü.

Göğe adını veren o büyülü gümüş göz kapanacak!

Kıbrıs karanlığa büründü. Cinler göğe doğru yükseliyordu. İnsanlar ise çok daha farklı bir durumdaydı. İçlerinde dalga dalga büyüyen nefreti kendilerine açıklayamıyorlardı.

Askerlerden birisi yanındakine baktı. Elindeki makineli tüfeği göğe doğrultmuştu ama ateş etmiyordu. Sonra cinlere baktı. Yavaş yavaş yükseliyorlar ama o büyülü ateş toplarını fırlatmayı bırakmışlardı. Herkesin gözlerinde aynı bakış vardı. Asker şaşkındı. Sanki zaman durmuştu. Tepedeki güneşe baktı. Devasa bir çemberdi. Peki ya ne kadar daha o

şekilde duracaktı?

Dişlerinin arasında bir kamaşma hissetti. Göğsünde bir yanma vardı. Haykırarak dizleri üzerine düştü. Göğsünün üzerindeki ateş vücuduna amansızca yayılıyordu. Üzerindeki askeri üniformayı parçalarcasına çıkardı ve fırlattı. Kaburga kemikleri parçalanmak

üzereydi. Elini göğsüne vurdu. Eli, sanki kor bir kömüre değişmesine acıyla kendini geri attı. Göğsüne baktı. Koynunda sallanan gümüş muska muhafazası eriyordu. Damlaları ağır

ağır süzülüyordu göğsündeki kılların arasından ve geçtiği yerlerde kırmızı bir iz bırakıyordu. Tekrar acıyla haykırdı. Ve öylece kaldı. Gözleri, gökyüzündeki karanlık

çemberde takılmıştı.

Kafasında sorular canlandı. Kimdi? Burada ne arıyordu? Etrafındaki bu insanlar da nereden gelmişti? Biraz önce bir şeyler ol-

Zifir

muştı ama ne? Gökyüzündeki bu kara çember neden hâlâ oradaydı? Daha ne kadar sürecekti bu? Bağırarak istiyordu, sanki asla dibi gelmeyen bir kuyuya düştüğünü gördüğü ama bir türlü uyanama-dığı bir kâbusun içindeydi...

Artehlus anlayamıyordu. Bir anda bütün sesler gitmişti. Vücudunu kıvıltırmaya çalıştı ama başaramadı. Kulaklarında hâlâ biraz önceki çığlıkları çınlıyordu.

Rüzgârın uğultusu sakince döndü kulak çukurunda. Gözleriyle çevresine bakındı.

Halkadaki herkes kendisiyle aynı durumdaydı. Gözleri, çukurlarında dönüyor ama vücutları kıvıltılamıyordu.

Sessizlik, aniden başlayan bir fırtınayla son buldu.

Asker tekrar çığlık atmaya başladı, içine dolan garip his ve yaşadığı tuhaflik ansızın son buldu. Silahına hızla sarıldı ve gökyüzündeki cinlere mermi yağdırmaya başladı. Diğer bütün askerler de kendilerini toplarladılar ve ateş etmeye devam ettiler.

Cinler, başlarına gelenin ne olduğunu bilmiyorlardı. Bir anda bütün güçleri kesilmiş havada öylece asılı kalmışlardı. Üzerlerine gelen mermilerden kaçmak için kanatlarını çırptılar. Birçoğu başaramadı. Avuçlarını yeniden birleştirdiler ve lavımsı şule gülleleriyle karşılık verdiler askerlere.

Artehlus silkelendi. Çemberdeki diğer cinler de onunla birlikte ani bir itki gösterdiler ve yerlerinden sıçradılar. Kulaklarında çınlayan çığlıkları, gırtlaklarından fişkırmaya başladı yeniden. Artehlus bağırdı.

Göge adını veren o büyülü gümüş göz kapanacak Mavi dünyanın ömrü, suyla nihayet bulacak!

Sözleri bittiğinde yer titremeye başladı. Hacer-ül Esved'e bir şeyler oluyordu. Durduğu yerde bir o yana bir bu yana sallanıyor, sanki göremedikleri bir şeye tepki veriyordu.

361

Orkun Uçar - Burak Turan

Nevarres dehşetle açtığı gözlerini denizden kendilerine doğru gelmeye başlayan dalgalara çevirdi. Hızla karaya doğru geliyorlardı. Çemberi oluşturan pek çok cin havalanmıştı. Nevarres dalgaların şiddetiyle yerinden fırlarken, Artehlus kavrulmak pahasına cüppesinin eteklerine sarıp kollarına aldığı taş ile birlikte yerinden sıçradı.

Dev dalgalar arkalarındaki pek çok ağacı ve kayayı da sürükleyerek kıyı şeridini sular altında bıraktı.

Nevarres göge yükselmeyi başardığında, yeni dalgaların da gelmekte olduğunu gördü.

Ada, sanki zemininden kurtulmuşçasına kıvıltıyordu. Uzaklarda bir gürültü duydular.

Herkes yüzünü o tarafa çevirdi. Sesle birlikte, şiddetli bir sarsıntı başladı. Dev dalgalar daha da azdı ve köpükleri metrelerce yukarı sıçradı.

Adanın ortasında art arda patlamalar oluyordu. Artehlus hızla yükseldi. Gördüğü manzara karşısında kendisini tutamadı ve istemsizce haykırdı.

Adanın ortasında derin bir yarık oluşuyordu. Kırılan yerkabuğunun merkezinden etrafa yayılan çatlaklar, gözle takip edebileceğinden bile daha hızlıydı. Çatlaklar, etrafındaki ağaçları ve kayaları yutuyor, evleri, arabaları, kuleleri ve tankları içine çekiyordu.

Merkezdeki yarığın etrafından kopan yerkabuğu katmanları, büyük dikeltler oluşturarak göge doğru yükseldi. Her biri beş altı katlı bir bina kadar büyüktü. Sonra gürültüyle geriye doğru devrildiler, etraftaki kenti tam bir harabeye çevirdiler.

Askeri birlikler burada daha fazla kalmamaları gerektiğini anlamışlardı. Her ne oluyorsa, kendileri için kötü sonuçlanacağı belliydi.

362

Zifir

Piyade birlikleri ve tanklarda görevli askerler, gruplar halinde helikopter filolarıyla Türkiye'ye taşınıyordu. Geride bıraktıkları ada için yapabilecekleri bir şey yoktu artık. Artehlus bu görkemli gösteriyi şaha kalkmış duygularla izliyordu. Nevarres'in yanına doğru yavaş yavaş uçtu. Diğer cinler de yanlarına geldi ve havada bir çember daha oluşturdular.

Adanın ortasında açılmış olan yarığın üzerinde duruyorlardı. Artehlus, Hacer-ül Esved'i yarığın merkezinde tutuyordu. Taş ışıdamaya başladı. Bir şekilde, Bi'rûn Şatan'ın geldiğini biliyorlardı. Taş da buna tepki veriyordu.

Nihayet, bekledikleri olmuştu.

Yarığın içinde korkunç bir çığlık duydu. Sonra art arda altı çığlık daha geldi. Onlar bu seslerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. Bi'rûn Şatan uyanmıştı.

Yarığın içindeki karanlık boşlukta birtakım parlaklıklar fark edildi önce. Bu parlaklıkların, Bi'rûn Şatan'ın sarı ve ışıltılı gözleri olduğunu anlamışlardı.

Yalnızca bilen okur onun kitabını, Kanını kanında bilen. Uyanır Bi'rûn Şatan, kadim çağların kralı, Dünyayı hesaba çeken.

Artehlus, Hacer-ül Esved'in içindeki sırlı şiiri yüksek sesle söylüyordu.

San, kırmızı ve yeşil tonlarında, pullu, yapışkan ve ıslak, iğrenç bir deriyle kaplı parmaklar, uçlarındaki eğri ve dev tırnaklarıyla toprağa tutunarak ait olduğu kahrolası bedeni karanlık yarıktan dışarı çekti. Artehlus'un nutku tutuldu bu manzara karşısında.

363

Orkun Uçar - Burak Turan

Bi'rûn Şatan pullarla kaplı yayvan ayakları üzerinde doğruldu ve güçlü kaslarla kaplı sırtındaki yedi kanadını gererek, art arda çığlıklar atmaya başladı. Vücudundan ayrılan yedi boynunun üzerinde yedi ayrı başı vardı. Her yüzü, diğerinden daha farklı görünüyordu. Bakışlarında derin bir keder, acı, öfke ve kin vardı.

Kadim çağlarda yenildiği bir savaşın kendisine kaybettiği topraklar ve denizler üzerinde habis gözlerini gezdirdi.

Bütün ağızları aynı anda açıldı ve sivri dişleri arasından alevler püskürterek, "Hepsi benimdi!" diye haykırdı.

Onunla Şeytan arasındaki tek benzerlik habislikleri değil, aynı zamanda dünyayı sahiplenmiş ve her ikisinin de sürgün edilmiş olmalarıydı. Şeytan'ın sürgünü Cehennem'eydi. Bi'rûn Şatan'ın ise bir adanın altıydı. Ölemeden çağlar boyunca beklemişti. Artehlus'a çevirdi karanlık bakışlarını. Elindeki taşta bakıyordu. Kendisini, adanın altındaki dipsiz mezarında uyandıran taşın kuşatıcı gücü karşısında boyun eğiyordu. Onun içindeki sırlar kendisini sonsuz bir işkenceden kurtarmıştı.

Gözlerini taşı elleri arasında tutan Artehlus'a çevirdi. "Güç asanı getirdin mi?"

Artehlus, "Hayır," dedi. "Ne yazık ki hayır efendimiz. Yerini biliyoruz ama nasıl alacağımızı bilmiyoruz."

Bi'rûn Şatan, ona bakmaya devam ediyordu. Aniden kııldı. Kemikleri arasından gelen kütürtüler Artehlus'u dehşete düşürdü. Yürümeye başladı. Her adımında, ağaçları yerlerinden sökecek kadar titriyordu toprak. Dev dalgaların dövdüğü sahile kadar yürüdü. Artehlus, beklediği anın bu olduğunu biliyordu. Nevanes'i öldürmek için başka bir fırsatı olmayabilirdi. Zifir ortalıkta yoktu, Bi'rûn Şatan uyanmıştı, daha fazla vakit kaybetmek zorunda değildi.

364

Zifir

Nevarres, Artehlus'un kendisine yaklaştığını fark etmedi. Ar-tehlus yumruklarını sıktı. Pençeleri ortaya çıkmıştı. Nevarres'i öldürdükten sonra Uzzalar'ın başına tek başına

gececeği düşüncesi içini titretiyordu. Sadece Uzzalar da değil. On iki cin krallığının lideri konumuna gelecekti. Ardından bütün dünya gelecekti. Bi'rûn Satan artık onun yanındaydı. Hacer-ül Esved onda olduğu sürece Bi'rûn Satan o ne isterse yapacaktı, bunu biliyordu. Pençelerini hızla Nevarres'ifi kaburga kemiklerinin arasına gömdü. Nevarres'in acı çığlıkları denizin köpüklerinden gelen seslere karıştı. Nevarres boynunu eğdi ve acıyla kısılmış gözleriyle kendisini öldürmek isteyen kişiye baktı. Artehlus olmasına şaşırmadı. Kımıl-dayamıyordu. Binlerce cine hükmedebiliyordu ama kaburgaları arasından geçen pençeler iç organlarına saplanmışken hareket edemiyordu.

"Hepsi benim olacak baba!" dedi kahrolası ses tonuyla.

Bi'rûn Satan, Türkiye'nin bulutlar arasında kaybolan silüetine baktı.

"Korkos!" dedi uğultulu sesiyle. Her ağzı aynı anda konuşuyordu ve kelimeleri yankılanıyordu.

Bi'rûn Satan güç esasını almak için yaratıldığı kadim şehre gitmeliydi. O olmadan eski gücüne kavuşabilmesi imkânsızdı.

Necratume Sadarus... Att Epika Dricka Nagons Blod Vittring Av Liv Ungentum Pharelis Nattens Vav Mardröm

365

Orkun Uçar - Burak Turan

Büyülü kelimeler, bir bir dökülmeye başlamıştı dudaklarından. Deniz, bu kelimelere tepki veriyordu. Adanın etrafını saran dev dalgaların içinden, havaya doğru köpükler fışkırdı. Her kelimesinde, kuduran köpükler daha yukarı ulaşıyordu.

Deutsche Sonnemvende

Klânge Att Epika Des Kampfes Verdammung Trâume

Vittring Av Liv Ungentum Pharelis

Att Epika Sieben

Eeistesanke Tiâtm Unzenmut Buvgen

Köpüklerle kuşanmış dalgaların içinde karartılar görülmeye başlanmıştı. Ada şiddetli sarsıntılarla yerinden kopacak gibiydi.

Necratume Sadarus Epika... Necratume Sadarus Epika... Necratume Sadarus Epika...

Necratume Sadarus Epika... Necratume Sadarus Epika... Necratume Sadarus Epika...

Bi'rûn Satan art arda bu sözleri tekrarlıyordu. Bütün ağızları korkunç kükremeler ve çığlıklar içinde haykırıyordu bu kadim büyüyü.

O anda dalgaların arasındaki karartılar belirginleşti. Bi'rûn Şatan'm kadim hizmetkârları denizdeki inlerinden, milyonlarca yıl sonra dışarı çıkıyordu.

Vücutları tamamen sarı ve siyah pullarla kaplıydı.

Yerde sürünerek ilerliyorlar ve yalnızca birer çizgiden oluşan gözlerini Bi'rûn Şatan'dan ayırmıyorlar, ona doğru sürünüyorlardı.

Bi'rûn Satan, onlara, "Korkos'a gidiyoruz!" diye seslendi.

Yaratıklar hep bir ağızdan onun ismini tekrarladılar.

Artehlus elindeki taşın gücünü hissediyordu. Önce asayı almalıydılar. Sonra ise bütün dünya, gazaplarıyla titreyecekti. Bütün insanlar, zebaniler ve kendisine tabi olmayan bütün cinler ölecekti.

Elbette, Azazil ve Şeytan da...

366

Zifir

"Necraûme Sadarus Epika..." diye haykırdı Bi'rûn Satan.

Dev dalgalar metrelerce yukarıya fırlatıyordu dipten kopan kayaları. Ada dev bir zelzele olmuşçasına sallandı. Çevresinde girdaplar oluştu ve ada parçalara ayrılmaya başladı. Bir

kilometre genişliğinde büyük bir parça denize doğru savruldu. Arthelus arkasından yaklaşmakta olan suları gördü. Ada, denizin içine gömülüyordu. Bi'rûn Satan çığlıklarla lanetliyordu toprağı. Ada paramparça oldu. Havada uçuşan kayalar, ağaçlar, molozlar, tanklar ve cesetler içinde bir fırtına doğuyordu. Simsiyah, yıkıcı bir hortum gökten yere inerek rüzgârın sesiyle birlikte her yanı sardı. Etrafındaki her şeyi içine çekiyordu. Fırtınanın tam üzerlerine yaklaştığını gördü. Artık ada neredeyse tamamen sulara gömülmüştü. Sadece üzerlerinde buldukları küçük bir parça ana karadan kopmuş, zeminden kurtulmuş ve Bi'rûn Şatan'ın büyüünün gücüyle Türkiye'ye doğru savrulmuştu. Denizin çıldırmaşçasma savrulan dalgaları içinde bir ok gibi fırladılar. Arthelus arkasına baktığı zaman, hortumun gücüyle sarsıldı. Denizi, bir vantuz gibi içine çekiyor, gökyüzüne kadar çıkan simsiyah bir girdap oluşturuyordu. Ada artık yoktu. Gözünün alabildiği her yerde dehşet, her yerde karanlık bir gölge, kâbusvari bir fırtına, girdaplar ve ölümün bütün halleri vardı.

367

Orkun Uçar - Burak Turan

40

RORKOSUNJ yüksejši

Nil yaklaşan kapkaranlık fırtınayı iri iri açılmış gözleriyle izliyordu. Dalgaların içinde hareket eden büyük kara parçasını ilk gördüğünde çok şaşırılmıştı. Ama bu uzun sürmedi. Her şeyin mümkün olduğu bir romanın zirve noktasında gibi hissediyordu kendisini. Her an her şey olabilirdi ve bütün bunlar fantastik bir hayal gücünün ürünüydü. Kara parçasının üzerindeki yarattığı Bi'rûn Satan olduğunu söylemişti Azazil, ona. Şeytan, bir süre önce, onun uyandığını hissetmişti. Bunu dile getirirken, Nil onun gözlerinde saf bir korku gördüğünü zannetmiş ancak bunun ne kadar mümkün olabileceğine karar verememişti. Zira hâlâ Şeytan'm gözlerine bakmaya alışmamıştı. Nasıl bir senaryoydu bu? Kim yazıyordu bunları?

368

Zifir

Başını salladı ve kendisini topladı. Hiçbiri senaryo değildi, gördükleri kelimelerin arasına gizlenmiş büyüü hayallerden çok daha öteydi. Bunlar gerçektir. Yüzünü kesercesine esen rüzgâr, gökyüzünden bir girdap oluşturarak denize inen hortum, Bi'rûn Şa-tan'ın bir kara parçası üzerinden kendilerine doğru gelişi, çırpınan dalgaların altında cinlere ait batmış bir kentin yatışı, yeryüzüne inen ve insanlara yardım eden Şeytan, Cehennem orduları, Yüzbaşı Kenan'ın yönettiği bir ordunun namlularını yaklaşan tehlikeye doğrul-tuşmuş oluşu, İstilacı Cinler, Asi Melekler, Azazil... Hepsi gerçektir. En az ona karşı hissettiği duygular kadar...

Komiser Kenan emirler yağdırarak askerlerin arasında geziyordu. Bir piyadenin yanına gitti ve gözlerine baktı. Askerin bakışları ona ümit verdi. "Her şeye hazır ol!" diye bağırdı ona karşı.

Şeytan, Bi'rûn Şatan'ın kalp atışlarını bile duyabilecek kadar derinden hissediyordu varlığını. Yedi ayrı başındaki bütün gözlerine teker teker bakmak istiyordu yeterince yaklaştığı zaman.

Azazil kılıcının kabzasını sıkıca tutuyordu. Bi'rûn Şatan'ın asasını almasına asla izin vermemeleri gerekiyordu.

Türkiye'nin kıyı şeridi tamamen sular altındaydı şimdi. Bu durum bütün dünyada da aynıydı. Yeterince yukarıdan bakabilen biri için dünya, kıtaların içinde yüzdüğü dev bir su havuzunu andırırdı.

Artehlus endişeliydi. Fırtınanın şiddetini artırışı, Korkos'a yaklaştıklarını düşündürüyordu ona.

Kendilerini bekleyen orduyu gördüğünde dehşete kapıldı. Şeytan'ı görebiliyordu.

Zebaniler, her yana saçılmış, namlular kendilerine doğrultulmuştu.

Bi'rûn Satan çağları içine alan bir intikam ile köpürmüştü. Adanın altındaki mezarda aldığı her nefesin bedelini ödetecekti. Ama ilk önce esasını almahydı. Sonra sıra Şeytan'a gelecekti.

369

F:24

Orkun Uçar - Burak Turan

Bir süre sonra yeterince yaklaştıklarında Yüzbaşı Kenan, ateş emrini verdi. Tankların namlularından, ansızın alevler fışkırdı. Askerler mermilerini Bi'rûn Şatan'a yağdırıyorlardı. Helikopter filoları harekete geçti, jetler bombardımana başladılar.

Artehlus üzerlerine gelen mermilerin seslerini, fırtınaya rağmen duyabilmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Havayı keserek ilerleyen kurşunlar, fırtınanın karanlık dumanları içinde iz bırakıyordu.

"Bi'rûn Satan!" diye haykırdı. "Bir şeyler yapmayacak mısınız?"

Bi'rûn Satan, kadim düşmanının kendisini beklediğini görmüştü. Gelen mermiler umurunda bile değildi şimdi. Adanın altındaki mezarında geçirdiği her anın bedelini ödetmek istiyordu ona.

Şeytan da kendisini gördüğünü anlamıştı, kanatlarını gerdi ve havaya yükseldi.

Zebaniler onun hareketiyle birlikte Bi'rûn Şatan'a doğru ilerledi.

Bi'rûn Şatan'ın üzerinde yüzdüğü adanın çevresinde oluşan köpüklerin içindeki karanlık gölgeler, gizli bir emir almışçasına yüzeye çıkmıştı.

Mermiler, dolu yağmuru gibi saplanmaya başladı kara parçasına. Artehlus yerinden fırladı ve yükseldi, tankların devasa mermileri, denizi dövüyordu.

Bi'rûn Şatan'ın bakışları değişmişti. Öfke dirhem dirhem esir alıyordu ruhunu.

"Ne yapacağız!" diye bağırdı Artehlus.

Bi'rûn Satan kindar gözlerini Korkos'un gölgesinden kendisine doğru hareket etmeye başlamış olan zebanilere çevirdi.

Ayağını yerden kaldırdı ve büyük bir güçle yeniden yere vurdu. "Hizmetkârlar! Saldırın!" diye bağırdı.

370

Zifir

Hizmetkârlar, kertenkele bedenlerini suyun içinde ileri ittiler. Bir yılan gibi süzülerek köpüklerin içinde yol alıyorlardı. Boğazlarından çıkan çılgımsı sesler, zebanilerin yüreğine korku yaydı.

Artehlus beraberindeki cinlere seslendi. "Karaya çıkın ve askerlere saldırın." Onları su üzerinden sürmek istememişti. Bütün cinler, onun emriyle birlikte karaya doğru gerdi kanatlarını. Kara üzerinden bir çember çizerek, Korkos çevresinde konuşlanmış askeri birliklere arkadan saldıracaklardı.

Bi'rûn Satan kollarını havaya kaldırdı. "Eeistesanke!" diye bağırdı. Sesindeki dehşet gökyüzünü lanetledi. Eğer orada uçuyor olsalardı, bütün kuşlar bu sesin karanlığına kapılır ve düşerlerdi.

Ama kapkaranlık bulutlar bir girdap gibi dolanmıştı hortumun çevresine. Hiçbir canlı, varlığını devam ettiremezdi şimdi, oksijeni emilmiş bu gökyüzünde.

Bi'rûn Şatan'ın buyruğuyla fırtına kudurdu. Çıldırılmışçasına esmeye başladı rüzgâr, Arthelus bile kendisini zor tutuyordu hortuma kapılmamak için. Gökyüzü karardı. Bulutlar birbirlerine hızla çarpıyorlar ve iç içe geçerek simsiyah hortumlara dönüştüler. Arthelus baktığı her yerde, hortumların gökyüzünden aşağı inen yılanmsı vücutlarını görüyordu. Korkos'un üzeri yıldırımlarla aydınladı. Azazil uzaklardan yaklaşmakta olan dev bir dalgayı ilk fark eden kişiydi. Dalga onlarca metre yükseğe çıkana dek büyüdü, büyüdükçe yaklaştı, o yaklaştıkça, Kız Kulesi'ni çevreleyen sular azaldı. Dalga zirve noktasına ulaştığında, kendi kederiyle kükredi. Yapmak zorunda olduğu bu şey için pişman gibiydi. Gökyüzüne yükselen ucu içeri doğru kıvrıldı ve beyaz-yeşil köpükleri, artık fir-

371

Orkun Uçar - Burak Turan

tınanın gizlediği güneşin ölgün ışığında parıldadı. Azazil'in yüreğine bembeyaz bir yılan gibi oturmuştu korku. Askerler, önlerine gerilen bu sudan duvar yüzünden ateşi kesmek zorunda kaldılar. Artık Bi'rûn Şatan'ı göremiyorlardı. Dalga, aynı açıyla yere yıkılacak olursa, herkes sular altında kalacaktı. Derken, zirve noktasında, Bi'rûn Şatan'ı taşıyan ada parçası görüldü. Şeytan çılgınlık atmaya başlamıştı. Zebaniler yapış yapış bir öfkeyle bağırıyordu. Hizmetkârlar tek tek tepe noktasından aşağı fırladı. Şimdi tam Kız Kulesi'nin olduğu yere doğru düşüyorlardı. Boğazlarından çıkan asırlarca dinlenmiş ıslak bağırsıklar, askerlerin tepe noktasına doğru başlattıkları mermi atışlarının gürültüsüne karıştı. Bir uçak, ansızın önüne çıkan sudan duvarın içine girdiğinde, helikopter filoları da aynı şekilde infilak etmeye başladı. Azazil yerdeki suyun iyicene çekilmesiyle ortaya çıkan çamur yığınının içine korku dolu gözlerle baktı. Çamur aralandı ve güneşin bile aydınlığından utanacağı bir parlılık yayıldı. Çamurun içinde gizli olan sarı metali gördü. Yüzbaşı Kenan Azazil'in baktığı yere çevirdi gözlerini. Nü, "Korkos..." diye fısıldadı. Sanki zaman durmuştu. Dev dalga, asırlarca orada duracakmış gibi geliyordu ona. Ciğerlerinin içine hapsolan hava, hücrelerini zehirlemeye başlamıştı. Azazil'e çevirdi yüzünü. Bu ne kadar sürdü bilemiyordu. Ona baktığında, zaman yeniden işlemeye başladı adeta. İnsanın kulak zarlarını yırtan bir gürültüyle yaklaşıyordu sular. Fırtınanın ısıkları, çılgık çılgınlık dolaşıyordu etrafa.

372

Zifir

Dev dalga Kız Kulesi'nin tam üzerine yıkıldı. Sular, açılan boşluğu bir anda doldurdu ve zemindeki çamur birikintisi metrelerce yukarı sıçradı. Karaya doğru metrelerce yükseklikte yüzlerce dalga akın etmişti şimdi. Dalgalar ansızın karayı dövmeye başladı. Köpüklerini etrafa saçarken, içine aldığı askerleri de ileriye fırlattı. Tanklar, tahta bir oyuncak gibi oradan oraya savrulurken, askerler suların içine gömüldü. Nil, üzerine savrulan dalganın şiddetinden korkarak Azazil 'e sarıldı. Üzerlerine çarpan dalgalar, onları köklerinden kurtulmuş ağaçlarla birlikte uzaklara savurdu ve sular geri çekilirken onları denize taşıdı. Yüzbaşı bağırıyordu. Suların içine gömüldüğünde, bağırsıkları boğulma seslerine dönüşmüştü.

Fırtına her yeri harap ederek dindi. Suyun üzeri yüzlerce cansız bedenle kaplıydı şimdi. Azazil onlara tutunarak su üzerinde kalmaya çalışıyordu. Eğer diğer kolunu yeniden kaybetmiş olmasaydı bu daha kolay olacaktı. Nil, ona tutunuyordu. Askerlerden birinin cansız bedeni suyun üzerinde yan dönmüştü. Kilitlenen parmakları arasında, artık yaşamıyor olmasına rağmen bırakmadığı makineli tüfeği onu dibe çekiyordu. Silah, Nil'in göğsüne çarptığında istemsizce elini kendisine çarpan şeye uzattı. Avuçları arasında hissettiği silahı namlusundan kavradı. Asker sanki bunu biliyormuşçasına parmaklarını gevşetti. Silahı ona bıraktı.

Dalganın şiddetiyle parçalanan kafataslarının yüzdüğü suların ortasında Bi'rûn Şatan'ın kanatlarının sesi duyuldu. Şeytan'ın bulunduğu yüksekliğe doğru yedi kanadını çırparak yükseliyordu Bi'rûn Satan.

Zebaniler, üzerlerine sıçrayan hizmetkârlarla savaşmaya başlamıştı.

373

Orkun Uçar - Burak Turan

Ordu ansızın suların altına gömülmüş olmasaydı her şey çok daha farklı olabilirdi. Sağ kalan askerler ya karaya çıkıyordu ya da zaten metrelerce öteye fırlamışlardı ve savaş alanına doğru koşuyorlardı yorgun düşmüş bacakları üzerinde.

Bir hizmetkâr dalganın zirve noktasından fırladıktan sonra çamurun içine indiğinde, çizgili gözlerini etrafında gezdirmişti. Biraz sonra ölmüş olacak askerlerin ve zebanilerin korku dolu gözleri onu görmemişti. Dalgalar üzerine yıkılmadan önce, kendisi gibi olan bütün hizmetkârlar da çamurun içine inmişlerdi. Ayaklarının bastığı çamurun altında yatan, kadim başkentleri Korkos'un enerjisini hissederek içleri titredi. Çağlar önce yine buradaydılar. Kıtalar birbirinden ayrılmadan evvel Korkos hâlâ bir kara parçası üzerindeydi. Korkos'un altın kaidelerinin, binlerce zümrüt parçanın altın harçla birbirlerine kaynatıldığı devasa kapıların ardındaki tahtta oturan kralları Bi'rûn Şatan'ın hükümranlığının ve geri kalan tüm anılarının parçaları, binlerce minik iğne batmışçasına yüreklerini acıtiyordu.

Dev dalga üzerlerine yıkıldığında, köpüklerin içinde kıvranarak yüzeye ulaştılar.

Başlarını kaldırdıklarında, zebanileri gördüler. Krallarına doğru uçuyorlardı. Suyun içinden sıçradılar ve her biri, yeşil ve yapışkan avuçlarını bir zebaninin göğsüne yapıştırdı. Onları suyun içine çekiyor ve boğuyorlardı.

Şeytan'ın kükreşleriyle duyguları şahlanan bir zebani, Bi'rûn Şatan'a doğru uçarken, suyun içinden kendisine doğru fırlayan hizmetkârın gölgesini gözlerinin ucuyla görmüştü ama bu öylesine çabuk olmuştu ki olacaklara karşı koyamadı. Bir saniye içinde kendisini denizin dibindeki çamur katmanında buldu. Boynunda bir bas-

374

Zifir

ki vardı. Gözlerini açabildiğinde çığlık atmak istedi ama tuzlu su, ateş solumaya alışan ciğerlerini parçalamak üzereydi.

Bi'rûn Şatan'ın kanat çırpışları havayı rüzgâra çeviriyordu. Şeytan ile yüz yüze geldiler. "Azazil!" diye inledi Bi'rûn Satan. Şeytan'ın gözleri kederle doldu. Kendisine eski ismiyle seslenen yaratığın gözlerine baktı.

"Ben Cehennem'in kralı Şeytan'ım!" dedi gazap edercesine. "Allah seni ve soyunu yok etmem için beni görevlendirdiğinde de yüreğimdeydi bu isim. Gizli bir kazıntı gibiydi Azazil oluşum. Seni öldürecekken O seni bağışladığında da bu böyleydi. Seni Keraksidhan'a hapsedtiğimde de Şeytan'dım. Ama bilmiyordum. Şimdi biliyorum kim olduğumu ve artık kimse senin canım bağışlamamı isteyemez benden. Artık O da kurtaramayacak seni. Bu sefer kaçacak bir yerin yok Bi'rûn Satan!"

Gözleri, bedeninin üzerindeki her başı ayrı ayrı süzüyordu. Gökyüzü, olacakların korkusuyla titredi.

"Bütün bunlar olurken! Şimdi nerede O?" diye sordu Bi'rûn Şatan. "Senin gücün ondandı. Şimdi tek basmasın. Yalnızsın Şeytan! Arkadaki orduya bak! Hizmetkârlarımın elleri arasında can veriyorlar. Senin hükmün bitti. Sıra bende, Cehennem'in zavallı kralı." Şeytan hücrelerinden boşalan bir çılgılla üzerine sıçradı. Kanatları, rüzgârı bir bıçak gibi kesiyordu.

Bi'rûn Şatan'ın yedi boynu göğe doğru kalktı ve her ağzı ayrı bir kükremeye yanıt verdi ona. Kanatları gerildi ve vücudunu saran pulların uçları vücudundan ayrıldı. Dişleri arasından kıpkızıl alevler fışkırdı. Şeytan mızrağını ileri doğrulttu ve göğü yeşile boyayan bir alevle karşılık verdi ona.

375

Orkun Uçar - Burak Turan

Ansızın alevler çarpıştı ve gürültüsü İstanbul'un en ücra köşelerine kadar ulaştı.

"Asla benim olanı alamayacaksın Şeytan!" diye haykırıyordu.

Şeytan'ın bakışlarından sanki küfür boşalıyordu.

"Senin olan sadece kapkaranlık bir zindan!"

Artehlus hızla suyun içine daldı. Uzun, kırmızı saçları köpüklü, kızıl-karanlık suların içinde dalgalanmaya başladı. Avuçları arasında sıkıca tuttuğu muhafaza içindeki Hacer-ül Esved'i ileriye uzatmış, bacaklarını tıpkı bir yunus gibi suyun içinde kıvrarak dibe doğru ilerliyordu.

Azazil henüz sudan çıkmamıştı. Askerlerin miğferleri, yelekleri, cansız bedenleri, boş kovanlar ve kan öbeklerinin yüzdüğü suların içine atlayan Artehlus'u görmesiyle, Nil'i bıraktı ve dibe daldı. "Kıyıya çık Nil," demişti dalmadan önce.

Karanlık sular, kendisini suyun içinde bile savuracak kadar hareketliydi. Zorlukla yüzüyordu. Artehlus'un yeşil ve kırmızı köpükler içindeki silüetini gördüğünde hızlandı. Artehlus doğruca Kız Kulesi'nin dibine doğru yüzüyordu. Bazen, kulaçlarının arasına takılan bir silah, bir beden ya da kopmuş bir uzuv olabiliyordu.

Kalın çamur tabakasına vardığında, avuçlarının arasında tuttuğu taş göğsüne doğru yaklaştırdı ve dizlerinin üzerinde çamura batmaya başladı.

Kendisine doğru yaklaşmakta olan Azazil'in gölgesi zemine vurdu. Arkasına baktığında onun kıpkırmızı olmuş yüzüyle karşılaştı. Bir insan kendisini suyun altında takip edecek kadar güçlü olamazdı. Onu umursamadı, ama hareketlerini yine de hızlandırdı.

376

Zifir

Çamuru ayaklarını kullanarak dağıttı. Kahverengi bir bulut gibi sardı Artehlus'u.

Artehlus ne yapması gerektiğini biliyordu. Hacer-ül Esved gideceği yeri ona gösteriyordu.

Sadece Bi'rûn Şatan'ın sırlarını içinde saklayan bir taş değildi Hacer-ül Esved, aynı zamanda, kadim cin kentinin de anahtarıydı. Yüreğinde taşıdığı daha o kadar çok sır ve açabileceği daha o kadar çok kapı vardı ki. Bir şekilde, dünyayı kıyamete sürükleyebilecek bütün bozguncu günahlar içine gizlenmiş olmalıydı. Sodom, Gomorrah, Atlantis ve daha nice kentler yatıyordu okyanusların ve denizlerin altında. Allah'ın insanlardan gizlediği bütün bu kötücül halklar gibi, Bi'rûn Şatan'da Hacer-ül Esved'in sırrını gizlediği bir halkın kralıydı. Artehlus her şeyi ortaya çıkarmayı başarmıştı. Onu engelleyebilecek hiç kimse olmadığını düşünüyordu. Sırada, Bi'rûn Şatan'ın güç esasını almak vardı. Asa, Kor-kos'un içinde olmalıydı.

Kendisini, taşın gücüne teslim etti. Çamurun oluşturduğu kahverengi bulutun içinde dibe doğru yöneldi. Vücudu, istemsizce ilerliyordu. Göğsüne bastırıldığı taş onu, yuvasına sürüklerken içinde katranlara bulanmış bir keder dinliyordu.

Vücudu çamura tamamen girdi ve bir solucan gibi süzüldü çamurun içinde. Dizlerini kırmış bir vaziyette inerken demir bir zemine çarptığını fark etti. Yüreğinden heyecan pınarları fışkırıyordu. Demir zemin üzerinde ayağa kalkmaya çalıştı. Suyun hareketlen buna izin vermiyordu. En küçük kımiltısı bile onu yüzeye kaldırmaya çalışıyordu çünkü. Her şeye rağmen kendisini bıraktı ve taşa teslim oldu. Taş, onu zeminde sürüklemeye başlamıştı.

377

Orkun Uçar - Burak Turan

Azazil hiç durmadan dibe doğru yüzerken ciğerlerindeki basıncın acısını duyumsamamaya çalışıyordu. Adeta bir at sürüsü, demir toynaklarıyla dövüyordu ciğerlerinin duvarlarını. Alevler içinde kıvranıyordu Azazil. Yüreği makineli tüfek gibi atıyor, kafatası çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Çamurun içine girdiğinde artık nefes almamak için kendisini daha fazla tutamayacak duruma gelmişti.

Çamurun içinde ilerledi, elleri demir bir yüzeye çarptı. Hızını kesemedi ve omuzlarını bu zemine çarptı.

Artehlus eğer bağırabilseydi, onun sesiyle gökteki yıldızlar bile titremeye başlardı. Öyle bir heyecan sarmıştı ki içini, neredeyse patlayacaktı.

Nihayet, taş kendi yuvasını bulmuştu. Metal zeminin üzerindeki bir oyuya girdi ve parlamaya başladı. Kıpkızıl bir ışık yayıyordu şimdi. Çamur, sanki saydamlaşmaya başlamıştı.

Ansızın zemin kımıldamaya başladı. Artehlus'un yüreği sarmal bir kederle kesiliyordu. Heyecan bir türlü bu duyguyu bastıra-mıyordu. Kuracağı büyük imparatorluğun hayalleri bile içindeki garabeti yok edemiyordu. Anlamıştı. Hacer-ül Esved içindeki sırları saçmaya başladığında, onu Kabe'den çalarak lanetlendiğini biliyordu artık. Ve her ne olursa olsun, asla dinmeyecekti bu his. Bütün dünya onun bile olsa, hatta hükümranlığı evrenleri ve sistemleri de sarsa yüreği o keder alevlerinin içinden kurtulamayacaktı.

Azazil yerin sarsılmaya başlamasıyla birlikte daha fazla dayanamadı ve ciğerlerinde sakladığı bütün havayı dışarı verdi. Arteh-lus'u göremiyordu, ama kısa bir süre önce, kızıl bir ışıltı yayılmıştı çamurun içinde. Işığın kaynağı belirsizdi. Artehlus'un, amacı her

378

Zifir

neyse bunu başarmış olduğunu anlamıştı. Belki asayı bulmuştu. Eğer bu olduysa artık her şey için çok geç olmalıydı.

Gözlerinin önünde sarı noktacıklar görüyordu şimdi. Baktığı her yer, sanki minik ateşböcekleriyle sarmalanmışçasına parlıyordu. Basıncın, beynine oynadığı bir oyun olmalıydı bu.

Daha fazla bekleyemezdi.

Ayaklarını, sarsılmaya başlayan metal zemine yasladı ve dizlerinden aldığı güçle kendisini yukarı fırlattı.

Zemin, sarsılarak yükselmeye başladığında Artehlus yere yapıştı. Demir kaidenin üzerinde dizleri ve elleri üzerinde tıpkı vahşi hayvan gibi duruyordu.

Nil karaya çıkmıştı. Elindeki makineli tüfeği kullanmak istiyordu. Suyun onu bozup bozmadığını merak ettiği için bir el ateş etti. Kabza kollarından kurtuldu ve neredeyse omzunu kırarak geriye fırladı.

Nil elindeki bu güce hayran oldu. Onu yerden aldı ve her santimini inceledi. İçinde, yabancı olduğu bir his çalkalanıyordu şimdi. Yüreğindeki gücü hissetti.

Ansızın başlayan bir deprem onu yerine çiviledi. Askerler düşmemek için tutunacak bir yer aradılar ve bu yüzden ateşi kestiler. Kız Kulesi sallanarak yükseliyordu. Önce kulenin

beton kaidesi su yüzeyine çıktı. Ardından yosun ve ölü bedenlerden akan kanın yapıştığı kaya parçalan.

Kız Kulesi hızla yükseliyordu.

Nil, kendisini yere attı ve silah: dizlerinin arasından yere bırakıp avuçlarını zemine yapıştırdı.

Denizin içinden ışıltılar saçarak yükseldi Korkos. Altın kaideler üzerindeki sivri kuleler tek tek su yüzeyine çıkıyordu. Nil gördükleri

379

Orkun Uçar - Burak Turan

karşısında şoka uğramak üzereydi. Böylesine büyük bir şehrin, bunca asırdır nasıl olup da insanların gözünden kaçtığını düşündü.

Kız Kulesi, şimdi Korkos'un ortasındaki altın bir kulenin tepesinde kalmıştı. Bu büyük kulenin etrafında, boyu bir insanın boyunu geçmeyen daha pek çok yapı vardı.

Ardından piramit şeklinde küt bir yapı gözüktü. Yapının tepesinde Hacer-ül Esved'i gördü. Sarsıntı hafiflemişti, ama yapı tamamen sular üstüne çıkmamıştı.

Artehlus'un, dizleri ve elleri üzerinde yüzeye çıkışıyla birlikte bir panik yaşandı askerler arasında. Piramidin önünde tehditkâr-ca duruyordu. Askerden, olanların şokunu atlatmayı başarmış birkaç kişi ona doğru ateş etmeye çalıştı, ama mesafenin uzaklığından dolayı onu vuramadılar.

Gözleri Azazil'i aradı Nil'in. Zemin tamamen suların üstüne çıkıp durduğunda, Azazil'in yerde öylece yatan vücudunu fark etti.

Suyun içine atladı ve Korkos'a doğru yüzmeye başladı. Yüzbaşı, onun arkasından gitmek istedi, ama askerler korkuyordu ve panik başlamıştı. Bunun yerine askeri birliklerin yanına gitmeye karar verdi.

Korkos'un altın kaidelerinden yayılan ışıltı Bi'rûn Şatan'ın gözlerinde ışıldadı. "Şehrim..." dedi uğultulu sesiyle. Hizmetkârları derin bir huşu içindeydi.

Binlerce yıldır bekledikleri an gelmişti. Kadim kentlerinde yeniden imparatorluklarını kuracaklar, Bi'rûn Şatan dünyaya hükmederken dünyanın bütün güzelliklerini yaşayacaklardı. Çamurun altında geçen binlerce yıla lanet ettiler. Onlan buna mahkûm eden Şey-tan'ın ordusuna şimdi daha büyük bir güçle saldırıyorlardı.

380

Zifir

Zebanilerin acı dolu çığlıkları onlara zevk veriyordu. Zebaniler artık güçlerini kaybetmişti. Sayıca azalmışlar ve kalanlar da ya yaralıydı ya da cinlerin ve zebanilerin gücü karşısında daha fazla dayanamayacaklardı.

Bi'rûn Şatan'ın pençeleri, Korkos'un yükselişiyle dikkati dağılan Şeytan'ın kanatlarından birini yaraladı. Şeytan acı dolu bir çığlık atarak göğe yükselirken peşinden Bi'rûn Şatan'ın boğazından fışkıran alevler geliyordu.

"Artık bitti Şeytan!" diye bağırды arkasından. "Kaçmak seni kurtaramaz."

Şeytan yaralanan kanadı yüzünden acı çekiyordu. Öfkesinden kudurdu.

Hızla onun üzerine fırladı ve mızrağını göğsüne sapladı. Bi'rûn Şatan kendisini geriye attı ve mızrak etinin içinden kurtuldu.

Yüzbaşı gökyüzündeki cinlere ateş emri vermişti. Askerler kendilerini topladılar ve ateşe başladılar. İçlerinden birisi hâlâ kımıl-dayamıyordu. Gördükleri onu öyle derinden etkilemişti ki, parmağını kımıldatıp da tetiğe dokunamıyordu.

Yüzbaşı Kenan, onu gördü ve koşarak yanına gitti. Onun gibi daha o kadar çok asker vardı ki. Bu savaşı kazansalar bile, hiçbir şeyin asla bir daha eskisi gibi olmayacağını anlamıştı. Askerlerin birçoğu akıl sağlığını yitirmişlerdi.

"Asker!" diye bağırды yanına gidince. "Sana ateş etmeni emrettim! Neden duruyorsun?!"

Asker hiçbir yanıt vermiyordu.

Yüzbaşı, onu omuzlarından tutarak silkeledi.

Mermiler havayı keserek cinlerin üzerine yağmaya başlamıştı yeniden. Savaşın sonunu kimse kestiremiyordu. Cinlerin üzerlerine

381

Orkun Uçar - Burak Turan

gelip içlerinden birisini alıp göğe yükselmesine alışmışlardı. Daha önce hiçbiri yürekleri böylesine donduran bir çatışma yaşamamışlardı. Tek yapabilecekleri ateş etmektir. Artık, ilk baştaki avantajlarını da yitirdiklerini biliyorlardı. Helikopterler infilak etmiş ve tanklar sulann altına gömülmüştü. Yalnızca onlar vardı. Piyadeler.

Yüzbaşı, "Asker!" diye haykırdı yeniden.

Askerde hiçbir tepki yoktu. Öylece boşluğa bakıyordu. Yüzbaşı, Nil'i gördü gözünün ucuyla. Güç bela ayağa kalkabilmiş olan Azazil'e doğru yüzüyordu.

Artehlus'un ayağa kalktığını ve ona doğru yürüdüğünü gördü. Korkuya kapıldı. Azazil'in kendisini toparlaması gerekiyordu.

Yüzbaşı koşarak onun yanından ayrıldığında, asker bir anda haykırmaya başladı. Beyninin içinde takılıp kaldığı zindandan kurtulmuş olmalıydı, ama sanki nereye ateş ettiğine bakmıyor gibiydi.

382

Zifir

QÜÇ KSKS)

Azazil hâlâ ciğerlerinde bir yanma hissediyordu. Sırtından göğsüne doğru kızgın bıçaklar saplanmıştı adeta.

Belinden yukarısı ağrılar içindeydi. Bir sigara yakmak istiyordu. Bir fişek gibi parçalansa bile ciğerleri.

Zorlukla ayakta durabiliyordu. Kısık gözlerinden içeri giren ışıltıların Korkos'un altın kaidelerine ait olduğunu gördü. Suyun altında gördüğü parlaklıklar bu altın duvarlara ve yapılara ait olmalıydı.

Elini saçlarının arasına götürdü. Başındaki ağrı dayanılır gibi değildi.

Etrafını saran gürültüleri bir süredir duyamıyor olduğunu, ansızın kulaklarına dolan

mermi sesleri ve çığlıklardan anlamıştı. Kendisini toparladı hızla etrafında döndü. Denizin ortasında, altından bir

383

Orkun Uçar - Burak Turan

adacığın üzerinde duruyordu. Artehlus'un kendisine doğru koştuğunu gördü.

Eli, kınındaki kılıcı aradı. Kabzasını sıkıca tuttu ve havaya kaldırdı. Utukkan batmakta olan güneşin kızıl rengini yansıtıyordu. Artehlus'un geldiği taraftaki kısa ve küt, yayvan piramide baktı. Ha-cer-ül Esved tam tepesine yerleştirilmişti. Etrafa kıpkırmızı bir ışık yayarak titriyordu. Piramidin hareketleri onu ürküttü. Gözün tam olarak algılayamadığı bir yavaşlıkla dönüyor gibiydi.

Artehlus kollarını iki yanına uzatmış, pençelerini tehdit edencesine ona çevirmişti.

Bacaklarında, bir attan daha fazla kas olmalıydı. Kanatlarının havayı ittirmesiyle, yerde öyle hızlı hareket edebiliyordu ki, Azazil ne olduğunu anlayamadan yanına varmıştı.

Sağ kolunu Azazil'e savurdu göğsünde derin çizikler açtı. Azazil artık daha fazla oyalanamazdı. Utukkan'ı havaya kaldırdı ona doğru savurdu.

Artehlus bağırıyordu. "Beni engelleyemezsin Azazil! Çok az kaldı!"

Azazil yeniden piramide baktı. Hareketleri hızlanıyordu. Artık onun döndüğünü rahatça görebiliyordu.

Kılıcını yere paralel olarak salladı, Artehlus geriye sıçrayarak bu darbeden kurtuldu.

"Hükmüm seni de yakacak! Boşuna uğraşıyorsun. Vaktin varken kaçmalıydın!"

Azazil, onun sözlerini umursamıyordu. Ne olursa olsun bütün yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Eğer kendisi burada ölse bile, arkasında bir ordu vardı. Onlar bunu yaparlardı.

Nü, Korkos'un altın zeminine tutunarak sudan çıktı. Ölesiye yorgun hissediyordu kendisini. "Azazil!" diye bağırdı.

384

Zifir

Yüzbaşı karadan olanları seyrediyordu. Askerlerden birinin silahını aldı ve namluyu Artehlus'a çevirdi. Ateş etmek istiyor, ama Azazil'i vurma riskini göze alamıyordu.

Azazil yeniden savurdu Utukkan'ı. Nil'in sesini böylesine yakından duyduğu için dikkati dağıldı ve kılıç havayı keserek bir ıslık sesi çıkardı.

Artehlus bu sefer kanatlarını açtı ve havaya fırladı. Rüzgâr öyle bir gerdi ki, kanatlarını, yerinden fırlatarak Azazil'in arkasına geçti. Azazil daha ne olduğunu anlayamadan, Artehlus'un pençelerinden birisi sırtına girmişti.

Haykırarak dizleri üzerine çöktü. Dizleri yere değdiğinde kolunu hızla havaya kaldırdı ve Utukkan'ı geriye doğru savurdu. Kılıç Artehlus'un omzuna indi. Artehlus kahredercesine bağırarak diğer elindeki pençeleri de Azazil'in sırtına sapladı.

Nil elindeki makineli tüfeği kaldırdı ve Artehlus'a nişan aldı. Derin derin nefes aldığı için namlu sürekli oynuyordu.

Ne zaman ateş etmesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Artehlus elini geri çekti ve Azazil'in sırtındaki yaralardan kan akmaya başladı. Nil acele etmesi gerektiğini biliyor ama tetiğe doku-namıyordu.

Bir kez ateş etmişti, yeniden yapabiliirdi.

Artehlus kolunu arkaya gerdi ve süratle Azazil'in sırtına doğru yeniden savurduğunda, Nil vaktin geldiğini anlamıştı. Tetiğe dokundu ve mermi havayı delerek ayrıldı namludan. Artehlus pençelerini onun sırtına yeniden saplayacakken mermi boynunda bir delik açtı ve onu fırlattı.

Kenan bunu fırsat bilerek Artehlus'un üzerine ateş açtı. Artehlus yerinden kalkamıyordu. Üzerine gelen mermilerden birisi bacağına yaraladı. Diğerleri ise tam yüzünü birkaç santimle iskalamıştı.

385

F:25

Orkun Uçar - Burak Turan

Başını hafifçe kaldırdı ve piramide baktı. Hacer-ül Esved kıpkırmızı bir güneş gibi ışıldıyordu. "Çok az kaldı," diye fısıldadı. Piramit çoktan yükselmeye başlamıştı.

Nil'in koşmaya başlamasıyla, yüzbaşı ateş etmeyi kesti.

Yanına geldiğinde diz çöktü ve ona sarıldı. Azazil hâlâ biraz önceki gibi dizleri üzerinde duruyordu. Gözleri derin bir boşluğa düşmüş gibiydi.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi sessizce.

Nil'in gözpınarları doldu. "Dayan Azazil..." dedi kırık dökük bir sesle.

Azazil hareket etmeye çalıştı. Bunu ilk olarak yaptığında başaramadı. Ama daha sonra ayağa kalkabildi. Sırtından akan kan yere damlıyordu. Ciğerlerinde hissettiği yanmayla birlikte vücudundaki bütün acılar dinmişti. Sırtına saplanan pençelerin ciğerlerini çizdiği anı anımsadı.

"Bir şeyler yanlış gidiyor," dedi Nil'e döndükten sonra. Yere düşmüş olan kılıcını almak için eğildi. İşte o anda öyle bir sancı saplandı ki, belinden yukarıya doğru, dişlerini sıkarak yere yığıldı yeniden. Nil hemen sırtındaki hırkayı çıkarıp Azazil'e giydirdi. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Artehlus'a baktı. Ondan ölesiye nefret ediyordu. Azazil'in kılıcını yerden aldı ve ona doğru yürümeye başladı. Artehlus kendisine yaklaşan ayak seslerine doğru çevirdi yüzünü. Nil'in bükülmüş dudaklarının arasındaki kini görebiliyordu. Artehlus'un yanına gitti. Yüzü, ayaklarının hemen önünde olacak şekilde yatıyordu yerde ve nefes alırken, boğazından hırıltılar yükseliyordu. "Her şeyin bedelini öde!" diye fısıldadı Nil.

386

Zifir

Artehlus, "Ben hiçbir şey ödemeyeceğim!" diye inledi. Elini Nil'in ayak bileğine doladı ve, "Sen ödeyeceksin!" diye haykırdı. Nil, o anda Utukkan'ı Artehlus'un boynuna vurdu ve başı koptuğunda, gözlerinin hâlâ kırıştığını gördü. Daha önce, çalılara takılıp yaralanmış bir kuşun bile kafasını koparabilecek birisi değildi. Şimdi ne olmuştu da bunu yapabilmişti. Ağlamaya başladı. Artehlus'un parmakları gevşedi ve Nil ayağını kurtardı. Piramitten çığlımsı siren sesleri geliyordu. Sanki çelik bir ok, rüzgârı keserek dönüyor gibiydi piramidin etrafında. Hızla Azazil'in yanına gitti. Daha iyi gözükiyordu. Ayağa kalkmasına yardım etti. Azazil yerden yükselmiş olan piramide baktı. "Görüyor musun?" diye sordu. Nil o tarafa baktığında, piramidin altındaki uzun bir mızrağı fark etti. "O asa," dedi Azazil. Asa sanki bir yay gibi hafifçe kıvrıktı. Başında, kristal bir küre vardı ve dikkatli bakılınca, kürenin içindeki minik zümrütler görülebiliyordu. Birlikte ona doğru yürüdüler. Azazil asayı havada asılı durduğu yerden aldı ve havaya kaldırarak bir süre izledi. "İşte Bi'rûn Şatan'ın gücünün kaynağı! Onu ölümsüz yapan asa." Bi'rûn Satan esasının gücünü hissediyordu. "Artık bitti Şeytan!" diye bağırdı. Hızla alçaldı ve Azazil'e doğru uçmaya başladı. Korkos'un üzerine indi ve güçlü bacaklarının üzerinde ayağa kalkarak kükremeye başladı. "Benim olanı ver insan!" Şeytan, onun arkasından geldi ve mızrağını boyunlarından birine doğru savurdu.

387

Orkun Uçar - Burak Turan

Bi'rûn Satan havaya sıçradı ve pençeleriyle saldırdı. Şeytan aldığı darbeye yere yığıldı. Kanatlarından biri yara aldığı için yeteri kadar hızlı hareket edemiyordu. Azazil asayı yavaşça yere indirdi, başındaki küre altın zemine değdi. Çıkan küçücük bir çınlama Bi'rûn Şatan'm kulaklarına gitti. Başlarını hızla geriye döndürdü ve asaya baktı. Yerinden fırladı. Azazil Bi'rûn Şatan'ın yeri göğü titretircesine kendisine doğru geldiğini gördü. Asayı yavaşça havaya kaldırdı yeniden ve hızla yere vurdu. Bi'rûn Satan bir anda durdu ve kükremeye başladı. Şeytan yerden kalktı ve Bi'rûn Şatan'a doğru koştu. Azazil, asayı yeniden aynı hızla kaldırıp yere vurdu. Bi'rûn Şatan'ın gözleri Cehennem'den daha dipsizdi şimdi. "İnsan!" diye haykırdı. Azazil, onu yeniden yere vurduğunda, asanın başındaki küre paramparça oldu.

Bi'rûn Satan haykırarak yere yığıldı. "İnsan!" diye bağırdı yeniden. "İnsan benim olanı aldın!"

Şeytan mızrağını Bi'rûn Şatan'ın göğsüne sapladı. Bi'rûn Satan kollarını savurdu, ama Şeytan bu darbeden kaçtı. Mızrağının ucundaki hilal, bir bıçak gibi kesti göğsünü Bi'rûn Şatan'ın.

Azazil asayı parçalamıştı. Bi'rûn Şatan'ın kadim çağlara hükmettiği güç de asayla birlikte yok olmuştu.

Nil'in kolları arasında yürümeye başladı Korkos'un üzerinde.

Şeytan çağlar önce yarım bıraktığı işi tamamlıyordu. İçinde garip bir huzur vardı. Bu duygu, Cehennem'in hiçbir kapısından giremezdi.

388

Zifir

Bi'rûn Satan'ın göğsünü açtı ve pis kanıyla buladı Korkos'un altın kaidelerini.

Yüzbaşı bir botla oraya gidiyordu.

Bi'rûn Şatan'ın ve Arthelhus'un ölümü, cinlerin ve hizmetkârların da sonunu hızlandırmıştı.

Ağır ateş altında daha fazla dayanamadılar ve zebanilerin çılgınca kamaşan dişleri arasında can verdiler.

Askerler bir süre sonra ateş etmeyi bırakmıştı. Etraflarındaki manzaraya bakıyorlardı.

İçlerinde hiçbir sevinç belirtisi yoktu. Bunca ölüm, bunca keder insanoğlu için fazlaydı.

Yüzbaşı Korkos'a çıktı. Beraberinde gelen askerler Hacer-ül Esved'i almak için piramide doğru koşuyordu.

"Kazandık," dedi Azazil'e.

Azazil gülümsedi. "Kazandık yüzbaşı! Böyle bir zafer daha alırsak yandık, değil mi?"

Sadece birkaç gün önce yüzbaşı ile Nil'in evine gelişini hatırladı. Şu birkaç gün içinde neler olmuştu, neler!

Nil, onu bota bindirdi. Hacer-ül Esved'in getirilmesiyle birlikte bot kıyaya doğru hareket etmişti.

Herkesin yüzünde, garip bir hüznün vardı.

389

Orkun Uçar - Burak Turan

42 BXŞLANQ1Ç

Azazil yatırıldığı sedyenin üzerinde doğruldu ve kederli bakışlarını etrafında gezdirmeye başladı. Askerler, bir karınca kolonisi gibi etrafa yayılmışlar, yaralıları taşıyorlardı. Şehit olanlar ise özenle helikopterlere bindiriliyorlardı.

İnilti bir ucundan diğer ucuna dek sarmıştı İstanbul'u.

Azazil'in göğüs kafesinde derin acılar vardı. Sırtından başlayan batmalar, omuzlarına vuruyordu. Bir sigara yakmak istiyordu. Cebini kontrol etti, ama paketi düşmüş ya da ıslandığı için parçalanmış olmalıydı.

Şeytan yanındaki az sayıdaki zebaniyle birlikte gökyüzüne yükseldi. Azazil'in gözlerinin içine bakıyordu. Azazil yerinde doğruldu ve Şeytan'ın yavaş yavaş yanına gelişini izledi.

Yaralanan kanadı

390

J

Zifir

iyileşiyordu. Kanadına aldığı yaranın etrafı kızıl bir köpükle kaplanmıştı. Kendisini iyileştirdiğini görebiliyordu.

"Bunca asırdır bekledim!" dedi Şeytan, onun yanına geldiğinde. "Yeryüzünü yeniden görebilmek için. Ve şimdi yeniden gidiyorum. Çağlar önce gittiğim gibi." Azazil ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ona karşı bir sempati duyduğunu biliyordu ama bunun ne kadar tehlikeli bir duygu olduğunun da farkındaydı. Hâlâ, Şeytan'ı kendisine yardım etmesi için ikna edebildiğine inanamıyordu. İnsanoğlunun kadim düşmanı, karanlığın ve ateşin efendisi, Cehennem'in kralı, azabın meleği Şeytan! İnsanoğluna, düşmanına yardım etmişti.

Tekrar düşündüğünde kendisine bile inandıramadığı öyle çok şey yaşamıştı ki, bu kısacık zamanda. Cehennem'e girmiş ve orada savaşmıştı. Cehennem'in bütün acımsılığı hâlâ damağındaydı. Ve şimdi Şeytan gidiyordu. Üstelik içini kapkara bir hüznün kaplıyordu. Şeytan'ın düşünceli gözleri, içini okuyormuşçasına derinden bakıyordu ona. Şeytan herhangi bir cevap beklemeden yükseldi. Gölgesi, Azazil'in üzerinde büyüdü. Denizin üzerinde yavaş yavaş uzaklaşırken, zebaniler de peşinden gidiyorlardı. Azazil, Nil'e baktı. Onun da bakışlarını kendisine çevrilmiş gözlerini gördü. Kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu. Kaderlerinin bağlandığını hissediyordu. Onun gözlerinde, Li-lith'in bakışlarını her yakaladığı an için utandı kendinden. Nasıl olurdu da, onu başka bir kişide aramaya cüret edebilmişti?

Askerler, Azazil'i sedyenin üzerinde hızla taşıdılar. Askeri bir helikoptere bindirildi. Nil'in gözleri hâlâ üzerindeydi. Helikopterin pervaneleri dönmeye başladığında bile bu durum değişmemişti.

391

Orkun Uçar - Burak Turan

Onun bakışlarını hissedebiliyordu. Havalandılar. Sarsıntılar, bir beşik gibi rahatlatıyordu vücudunu. Gözlerini kapattı. Rüyasında Li-lith'i görüyordu. Elinde bir kitap vardı. Bir şiir kitabı olmalıydı bu. Azazil'e uzatıyordu onu. Azazil kollarını uzattı. O anda iki kolunun da hâlâ yerinde olduğunu görmüştü. Sevinç içinde kitabı aldı, ama ansızın kitap ellerinden düştü. Çünkü kolu, dirseğinden itibaren kırılmaya ve parçalanmaya başlamıştı. Azazil bağırmaya başladı. O bağırırken, kolun parçaları havaya karışıyor, bir duman gibi yükseliyordu.

Kitap düştü. Azazil kolunun kopmuş olmasının acısını derinliklerinde hissediyordu. Lilith'in bakışları da tuhaflaşmıştı. Geri geri yürüyerek, parçalanmış kolun oluşturduğu tuhaf bulutun içinde kayboldu.

"Gitme!" diye bağırdı Azazil.

Lilith'in gözlerinin parlaklığı da kaybolduğunda, acı içinde uyandı. Uyandığında, hâlâ, "Gitme!" diye bağılıyor olduğunu anladı. Gözlerini açar açmaz, kendisine refakat eden askerlerin garip bakışlarıyla karşılaştı. Hâlâ helikopterdeydiler.

"İyi misin?" diye sordu askerlerden birisi.

Azazil cevap vermedi. Yerinde doğrulmaya çalıştı. Asker, ona ayağa kalkması için yardım etti. Oturduğu yerden, aşağıdaki ağaçlıkları, yanmış ormanları ve artık uzaklarda kalmış olan İstanbul'un dumanlar ve moloz tozları arasındaki silüetini görebiliyordu. Bütün bir şehir yok olmuştu. Eğer vaktinde müdahale edememiş olsalardı bütün bir ülkeyi de kaybedebilirlerdi. Dünya için artık çok geçti. Bütün sınırlar ortadan kalkmıştı. Ülkeler artık kaos içindeydi. Bütün birliklerin yeniden kurulması, insanların her şeye yeniden başlaması gerekiyordu. Yüreği bu acıya dayanamadı. Karanlık çağ tekrar

392

Zifir

başlamıştı. Bütün olasılıklar kafasına ansızın hücum etti. Ülkeler, yeni sınırlarını belirlemek için ardı arkası kesilmeyen savaşlara başlayacaktı. Seferler düzenleyecekler, katliamlar yapacaklar, nükleer bombalar her yanı vuracaktı. Teknoloji yeniden gelişecekti.

Yeni bir Nazi ordusu doğacak, yeni Haçlı Seferleri başlayacak yeni bir Vi-king sürüsü denizleri kuşatacaktı. Tarih bir kez daha tekrarlanıyordu. Askere, sigarası olup olmadığını sordu. Aldığı cevap moralini iyice bozacaktı. Asker hırıltılı bir sesle, "Hayır," demişti.

Askerin gözlerinde derin bir kaybetmişlik vardı. Halbuki savaşın kazanılmış olmasının verdiği bir sevinç bekliyordu Azazil. Belki de bütün ailesi ölmüştü ve geriye sadece kendisi kalmıştı. Gidecek bir evi de olmayabilirdi artık. Ölmüş olmayı dilediği hissine kapıldı. "Hiçbir savaş kazanılmaz!" dedi.

Asker, onu anlıyordu. Başını salladı ve onayladı.

Nil helikopter kalktığından beri içinde bir boşluk hissediyordu. Azazil hakkında ne düşüneceğinden emin değildi.

Yüzbaşı ağır adımlarla ona yaklaştı. Gözlerinde sevinç ışığı yakalayabildiği belki de tek kişi oydu.

"Acaba şimdi ne olacak?" Yüzbaşı birden endişelenmeye başlamıştı.

Nil suların ağır ağır çarptığı kıyıya doğru yürüdü ve Korkos'a baktı. "Bunca yıldır, burada olduğunu nereden bilebilirdik ki? Çamurların arasından böyle bir şeyin çıkabileceğine kim inanırdı?"

"İnanılmaz çok şey yaşadık!"

"Sence bitti mi yüzbaşı?"

Yüzbaşı emin olamıyordu. "Hacer-ül Esved'i yerine götüreceğiz," dedi. "Ve artık onu, her zamankinden çok daha iyi koruyacağız! Eğer bunu başaramazsak her şey yeniden başlayabilir."

393

Orkun Uçar - Burak Turan

Nil dalgaların köpükleri arasında bir şey fark etti. "Şunları görüyor musun?" diye sordu. Yüzbaşı gözlerini kıstı ve denize baktı. Köpüklerin arasında, tahtadan küçük boncuklar yüzüyordu.

Nil dizleri üzerine çöktü ve kıyıya vuran boncukları aldı. "Bunlar," dedi şaşkınca.

"Bedurha'nın Azazil'e verdiği büyüleri taneleri."

Kıyıya vuran bütün tanelerini, hızla toplamaya başladı.

"Bunları ona geri götürmeliyiz. Belki bir şansı olabilir."

Tanelerin, Nil'in yakınına gelmesinin bir anlamı olmalıydı.

Şeytan, beraberindeki zebanilerle birlikte batıya doğru ilerlerken, akli milyonlarca düşünce tarafından istila edilmiş gibiydi. Düşünceler, minik çekirge yavruları gibi doluşuyordu aklının uçurumlarına.

Güneşin kızılığ, bir perde gibi serilmişti denizin üzerine. Uzaktaki dağlar, gümüş birer bent gibi dikilmişlerdi karşısına. Havada yüzüne deniz kokusunu içine çekti. Nasıl olacaktı da böylesi bir yeri terk edip gidecekti? Çağlar önce yaşadığı aynı acıyı, tekrar duyumsadı yüreğinde.

Ormanları görmek istiyordu, dağları, okyanusları... Dünya onun gizemli eviydi.

"Hayır!" dedi kendi kendine. "Yeniden yapamam! Ben buradan gidemem!"

Ansızın durdu ve havada asılı kaldı. Peşinden gelen zebanilere döndü. Zebanilerin asaletleri, gözlerinde ışıltıyordu. Bu dünya kendilerininindi. Nereye gidiyorlardı? Kapılar bir kez açılmıştı işte.

Yeniden geri dönmeyecekti. A

394

Zifir

"Durun!" diye bağırdı onlara.

Zebaniler yerlerine çivilenmişçesine durdular. Şeytan'ın kederli ve günahkâr, isyankâr yüzüne baktılar. Onda, tanıdık olmayan bir şey vardı.

"Gitmiyoruz!"

Şeytan'ın lanetli dudaklarının arasından çıkan sözcükler akıllarını çeldi. Her birinin gözünde, ayrı bir alev yanıyordu şimdi.

İçlerinden sessizce geçirdiler. "Gitmiyoruz..."

Nil ve Yüzbaşı Kenan, helikopter ile hızla kliniğe gidiyorlardı. AzaziFin orada olacağından emindiler.

Nil, ona bu hediyyeyi sunduğu zaman, kim bilir ne kadar sevinecekti. Yeniden bir kolu olacağını öğrendiğinde, yüzünün alacağı şekli merak ediyordu.

Bir süre sonra kliniğin bulunduğu, Gizemli Olaylar Bölümü binasına vardılar. Helikopter indiği gibi, Nil dışarı fırladı ve henüz durmamış olan pervanenin rüzgârı saçlarını darmadağın ederken, koşmaya başladı.

Yüzbaşı da arkasından fırlamıştı. Binaya girdiler ve kliniğin bulunduğu kata çıktılar.

Katta bir koşuşturma vardı. Bölüm'e bağlı yaralı askerler sedyelerle oradan oraya taşınıyorlardı. Ameliyathaneler yetersiz kalmıştı. Azazil'i aradılar.

Yüzbaşı bir askere onu sordu. Kimse bilmiyordu. Yarbay Ali'nin nerede olduğunu sordu.

Asker, bir kapıyı gösterdi.

Hızla içeri girdiler.

Yarbay sessizce oturmuş camdan dışarı bakıyordu. Onların içeri girmesiyle birlikte sandalyesini kapıya çevirdi.

395

Orkun Uçar - Burak Turan

Yüzbaşıyı gördüğünde acı bir gülümsemeye kıvrıldı dudakları.

Yüzbaşı heyecanla, "Azazil," dedi. "Nerede?"

Yarbay başını önüne eğdi ve, "Gitti," diye yanıtladı.

"Nereye?" diye bağırarak atıldı Nil.

Yarbay dudaklarını büktü. "Bilmiyorum," dedi. "Sadece gitti. Onu sendeleyerek koridorda yürürken gördüm. Arkasından seslendim, ama hiçbir cevap vermedi. Merdivenleri indi ve dışarı çıktı. Bu kadar işte."

Nil ve Kenan birbirlerine baktılar.

Azazil düşünceli gözlerini, yerlerdeki askerlerin artık cansız olan vücutları üzerinde gezdirerek aksak adımlarla yürüyordu. Yaralı askerleri taşıyan uzunca bir askeri konvoy yanından geçti.

Her yana yayılmışlardı. Hangi savaşı kazanmışlardı? Binalar yıkılmış, insanlar hunharca katledilmişti. Gözünün alabildiği her yerden alevler yükseliyordu.

Yerde yatan bir askerın üst cebinden çıkmış sigara paketini gördü. Eğildi etrafa saçılmış sigaralardan birini alıp dudakları arasına yerleştirdi. Askerin cebindeki çakmağı alıp sigarasını yaktı. Sigarasını tutuşturan alevlerin arasından, artık hiç kimseye ait olmayan bir dünyaya bakıyordu.

Derin bir nefes çekti sigarasından ve ayağa kalktı. Duman, ciğerlerinin yaralı yüzeyinde helezonlar çizdi.

Dumanı tekrar dışarı bıraktığında, minik gri daireler oluşturarak göğe yükseldi.

"Hiçbir savaş kazanılmaz," dedi ve batan güneşe doğru yürümeye başladı.

Sigarasının mavi-gri dumanı peşinden geliyordu.

396

Zifir

Savaş alanının epey uzağında bir gölge güneşten bağımsız hareket etti. Nabız atar gibi genişledi ve cisimleşti. Zifir, karanlık içinden çıktı, yeryüzünde yürümeye başladı. Bütün mücadeleyi seyretmiş, Bi'rûn Satan ve cinlerin yenilişini görmüştü.

Artehlus'un çaresizce kendisini çağırışını duymuştu.

Bi'rûn Satan ve Birleşik Ateş Krallığı Ordusu yenilmişti, ama o üzgün değildi. Aksine gülümsüyordu.

Kafasındaki bir müziğin ritmine göre yarı dans eder gibi yürürken, "Birinci aşama başarıyla bitti," dedi.

397

Orkun Uçar - Burak Turan

YAZARLAR ÜZERİNE

ORKUN UÇAR

1 Haziran 1969'da Kocaeli-Gölcük'te doğdu. Babasının görevi nedeniyle buldukları Bartın'da ilk orta ve lise eğitimini tamamladı. Üniversite eğitimi için geldiği İstanbul'da İ.Ü. İletişim Fakültesi'ni kazanarak, 1991 yılında aynı fakülteden mezun oldu. Uzun yıllar gazete ve televizyonlarda çalıştı. 1999 yılında Nostromo dergisi Bilimkurgu Kısa Öykü Yarışması'nda birincilik ödülünü kazandı. Bu yarışma sonrasında yazarlığa profesyonel olarak devam etmeye karar verdi. 2000 yılında internet üzerinde Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nü hayata geçirdi. 2002 yılında Sibel Atasoy'la birlikte Ölümsüz Öyküler Yayınevini'ni kurarak Türk Bilimkurgu ve Fantastik Edebiyatı'nın ilk adımlarını atmaya çalıştı. On iki kitaptan oluşacak epik fantezi Derzulya serisini Asi - Habis Üçlemesi ile başlattı. Burak Turna ile ortaklaşa yazdığı Metal Fırtına adlı olası ABD-Türkiye savaşını anlatan politik-kurgu romanı haftalarca en çok satanlar listesinde kaldı.

BURAK TURAN

25 Eylül 1980 yılında Bursa'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Eskişehir'de, lise öğrenimini Bursa'da tamamladıktan sonra üniversite eğitimi için İstanbul'a gitti. Yönetim Bilişim Sistemleri Bölü-mü'nü bitirdi ve çeşitli illerde Grafik Web tasarım VoIP ve sistem uzmanlığı alanlarında çalıştı. Çeşitli internet dergilerinde fanzinlerde yayınlanan kısa hikâyelerini topladı. Turan'ın bir de öykü kitabı var. Evli ve halen İstanbul'da yaşıyor.

ORKUN UÇAR

www.derzulya.com Türklerin kıyamet savaşı "Derzulya" serisini mutlaka okuyun!

Habis Üçlemesi -1 Asi (Nisan 2005)

ORKun UÇAR,

ASİ

Habis Üçlemesi - II Sarı İstila (Yakında) 1- Asi (Habis Üçlemesi I / 2005)

2- San İstila (Habis Üçlemesi II / Yazılıyor)

3- Gri Tanrı (Habis Üçlemesi III / Yazılacak)

4- Mavi Melek (Hasat Üçlemesi I / Yazılacak)

5- Yeşil Kıyamet (Hasat Üçlemesi II / Yazılacak)

6- Mor Ölüm (Hasat Üçlemesi III / Yazılacak)

7- Kızıl Vaiz (Hain Üçlemesi I / Yazılacak)

8- Cellat (Hain Üçlemesi II / Yazılacak)

9- Aşk (Hain Üçlemesi III / Yazılacak)

10- Beyaz Kapı (Yazılacak)

11-Zefir (Yazılacak)

12- Derzulya Öyküleri (Yazılacak)

Orkun Uçar on iki kitaptan oluşacak, epik fantezi dünyası Derzulya'nın inşasını sürdürüyor.

"Asi"nin devamı olan "Sarı İstila", 2007 yılı sonunda okurlarıyla buluşacak.

Cinler, insanlar, şeytanlar ve isyankâr melekler zifiri bir savaşın eşiğinde!...
Hacer-ül Esved'de gizlenen sır neydi?!...
Amerikan askerleri Kabe'ye neden baskın yaptı?!...
Papa ve Amerikan Başkanı Bush nasıl öldürüldü?!...
Dünya insan kanına nasıl boğuldu?!...
Cehennemde büyük savaş!...
Şeytan'ın orduları yeryüzünde savaşıyor!...
Karanlık çağlarda, insan öncesi dünyada yaşananlar!,
Kız Kulesi'nin altındaki sır neydi?
Satırlardaki heyecana kendinizi kaptırıp sayfaları yutarcasına okuyacaksınız!
9789752108196

Burak Turan - Orkun Uçar _ Zifir
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Burak Turan - Orkun Uçar _ Zifir